STEPHEN KING

UN STROP DE SÂNGE

ARMADA

animal-project.ro

STEPHEN KING

UN STROP DE SÂNGE

Original: *IF IT BLEEDS* (2020)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2022 —

În amintirea lui Russ Dorr[1].
Mi-e dor de tine, băiete.

TELEFONUL DOMNULUI HARRIGAN

Oraşul meu natal era doar o localitate micuţă cu aproximativ şase sute de suflete (la fel este şi astăzi, deşi eu nu mai locuiesc acolo), însă aveam internet ca în oraşele mari. Prin urmare, tata şi cu mine primeam din ce în ce mai rar corespondenţă prin poştă. De obicei, domnul Nedeau ne aducea doar numărul săptămânal din *Time*, pliante adresate „Locatarilor” sau „Simpaticilor noştri vecini” şi facturile lunare. Însă, din 2004, când am împlinit nouă ani şi am început să lucrez pentru domnul Harrigan, care locuia mai sus de noi, am primit în fiecare an cel puţin câte patru plicuri pe care erau scrise de mână numele şi adresa mea. O felicitare de Sfântul Valentin în februarie, o felicitare de ziua mea în septembrie, una de Ziua Recunoştinţei în noiembrie şi una de Crăciun, fie cu o zi sau două înainte, fie cu o zi sau două după sărbătoarea aceea. În fiecare plic era un bilet de loterie răzuibil de un dolar, de la Loteria Statului Maine, iar pe felicitare scria mereu acelaşi lucru: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Simplu şi formal.

Şi reacţia tatei era mereu aceeaşi: râdea şi îşi dădea îngăduitor ochii peste cap.

— E zgârcit, mi-a zis tata într-o zi.

Cred că făcusem unsprezece ani, iar felicitările alea le primeam deja de doi ani.

— Îţi dă câţiva bănuţi pe ce-i lucrezi şi primele de sărbători sunt ca şi cum n-ar fi – bilete de loterie luate de la băcănia din colţ.

I-am atras atenţia asupra faptului că, de obicei, la unul din patru bilete răzuibile, câştigam câte doi dolari. Iar atunci când se întâmpla minunea, se ducea tata la băcănia lui Howie să ridice câştigul, pentru că minorii nu aveau voie să joace la loterie, chiar dacă biletele alea le primeai gratis atunci când cumpărai ceva. Odată, când am dat lovitura şi am câştigat cinci dolari, l-am rugat pe tata să-mi cumpere de banii ăia alte cinci bilete răzuibile. El a refuzat şi mi-a spus că mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că mă încurajează să devin dependent de jocurile de noroc.

— Deja e destul de rău că o face Harrigan, a zis tata. Ca să nu mai spun că ar trebui să te plătească cu *şapte* dolari pe oră. Poate chiar opt. Că are de unde. Poate o fi legal să-ţi dea doar cinci, că eşti copil, dar chestia asta ar putea fi considerată exploatare a minorului.

— Îmi place să lucrez pentru el, am zis eu. Şi îmi place *de el*, tată.

— Înţeleg, a spus tata atunci. Şi nu ajungi vreun Oliver Twist al secolului al XXI-lea dacă-i citeşti şi îi uzi florile din grădină. Dar tot cărpănos e. Mă şi mir că dă banii pe timbre pentru felicitările alea, când ar putea foarte uşor să facă drumul de la casa lui până la cutia noastră poştală şi să le lase acolo. Nu cred că-s mai mult de patru sute de metri.

Când am avut această discuţie, stăteam pe pridvorul casei noastre şi beam Sprite. Tata a făcut un semn cu degetul mare spre strada noastră (nepavată, aşa cum erau majoritatea străzilor din Harlow) şi spre casa domnului Harrigan. Care casă era realmente o vilă, cu piscină interioară, seră, lift cu pereţi din sticlă – în care îmi plăcea *la nebunie* să mă urc – şi o altă seră în spate, unde fusese o lăptărie pe vremuri (adică înainte să mă nasc eu, însă tata o mai ţinea minte).

— Ştii cât de tare îl supără artrita, am spus eu. Acum se foloseşte câteodată de două bastoane, nu doar de unul. L-ar termina drumul până aici.

— Păi, atunci ţi-ar fi putut da personal afurisitele alea de felicitări, a spus tata.

Dar nu pe un ton tăios, nu, deloc. Mai degrabă părea că face mişto de situaţie. Se înţelegea de minune cu domnul Harrigan. De fapt, tata se înţelegea de minune cu toată lumea din Harlow. Probabil felul lui de a fi îl făcea să fie un agent de vânzări atât de bun.

— Că parcă mai mult stai acolo decât pe acasă.

— N-ar fi acelaşi lucru.

— Nu mai spune! Dar de ce, mă rog?

Nu puteam să-i explic. Citind foarte mult, aveam vocabularul destul de dezvoltat; experienţă de viaţă nu prea aveam eu. Ştiam doar că-mi plăcea foarte mult să primesc felicitările de la domnul Harrigan, le aşteptam cu înfrigurare şi pe ele, şi biletul ăla de loterie, pe care-l răzuiam cu bănuţul meu norocos. Şi mă bucuram mereu când citeam scrisul demodat, de mână: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Acum, privind în urmă, îmi vine în minte un cuvânt care să descrie cel mai bine felul de a se purta al domnului Harrigan. Iar cuvântul acela este *ceremonios.* Domnul Harrigan îşi punea mereu una dintre cravatele lui înguste şi negre atunci când mergeam cu maşina în centru, deşi el rămânea la volanul Fordului său sedan – automobil practic şi confortabil – şi citea *Financial Times*, în timp ce eu intram în supermarket şi cumpăram ce-mi scrisese pe listă. Printre produsele nelipsite de pe lista lui erau carnea tocată de vită şi douăsprezece ouă. Uneori domnul Harrigan spunea că, după ce a ajuns la o anumită vârstă, omul poate să

trăiască extrem de bine doar cu carne tocată de vită şi ouă. Când l-am întrebat care e vârsta aia, mi-a spus că şaizeci şi opt.

— Când omul ajunge la şaizeci şi opt de ani, nu mai are nevoie de vitamine.

— Serios?

— Nu, mi-a zis el. Spun eu aşa ca să-mi justific obiceiurile alimentare nesănătoase. Ia zi-mi tu acum, Craig, ai făcut sau nu comandă pentru un radio auto cu satelit?

— Am făcut.

De la computerul tatălui meu, pentru că domnul Harrigan nu avea aşa ceva.

— Şi atunci, unde este? Că nu reuşesc să-l prind decât pe gargaragiul ăsta de Limbaugh{2}.

I-am arătat cum să intre pe posturile transmise prin satelit. A învârtit de buton, trecând peste cam o sută de posturi până a găsit unul care difuza doar muzică country. Cântecul care se auzea acum era „Stand by Your Man{3}”.

Şi acum mă ia cu fiori când aud cântecul ăla. Presupun că aşa va fi mereu.

★★★

În ziua aceea din al unsprezecelea an al vieţii mele, în timp ce stăteam cu tata în pridvor şi beam Sprite şi ne uitam la casa aia mare (că exact aşa îi ziceau locuitorii din Harlow: „Casa cea Mare”, de parcă ar fi fost închisoarea Shawshank{4}), am răspuns:

— E super tare să primeşti scrisori prin poştă.

Tata iar şi-a dat ochii peste cap – era un obicei de-al lui.

— *E-mailul* e super tare. Şi telefoanele celulare sunt tari. Mie mi se par adevărate minuni. Eşti prea tânăr ca să înţelegi. Dacă ai fi crescut doar cu un telefon fix în casă, şi ăla cuplat cu patru vecini – printre care doamna Edelson, care vorbea întruna – poate n-ai mai spune asta.

— Când îmi iei şi mie un telefon mobil?

Pusesem de multe ori întrebarea în anul acela, cel mai des după ce se anunţaseră reduceri substanţiale la primele modele de iPhone.

— Când o să cred eu că eşti suficient de mare.

— Cum zici tu, tată.

Acum a fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap şi tata a început să râdă. Apoi a devenit serios.

— Tu ai idee cât de bogat e John Harrigan?

Am ridicat din umeri.

— Ştiu că avea nişte fabrici.

— A avut mai mult de atât. Până când a ieşit la pensie, a fost mare mahăr la o companie care se chema Oak Enterprises. Şi compania aia deţinea o firmă de transport maritim, centre comerciale, un lanţ de cinematografe, o firmă de telecomunicaţii şi nu mai ştiu câte altele. Oak era cea mai tare pe piaţa de capital.

— Ce-i aia piaţă de capital?

— Bursa. Locul unde faci pariuri în numele celor plini de bani. Ştirea că Harrigan şi-a vândut toate acţiunile n-a apărut doar pe pagina bursieră din *Financial Times*, ci pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă. Tipul ăla care conduce un Ford vechi de şase ani, care locuieşte la capătul unei străduţe nepavate, care te plăteşte cu cinci dolari pe oră şi care îţi trimite de patru ori pe an câte un bilet de loterie de un dolar stă cu fundul pe o avere de peste un miliard.

Tata a zâmbit strâmb şi a continuat:

— Iar cel mai uzat costum al meu, cel pe care, dacă ar mai trăi încă, maică-ta m-ar trimite să-l donez unei organizaţii caritabile… costumul ăla arată mai bine decât cel pe care îl poartă domnul Harrigan când se duce la biserică.

Mi se părea extrem de interesant tot ce auzeam acum de la tata, mai cu seamă faptul că domnul Harrigan, care nu avea laptop şi nici măcar televizor, avusese pe vremuri o firmă de telecomunicaţii şi mai multe cinematografe. Eram convins că nu s-a dus niciodată la film. Tata le zicea „luddiţi” acestor oameni, adică nişte tipi care detestau dispozitivele noi (printre multe altele). Excepţia era radioul cu satelit, pentru că îi plăcea muzica country şi nu putea să sufere reclamele de pe postul WOXO, unicul cu muzică country pe care îl prindea aparatul lui din maşină.

— Ştii cât înseamnă un miliard, Craig?

— O sută de milioane, da?

— O *mie* de milioane.

— Uau! am exclamat, însă doar pentru că mi s-a părut că aşa cerea situaţia.

Pricepeam cât înseamnă cinci dolari şi înţelegeam şi cât înseamnă cinci sute – adică preţul unui scuter vechi, de vânzare pe Deep Cut Road, la care visam de ceva vreme (vise, taică, vise!) – şi înţelegeam teoretic cam cât ar putea să însemne cinci mii, adică suma pe care o câştiga tata lunar ca agent de vânzări la Fabrica de Tractoare şi Utilaje Grele Parmeleau din Gates Falls[5].

Tata era în permanenţă cel mai bun vânzător al lunii şi poza lui se afla mereu la panoul de onoare. Zicea că nu-i mare chestie, dar eu nu eram de acord. De fiecare dată când i se acorda titlul de cel mai bun vânzător al lunii, mergeam şi luam cina la Marcel's – un restaurant franţuzesc şi elegant din Castle Rock{6}.

— Bine ai zis „Uau", a spus tata şi a ridicat sticla de Sprite spre casa cea mare de pe colină, cu o mulţime de camere nefolosite şi cu ascensorul pe care domnul Harrigan nu putea să-l sufere, dar era obligat să-l folosească din cauză c-avea artrită şi sciatică. „Uau" este vorba cea mai nimerită.

★★★

Înainte să vă povestesc despre lozul cu marele câştig şi despre moartea domnului Harrigan şi despre necazul pe care l-am avut cu Kenny Yanko când eram în anul întâi la liceul din Gates Falls, ar trebui să vă spun cum de am ajuns să lucrez pentru domnul Harrigan. A fost datorită bisericii. Tata şi cu mine ne duceam la Prima Biserică Metodistă din Harlow, care era, de fapt, *singura* biserică metodistă din Harlow. A mai fost încă o biserică în oraş, una la care se duceau baptiştii, numai că aceea a ars până în temelii în 1996.

— Unii oameni dau cu artificii atunci când vor să sărbătorească venirea pe lume a unui copil, a zis tata.

Nu cred că aveam mai mult de patru ani la vremea respectivă, dar ţin minte ce mi-a spus – poate fiindcă-mi plăceau artificiile.

— Maică-ta şi cu mine am zis „ce naiba, doar ne bucurăm şi noi" şi am dat foc unei *biserici* ca să-ţi urăm bun venit, Craigster. Şi ce spectacol frumos a fost.

— Nu mai vorbi aşa, a intervenit mama. Nu cumva să te ia în serios şi după aia să dea şi el foc unei biserici atunci când o să i se nască primul copil.

Tare mult glumeau unul cu altul şi eu mă hlizeam mereu, deşi nu pricepeam deloc despre ce vorbesc.

Obişnuiam să ne ducem toţi trei la biserică şi iarna – prin zăpada întărită care ne scârţâia sub tălpile ghetelor – şi vara – prin praful pe care îl ridicam cu pantofii noştri cei buni (pe care mama îi ştergea cu şerveţele de hârtie înainte să intrăm). Iar eu îl ţineam întotdeauna de mână pe tata cu stânga şi pe mama cu dreapta.

A fost o mamă bună. Îmi era tare dor de ea în 2004, când am început să lucrez pentru domnul Harrigan, cu toate că murise de trei ani. Iar acum, după alţi şaisprezece ani, încă îmi este dor de ea, deşi îmi amintesc doar ca prin ceaţă chipul ei, iar pozele nu reuşesc să mi-l readucă în memorie cu toate

detaliile. E perfect adevărat ce zice cântecul ăla despre copiii fără mamă[7]: copiii ăştia o duc tare greu. Îl iubeam pe tata şi ne împăcam bine, dar cântecul mai are dreptate şi în altă privinţă: sunt o mulţime de lucruri pe care tăticul tău nu le ştie. De exemplu, cum să facă o coroniţă din margarete culese de pe câmpul din spatele casei şi să ţi-o pună pe cap şi să-ţi spună că azi nu mai eşti un băieţel oarecare, azi eşti Regele Craig. Sau cum să se bucure, dar fără să exagereze – adică să nu se laude în dreapta şi în stânga – atunci când începi să citeşti cărţi cu benzi desenate (Superman şi Spider-Man), deşi nu ai decât trei ani. Sau cum să se bage în pat lângă tine atunci când te trezeşti în miez de noapte speriat de un coşmar în care eşti fugărit de Doctor Octopus. Sau cum să te ia în braţe şi să-ţi spună că totul va fi bine atunci când un băiat mai mare – de pildă, Kenny Yanko – te bate de-ţi merg fulgii.

Tare bine mi-ar fi prins în ziua aia una dintre îmbrăţişările ei. O îmbrăţişare de mamă ar fi putut să schimbe multe.

★★★

Faptul că nu s-au grozăvit spunând tuturor că eu am început să citesc de la o vârstă foarte fragedă a fost darul pe care mi l-au făcut părinţii mei, şi anume că am învăţat de timpuriu că talentul pe care îl ai nu te face mai bun decât cel de lângă tine. Însă tot s-a aflat, aşa cum se află mereu lucrurile în orăşelele de provincie; şi, când aveam opt ani, pastorul Mooney m-a întrebat dacă nu aş vrea să citesc din Biblia pentru copii în duminica dedicată familiei. Poate că l-a atras noutatea situaţiei, pentru că, de obicei, ruga un băiat sau o fată de liceu să facă asta. În duminica aceea am citit din Evanghelia după Marcu şi, după slujbă, pastorul mi-a spus că m-am descurcat atât de bine, încât şi-ar dori să citesc în fiecare duminică dacă eram şi eu de acord.

— A zis că un copil mic trebuie să le arate calea, i-am spus eu tatei. Aşa scrie în Isaia.

Tata a mârâit, de parcă nu se simţea prea impresionat. Apoi a dat din cap.

— În regulă, atâta timp cât ţii minte că tu eşti doar instrumentul, nu mesajul.

— Ce?

— Biblia reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, nu Cuvântul lui Craig, aşa că să nu ţi se urce la cap.

Am zis că n-o să mi se urce şi, în următorii zece ani – până când m-am dus la facultate, unde am învăţat să fumez iarbă, să beau bere şi să mă dau la fete –, am citit lecţia biblică în fiecare săptămână. Am făcut-o chiar şi atunci când lucrurile mergeau cum nu se poate mai prost pentru mine. Pastorul îmi dădea

cu o săptămână înainte referinţa din Scriptură – adică detaliile exacte, cum se zice. După care, la întrunirile Tineretului Metodist de joi seara, eu îi aduceam lista cu toate cuvintele pe care nu ştiam să le pronunţ. Drept urmare, s-ar putea să fiu singura persoană din statul Maine care nu doar că ştie să pronunţe numele Nabucodonosor, dar ştie şi cum să-l scrie.

★★★

Unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Americii s-a mutat în Harlow cam cu trei ani înainte să mă apuc eu să răspândesc învăţăturile Scripturii către persoane mult mai în vârstă decât mine. Asta s-a întâmplat chiar la graniţa dintre secole, imediat după ce şi-a vândut toate companiile şi s-a retras din activitate şi înainte să-i fie complet terminată casa cea mare (piscina, liftul şi aleea pavată din faţă au fost făcute mai târziu). Domnul Harrigan participa săptămânal la slujbă, îmbrăcat în costumul negru şi demodat, pantaloni cu turul lăbărţat, la gât cu una dintre cravatele alea negre şi înguste, vechi şi de demult, şi cu părul cărunt şi rărit, pieptănat cu grijă. În celelalte zile, firele de păr îi stăteau care încotro, ca părul lui Einstein după o zi întreagă de descifrat cosmosul.

Pe vremea aceea, folosea doar un baston, în care se sprijinea când se ridica să cânte imnurile pe care probabil că le voi ţine minte toată viaţa… şi mereu îmi va da fiori versul ăla din „Vechea Cruce Ruginită” despre cum au izvorât apă şi sânge din rana lui Isus, la fel cum îmi va da mereu fiori şi ultimul vers din „Stand By Your Man” când se dezlănţuie Tammy Wynette. În orice caz, domnul Harrigan nu cânta pe bune, ceea ce era perfect în regulă, pentru că avea o voce ruginită şi stridentă. Dar mormăia cuvintele în barbă. Şi tata făcea la fel – chestia asta o aveau în comun el şi cu domnul Harrigan.

Într-o duminică din toamna lui 2004 (când culori superbe învăpăiau toţi copacii din partea noastră de lume), am citit *Cartea a doua a Regilor*, încercând – aşa cum făceam mereu – să transmit credincioşilor un mesaj pe care eu nu-l înţelegeam prea bine, dar ştiind că îl va explica apoi pastorul Mooney în predica lui: „Podoaba ta, Israele, a fost doborâtă pe înăl imile tale! Cum au căzut vitejii! Nu vesti i în Gat şi nu da i de ştire pe uli ele Ascalonului, ca să nu se bucure fiicele Filistenilor, ca să nu prăznuiască fiicele celor netăia i împrejur!”{8}

După ce m-am aşezat în strana noastră, tata m-a bătut pe umăr şi mi-a şoptit la ureche: *M-ai dat pe spate cu ce-ai zis.* Am fost nevoit să-mi acopăr gura cu palma ca să-mi ascund zâmbetul.

★★★

În următoarea seară, tocmai când terminam cu vasele folosite la cină (tata le spăla şi eu le ştergeam şi le puneam la loc), în faţa casei noastre a oprit Fordul domnului Harrigan. I-am auzit bastonul pocnind tare pe treptele de la intrare şi tata i-a deschis înainte să apuce să bată în ea. Domnul Harrigan a refuzat invitaţia în living şi s-a aşezat la masa din bucătărie, de parcă era unul de-ai casei. A acceptat sticla de Sprite oferită de tata, dar a refuzat paharul.

— Beau din sticlă, aşa cum făcea şi tata, a spus el.

A intrat direct în subiect, că doar era om de afaceri, nu? Dacă tata era de acord, ar fi vrut să mă angajeze să-i citesc vreo două sau trei ore pe săptămână. Şi m-ar fi plătit cu cinci dolari ora. Îmi putea oferi de lucru pentru alte trei ore, a mai spus el, dacă aş fi acceptat să mă ocup puţin de grădina lui şi să-l ajut cu alte treburi, de pildă, iarna să-i curăţ scara de zăpadă şi să-i şterg praful din casă întregul an.

Adică douăzeci şi cinci sau chiar treizeci de dolari pe săptămână, dintre care jumătate doar pentru citit, chestie pe care aş fi făcut-o şi gratis! Nu-mi venea să cred. Normal că m-am gândit imediat să pun banii ăia deoparte pentru scuterul pe care mi-l doream, cu toate că mai aveam de aşteptat încă şapte ani până să am dreptul legal să mă urc pe el.

Da, era prea frumos ca să fie adevărat şi mi-era teamă că tata o să zică nu. Dar n-a zis.

— Cu condiţia să nu-l pui să-ţi citească vreodată ceva discutabil, a spus tata. Fără tâmpenii politice, fără violenţe extreme. Citeşte ca un adult, dar n-are decât nouă ani. Şi ăia abia împliniţi.

Domnul Harrigan i-a promis, a mai băut nişte Sprite şi a plescăit din buzele uscate.

— Da, citeşte bine, dar nu ăsta-i motivul principal pentru care vreau să-l angajez. Nu *bălmăjeşte* cuvintele nici chiar atunci când nu înţelege ce zice. Asta mi se pare mie cu adevărat remarcabil. Nu extraordinar, dar remarcabil.

Şi-a pus sticla pe masă şi s-a aplecat către mine, ţintuindu-mă cu ochii lui pătrunzători. Am văzut adesea jovialitate în ochii aceia, dar foarte rar afecţiune. Iar seara aceea din 2004 nu a fost una dintre acele ocazii deosebite.

— Când ai citit ieri, Craig, ai ştiut ce înseamnă „fetele celor netăiaţi împrejur”?

— Nu prea, am zis eu.

— Nici eu n-am crezut că ştii, dar tot ai folosit tonul corect: un ton de furie şi lamentaţie. Apropo, ştii ce înseamnă *lamentaţie?*

— Plâns şi văicăreală şi chestii de-astea.

A dat din cap.

— Însă n-ai exagerat. N-ai întins coarda. Şi foarte bine ai făcut. Cel care citeşte este doar mesagerul, nu creatorul mesajului. Te mai ajută la pronunţie şi pastorul Mooney?

— Da, domnule, câteodată.

Domnul Harrigan a mai băut nişte Sprite şi s-a ridicat de pe scaun, sprijinindu-se în baston.

— Să-i zici din partea mea că se spune *Aşkelon,* nu *Ass*-kelon{9}. Mi se pare o glumă involuntară, dar eu nu prea am simţul umorului. Ce-ar fi să vii de probă la mine miercuri pe la trei, să vedem cum merge? Nu mai eşti la şcoală la ora aia, nu?

Terminam orele de la şcoala primară din Harlow la două şi jumătate.

— Da, domnule. Trei e foarte bine.

— Şi stai până la patru? Sau e prea târziu?

— E în regulă, a spus tata, care şi el părea năucit de toată povestea. Mâncăm abia pe la şase. Că eu mă uit înainte la ştirile locale.

— Şi asta nu-ţi cauzează la digestie?

Tata a râs, deşi eu nu prea cred că domnul Harrigan glumea.

— Câteodată. Nu sunt cine ştie ce fan al domnului Bush.

— E cam prostovan, a fost de acord domnul Harrigan. Bine măcar că s-a înconjurat cu oameni care înţeleg despre ce e vorba. Miercuri la trei, Craig. Nu cumva să întârzii. Deloc nu-mi place lipsa de punctualitate.

— Niciun pericol, a zis tata. O să aibă vreme destulă pentru asta când o să mai crească.

Domnul Harrigan i-a promis şi altceva, dar probabil că oamenii care se descurcă de minune în lumea afacerilor ştiu că promisiunile sunt uşor de încălcat, din moment ce nu te costă nimic să le faci. Nu a fost absolut niciun pericol cu *Inima întunericului*{10}, prima carte pe care i-am citit-o. Când am terminat, domnul Harrigan m-a întrebat dacă am înţeles-o. Era pur şi simplu curios, nu cred că voia să mă dăscălească în vreun fel.

— Nu prea, am spus, dar tipul ăla, Kurtz era cam nebun. Asta am înţeles.

Nu a fost niciun pericol nici cu următoarea carte – după umila mea părere, *Silas Mamer*{11} era un roman extrem de lung şi extrem de plictisitor. Însă a treia a fost *Amantul doamnei Chatterley*{12}, care a reprezentat o adevărată revelaţie pentru mine. Era 2006 când am făcut cunoştinţă cu Constance Chatterley şi cu tipul desfrânat care era paznicul terenului ei de vânătoare. Aveam zece ani. Iar acum, după atâta vreme, încă-mi mai amintesc versurile

din „Vechea Cruce Ruginită” şi la fel de bine îmi amintesc cum Mellors o mângâia pe doamnă şi îi murmura „Ce frumoasă eşti”. Băieţii mici au multe de învăţat din felul în care se purta el cu doamna şi e bine să nu uite.

— Înţelegi ce mi-ai citit acum? m-a întrebat domnul Harrigan după un pasaj deosebit de fierbinte. Tot din curiozitate te întreb.

— Nu, i-am răspuns eu.

Însă nu era chiar adevărat. Înţelegeam mult mai multe din ce se petrecea între Ollie Mellors şi Connie Chatterley decât din ce se petrecea între Marlow şi Kurtz în colonia belgiană Congo. Sigur, e greu de înţeles sexul – chestie pe care am aflat-o încă dinainte să ajung la facultate –, dar mai greu de înţeles e nebunia.

— Bine, a zis domnul Harrigan. Dar dacă te întreabă tatăl tău ce citim, îţi sugerez să-i spui că acum ne ocupăm de *Dombey şi fiul*[13], pentru că oricum este următoarea carte pe care o s-o citim.

Tata nu m-a întrebat niciodată – cel puţin nu atunci – şi m-am simţit uşurat când am ajuns la *Dombey*, primul roman pentru adulţi care mi-a plăcut cu adevărat. Nu voiam să-mi mint tatăl, m-aş fi simţit îngrozitor dacă aş fi fost nevoit s-o fac, deşi sunt sigur că domnul Harrigan n-ar fi avut absolut nicio problemă cu asta.

★★★

Domnului Harrigan îi plăcea să-i citesc eu pentru că-i oboseau imediat ochii. Probabil n-avea nevoie de mine ca să-i ud florile; cred că Pete Bostwick, care-i tundea iarba de pe peluza de vreo jumătate de hectar, s-ar fi ocupat bucuros de asta. Iar Edna Grogan, menajera, ar fi şters bucuroasă praful de pe colecţia lui uriaşă de globuri de zăpadă, vechi obiecte de artă, însă asta era sarcina mea. Pentru că îi plăcea să mă aibă prin preajmă. Mi-a mărturisit-o abia cu foarte puţin timp înainte de a muri, însă eu ştiam. Ce nu ştiam eu era de ce îi plăcea şi nu cred că ştiu nici acum adevăratul motiv.

Odată, când ne întorceam de la o altă cină luată la Marcel’s, în Castle Rock, tata mi-a zis pe nepusă masă:

— Harrigan te atinge vreodată într-un fel care ţie nu-ţi face plăcere?

Mai aveam ani buni până să-mi mijească perişorii pe buza superioară, dar ştiam ce vrea să spună; că doar încă din clasa a treia ne învăţaseră la şcoală să nu intrăm în vorbă cu străinii şi ne mai învăţaseră ce sunt alea „atingeri nepotrivite”.

— Adică dacă mă pipăie? Nu! Zău, tată, nu-i *homo.*

— În regulă. Linişteşte-te, Craigster. Trebuia să te întreb. Pentru că stai

mult timp acolo.

— Dacă m-ar pipăi, ar putea măcar să-mi trimită lozuri de *doi* dolari, am zis eu, făcându-l să râdă pe tata.

Câştigam treizeci de dolari pe săptămână, atâta tot; iar tata a insistat să pun măcar douăzeci din ei în contul de economii pentru facultate. Ceea ce am şi făcut, deşi aveam impresia că-i o megaprostie; păi, dacă adolescenţa mi se părea la ani-lumină distanţă, atunci facultatea era precis în altă viaţă. Oricum, zece dolari pe săptămână tot erau o avere pentru mine. Cheltuiam câţiva la băcănia lui Howie pe burgeri şi milk-shake-uri şi cea mai mare parte a sumei o dădeam pe cărţi vechi pe care le cumpăram de la anticariatul lui Dahlie din Gates Falls. Nu-mi luam cărţi grele, ca acelea pe care i le citeam domnului Harrigan (până şi *Amantul doamnei Chatterley* era dificil de înţeles atunci când Constance şi Mellors nu erau în călduri). Mie îmi plăceau romanele poliţiste şi westernurile, ca *Împuşcături la Gila Bend* şi *Cărarea de gloanţe fierbinţi*. Cititul pentru domnul Harrigan era munca mea. Nu era vreo muncă silnică, nu trudeam ca sclavii pe plantaţie, dar tot muncă era. Iar o carte ca *Într-o luni i-am omorât pe toţi*[{14}], de John D. MacDonald reprezenta o adevărată desfătare pentru mine. Mi-am spus că trebuie să strâng bănuţii ăia care nu intrau în contul pentru facultate ca să-mi iau unul din telefoanele noi de la Apple, puse în vânzare în vara lui 2007, dar erau cam scumpe – vreo şase sute de dolari – şi mi-ar fi trebuit mai mult de un an ca să reuşesc să-mi cumpăr şi eu unul. Iar atunci când ai doar unsprezece ani, un an ţi se pare foarte mult.

Ca să nu mai spun că mă ispiteau teribil toate cărţile alea vechi şi broşate, cu copertele lor în culori vii.

★★★

În dimineaţa de Crăciun din 2007, la trei ani după ce am început să lucrez pentru domnul Harrigan şi cu doi ani înainte de moartea lui, nu am găsit sub brad decât un singur pachet pentru mine. Tata mi-a spus să îl deschid la sfârşit, după ce termină el de admirat – aşa cum se cuvine în asemenea situaţii – vesta cu imprimeu frumos, papucii şi pipa din lemn de măceş pe care i le luasem eu. După ce a terminat, am rupt ambalajul de pe singurul meu cadou şi am chirăit de fericire când am văzut că îmi luase exact ce-mi doream eu cel mai mult şi mai mult: un iPhone care făcea atât de multe chestii încât, prin comparaţie, telefonul tatei părea un exponat arheologic.

Lucrurile s-au schimbat foarte mult de atunci. Acum exponatul arheologic este tocmai iPhone-ul pe care mi l-a dăruit tata în 2007, de Crăciun. La fel

cum antic şi de demult este şi postul de telefon fix, cu cinci abonaţi, despre care mi-a povestit el când eram copil. Atât de multe schimbări s-au petrecut, atât de mult şi de repede a avansat tehnologia de atunci şi până acum. Acel iPhone primit de Crăciun nu avea decât şaisprezece aplicaţii şi toate încărcate în prealabil. Una dintre aplicaţiile alea era YouTube, pentru că în trecut Apple şi YouTube erau prieteni (chestie care s-a schimbat între timp). Alta se chema SMS şi era o modalitate primitivă de a trimite mesaje (fără emoticoane – că oricum cuvântul nu fusese inventat pe vremea aceea –, dacă nu cumva ştiai cum să ţi le faci singur). Mai era şi o aplicaţie care îţi spunea cum o să fie vremea şi se înşela în cele mai multe din cazuri. Dar chestia tare era că puteai să dai telefon de la un obiect atât de mic, încât îl ţineai în buzunarul din faţă al pantalonilor şi, încă şi mai tare, avea o aplicaţie (Safari se chema) care te conecta cu lumea exterioară. Când ai crescut într-un orăşel cum era Harlow, fără semafoare şi cu străzi nepavate, lumea din afară era un loc straniu şi ispititor, iar tu voiai să ajungi cumva acolo şi reţeaua de televiziune nu putea să te ajute în sensul ăsta. Cel puţin, asta voiam eu. Şi toate aceste lucruri îţi erau la îndemână mulţumită corporaţiei AT&T şi lui Steve Jobs.

Mai era o aplicaţie care m-a făcut să mă gândesc la domnul Harrigan chiar în acea dimineaţă fericită de Crăciun. Ceva mult mai ca lumea decât radioul ăla conectat la satelit din maşină. Mă rog, pentru tipi ca el.

— Mulţumesc, tată! am spus eu şi l-am îmbrăţişat. Mulţumesc mult de tot!

— Numai vezi să nu abuzezi. Tarifele sunt exorbitante şi o să te verific.

— O să scadă taxele, am spus eu.

Şi am avut dreptate, iar tata nu m-a bătut deloc la cap în legătură cu tarifele alea. Oricum nu prea aveam pe cine să sun, dar îmi plăcea să mă uit la clipurile de pe YouTube (şi tatei îi plăcea să se uite la ele) şi, mai ales, îmi plăcea la nebunie că eram în stare să intru pe reţeaua internaţională de internet. Uneori mă uitam la articolele din *Pravda*[15], dar nu pentru că aş fi ştiut limba rusă, ci doar pentru că puteam.

★★★

La mai puţin de două luni după dimineaţa aceea de Crăciun, am venit acasă de la şcoală, am deschis cutia poştală şi am găsit acolo un plic cu numele meu caligrafiat cu literele frumoase şi demodate ale domnului Harrigan. Era felicitarea de Sfântul Valentin. Am intrat în casă, mi-am pus pe masă ghiozdanul şi am deschis plicul. Felicitarea nu era nici cu floricele, nici cu vreun desen din ăla sentimental cu pisicuţe sau căţeluşi – că nu era genul domnului Harrigan. Pe felicitare era un bărbat în smoching, cu un joben în

mână, care făcea o plecăciune într-un câmp cu flori. Mesajul firmei Hallmark (de unde era felicitarea) zicea: *Îţi doresc un an plin de iubire şi prietenie.* Şi dedesubt: *Urări de bine din partea dlui Harrigan.* Un tip care face o plecăciune cu jobenul întins, o urare frumoasă, nimic siropos. Asta îl definea pe domnul Harrigan. Când mă gândesc acum la vremurile acelea, mă şi mir că i se părea că merită să trimită o felicitare de Sfântul Valentin.

În 2008, lozurile răzuibile care se chemau „Lucky Devil”{16} au fost înlocuite cu altele, care se chemau „Pine Tree Cash”{17}. Pe bileţelul ăla erau şase pini. Dacă, după ce îi răzuiai, descopereai aceeaşi sumă sub trei dintre ei, atunci suma aia era a ta. Am răzuit pinii şi m-am uitat fără să-mi vină să cred la ce am descoperit sub ei. La început m-am gândit că era fie o greşeală, fie vreo glumă, cu toate că domnul Harrigan numai de glume nu se ţinea. M-am uitat încă o dată, am mângâiat cu vârful degetelor numerele alea, dând la o parte fulgii mici şi argintii de poleială cărora tata le zicea (dându-şi ochii peste cap de fiecare dată) „jeg-răzuibil”. Numerele au rămas aceleaşi. Poate că am râs aiurea, deşi nu-mi aduc aminte. Dar îmi aduc aminte că am ţipat. De bucurie am ţipat.

Mi-am scos repede din buzunar telefonul cel nou (care mă însoţea pretutindeni) şi am sunat la fabrica Parmeleau Tractors. Mi-a răspuns Denise, secretara, care m-a întrebat speriată ce s-a întâmplat atunci când m-a auzit cât de tare gâfâiam.

— Nimic, nimic, i-am răspuns eu, dar trebuie să vorbesc chiar acum cu tata.

— Bine, aşteaptă puţin.

Şi apoi mi-a zis:

— Parcă suni de pe Lună, aşa voce ai, Craig.

— Vorbesc de pe mobil.

Fratele meu, ce-mi mai plăcea să zic asta!

Denise a pufnit nemulţumită.

— Chestiile astea-s pline de radiaţii. N-o să-mi iau niciodată aşa ceva. Stai un pic!

Tata m-a întrebat şi el ce s-a întâmplat, pentru că nu-l mai sunasem niciodată la serviciu, nici măcar în ziua în care autobuzul şcolii plecase fără mine.

— Am primit biletul de loterie de Sfântul Valentin de la domnul Harrigan, tata…

— Dacă m-ai luat de la treabă ca să-mi zici că ai câştigat zece dolari, află

de la mine că puteai să aştepţi până…

— Nu, tati! E premiul cel mare!

Adică premiul cel mare pentru lozurile răzuibile.

— *Am câştigat trei mii de dolari!*

Şi n-am mai auzit nimic. M-am gândit că s-a întrerupt legătura. În zilele alea se întrerupeau mereu conexiunile telefoanelor mobile, chiar şi ale celor foarte noi. Sistemul Ma Bell nu era chiar o mămică{18} grijulie.

— Tata? Mai eşti la telefon?

— Îhî. Eşti sigur?

— Da! Sunt cu ochii la ce scrie! Trei mii! O mie pe rândul de sus şi două pe ăla de jos!

Altă pauză lungă, după care l-am auzit pe tata spunând cuiva: *Cred că puştiul meu a câştigat nişte bani.* Apoi mi-a zis:

— Pune biletul bine până ajung eu acasă.

— Unde să-l pun?

— În cutia de zahăr din cămară?

— Da, am răspuns eu. Da, bine.

— Eşti absolut sigur, Craig? Nu vreau să fii dezamăgit, aşa că mai verifică o dată.

Şi am verificat, fiind oarecum convins că îndoielile tatei vor schimba ce văzusem; măcar una din alea 3000 $ va fi acum altceva. Dar nu, erau toate la fel ca înainte.

I-am spus şi el a râs.

— Bravo, felicitări! Mergem diseară la Marcel’s. Tu faci cinste.

Chestia asta m-a făcut *pe mine* să râd. Nu-mi aminteam să mai fi simţit vreodată o bucurie atât de mare. Trebuia neapărat să mai dau cuiva vestea, aşa că l-am sunat pe domnul Harrigan pe telefonul fix – că, na, era „luddit” şi nu avea altul.

— Mulţumesc mult pentru felicitare, domnule Harrigan! Şi mulţumesc şi pentru biletul de loterie! Am…

— Suni de pe drăcia aia nouă, băiete? m-a întrebat el. Precis că da, că abia dacă te aud. Parcă vorbeşti de pe Lună.

— Domnule Harrigan, am câştigat premiul cel mare! Am câştigat trei mii de dolari! Vă mulţumesc din suflet!

Şi acum a urmat o pauză, însă nu la fel de lungă pe cât fusese cea a tatei. Iar când a reînceput să vorbească, domnul Harrigan nu m-a întrebat dacă sunt sigur. Mi-a făcut favoarea asta.

— Ai dat lovitura, a zis el. Bravo ţie!

— Vă mulţumesc!

— Cu plăcere, dar n-ai de ce să-mi mulţumeşti. Cumpăr biletele alea cu grămada. Le trimit la prieteni şi la foştii parteneri de afaceri în loc de… carte de vizită, să-i zicem. Fac aşa de mulţi ani. Trebuia să apară şi un bilet câştigător la un moment dat.

— Tata o să-mi ceară să depun la bancă, desigur, cea mai mare parte din sumă. Probabil că aşa e cel mai bine. Clar că o să-mi crească acum contul pentru facultate.

— Dacă vrei, dă-mi mie banii, a spus domnul Harrigan. Ca să-i investesc în numele tău. Cred că pot să-ţi garantez un profit mai bun decât amărâta aia de dobândă bancară.

Apoi mi s-a părut că vorbeşte mai mult pentru sine.

— Trebuie să găsesc ceva sigur, foarte sigur. Anul ăsta n-o să fie bun pentru pieţele de capital. Văd nori la orizont.

— Sigur!

M-am gândit mai bine şi am adăugat.

— Probabil. Trebuie să vorbesc cu tata.

— Bineînţeles. Aşa se cade. Să-i spui că sunt dispus să garantez suma iniţială. Mai vii după-amiază să-mi citeşti? Sau renunţi, că acum te-ai îmbogăţit?

— Sigur că vin, numai că trebuie să mă întorc acasă când vine tata de la serviciu. Mergem la restaurant.

Am ezitat puţin şi apoi:

— Aţi dori să veniţi şi dumneavoastră cu noi?

El nu a ezitat absolut deloc:

— Nu în seara asta. Ştii, mi-ai fi putut povesti chestia cu biletul câştigător atunci când veneai la mine. Dar probabil că-ţi place la nebunie drăcia aia nouă de la care vorbeşti, nu-i aşa?

N-a aşteptat să-i răspund. Nici nu era nevoie.

— Ce-ai zice dacă ţi-ai investi câştigul ăla micuţ în acţiuni Apple? Mi se pare că o să aibă mult succes în viitor compania asta. Am auzit că iPhone-urile o să scoată de pe piaţă telefoanele BlackBerry. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, vorbeşte cu tatăl tău mai întâi.

— Aşa voi face, am zis eu. Şi vin imediat la dumneavoastră. O să alerg.

— Minunată mai e tinereţea! a oftat domnul Harrigan. Ce păcat că e dată pe mâna copiilor!

— Poftim?

— Mulţi au spus asta, dar Bernard Shaw a spus-o cel mai bine. Nu contează. Sigur, aleargă. Aleargă cât poţi tu de repede, că ne aşteaptă Dickens[19].

★★★

Am parcurs în goană cei patru sute de metri până la vila domnului Harrigan, dar la întoarcere am mers liniştit. Şi mi-a venit o idee. O modalitate prin care aş fi putut să-mi arăt recunoştinţa, cu toate că mi-a spus că n-am de ce să-i mulţumesc. În timpul cinei simandicoase de la Marcel's, i-am povestit tatei că domnul Harrigan s-a oferit să-mi investească câştigul şi i-am spus şi despre ideea mea de cadou de mulţumire. Bănuiam eu că tata o să aibă nişte rezerve şi nu m-am înşelat.

— Sigur că da, lasă-l să investească banii. Cât despre chestia aia cu cadoul… ştii bine ce părere are despre asemenea lucruri. Nu-i doar cel mai bogat om din Harlow – de fapt, din tot statul Maine –, ci e şi singurul care nu are televizor.

— Dar are lift, am zis eu. Şi îl foloseşte.

— Pentru că n-are încotro.

Apoi tata mi-a zâmbit.

— În fond, sunt banii tăi şi dacă asta vrei să faci cu douăzeci la sută din ei, n-am de gând să te împiedic. Mi-i dai mie după ce o să te refuze.

— Chiar crezi că aşa o să facă?

— Chiar cred.

— Dar de ce s-a stabilit aici, tată? Adică, ăsta-i un orăşel de provincie. Departe de orice *metropolă.*

— Bună întrebare. Să i-o pui lui la un moment dat. Acum, ia spune-mi, mână largă, îmi iei şi desert?

★★★

Cam după o lună, i-am dăruit domnului Harrigan un iPhone nou-nouţ. Nu l-am împachetat în hârtie colorată şi nici fundă nu i-am pus, pe de-o parte pentru că nu era nicio sărbătoare şi pe de altă parte pentru că ştiam cum îi plac lui lucrurile: fără farafastâcuri.

Cu o expresie uimită pe chip, a învârtit o dată sau de două ori cutia în mâinile deformate de artrită. Apoi mi-a întins-o.

— Îţi mulţumesc, Craig. Apreciez gestul tău, dar nu pot să-l primesc. Îţi sugerez să i-l dai tatălui tău.

Am luat cutia.

— Mi-a zis că aşa o să spuneţi.

Eram dezamăgit, sigur că da. Dar deloc surprins. Şi încă nu voiam să mă dau bătut.

— Tatăl tău este un om înţelept.

S-a aplecat şi şi-a strâns mâinile între genunchii depărtaţi.

— Uite ce e, Craig. Mi se întâmplă rareori să dau sfaturi. Mi se pare mai mereu că-mi bat gura de pomană, dar astăzi am să-ţi dau ţie unul. Henry Thoreau{20} spunea că noi nu suntem stăpânii lucrurilor, ci lucrurile ne stăpânesc pe noi. Fiecare obiect nou – că-i o casă, o maşină, un televizor sau un telefon la modă ca ăsta pe care mi l-ai luat tu – reprezintă încă o povară pe care trebuie s-o ducem în spate. Mi-aduce aminte de ce-i zicea Jacob Marley lui Scrooge{21}: „Eu mi-am făcut în timpul vieţii lanţurile astea pe care le port acum.” Nu am televizor pentru că, dacă aş avea, m-aş uita la el, cu toate că nu se difuzează decât inepţii. Nici radio nu am în casă, pentru că aş asculta, însă mie nu-mi trebuie decât câteva cântece country ca să alung plictiseala unui drum prea lung. Şi dacă aş avea *aşa ceva.*…

A arătat spre cutia în care era telefonul.

— …cu siguranţă că l-aş folosi. Sunt abonat la douăsprezece publicaţii pe care mi le aduce poştaşul, iar ele conţin toate informaţiile de care am nevoie ca să ţin pasul cu ce se mai întâmplă în lumea afacerilor şi să iau cunoştinţă de ticăloşiile la care se dedă restul lumii.

S-a sprijinit de spătar şi a oftat.

— Gata! Nu doar că ţi-am dat un sfat, dar am ţinut şi un discurs. Tare perfidă mai e bătrâneţea!

— Pot să vă arăt un lucru? Ba două, de fapt.

Mi-a aruncat aceeaşi privire pe are le-o adresa grădinarului şi menajerei; însă niciodată nu se mai uitase aşa la mine până în după-amiaza aceea: pătrunzător, sceptic, urât chiar. După atâta vreme, am ajuns să-mi dau seama că este privirea pe care o are un om cu mintea ascuţită şi cinică atunci când crede că poate vedea în sufletul celorlalţi oameni şi nu se aşteaptă să descopere nimic bun acolo.

— Asta dovedeşte câtă dreptate are vorba aia veche care spune că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. Parcă-mi doresc acum să nu fi fost câştigător biletul ăla.

A oftat din nou.

— În fine, haide, demonstrează-mi ce vrei să-mi demonstrezi. Dar te avertizez că n-ai să mă faci să mă răzgândesc.

După ce am simţit privirea aia aţintită asupra mea – atât de ostilă, atât de rece – mi-am spus că avea dreptate. Că o să ajung să-i dau tatei telefonul. Însă, dacă tot ajunsesem până aici, am mers mai departe. Mă asigurasem că aparatul era complet încărcat şi că funcţiona perfect. L-am deschis şi i-am arătat un simbol din al doilea rând. Avea nişte linii frânte, ca undele de EKG.

— Îl vedeţi?

— Da şi văd şi ce scrie sub el. Dar nu am nevoie de niciun fel de informaţii bursiere, Craig. Ştii bine că sunt abonat la *The Wall Street Journal.*

— Ştiu, am zis eu, dar *The Wall Street Journal* nu poate să facă chestia asta.

Am atins simbolul şi am deschis aplicaţia. Pe ecran a apărut indicele Dow Jones. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemnau toate numerele alea, dar le vedeam cum fluctuează. 14.720 a crescut până la 14.728, după care a scăzut la 14.704 şi apoi a sărit la 14.716. Domnul Harrigan a făcut ochii mari. Domnul Harrigan a căscat gura. Parcă-l lovise cineva cu o baghetă magică în cap. A luat telefonul şi l-a ţinut foarte aproape de ochi. Apoi s-a uitat la mine.

— Numerele astea sunt *în timp real?*

— Da, i-am răspuns eu. Mă rog, s-ar putea să fie în urmă cu un minut sau două, nu ştiu sigur. Telefonul le preia de la turnul cel nou de telefonie mobilă din Motton. Avem noroc că-i aşa de aproape de noi.

S-a aplecat din nou spre mine. Colţurile buzelor i s-au încreţit într-un început ezitant de zâmbet.

— Să fiu eu al naibii! E ca teleimprimatoarele alea bursiere pe care le aveau acasă magnaţii de pe vremuri.

— Ba e mai ceva decât erau alea, am spus eu. Mi-a zis tata aseară că teleimprimatoarele rămâneau uneori în urmă *cu orele.* Pe tata îl fascinează chestiile astea cu bursa şi mereu îmi ia telefonul ca să se uite. Mi-a mai zis că unul dintre motivele pentru care s-a prăbuşit bursa în 1929 a fost că tot mai mulţi oameni tranzacţionau acţiuni şi aparatele alea rămâneau în urmă.

— Şi are dreptate, a zis domnul Harrigan. Lucrurile merseseră prea departe până a reuşit cineva să stăvilească dezastrul. Însă e evident că un aparat ca ăsta ar putea să accelereze o eventuală lichidare de acţiuni. Greu de spus, pentru că tehnologia e încă prea nouă.

Am aşteptat. Voiam să-i mai spun ceva, să-l conving în vreun fel – sigur, eram doar un copil încăpăţânat –, dar ceva îmi spunea că mult mai bine era să aştept. În timpul acesta, domnul Harrigan a continuat să urmărească mişcările minuscule ale indicelui Dow Jones. Primea şi el o lecţie chiar în faţa mea.

— Dar… a spus el, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Dar ce, domnule Harrigan?

— În mâinile cuiva care chiar se pricepe la piaţa de capital, un instrument ca ăsta ar putea… probabil deja *o face.*…

Şi a căzut pe gânduri, fără să-şi termine fraza. Apoi a zis:

— Ar fi trebuit să ştiu despre el. Faptul că sunt la pensie nu-i o scuză.

— Şi mai e ceva, am spus eu, pentru că ardeam de nerăbdare şi nu mai puteam să aştept. Toate revistele alea pe care le primiţi, da? *Newsweek* şi *Financial Times* şi *Fords?*

— *Forbes,* m-a corectat el tot cu ochii la ecran.

Parcă eram eu la patru ani când examinam Bila Magică primită de ziua mea.

— Aşa, cum spuneţi dumneavoastră. Îmi daţi puţin telefonul?

Mi l-a dat, dar cu oarece părere de rău, iar eu am fost aproape sigur că reuşisem să-l conving. Şi mă bucuram foarte tare, dar îmi era şi puţină ruşine. Parcă pocnisem în cap o veveriţă domesticită care a venit să-mi ia aluna din mână.

Am deschis aplicaţia Safari. Atunci era mult mai rudimentară decât este astăzi, dar funcţiona bine. Am scris *The Wall Street Journal* în căsuţa de căutare de la Google şi, după doar câteva secunde, pe ecran a apărut prima pagină a ziarului. Unul dintre titlurile de acolo era: COFFEE COW ANUNŢĂ ÎNCHIDERI. I l-am arătat.

S-a holbat la el, apoi a luat ziarul din hârtie de pe măsuţa de lângă fotoliu unde i-l pusesem eu împreună cu restul corespondenţei. S-a uitat la prima pagină.

— Aici nu scrie asta, a spus el.

— Pentru că e ziarul de ieri, am zis eu.

Când veneam la el, îi aduceam mereu corespondenţa din cutia de afară, iar *Journal* era înfăşurat peste celelalte ziare şi plicuri şi prins cu un elastic.

— Îl primiţi cu o zi mai târziu. Toată lumea primeşte aşa ziarele cu abonament.

De fapt, în perioada sărbătorilor, veneau mai târziu cu două zile, uneori chiar cu trei. Nu era nevoie să i-o spun eu, pentru că în noiembrie şi decembrie nu mai termina cu bombănitul din cauza asta.

— Şi ăsta de aici e de azi? m-a întrebat el, uitându-se la ecran.

A verificat data din partea de sus a paginii şi a exclamat:

— De azi e!

— Sigur, am spus eu. Marfă proaspătă, nu alterată, corect?

— Zice aici că e şi o hartă cu sediile închise. Îmi arăţi cum pot s-o văd şi eu?

Acum avea un ton de-a dreptul lacom. M-a şi speriat un pic. El pomenise despre Scrooge şi Marley; eu mă simţeam ca Mickey Mouse în *Fantasia*[22], când a folosit o vrajă pe care n-o prea înţelegea ca să trezească măturile la viaţă.

— Puteţi şi singur. Nu trebuie decât să atingeţi uşor ecranul cu vârful degetului. Aşa.

I-am arătat. Prima oară a apăsat prea tare şi a mers prea departe, dar s-a prins imediat cum trebuie să facă. De fapt, s-a prins chiar mai repede decât tata. A găsit pagina care-l interesa.

— Ia te uită! s-a minunat el. Şase sute de magazine! Uite, vezi? La asta mă referam eu când îţi spuneam despre precaritatea…

N-a mai continuat nici de data asta şi a rămas cu ochii la ecran.

— În sud. Cele mai multe închideri sunt în sud. Sudul este un indicator al tendinţelor, Craig, aproape întotdeauna… Cred că trebuie să dau un telefon la New York. Bursa o să se închidă curând.

A vrut să se ridice din fotoliu, pentru că telefonul lui fix se afla în celălalt capăt al camerei.

— Puteţi să sunaţi de la ăsta, i-am spus eu. În fond, ăsta-i rolul lui principal.

Mă rog, aşa era pe vremea aia. Am apăsat simbolul cu telefonul şi a apărut tastatura.

— Nu trebuie decât să formaţi numărul. Atingeţi tastele cu vârful degetului.

S-a uitat la mine cu ochii lui albaştri, scânteietori, de sub umbrarul sprâncenelor albe şi zbârlite.

— Pot să sun de aici, de pe coclaurile astea?

— Sigur, am zis eu. Datorită turnului nou, semnalul e extraordinar de bun. Aveţi patru linii.

— Linii?

— N-are importanţă, dumneavoastră daţi telefonul. Vă las singur cât vorbiţi, nu trebuie decât să-mi faceţi semn pe geam când…

— Nu-i nevoie. N-o să dureze şi nu-i nimic secret.

A atins cu teamă tastele cu cifrele, de parcă s-ar fi aşteptat să declanşeze vreo explozie. După care, cu aceeaşi teamă în gesturi, a dus telefonul la

ureche, cerându-mi din privire aprobarea. Am dat din cap ca să-l încurajez. A ascultat, a vorbit cu cineva (prea tare la început), apoi, după ce a aşteptat puţin, a vorbit cu altcineva. Deci, am fost de faţă când domnul Harrigan şi-a vândut toate acţiunile Coffee Cow, tranzacţie care s-a ridicat la cine ştie câte mii de dolari.

După ce a terminat, şi-a dat singur seama cum să revină la ecranul principal. Iar de acolo, a ştiut cum să deschidă aplicaţia Safari.

— Are şi *Forbes?*

Am verificat. Nu avea.

— Dar, dacă aţi vrea să căutaţi un articol din *Forbes* despre care aţi auzit, probabil că veţi putea să-l găsiţi pentru că l-a postat cineva.

— L-a *postat…?*

— Da. Şi dacă vreţi să aflaţi informaţii despre ceva, o să le caute Safari. Trebuie doar să scrieţi ce vreţi pe Google. Iată cum.

M-am dus lângă fotoliul lui, m-am aplecat şi am scris *Coffee Cow* în căsuţa de căutare. Telefonul s-a gândit puţin, după care a afişat mai multe rezultate, printre care şi articolul din *The Wall Street Journal* care-l făcuse pe domnul Harrigan să-şi sune brokerul.

— Ia te uită! s-a minunat el. Ăsta e internetul?!

— Da, el este, am zis eu, gândind: *Păi, daaa…*

— Care ne conectează cu întreaga lume.

— Da.

— Şi care există de când anume?

Păi, tu ar trebui să ştii chestia asta, i-am spus eu în gând. *Că doar tu eşti omul ăla de afaceri mare şi tare, tu ar trebui să ştii toate lucrurile astea chiar dacă ai ieşit la pensie, pentru că încă te interesează într-un mare fel.*

— Nu ştiu precis de când, dar oamenii stau tot timpul pe el. Tata, profesorii mei, poliţiştii… chiar toată lumea.

Şi, ca să mă înţeleagă mai bine:

— Inclusiv companiile dumneavoastră, domnule Harrigan.

— Eee, dar nu mai sunt ale mele. Mai ştiu şi eu câte ceva despre asta, Craig, aşa cum ştiu şi câte ceva despre diverse emisiuni de la televizor, cu toate că nu mă uit la ele, că nu am la ce şi nici nu vreau. Nu am obiceiul să citesc articolele despre tehnologie din ziare şi reviste pentru că nu mă interesează câtuşi de puţin. Dacă ai vrea să discuţi cu mine despre săli de bowling sau reţele de cinematografe, aia ar fi o altă mâncare de peşte. La astea încă mă pricep şi îmi place să fiu la curent cu ce se întâmplă.

— Mda, sigur, dar nu înţelegeţi… toate afacerile astea *se folosesc* de tehnologie. Şi dacă dumneavoastră nu vă pricepeţi…

N-am ştiut ce să zic în continuare, evident, fără să ies din limitele politeţii. Dar uite că el se pare că ştia:

— O să rămân în urmă. Asta vrei să spui.

— Probabil că nu are nicio importanţă, am zis eu. În fond, sunteţi la pensie.

— Da, dar nu vreau să mă ia nimeni de *prost,* mi-a replicat el pe un ton destul de vehement. Crezi tu că s-a mirat cumva Chick Rafferty când l-am sunat şi i-am spus să vândă toate acţiunile Coffee Cow? Ba deloc, pentru că precis mai primise asemenea cereri de la vreo şase clienţi importanţi. Sigur, unii dintre ei sunt oameni care au informaţii confidenţiale din interiorul companiei. Dar alţii locuiesc în New York sau în New Jersey şi primesc numărul din ziar chiar în ziua apariţiei şi de acolo află. Spre deosebire de mine, care m-am îngropat aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Şi eu din nou m-am întrebat de ce s-o fi mutat aici – că nu avea nicio rudă în oraş. Însă nu mi se părea momentul cel mai potrivit să-i pun întrebarea asta.

— Poate că am dat dovadă de aroganţă.

A reflectat puţin la cele spuse, după care a zâmbit. A zâmbit pe bune. Parcă vedeam cum iese soarele dintre nişte nori negri într-o zi friguroasă.

— Nu poate. *Sigur* am fost arogant.

A ridicat iPhone-ul şi a adăugat:

— O să-l păstrez.

În primul moment mi-a venit să-i spun *mulţumesc,* chestie care ar fi fost total aiurea. Aşa că am zis doar:

— Bine. Mă bucur.

S-a uitat la ceasul de pe perete, unul făcut de fabrica Seth Thomas{23} (şi apoi m-am bucurat să văd că a verificat ora pe iPhone).

— Ce-ar fi să citim astăzi un singur capitol, că oricum am pierdut mult timp vorbind?

— Nicio problemă, am spus eu, deşi aş fi stat bucuros mai mult şi i-aş fi citit două sau chiar trei capitole.

Ne apropiam de sfârşitul romanului *Caracatiţa,* scris de un tip pe care-l chema Frank Norris, şi eram foarte curios să văd cum se termină. Era o carte foarte veche, dar plină totuşi de chestii extrem de interesante.

La finalul şedinţei reduse de lectură, am udat florile pe care domnul

Harrigan le avea în casă. Ăsta era întotdeauna ultimul lucru pe care îl făceam şi nu dura decât câteva minute. Cât m-am ocupat eu de flori, l-am văzut cum se joacă încet cu telefonul. Îl închidea şi îl deschidea.

— Dacă tot o să-l folosesc, ar fi bine să-mi arăţi *cum* să fac, mi-a spus el. Cum să-l ţin în funcţiune, în primul rând. Văd că deja parcă i se termină bateria.

— O să puteţi să vă daţi seama şi singur de cele mai multe lucruri, i-am zis eu. E destul de uşor. Cât despre încărcare, aveţi dispozitivul în cutie. Nu trebuie decât să-l băgaţi în priză. Vă mai pot arăta şi altele, dacă…

— Nu astăzi, a spus el. Poate mâine.

— În regulă.

— Dar am o ultimă întrebare. Cum se face că am putut să citesc articolul ăla despre Coffee Cow şi după aia am putut să văd harta cu magazinele propuse spre închidere?

Mi-a venit atunci să-i răspund cu vorbele lui Hillary{24} când a fost întrebat de ce a escaladat Muntele Everest. Tocmai învăţasem la şcoală despre asta. Răspunsul lui a fost *Pentru că există.* Dar poate că domnul Harrigan ar fi considerat că mă dau deştept, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Aşa că am zis:

— Habar n-am.

— Serios? Un băiat aşa isteţ ca tine? Pune mâna de gândeşte, Craig, gândeşte. Tocmai am citit gratis un articol pentru care oamenii plătesc bani frumuşei. Chiar şi cu abonamentul la *Journal*, care-i mai ieftin decât ar fi dacă mi l-aş cumpăra de la chioşc, tot dau cam nouăzeci de cenţi pe număr. Dar cu chestia asta…

Şi a ridicat telefonul aşa cum vor face peste doar câţiva ani mii de puşti la concertele rock.

— Pricepi acum?

Acum normal că pricepeam, dar tot nu aveam niciun răspuns. Mi se părea…

— Ţi se pare absurd, nu? m-a întrebat el, citindu-mi gândul fie pe chip, fie în minte. Difuzarea de informaţii importante contrazice absolut tot ce ştiu eu despre administrarea afacerilor de succes.

— Poate…

— Poate… ce? Spune-mi care-i părerea ta. Nu sunt deloc sarcastic. E limpede că ştii mai multe decât mine. Aşa că spune-mi ce crezi.

Mă gândeam la Târgul din Fryeburg, unde mă duceam cu tata o dată sau

de două ori în fiecare octombrie. De obicei o luam cu noi şi pe Margie, prietena mea care locuia pe aceeaşi stradă. Margie şi cu mine ne dădeam în căluşei şi, după aia, ne îndopam toţi trei cu gogoşi şi cârnaţi şi, când terminam de mâncat, tata ne târa după el să ne uităm la noile modele de tractoare. Ca să ajungi la magaziile cu utilaje, trebuia să treci pe lângă cortul cu jocuri, un cort de-a dreptul enorm. I-am povestit domnului Harrigan că în faţa lui era un tip cu un microfon, care le explica tuturor celor care treceau pe acolo că primul joc era gratuit.

S-a gândit puţin:

— Adică un fel de momeală? Are ceva logică. Vrei să-mi zici că poţi să citeşti doar un articol, poate două sau trei, şi după aia aparatul… ce face aparatul? Îţi interzice accesul? Îţi zice că trebuie să plăteşti dacă vrei să te joci?

— Nu, am recunoscut eu. Probabil că nu seamănă cu cortul ăla cu jocuri, pentru că poţi să citeşti câte articole vrei. Din câte ştiu eu.

— Dar asta-i o inepţie. Una e să oferi o mostră gratuită, dar să dai *tot* magazinul…

Şi a pufnit cu dispreţ.

— Nici măcar o *reclamă* nu era pe paginile alea, ai observat? Iar publicitatea aduce venituri uriaşe ziarelor şi revistelor. Uriaşe.

A luat telefonul, şi-a privit faţa reflectată în ecranul negru, apoi l-a pus din nou jos şi s-a uitat la mine cu un zâmbet straniu şi amar pe buze.

— S-ar putea să avem de-a face cu o eroare colosală, Craig; o greşeală făcută de oameni care nu înţeleg aspectele practice ale unei asemenea afaceri – *ramificaţiile* ei –, aşa cum nu le înţeleg nici eu. S-ar putea să ne confruntăm curând cu un seism economic. Din câte-mi dau eu seama, s-a şi produs deja. Un seism care va modifica radical procedeele prin care ne obţinem informaţiile, momentul în care le obţinem, locul de unde le obţinem şi, în consecinţă, felul în care vom ajunge să privim lumea.

A făcut o pauză. Apoi a încheiat:

— Şi, desigur, felul în care ne vom raporta la ea.

— Nu pricep, am zis eu.

— Gândeşte-te aşa. Dacă primeşti un căţel, trebuie să-l înveţi să-şi facă nevoile afară, da?

— Da.

— Dacă ai un căţel care n-a fost învăţat să facă afară, i-ai da o recompensă atunci când face treaba mare în living?

— Normal că nu, am spus eu.

Domnul Harrigan a dat din cap.

— Ar însemna să-l înveţi să facă exact invers decât vrei tu. Iar în comerţ, Craig, majoritatea oamenilor sunt ca nişte căţei care trebuie obişnuiţi să-şi facă nevoile afară.

Nu mi-a plăcut ideea asta şi nu-mi place nici astăzi – mi se pare că explicaţia cu pedeapsă/recompensă spune multe despre cum şi-a făcut domnul Harrigan averea –, dar nu am spus nimic. Îl vedeam într-o lumină nouă. Era ca un explorator bătrân pornit într-o nouă expediţie şi mi se părea absolut fascinant să îl ascult. Nu cred că îşi propusese să mă înveţe pe mine ceva. Învăţa el însuşi şi învăţa chiar foarte repede, dacă te gândeşti că avea optzeci şi ceva de ani.

— Mostrele gratuite sunt în regulă, dar dacă dai omului prea multe pe gratis, indiferent dacă sunt haine sau alimente sau informaţii, o să ajungă să se aştepte să le primească mereu. La fel cum fac căţeii care îţi murdăresc covorul cu rahat şi apoi se uită în ochii tăi şi parcă vor să-ţi spună: „Tu m-ai învăţat că e bine să fac caca”. Dacă eu aş fi şef la *The Wall Street Journal*… ori la *Times*… ba chiar şi la spanacul ăla de *Reader’s Digest*… m-ar speria de moarte invenţia asta.

A luat iarăşi iPhone-ul în mână; parcă nu se îndura să se despartă de el.

— E ca o conductă principală, o conductă spartă, dar din care se revarsă informaţii, nu apă. Credeam că e vorba despre un simplu telefon, dar acum înţeleg… sau încep să înţeleg…

Şi a clătinat de câteva ori din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile.

— Craig, ce s-ar întâmpla dacă cineva cu informaţii confidenţiale despre anumite medicamente aflate deocamdată în stadiu de cercetare ar pune pe chestia asta rezultatele testelor făcute, ca să le citească toată lumea? Upjohn sau Unichem{25} ar pierde milioane de dolari. Sau dacă vreun individ supărat pe guvern s-ar decide să dezvăluie secrete de stat?

— Păi, nu l-ar aresta?

— Poate. Probabil. Dar odată ce pasta de dinţi a ieşit din tub… vai şi-amar. În fine, nu contează. Ar cam trebui să pleci acum, ca să nu întârzii la cină.

— Am plecat.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru cadou. Probabil că n-o să-l folosesc prea mult, dar vreau să mă gândesc la ce poate face. Mă rog, cât mă pot eu

gândi la asta. Mintea nu-mi mai e atât de ageră ca pe vremuri.

— Ba eu cred că-i încă destul de ageră, am spus.

Şi nu era nicio linguşeală. De ce *nu erau* reclame lângă articole şi clipurile de pe YouTube? Că doar oamenii ar fi fost obligaţi să se uite la ele, nu?

— Plus că tata zice că întotdeauna intenţia contează.

— Aforism rostit foarte des, dar rareori pus în practică, a spus el, adăugând repede când mi-a văzut expresia nedumerită. N-are importanţă. Ne vedem mâine, Craig.

★★★

În drum spre casă, pe când dădeam cu şutul în ultimele petice de zăpadă din anul acela, m-am gândit la ce-mi spusese: că internetul era ca o conductă spartă, din care se revărsau informaţii în loc de apă. Chestia asta se aplica nu doar telefonului, ci şi laptopului pe care-l avea tata, şi computerelor de la şcoală şi celor din întreaga ţară. Din întreaga lume. Cu toate că iPhone-ul era ceva nou pentru el, atât de nou încât abia dacă şi-a dat seama cum să-l deschidă, domnul Harrigan înţelegea deja că trebuie neapărat să se repare conducta aia, pentru ca afacerile – aşa cum le ştia el – să continue în modul obişnuit. Nu sunt sigur, dar mi se pare că a anticipat apariţia *paywall*-urilor cu un an sau doi înainte chiar de inventarea termenului. Normal că atunci nu ştiam şi nici acum nu ştiu cum să evit restricţiile – chestie care acum se cheamă *jailbreak*[26]. Au apărut *paywall*-urile, dar atunci oamenii erau deja *obişnuiţi* să primească informaţii pe gratis şi s-au supărat când li s-a cerut să sară cu banul. Cei care s-au confruntat cu *paywall*-ul au trecut la site-uri precum acelea ale CNN-ului sau ale lui *Huffington Post*, chiar dacă articolele din *Huffington* nu erau la fel de bune. (Desigur, în caz că nu te interesa să afli ce fel de decolteuri se mai poartă.) Domnul Harrigan a avut perfectă dreptate în privinţa asta.

În seara aceea, după cină şi după ce am spălat vasele şi le-am pus la locul lor, tata şi-a deschis laptopul.

— Am descoperit o chestie nouă, mi-a zis el. Un site care se cheamă previews.com, unde poţi să vezi reclame la filmele care vor avea premiera mai încolo.

— Pe bune? Hai să ne uităm!

În următoarea jumătate de oră ne-am uitat la tot felul de trailere pe care altminteri ar fi trebuit să ne ducem la cinematograf ca să le vedem.

Domnul Harrigan şi-ar fi smuls părul din cap. Ăla puţin pe care-l mai avea.

★★★

În ziua aceea de martie din 2008, în vreme ce mă întorceam de la domnul Harrigan, eram aproape convins că se înşela într-o privinţă. *Probabil că n-o să-l folosesc prea mult,* îmi spusese el, numai că eu observasem cum se uitase la harta pe care erau trecute magazinele ce aveau să fie închise de Coffee Cow. Şi cât de repede acceptase să-şi folosească telefonul cel nou ca să sune la New York. (Mai târziu am aflat că nu pe broker îl sunase, ci pe un tip care-i era deopotrivă şi avocat şi îi administra afacerile.)

Am avut dreptate. Domnul Harrigan a folosit la greu telefonul ăla. Parcă era o mătuşă bătrână şi necăsătorită care ia într-o doară o gură de brandy după şaizeci de ani de abstinenţă şi se transformă aproape instantaneu într-o alcoolică simpatică şi cumsecade. N-a trecut mult timp şi, în după-amiezile când mergeam la el, vedeam mereu iPhone-ul pe măsuţa de lângă fotoliul lui preferat. Habar n-am pe câţi oameni i-o fi sunat, dar ştiu că mă suna pe mine aproape în fiecare seară ca să mă întrebe câte ceva despre talentele noului său aparat. Odată mi-a zis că parcă semăna cu un birou foarte vechi, plin cu sertare şi sertăraşe şi tot felul de unghere mici pe care era extrem de uşor să le scapi din vedere.

A descoperit singur majoritatea ungherelor şi sertăraşelor (evident, cu sprijinul diferitelor surse de pe internet), dar şi eu l-am ajutat – i-am facilitat accesul, s-ar putea spune – la început. Când mi-a zis că nu poate să sufere sunetul ăla fandosit, ca de xilofon minuscul, care-l anunţa că are un apel, i-am pus în loc un fragment din „Stand By Your Man” în interpretarea lui Tammy Winette. Domnului Harrigan i s-a părut marfă. I-am arătat cum să închidă volumul telefonului ca să nu-l deranjeze când îşi făcea somnul de după-amiază, cum să seteze alarma şi cum să înregistreze un mesaj atunci când n-avea chef să răspundă. (Mesajul acesta a fost un adevărat exemplu de concizie şi sens: „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.”) La culcare, a început să scoată din priză telefonul fix şi am observat că tot mai des nu-l mai băga la loc. Îmi trimitea mesaje – care acum zece ani se numeau IM{27}-uri, nu SMS-uri ca astăzi. Fotografia cu telefonul ciupercile de pe câmpul din spatele casei şi le trimitea prin e-mail ca să afle ce soi sunt. Îşi păstra însemnările în aplicaţia pentru notiţe şi descoperea mereu alte şi alte clipuri cu cântăreţii lui preferaţi de muzică country.

— De dimineaţă am pierdut un ceas ca să mă uit la George Jones{28}, în loc să mă bucur de soarele superb de afară, mi-a spus el în vara aceea.

Iar în tonul lui se desluşea şi ruşinea, şi un fel ciudat de fală.

L-am întrebat odată de ce nu se duce să-şi cumpere un laptop. Aşa ar fi putut să facă toate lucrurile învăţate pe telefon, dar având avantajul unui ecran mai mare. Şi l-ar fi putut vedea pe Porter Wagoner{29} în toată splendoarea lui orbitoare. Domnul Harrigan a râs şi a clătinat din cap:

— Piei, satană! E ca şi cum m-ai fi învăţat să fumez marijuana şi acum tot tu zici: „Dacă-ţi place iarba, să vezi ce-o să-ţi mai placă *heroina.*” Nu prea cred, Craig. Îmi ajunge telefonul.

Şi l-a mângâiat cu drag, aşa cum ai mângâia un animăluţ care doarme cuminte lângă tine. Un căţeluş, pe care ai reuşit să-l dresezi să-şi facă nevoile afară.

★★★

În toamna lui 2008 am citit *Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?*{30} şi, într-o după-amiază, când domnul Harrigan a propus să ne oprim (zicea că-l epuizează maratonul ăla de dans), ne-am dus în bucătărie, unde doamna Grogan lăsase pe masă o tavă cu fursecuri din ovăz. Sprijinindu-se în bastoane, domnul Harrigan mergea foarte încet. Eu veneam în spatele lui, sperând că-l voi putea prinde dacă se dezechilibrează.

Gemând şi strâmbându-se de durere şi efort, s-a aşezat pe scaun şi şi-a luat un fursec.

— Draga de Edna, a zis el. Mor după prăjiturelele astea, plus că-mi pun în mişcare maţele. Ia adu-ne câte un pahar cu lapte, Craig, dacă eşti bun.

Tocmai când mă ocupam de lapte, mi-am adus aminte de întrebarea pe care tot uitam să i-o pun.

— De ce v-aţi mutat aici, domnule Harrigan? Aţi fi putut să locuiţi oriunde doreaţi.

A ridicat paharul cu lapte spre mine, ca şi cum ar fi închinat în sănătatea mea – că aşa făcea mereu – şi mi-am ridicat şi eu paharul spre el – că mă obişnuisem să fac *şi eu* aşa.

— Tu unde ţi-ai dori să locuieşti, Craig? Dacă ai putea să locuieşti oriunde ai vrea, cum zici tu?

— Poate la Los Angeles, că acolo se fac filme. M-aş duce să dau o mână de ajutor pe platouri şi, după aia, aş ajunge treptat până în vârf.

Iar apoi i-am mărturisit secretul meu cel mai mare.

— Aş vrea să scriu scenarii de film.

Credeam că o să râdă, dar nici măcar nu a zâmbit.

— Păi, oricum trebuie să le scrie cineva, de ce nu ai fi tu acela? Şi nu ţi-ar fi dor de casă? Să-ţi vezi tatăl sau să duci flori la mormântul mamei?

— Oooo, dar m-aş întoarce! am spus eu.

Însă întrebarea lui şi faptul că a pomenit de mama mi-au tăiat tot avântul.

— Am vrut să mă rup de tot şi de toate, să mă rup de trecut, mi-a zis domnul Harrigan. Am trăit întreaga mea viaţă într-un oraş mare, am crescut în Brooklyn în vremurile de dinainte să… nu ştiu cum să spun… să devină un fel de muzeu al figurilor de ceară şi n-am mai vrut să-mi petrec ultimii ani ai vieţii în New York. Am vrut să locuiesc undeva la ţară, dar nu în regiunile alea turistice, cum sunt Camden sau Castine sau Bar Harbor. Am vrut un orăşel fără străzi pavate.

— Aţi ajuns fix la locul potrivit, am zis eu.

A râs şi a mai luat un fursec.

— M-am gândit la Dakota de Sud şi la cea de Nord… şi m-am gândit la Nebraska… dar, până la urmă, mi-am dat seama că totuşi exagerez. Mi-am rugat asistentul să-mi aducă poze cu multe oraşe din Maine, New Hampshire şi Vermont şi l-am ales pe acesta. Mi-a plăcut dealul. Poţi să te uiţi în toate direcţiile, dar nu sunt privelişti *spectaculoase.* Pentru că asemenea privelişti ar atrage turiştii, or, eu tocmai de asta mă feream. Şi îmi place aici. Îmi place liniştea, îmi plac vecinii şi îmi placi şi tu, Craig.

Cuvinte care m-au făcut fericit.

— Şi mai e ceva. Nu ştiu câte ai citit tu despre ce-am făcut eu în viaţă, dar, dacă ai citit sau o să citeşti pe viitor, o să descoperi că mulţi oameni sunt de părere că am fost complet lipsit de scrupule atunci când am urcat „scara spre succes”, cum le place invidioşilor şi ignoranţilor s-o numească. Iar opinia lor nu este cu totul greşită. Mi-am făcut duşmani, mulţi duşmani. Şi o recunosc de bunăvoie. Vezi, tu, Craig, afacerile sunt ca fotbalul. Dacă trebuie să plachezi pe cineva ca să ajungi la linia porţii, atunci e musai s-o faci, că de-aia ţi-ai pus echipamentul şi ai ieşit pe teren. Dar, când se termină meciul – iar al meu s-a terminat, chiar dacă nu am părăsit de tot stadionul –, îţi dai jos echipamentul şi te duci acasă. Iar aici este acum casa mea. Colţul deloc ieşit din comun al Americii, cu un singur magazin şi o singură şcoală, care – după părerea mea – se va închide curând. N-ai musafiri nepoftiţi. Oamenii nu-ţi bat din senin la uşă ca să bea un pahar cu tine. Nu trebuie să iau parte la prânzuri de afaceri cu indivizi care întotdeauna, dar *întotdeauna* vor ceva de la mine. Nu sunt invitat să iau parte la tot felul de şedinţe. Nu trebuie să mă duc la evenimente caritabile care mă plictisesc până la lacrimi şi nu trebuie să mă trezesc la cinci dimineaţa în zgomotul asurzitor făcut de maşinile de gunoi pe 81st Street din Manhattan. O să fiu înmormântat aici, în Cimitirul Ulmului,

printre veteranii Războiului Civil, şi nu va fi nevoie nici să apelez la statutul meu social şi nici să mituiesc administratorul ca să capăt o parcelă de pământ acolo. Acum ai înţeles?

Şi da, şi nu. Omul acela încă era o enigmă pentru mine. Şi aşa a fost până la sfârşit, ba chiar şi după aceea. Însă poate că aşa şi trebuie să fie. Cred că, în general, suntem singuri în viaţă. Fie în mod voit, cum era cazul lui, fie din cauză că aşa a fost concepută lumea.

— Oarecum, i-am răspuns eu. Bine măcar că nu v-aţi mutat în Dakota de Nord. Mă bucur.

Mi-a zâmbit.

— Şi eu mă bucur. Mai ia un fursec ca să ai ce ronţăi pe drumul spre casă. Şi salută-l pe tatăl tău din partea mea.

★★★

Din cauza veniturilor tot mai diminuate ale oraşului Harlow, şcoala noastră micuţă, cu doar şase săli de clasă, s-a închis în iunie 2009. Iar eu m-am pomenit confruntat cu perspectiva de a face clasa a VIII-a pe celălalt mal al râului Androscoggin, la gimnaziul din Gates Falls, unde urma să am peste şaptezeci de colegi de clasă, nu doar doisprezece. Tot aceea a fost vara când am sărutat o fată pentru prima oară. Dar nu pe Margie, ci pe cea mai bună prietenă a ei, Regina. Şi tot în vara aceea a murit domnul Harrigan. Iar eu am fost cel care l-a descoperit.

Ştiam că îi era din ce în ce mai greu să se mişte şi ştiam că îşi pierdea tot mai des răsuflarea şi uneori sugea din tubul de oxigen pe care acum îl ţinea lângă fotoliul preferat. Dar, în afară de lucrurile astea pe care le acceptam pur şi simplu, nu a existat vreun alt indiciu. Ziua de dinainte a decurs ca oricare alta. I-am citit câteva capitole din *Meteague*[{31}] (eu îl rugasem să mai citim ceva de Frank Norris şi domnul Harrigan fusese de acord) şi i-am udat florile, în timp ce el îşi verifica e-mailurile.

La un moment dat, a ridicat ochii spre mine şi mi-a spus:

— Lumea începe să înţeleagă.

— Ce anume?

A ridicat telefonul.

— Chestia asta. Ce înseamnă în realitate. Ce poate să facă. Arhimede a spus: „Daţi-mi un punct de sprijin şi voi răsturna lumea.” Ei, ăsta-i punctul de sprijin.

— Marfă! am exclamat eu.

— Tocmai ce-am şters trei reclame la nişte produse şi vreo douăşpe cereri

de finanţare politică. N-am nici cea mai mică îndoială că adresa mea de e-mail este răspândită în anumite cercuri, la fel cum revistele vând adresele abonaţilor.

— Bine măcar că nu se ştie cine sunteţi, am spus eu.

Numele de utilizator al domnului Harrigan (îi plăcea la nebunie că are aşa ceva) era **regelepirat 1.**

— Nu-i cazul să stea nimeni cu ochii pe mine. Pot afla foarte uşor ce mă interesează şi mă pot aborda în consecinţă. Numele meu nu înseamnă nimic pentru ei. Interesele mele, da.

— Mda, spamul e cam enervant, am zis eu şi m-am dus în bucătărie ca să arunc apa şi să pun bidonul în camera de serviciu.

Când m-am întors, am văzut că domnul Harrigan îşi pusese masca de oxigen peste nas şi gură şi încerca să respire adânc şi regulat.

— Doctorul dumneavoastră v-a dat tubul ăsta? l-am întrebat. V-a recomandat să îl folosiţi?

Şi-a dat masca un pic mai jos şi mi-a spus:

— N-am niciun doctor. Dacă oamenii săriţi de optzeci de ani mănâncă multă carne tocată de vită, nu mai au nevoie de niciun fel de doctor. Sigur, cu condiţia să nu aibă cancer. Atunci, da, e bine să aibă doctor ca să le dea medicamente contra durerilor.

Am observat că era cu mintea în altă parte.

— Ce crezi despre Amazon, Craig? Compania, nu fluviul.

Tata cumpăra uneori de pe Amazon, dar nu pierdusem niciodată vremea gândindu-mă la site-ul ăla ca să-mi pot face o oarecare părere. I-am spus asta domnului Harrigan şi l-am întrebat la ce se referă.

Mi-a arătat exemplarul romanului *Meteague,* de la editura Modern Library.

— L-am luat de pe Amazon. L-am comandat folosindu-mi telefonul şi cardul bancar. Compania asta vindea numai cărţi la început. Era niţeluş mai răsărită decât o firmă de familie, dar s-ar putea să ajungă curând una dintre cele mai mari şi mai puternice corporaţii din America. Logoul lor, săgeata aia galbenă care seamănă cu un zâmbet, o să fie omniprezent, aşa cum e acum emblema Chevrolet pe maşini sau simbolul ăsta pe telefoane.

Şi-a ridicat telefonul, arătându-mi mărul muşcat.

— Este spamul enervant? Sigur că este. Începe el să semene cu un gândac de bucătărie care infestează comerţul american, înmulţindu-se şi mişunând peste tot? Da. Pentru că spamul funcţionează, Craig. Pregăteşte terenul. Într-

un viitor nu prea îndepărtat, spamul ar putea să contribuie esenţial la câştigarea alegerilor. Puţin mai tânăr dacă-aş fi, aş apuca de coaie fluxul ăsta nou de venituri…

Şi-a ridicat mâna. Din cauza artritei, nu prea putea să încleşteze pumnul aşa cum trebuie, dar am înţeles ce vrea să zică.

— …şi aş strânge.

Acum avea din nou în ochi expresia aia pe care i-o mai observasem şi înainte şi care mă făcea să mă bucur nespus că nu eram pe lista lui de duşmani.

— Dar mai aveţi destui ani înainte, am spus eu, neavând nici cea mai vagă idee că aceea era ultima noastră discuţie.

— Poate că da sau poate că nu; dar vreau să-ţi mai spun încă o dată cât de mult mă bucur că m-ai convins să păstrez telefonul. Mi-a oferit multe teme de gândire. Şi îmi ţine de urât noaptea, când nu pot să dorm.

— Şi eu mă bucur, am zis.

Şi chiar aşa era.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine, domnule Harrigan.

Însă doar eu l-am văzut. El nu m-a mai văzut pe mine.

★★★

Am intrat în casă pe uşa de la camera de serviciu, aşa cum făceam mereu, şi am strigat:

— Bună ziua, domnule Harrigan! Am venit!

Nu mi-a răspuns. Am tras concluzia că probabil era în baie. Şi speram din tot sufletul să nu fi căzut acolo, pentru că doamna Grogan era liberă în ziua aia. M-am liniştit când am intrat în living şi l-am văzut pe fotoliu – tubul de oxigen era alături, pe podea, iar iPhone-ul şi *Meteague* erau pe măsuţă. Numai că avea bărbia căzută în piept şi era puţin cam înclinat într-o parte. Mi s-a părut că doarme. Deşi nu mai dormise niciodată la ora asta. Aţipea cam o oră imediat după prânz, iar când veneam eu era odihnit şi plin de energie.

M-am apropiat puţin şi am văzut că nu avea ochii complet închişi. Am remarcat marginea inferioară a irisului, însă albastrul nu mai părea la fel de strălucitor ca înainte, ci decolorat, înceţoşat. Şi m-am speriat.

— Domnule Harrigan?

Nimic. Mâinile deformate de artrită îi zăceau moi pe genunchi. Unul dintre bastoane era sprijinit de perete, dar celălalt era pe jos, de parcă s-ar fi întins după el şi i-ar fi scăpat dintre degete. Mi-am dat seama că auzeam fâşâitul regulat al măştii de oxigen, însă nu şi hârâitul stins al respiraţiei lui, sunet cu

care mă obişnuisem atât de mult, încât abia dacă-l mai sesizam.

— Vă simţiţi bine, domnule Harrigan?

Am mai făcut doi paşi şi am vrut să-l scutur de umăr ca să-l trezesc, însă mi-am tras repede mâna înapoi. Nu mai văzusem niciodată un mort, dar bănuiam că mă uitam la unul chiar atunci. Am întins din nou mâna spre el şi de data asta n-am mai bătut în retragere. L-am apucat de umăr (îngrozitor de slab îi era umărul sub cămaşă – numai piele şi os) şi l-am zgâlţâit.

— Treziţi-vă, domnule Harrigan!

O mână i-a alunecat şi i-a căzut între genunchi. S-a înclinat şi mai mult într-o parte. Printre buzele întredeschise i se vedeau dinţii îngălbeniţi şi strâmbi. Totuşi, înainte să chem pe cineva, voiam să fiu absolut sigur că nu era doar leşinat. Mi-am adus brusc aminte de povestea pe care mi-o citise mama – povestea cu ciobănaşul care făcea farse sătenilor strigând că-i era turma atacată de lup.

Atât de tare mi se înmuiaseră picioarele, că nici nu ştiu cum am reuşit să ajung în baia de pe hol, căreia doamna Grogan îi zicea „toaleta pentru musafiri”, şi am luat de acolo oglinjoara pe care domnul Harrigan o păstra pe poliţa de deasupra chiuvetei. I-am ţinut-o în faţa gurii şi a nasului. Nu s-a aburit absolut deloc. Şi atunci m-am convins că este mort (deşi, dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur că ştiam asta încă de când i-a căzut mâna între genunchi). Eram singur în living cu un mort. Şi dacă întindea o mână şi mă înşfăca? Normal că n-ar fi făcut asta, doar mă plăcea; însă mi-am amintit de privirea pe care a avut-o când a zis – ieri a fost asta! ieri, când încă era în viaţă! – că, dacă ar fi fost puţin mai tânăr, ar fi apucat de coaie acel nou flux de venituri şi l-ar fi strâns. Şi mi-am amintit şi cum a încercat să-şi încleşteze pumnul ca să exemplifice.

Vei descoperi că mulţi oameni sunt de părere că am fost complet lipsit de scrupule, îmi spusese el.

Morţii nu se reped la tine decât în filmele de groază, evident că ştiam asta. În viaţa reală, morţii nu sunt nemiloşi, morţii nu mai sunt *în niciun fel.* Dar tot m-am tras mai într-o parte, mi-am scos telefonul din buzunar şi l-am sunat pe tata. Fără să-mi iau nicio clipă ochii de la mortul de pe fotoliu.

Tata mi-a zis că probabil am dreptate, dar tot o să trimită o ambulanţă pentru orice eventualitate. Ştiam cumva cum îl cheamă pe doctorul domnului Harrigan? I-am zis că nu avea niciunul (şi trebuia doar să te uiţi la dinţii lui ca să-ţi dai seama că nici dentist n-avea). Am spus că o să aştept şi am aşteptat. Însă am aşteptat afară din casă. Înainte să ies, mi-a trecut prin cap să-i ridic

mâna şi să i-o aşez la loc, pe genunchi. Şi chiar că am vrut s-o fac, dar n-am fost în stare să îl ating. Cred că era ca de gheaţă.

În schimb, i-am luat iPhone-ul. Nu era ca şi cum l-aş fi furat. Cred că am făcut-o din cauza tristeţii, pentru că începeam să conştientizez că-l pierdusem pentru totdeauna. Şi voiam să am ceva ce i-a aparţinut. Ceva important pentru el.

★★★

Probabil că a fost cea mai fastuoasă slujbă de înmormântare ţinută în bisericuţa noastră. Şi cel mai lung cortegiu care a mers apoi la cimitir, format în mare parte din maşini închiriate. Fireşte că au participat câţiva localnici, printre care Pete Bostwick (grădinarul) şi Ronnie Smits (care-i amenajase casa după gustul lui şi precis s-a îmbogăţit în urma lucrărilor făcute) şi doamna Grogan (menajera). Dar şi alţii, pentru că era simpatizat de oamenii din Harlow. Dar cei mai mulţi dintre cei care-i deplângeau dispariţia (dacă i-o deplângeau *cu adevărat* şi nu veniseră doar ca să se asigure că domnul Harrigan era mort pe bune) au fost oameni de afaceri din New York. N-a venit nicio rudă, că nu avea. Adică deloc, niciuna, nexam. Nici măcar vreo nepoată sau vreun văr de-al doilea n-avea. Nu fusese căsătorit, nu avusese copii – probabil unul dintre motivele pentru care tata a avut oarece rezerve când s-a pus problema să mă duc să-i citesc – şi trăise mai mult decât tot restul rudelor. Din cauza asta l-a găsit mort în casa pustie băiatul care locuia mai încolo pe stradă şi pe care-l plătea ca să-i citească.

★★★

Probabil că domnul Harrigan ştia că are zilele numărate, pentru că a lăsat pe birou o foaie de hârtie pe care scrisese de mână, în cele mai mici amănunte, cum anume dorea să se desfăşoare înmormântarea. De fapt, era destul de simplu. Încă din 2004 făcuse depuneri în numerar la firma de pompe funebre Hay & Peabody, iar suma era mai mult decât suficientă ca să-i îndeplinească dorinţele. Şi mai rămânea şi firmei destul. Nu voia nici priveghi şi nu voia nici să se perinde lumea pe la căpătâiul lui. Însă voia să „fie aranjat în mod decent, pe cât posibil” pentru ca să poată sta sicriul deschis în timpul slujbei.

Care slujbă trebuia să fie ţinută de pastorul Mooney, iar eu trebuia să citesc din Efeseni, doar un fragment din capitolul patru: „Fi i buni între voi şi milostivi, iertând unul altuia, precum şi Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.”{32} Am văzut câţiva dintre oamenii de afaceri privindu-se cu uimire, de parcă domnul Harrigan nu fusese prea bun *cu ei* şi nici de iertat nu-i prea

iertase.

Şi a mai vrut trei imnuri: „Rămâi cu Mine”, „Vechea Cruce Ruginită” şi „În Grădină”. Mai voia ca predica pastorului Mooney să nu dureze mai mult de zece minute şi pastorul a terminat-o înainte de termenul stabilit, în doar opt, ceea ce probabil că a fost un record personal. Pastorul a enumerat toate lucrurile bune pe care le făcuse domnul Harrigan pentru oraşul Harlow, printre care faptul că plătise pentru renovarea Fermelor Eureka şi pentru repararea podului acoperit peste râul Royal. De asemenea, a mai spus pastorul, domnul Harrigan a contribuit extrem de mult la fondul pentru construirea ştrandului orăşenesc, dar a refuzat categoric atunci când i s-a propus ca ştrandul acela să-i poarte numele.

Pastorul nu a zis de ce a refuzat, dar eu ştiam. Domnul Harrigan obişnuia să spună că i se părea nu numai absurd, dar şi nedemn şi efemer să permiţi celor din jur să boteze tot felul de locuri cu numele tău. După cincizeci de ani, zicea el, sau chiar douăzeci, ajungi doar un nume pe o plăcuţă la care nu se uită nimeni.

După ce mi-am îndeplinit sarcina de a citi din Scriptură, m-am aşezat în prima strană, lângă tata, şi m-am uitat la sicriul cu vaze pline cu crini şi la cap şi la picioare. Cel mai bine se vedea nasul domnului Harrigan, de parcă ar fi fost prora unei corăbii care înfruntă valurile. Mi-am tot zis să nu mă mai uit la el, să nu mă mai gândesc că-i oribil sau de tot râsul (sau şi una, şi alta), ci să mi-l amintesc cum fusese. Bun sfat, numai că nu-mi puteam lua ochii de la nasul ăla.

După ce pastorul şi-a încheiat scurta-i alocuţiune, şi-a ridicat mâna cu palma în jos şi i-a binecuvântat pe cei veniţi la înmormântare. Apoi a spus:

— Aceia care doresc să-şi ia un ultim rămas-bun de la el, se pot apropia acum de catafalc.

În foşnet lung de straie îndoliate, oamenii s-au ridicat în picioare şoptind între ei. Virginia Hatlen a început să cânte în surdină la orgă şi eu mi-am dat seama – cuprins de o senzaţie stranie, pe care nu ştiam atunci s-o identific, dar am aflat mai târziu că se numeşte suprarealism – că interpreta un potpuriu de cântece country, printre care „Wings of a Dove” al lui Ferlin Husky, „I Sang Dixie” al lui Dwight Yoakam şi, desigur, „Stand By Your Man”. Prin urmare, domnul Harrigan lăsase instrucţiuni şi în privinţa muzicii care să-l însoţească pe ultimul drum. *Bravo lui*, mi-am zis eu atunci. Deja lumea începuse să se aşeze la coadă ca să treacă pe la catafalc – localnicii (în sacourile lor sport şi pantalonii bej, de stradă) amestecându-se printre tipii de

la New York (în costume negre şi pantofi eleganţi).

— Tu ce ai de gând, Craig? mi-a şoptit tata. Vrei să-l mai vezi o ultimă oară, sau n-ai nevoie?

Voiam mai mult de atât, dar nu-i puteam spune. La fel cum nu-i puteam spune cât de rău mă simţeam. Mă copleşise durerea. Dar nu în timp ce citisem din Scriptură, aşa cum îi citisem atât de multe alte lucruri, ci atunci când m-am uitat la nasul lui. Când mi-am dat seama că sicriul era o corabie care-l ducea în călătoria finală. Una care avea ca destinaţie întunericul. Îmi venea să plâng şi am şi *plâns,* însă după aceea, când am fost singur. Pentru că nu voiam să o fac în biserică, printre străini.

— Am să mă duc şi eu, dar la sfârşit. Vreau să fiu ultimul.

Dragul de tata, Dumnezeu să-l binecuvânteze, nu m-a întrebat de ce. M-a strâns de umăr şi s-a dus la coada de lângă catafalc. Eu m-am retras în pronaos. Nu mă simţeam prea în largul meu în sacoul sport care mi-era cam strâmt la umeri pentru că începusem în sfârşit să cresc. Când coada a ajuns la jumătatea naosului şi am fost sigur că nu mai avea nimeni de gând să se aşeze la ea, m-am dus şi eu. În faţa mea erau doi bărbaţi la costum care discutau în şoaptă despre – n-o să vă vină să credeţi – acţiunile Amazon.

Muzica se oprise când am ajuns eu la catafalc. Amvonul era gol. Probabil că Virginia Hatlen se strecurase afară ca să fumeze o ţigară, iar pastorul se dusese în sacristie ca să-şi scoată straiele bisericeşti şi să-şi pieptene ce-i mai rămăsese din păr. În pronaos erau câţiva oameni care vorbeau pe tonuri scăzute, dar în biserică nu eram decât eu şi domnul Harrigan, la fel cum fusesem în atât de multe după-amiezi în vila lui de pe deal, unde priveliştea era frumoasă, dar nu chiar atât de spectaculoasă încât să *atragă turiştii.*

Era îmbrăcat cu un costum gri-închis, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Tipul de la pompele funebre îl fardase un pic şi acum avea un aspect mai sănătos, numai că oamenii sănătoşi nu zac în sicrie cu ochii închişi şi cu chipurile moarte mângâiate de ultimele raze ale soarelui înainte să intre în pământ pe vecie. Avea mâinile împreunate pe piept, amintindu-mi cum le ţinea cu doar câteva zile în urmă când îl găsisem eu în living. Parcă era o păpuşă în mărime naturală, şi nu-mi plăcea deloc. Şi nu mai voiam să rămân acolo. Aveam nevoie de aer curat. Voiam să fiu lângă tata. Voiam să mă duc acasă. Însă trebuia să fac ceva şi trebuia s-o fac imediat, pentru că pastorul Mooney se putea întoarce dintr-o clipă în alta.

Am băga mâna în buzunarul interior al hainei şi am scos telefonul domnului Harrigan. Ultima oară când fusesem lângă el – când fusesem lângă

el şi el era viu, adică nu mort în fotoliu şi nici ca o păpuşă într-o cutie elegantă – îmi spusese că se bucura că-l convinsesem să păstreze telefonul. Îmi spusese că îi ţinea de urât atunci când nu putea să doarmă noaptea. Telefonul avea parolă – v-am zis că domnul Harrigan învăţa extrem de repede orice îi stârnea interesul – dar eu o ştiam: **pirat 1.** Îl deschisesem în seara de dinainte de înmormântare şi intrasem în aplicaţia pentru notiţe. Voiam să-i las un mesaj.

M-am gândit să-i scriu *Vă iubesc,* dar n-ar fi fost corect. Îmi plăcuse de el, ţinusem la el, sigur că da. Însă nu prea am avut încredere în el. Şi nici nu credeam că el mă iubise. De fapt, nu cred că domnul Harrigan a iubit pe cineva în viaţa lui, poate doar cu excepţia mamei sale, care-l crescuse singură după ce tatăl lui o părăsise (ştiam detaliile astea pentru că mă documentasem). Mesajul pe care i l-am scris a fost acesta: *A fost o onoare să lucrez pentru dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru felicitări şi pentru biletele de loterie. Îmi va fi dor de dumneavoastră.*

I-am ridicat reverul sacoului, încercând să nu-i ating pe cât posibil pieptul ţeapăn sub cămaşa albă şi apretată… dar n-am reuşit şi l-am atins uşor cu încheieturile degetelor. Încă şi astăzi mă urmăreşte amintirea aceea. Pieptul lui era tare ca lemnul. I-am pus telefonul în buzunarul interior şi m-am îndepărtat de catafalc. Exact la timp. Chiar atunci a intrat pastorul Mooney pe uşa laterală, aranjându-şi cravata.

— Îţi iei la revedere, Craig?

— Da.

— Bravo! Aşa trebuie să faci.

M-a luat de după umeri şi ne-am îndepărtat de sicriu.

— Sunt sigur că relaţia pe care ai avut-o cu el ar stârni invidia foarte multor oameni. Haide, du-te acum la tatăl tău, bine? Şi te rog să-i spui domnului Rafferry şi celorlalţi care vor duce sicriul că îi aşteptăm în câteva minute. Vrei să-mi faci serviciul ăsta?

În pragul uşii spre pronaos apăruse un alt bărbat, cu mâinile împreunate în faţă. Nu trebuia decât să-i vezi costumul negru şi garoafa albă ca să-ţi dai seama că era un tip de la firma de pompe funebre. Probabil el trebuia să pună capacul peste sicriu şi să se asigure că este bine închis. O spaimă de moarte m-a cuprins când l-am văzut şi abia am aşteptat să plec de acolo şi să ies la soare. Nu i-am cerut tatei să mă îmbrăţişeze, dar probabil că şi-a dat seama de asta, pentru că m-a strâns în braţe.

Să nu mori, l-am implorat eu în gând. *Să nu mori, tată, te rog.*

★★★

Slujba de la Cimitirul Ulmului a fost puţin mai plăcută, pentru că a fost mai scurtă şi s-a desfăşurat în aer liber. Administratorul afacerilor deţinute de domnul Harrigan, Charles „Chick” Rafferty, a vorbit pe scurt despre diversele acţiuni caritabile ale clientului său şi a stârnit câteva râsete atunci când a povestit cum a fost obligat el, Rafferty, să suporte „preferinţele destul de îndoielnice în materie de muzică” ale domnului Harrigan. Acesta a fost singurul detaliu care a sugerat că domnul Harrigan era un om cu sentimente, nu un afacerist vorace. Domnul Rafferty a mai spus că a lucrat „pentru şi cu” domnul Harrigan vreme de treizeci de ani – şi n-am niciun motiv să mă îndoiesc că aşa a fost –, însă nu părea să cunoască deloc latura umană a domnului Harrigan, în afară de „preferinţele îndoielnice” pentru cântăreţi de muzică country, precum Jim Reeves, Patty Loveless şi Henson Cargill.

M-am gândit să intervin şi să spun oamenilor strânşi în jurul gropii că domnul Harrigan era de părere că internetul este ca o conductă spartă, din care se revarsă informaţii în loc de apă. M-am gândit să le spun că avea în telefon peste o sută de fotografii cu ciuperci. M-am gândit să le spun că îi plăceau la nebunie fursecurile cu ovăz pe care i le făcea doamna Grogan, pentru că îi puneau în mişcare maţele şi, când eşti trecut de optzeci de ani, nu mai ai nevoie de vitamine şi de vizite la doctor. Când eşti trecut de optzeci de ani poţi să mănânci cât de multă carne tocată de vită vrei.

Dar nu am spus nimic.

De data aceasta, pastorul Mooney a citit din Scriptură – şi a ales pasajul care spunea că toţi ne vom scula din morţi asemenea lui Lazăr, în dimineaţa măreaţă a învierii. Ne-a mai binecuvântat o dată şi gata, asta a fost tot. După ce plecam de acolo, înapoi la vieţile noastre obişnuite, domnul Harrigan (cu telefonul în buzunarul de la haină) avea să fie coborât în groapă şi avea să fie acoperit cu pământ şi nu îl va mai vedea nimeni niciodată.

Domnul Rafferty s-a apropiat de mine şi de tata tocmai când voiam să plecăm. Ne-a zis că se întorcea la New York abia în dimineaţa următoare şi ne-a întrebat dacă îi permitem să treacă pe la noi în seara aceea, pentru că are ceva de discutat cu noi.

În prima clipă m-am gândit că trebuie să fie vorba despre faptul că şterpelisem iPhone-ul, deşi nu-mi dădeam seama cum era posibil să fi aflat că îl luasem şi, în fond, îl înapoiasem posesorului de drept. *Dacă mă întreabă,* mi-am zis eu, *o să-i spun că eu i l-am făcut cadou.* Şi cum să fie un iPhone de şase sute de dolari o chestiune atât de gravă din moment ce domnul Harrigan

era atât de bogat?

— Sigur, a răspuns tata. Veniţi la cină. Fac *spaghetti alla bolognese* şi îmi ies de obicei destul de bine. Noi mâncăm pe la şase.

— Mulţumesc pentru invitaţie, am să vin, a spus domnul Rafferty.

Apoi a scos un plic alb pe care era numele meu. Am recunoscut imediat scrisul acela.

— Asta poate explica despre ce anume vreau să discutăm. L-am primit în urmă cu două luni şi mi s-a cerut să-l păstrez până… hmmm… până într-un asemenea moment.

Nici nu ne-am urcat bine în maşină, că tata a izbucnit în râs. Şi a râs în hohote puternice, care l-au făcut să lăcrimeze. Tot râdea şi râdea şi lovea cu pumnul în volan şi iar râdea şi se pocnea cu pumnul în picior şi se ştergea la ochi şi pe obraji şi iar râdea.

— Ce e? l-am întrebat când mi s-a părut că începe să se mai liniştească. Ce-i aşa de nostim?

— Mi se pare cea mai tare chestie, mi-a răspuns el.

Terminase cu hohotele, acum doar chicotea înfundat.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Cred că te-a trecut în testament, Craig. Deschide plicul. Vezi ce scrie.

În plic nu era decât o singură foaie de hârtie, cu un mesaj în stilul caracteristic al domnului Harrigan – fără inimioare, fără floricele, fără măcar un *Dragă* la început –, sec şi la obiect. L-am citit cu voce tare ca să audă şi tata.

Craig: Dacă citeşti scrisoarea asta înseamnă că am murit. Ţi-am lăsat 800.000 $ într-un cont. Mandatari sunt tatăl tău şi Charles Rafferty, care este administratorul meu şi care acum va fi executorul meu testamentar. Am calculat şi am ajuns la concluzia că această sumă este suficientă pentru cei patru ani de facultate şi orice studii postuniversitare pe care vei dori să le faci. Şi ar trebui să rămână destul ca să te ajute să porneşti cu dreptul în cariera aleasă.

Ai spus că ţi-ar plăcea să ajungi scenarist. Dacă asta vrei, atunci desigur că asta trebuie să faci, dar eu nu sunt de acord. Există o glumă obscenă despre scenarişti, pe care nu am de gând să o scriu aici, dar pe care s-o cauţi pe telefonul tău – cuvintele-cheie sunt scenarist şi starletă. Există în gluma aceasta un adevăr fundamental, pe care cred că îl vei înţelege chiar la vârsta

ta actuală. Filmele sunt efemere, în vreme ce cărţile – cele bune – sunt eterne sau aproximativ eterne. Mi-ai citit multe cărţi bune, dar sunt şi altele care aşteaptă să fie scrise. Eu atât am de spus în această privinţă.

Cu toate că tatăl tău are drept de veto în toate chestiunile legate de suma pe care am depus-o pentru tine, ar fi bine să nu-l exercite în cazul investiţiilor sugerate de domnul Rafferty. Chick ştie foarte bine cum funcţionează piaţa. Chiar şi cu cheltuielile pentru studii, suma de 800.000 $ poate să ajungă la un milion, sau chiar peste atunci când vei avea 26 de ani, vârstă de la care vei putea să cheltuieşti (sau să investeşti – cea mai înţeleaptă atitudine) banii după cum doreşti. M-am simţit bine în după-amiezile petrecute împreună.

Cu sinceritate, al tău,
Dl. Harrigan

P.S.: Mi-a făcut multă plăcere să-ţi trimit felicitările şi biletele.

M-a luat cu fiori când am citit post-scriptumul. Parcă îmi răspundea la mesajul pe care i-l lăsasem pe telefonul vârât în buzunarul costumului cu care a fost înmormântat.

Tata nu mai râdea acum, nici nu mai chicotea; dar zâmbea.

— Ei, Craig, cum te simţi acum când eşti bogat?

— Mă simt bine, am răspuns eu.

Normal că mă simţeam bine. Era un cadou extraordinar, dar tot extraordinar – poate chiar şi mai şi – mi se părea faptul că domnul Harrigan avea o părere atât de bună despre mine. Un cinic probabil ar zice că eram ipocrit, sau ceva de genul ăsta, dar nici vorbă de aşa ceva. Pentru că, vedeţi voi, banii ăia erau pentru mine ca Frisbee-ul pe care-l aruncasem în pinul din curtea din spate când aveam opt sau nouă ani şi a rămas înţepenit acolo: ştiam unde sunt, dar nu puteam să ajung la ei. Nu mă deranja asta. Pentru moment aveam tot ce îmi doream. Sigur, în afară de domnul Harrigan; el îmi lipsea. Cu ce urma să-mi ocup după-amiezile de acum înainte?

— Retrag tot ce am spus despre el, că-i zgârcit şi toate celelalte, a zis tata ieşind cu maşina noastră din spatele unui SUV negru şi lucios, închiriat de unul dintre oamenii de afaceri de la aeroportul din Portland. Deşi…

— Deşi ce? am vrut eu să ştiu.

— Dacă stai să te gândeşti că nu avea nicio rudă şi că era extrem de bogat,

ţi-ar fi putut lăsa cel puţin patru milioane. Poate chiar şase.

Mi-a observat expresia şi a început din nou să râdă.

— Glumesc, băiete, glumesc. Ce, nu ştii de glumă?

I-am tras un pumn în umăr şi am dat drumul la radio. Am trecut peste postul WBLM (postul cu muzică rock-and-roll al statului Maine) şi m-am oprit la WTHT (postul cu muzică country). Deprinsesem şi eu gustul pentru muzica asta. Şi încă îl am.

★★★

Domnul Rafferty a venit la noi la cină şi, cu toate că era un tip foarte slăbuţ, s-a îndopat la greu cu spaghetele tatei. I-am spus că am aflat despre contul fiduciar şi i-am mulţumit. El mi-a zis:

— Nu *mie* trebuie să-mi mulţumeşti.

După care ne-a explicat cum ar dori să investească banii. Tata i-a dat mână liberă, dar l-a rugat să-l ţină la curent cu tot ce face. Dar tot *a sugerat* că ar fi profitabile câteva acţiuni de la fabrica de tractoare John Deere, din moment ce tipii ăia inventau zilnic alte chestii. Domnul Rafferty i-a răspuns că va avea în vedere propunerea lui şi am aflat mai târziu că într-adevăr a investit în Deere & Company, chiar dacă a fost doar o sumă simbolică. De fapt, cei mai mulţi bani s-au dus la Apple şi Amazon.

După cină, domnul Rafferty a dat mâna cu mine şi m-a felicitat.

— Domnul Harrigan a avut foarte puţini prieteni, Craig. Ai avut mare noroc că te-ai numărat printre ei.

— Şi el a avut noroc că l-a cunoscut pe Craig, a murmurat tata şi m-a cuprins de după umeri.

Atunci mie mi s-a pus un nor în gât şi, după ce a plecat domnul Rafferty şi eu m-am dus în camera mea, am plâns puţin. Am încercat să nu fac prea mult zgomot ca să nu mă audă tata. Poate am reuşit; poate a auzit şi şi-a dat seama că voiam să fiu singur.

Când mi-au secat lacrimile, am deschis telefonul, am intrat pe Safari şi am tastat cuvintele-cheie *scenarist* şi *starletă*. În gluma aceea, care se pare că fusese născocită de un romancier pe nume Peter Feibleman{33}, e vorba despre o starletă atât de tembeluţă că s-a culcat cu scenaristul ca să obţină un rol în film. Nu cu regizorul. Poate o ştiţi. Eu n-o ştiam, dar am înţeles ce voia să spună domnul Harrigan.

★★★

În aceeaşi noapte, pe la două, m-au trezit nişte tunete îndepărtate şi mi-am dat din nou seama că domnul Harrigan murise. Eu eram la mine în pat şi el

era în pământ. Purta un costum pe care nu avea să-l mai dea jos niciodată. Avea mâinile împreunate pe piept şi în poziţia asta vor sta până când din ele nu vor mai rămâne decât oasele. Dacă tunetele alea vesteau ploaia, atunci apa se va infiltra în pământ şi îi va uda sicriul. Pentru că nu avea lespede din ciment şi nici nu era căptuşit cu vreun material impermeabil; pentru că, spunea doamna Grogan, aşa a vrut el, astea erau dispoziţiile lăsate de el „cu limbă de moarte”. Până la urmă, capacul sicriului va putrezi. La fel şi costumul. Pentru că era făcut din plastic, iPhone-ul va dura mult mai mult decât sicriul şi costumul, dar tot se va termina şi el la un moment dat. Nimic nu era etern, poate doar cu excepţia spiritului lui Dumnezeu, dar, chiar şi la treisprezece ani, eu aveam îndoielile mele în această privinţă.

Şi brusc m-a apucat dorul să-i aud glasul.

Şi mi-am dat seama că pot.

Sigur, ştiam că era o chestie sinistră (mai cu seamă la două noaptea) şi era ceva complet nesănătos; dar mai ştiam şi că, dacă aş face-o, aş putea adormi la loc fără probleme. Aşa că am sunat şi evident că mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul când am înţeles simplul adevăr al tehnologiei care stătea la baza telefoanelor mobile: undeva, sub pământul din Cimitirul Ulmului, în buzunarul de la sacoul unui mort, Tammy Wynette cânta două versuri din „Stand By Your Man”.

Şi imediat după aceea i-am auzit vocea, calmă, clară şi doar foarte puţin afectată de bătrâneţe:

— Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.

Şi dacă *mă suna?* Dacă o făcea?

Am închis telefonul înainte să aud bipul pentru înregistrarea mesajului şi m-am culcat la loc. Nici nu m-am învelit bine, că m-am răzgândit, m-am dat jos din pat şi l-am sunat din nou. Habar n-am de ce. De data aceasta am aşteptat semnalul şi apoi am spus:

— Mi-e dor de dumneavoastră, domnule Harrigan. Vă mulţumesc pentru banii pe care mi i-aţi lăsat, dar aş renunţa la ei dacă aşa v-aş putea face să trăiţi din nou.

Am făcut o pauză, m-am gândit mai bine şi am adăugat:

— Poate o să ziceţi că mint, dar nu-i deloc aşa. Nu vă mint deloc.

După aceea m-am culcat şi am adormit aproape imediat ce am pus capul pe pernă. Nu am visat nimic.

★★★

Aveam obiceiul să-mi deschid telefonul încă dinainte să mă îmbrac, ca să

văd pe aplicaţia de ştiri de ultimă oră dacă nu cumva începuse Al Treilea Război Mondial şi dacă nu fuseseră din nou alte atacuri teroriste. Însă, în dimineaţa de după înmormântarea domnului Harrigan, n-am mai apucat să mă uit la ştiri, pentru că am văzut un cerculeţ roşu pe simbolul de SMS, ceea ce însemna că primisem un mesaj. Am presupus că era ori de la Billy Bogan, prieten şi coleg de clasă, care avea un smartphone Motorola Ming, ori de la Margie Washburn, care avea un Samsung… deşi nu prea primisem multe mesaje de la Margie în ultima vreme. Probabil că se lăudase Regina că o sărutasem.

Ştiţi expresia aia care zice că „lui cutărescu i-a îngheţat sângele în vene”? Ei, iată că e pe bune. Ştiu asta, pentru că aşa am păţit eu atunci. Stăteam pe marginea patului şi mă holbam la ecranul telefonului. Mesajul primit era de la **regelepirat 1.**

Îl auzeam pe tata zdrăngănind în bucătărie: scotea tigaia din dulapul de lângă aragaz. Probabil avea de gând să gătească acum ceva cald la micul dejun, chestie pe care o încerca o dată sau de două ori pe săptămână.

— Tată? l-am strigat eu.

Însă zornăitul a continuat şi l-am auzit bombănind ceva de genul: *Ieşi naibii de-acolo, afurisito!*

Nu m-a auzit şi nu doar din cauză că uşa de la camera mea era închisă. Nici măcar eu nu m-am auzit prea bine. Mesajul ăla îmi îngheţase sângele în vene şi mă lăsase fără grai.

Ultimul mesaj îl primisem cu patru zile înainte de moartea domnului Harrigan. Ăsta de acum era: **Azi nu trebuie să uzi florile, le-a udat dna. G.** Şi dedesubt: **C C C aa.**

Îmi fusese trimis noaptea, la ora 2:40.

— Tată!

Puţin mai tare acum, dar tot nu suficient. Nu mai ştiu dacă plângeam atunci sau dacă lacrimile mi s-au pornit când coboram scara, doar în chiloţi şi tricou.

Tata era cu spatele la mine. Până la urmă reuşise să scoată tigaia şi acum topea nişte unt în ea. M-a auzit şi mi-a zis:

— Sper că ţi-e foame, că eu mor de foame.

— Tati, am spus eu. Tati!

A auzit că-i spun aşa cum nu-i mai spusesem de când aveam opt sau nouă ani şi s-a întors repede cu faţa la mine. A văzut că nu sunt îmbrăcat. A văzut că plâng. A văzut că întind telefonul spre el. A uitat complet de tigaie.

— Ce-i, Craig? Ce s-a întâmplat? Ai avut un coşmar din cauza înmormântării?

Da, despre un coşmar era vorba; şi poate era prea târziu – în fond, nici tata nu mai era tânăr – sau poate că nu era.

— Of, tati! am zis eu, plângând deja în hohote. Nu-i mort. La două jumate nu era. Trebuie să-l dezgropăm. Neapărat. Pentru că l-am îngropat de viu.

★★★

I-am povestit absolut tot. Despre cum luasem telefonul domnului Harrigan şi apoi i-l băgasem în buzunarul de la haină. Pentru că telefonul ăla ajunsese să fie foarte important pentru el, am spus eu. Şi pentru că era ceva ce-i *dădusem eu lui.* I-am spus cum am sunat în toiul nopţii şi am închis şi după aia am sunat din nou şi i-am lăsat un mesaj în mesageria vocală. N-a mai fost nevoie să-i arăt mesajul de răspuns, pentru că îl văzuse deja. Îl studiase, mai bine zis.

Untul din tigaie începuse să se ardă. Tata s-a ridicat şi a luat tigaia de pe foc.

— Nu cred că mai vrei să mănânci ouă, a spus el.

S-a întors la masă, dar, în loc să se aşeze vizavi, la locul lui obişnuit, s-a aşezat lângă mine şi mi-a acoperit mâna cu palma lui.

— Ascultă cu atenţie ce-ţi spun eu acum.

— Ştiu că a fost o chestie sinistră, am zis eu, dar n-am fi aflat niciodată dacă n-aş fi făcut-o. Trebuie să…

— Fiule…

— Nu, tată, ascultă-mă tu! Trebuie să trimitem imediat acolo pe cineva! Cu un buldozer, un excavator, chiar şi nişte tipi cu lopeţi! S-ar putea să fie încă în…

— Craig, încetează! Ai fost victima unei escrocherii cibernetice.

Am rămas cu gura căscată. Ştiam ce-i aia o escrocherie cibernetică, dar nici prin cap nu-mi trecuse că mi s-ar fi putut întâmpla mie una ca asta, şi tocmai în miez de noapte.

— Se întâmplă tot mai des, a continuat tata. Am avut chiar o şedinţă pe tema asta la fabrică. Cineva a avut acces la telefonul mobil al lui Harrigan. Şi l-a clonat. Înţelegi ce spun?

— Da, sigur, dar tată…

M-a strâns de mână.

— Poate a fost cineva care voia să fure anumite informaţii confidenţiale despre afacerile lui.

— Dar era la pensie!

— Da, însă ţi-a spus că era la curent cu tot ce se întâmpla. Sau poate a vrut să obţină informaţiile de pe cardul lui bancar. Şi persoana respectivă a primit mesajul tău pe telefonul clonat şi s-a hotărât să-ţi facă o farsă.

— N-ai de unde să ştii, am zis eu. Trebuie să verificăm, tată!

— Ba nu trebuie şi am să-ţi explic de ce. Domnul Harrigan a fost un om foarte bogat, care a murit singur în casa lui şi care nu mai fusese de ani buni la doctor, deşi sunt aproape sigur că Rafferty i-a făcut capul ţambal pe chestia asta, fie doar şi din cauză că nu putea să-i actualizeze asigurarea în aşa fel încât să acopere mai multe taxe de moştenire. Din aceste motive, s-a efectuat o autopsie. Şi aşa s-a aflat că a murit din cauza unei boli cardiace foarte avansate.

— L-au tăiat?

Mi-am adus aminte că-i atinsesem în treacăt pieptul atunci când îi pusesem telefonul în buzunar. Erau cusături acolo, sub cămaşa albă şi apretată şi cravata cu nod elegant? Dacă tata avea dreptate, atunci da. Erau acolo nişte tăieturi în formă de „Y” care fuseseră apoi cusute. Văzusem chestia asta la televizor. În serialul *CSI*.

— Da, a răspuns tata. Nu-mi place că mă obligi să-ţi spun asta, nu vreau să te afecteze, dar e mai bine decât să te gândeşti că a fost îngropat de viu. Nu a fost. Nici nu se putea. Este mort. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

— Vrei să rămân azi acasă? Dacă vrei, pot să aranjez asta.

— Nu, e în regulă. Ai dreptate. Am fost victima unei escrocherii cibernetice.

Şi m-am speriat groaznic de tare. Da.

— Ce vrei să faci azi? Pentru că tot cred că ar trebui să-mi iau liber dacă ai de gând să zaci şi să te laşi în voia gândurilor negre. Negre şi morbide. Am putea să mergem la pescuit.

— N-o să zac şi n-o să am niciun fel de gând de-ăsta. Dar ar trebui să mă duc până acolo să ud florile.

— Ţi se pare o idee bună?

Tata mă privea cu îngrijorare.

— I-o datorez. Plus că vreau să vorbesc cu doamna Grogan. Să aflu dacă e în testament şi o chestie din aia pentru ea.

— Chestia aia se cheamă clauză. Şi e foarte frumos din partea ta. Desigur că s-ar putea să-ţi zică să-ţi vezi de treburile tale. E o cucoană dură şi de

modă veche.

— Dacă nu i-a lăsat nimic, aş vrea să-i dau din banii mei, am spus eu.

A zâmbit şi m-a pupat pe obraz.

— Eşti un copil tare bun. Mama ar fi foarte mândră de tine. Eşti sigur că totul e în regulă acum?

— Da.

Şi am mâncat nişte ouă cu pâine prăjită doar ca să i-o dovedesc, pentru că nu-mi era nici poftă şi nici foame. Cu siguranţă tata avea dreptate – o parolă furată, un telefon clonat, o farsă sinistră. Precis mesajul ăla nu fusese trimis de domnul Harrigan, căruia îi fuseseră scoase maţele şi îi fusese înlocuit sângele cu nu ştiu ce lichid de îmbălsămare.

★★★

Tata a plecat la serviciu şi eu m-am dus acasă la domnul Harrigan. Doamna Grogan dădea cu aspiratorul în living. Nu mai cânta ca de obicei, dar părea destul de calmă; şi, după ce am terminat de udat florile, m-a întrebat dacă vreau să merg în bucătărie şi să beau o ceaşcă de ceai (pronunţa apăsat cuvintele, cu accent englezesc) împreună cu ea.

— Avem şi fursecuri, a mai zis.

Am intrat în bucătărie, ea a pus ceainicul pe foc şi eu i-am povestit despre scrisoarea domnului Harrigan şi despre banii pe care mi i-a lăsat pentru studii.

Doamna Grogan a dat din cap, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva, şi mi-a spus că şi ei îi dăduse domnul Rafferty un plic asemănător.

— Patronul m-a aranjat pe viaţă. Mi-a lăsat mai mult decât speram. Probabil mai mult decât merit.

I-am zis că şi eu am acelaşi sentiment.

Doamna G. a pus pe masă cănile cu ceai, câte una mare pentru fiecare. Şi între ele a aşezat o farfurie cu fursecuri din ovăz.

— Tare mult îi mai plăceau, a spus ea.

— Da. Zicea că-i pun maţele în mişcare.

Doamna Grogan a râs. Eu am muşcat dintr-un fursec. În timp ce mestecam, mi-am adus aminte de fragmentul din *Prima Epistolă către Corinteni*, pe care îl citisem la întrunirile Tineretului Metodist în Joia Mare şi apoi în Duminica Paştelui, doar cu câteva luni în urmă: „Şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt pâinea şi a zis: «Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceţi lucrul acesta întru pomenirea Mea.»” Fursecurile nu erau anafură şi precis că pastorul Mooney ar fi spus că

această comparaţie e o blasfemie, dar eu mă bucuram că puteam să gust unul.

— Şi de Pete a avut grijă, a spus doamna Grogan.

Adică de Pete Bostwick, grădinarul.

— Frumos! am zis eu şi mi-am mai luat un fursec. Nu-i aşa că a fost un om bun?

— Nu-s prea sigură, a zis ea. Da, era foarte corect, dar nu-ţi doreai să-i cazi în dizgraţie. Nu-l ştii pe Dusty Bilodeau, nu? Nu, nici n-ai de unde. Nu începuseşi să vii pe aici.

— Rudă cu familia Bilodeau din parcul de rulote?

— Da, din ăla de lângă magazin, dar nu cred că Dusty mai e pe acolo. Probabil că şi-a luat de mult tălpăşiţa. El a fost grădinar înainte de Pete şi lucra aici doar de opt luni când domnul Harrigan l-a prins furând şi l-a zburat de-aici. Nu ştiu cât a furat sau cum de l-a prins domnul Harrigan, dar lucrurile nu s-au terminat aici. Ştiu că ai aflat câte a oferit domnul H. acestui orăşel şi cât a făcut pentru el, dar Mooney n-a pomenit nici măcar jumătate. Poate din cauză că nu ştia sau poate din cauză că trebuia să se încadreze într-un timp limitat. Filantropia îţi face bine la suflet, dar îţi şi dă o putere foarte mare, iar domnul Harrigan s-a folosit de puterea asta împotriva lui Dusty Bilodeau.

Şi a clătinat din cap. Cred că şi de admiraţie, într-o oarecare măsură. Era dură cucoana, la fel ca strămoşii care au colonizat America.

— Măcar să fi şterpelit câteva sutici din birou sau din sertarul cu şosete al domnului Harrigan sau de unde o fi furat el banii ăia, pentru că alţii n-a mai văzut în oraşul Harlow, comitatul Castle, statul Maine. N-a mai reuşit să se angajeze nici măcar ca să adune găinaţul din coteţul de găini al babei Dorance Marstellar. A avut grijă domnul Harrigan de asta. Da, a fost un om corect, dar, dacă nu-i răspundeai în acelaşi fel, atunci să te păzească Dumnezeu. Haide, mai ia un fursec!

Am mai luat un fursec.

— Şi bea-ţi ceaiul, băiete!

Mi-am băut ceaiul.

— Cred că acum mă duc să fac curat la etaj. Poate am să schimb şi aşternuturile. Tu ce crezi că o să se întâmple cu casa asta?

— Habar n-am.

— Nici eu nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-mi închipui că ar cumpăra-o cineva. Domnul Harrigan era unic în felul lui, la fel şi…

A întins braţele.

— …tot ce e aici.

M-am gândit la liftul cu pereţi din sticlă şi i-am dat dreptate. Doamna G. a mai mâncat un fursec.

— Ce-o să facem cu florile dinăuntru? Ai vreo idee?

— Aş lua eu vreo două, dacă îmi daţi voie, am spus eu. Nu ştiu ce să facem cu celelalte.

— Nici eu nu ştiu. Şi frigiderul e plin. Cred că am putea să împărţim între noi tot ce-i acolo: tu, eu şi Pete.

Luaţi, mâncaţi, mi-am repetat eu. *Intru pomenirea mea.*

A oftat.

— Habar n-am ce să fac. Trag de treburile pe care le mai am ca să treacă timpul mai repede. Nu ştiu ce-o să fac mai departe, ăsta-i purul adevăr. Şi tu, Craig? Tu ce-ai de gând să faci?

— Am să mă duc la subsol să-i stropesc puţin ciupercile, am zis eu. Şi, dacă spuneţi că e în ordine, aş lua acasă măcar violeta africană.

— Sigur că-i în ordine. Ia câte flori vrei tu.

Doamna Grogan s-a dus la etaj, iar eu am coborât la subsol, unde erau câteva lăzi în care domnul Harrigan îşi ţinea ciupercile. În timp ce le stropeam m-am gândit la mesajul primit după miezul nopţii de la **regelepirat 1.** Tata avea dreptate, precis că fusese o farsă. Dar, dacă tot voia să mă sperie tipul ăla care mi-a făcut-o, n-ar fi trebuit oare să-mi fi scris ceva cât de cât mai inteligent, de genul **Nu mă deranja, sunt închis într-o cutie?** Sau, şi mai bine, **Mă descompun, nu mă deranja?** Şi de ce tipul cu farsa a trimis şi doi de **a,** care, când îi pronunţi legaţi, sună ca un fel de horcăit? Şi de ce tipul cu farsa a scris după mesaj şi iniţiala numelui meu? Şi nu o dată sau de două ori, ci de trei?

★★★

Până la urmă am luat patru dintre plantele domnului Harrigan – violeta africană, floarea-flamingo, peperomia şi dieffenbachia. Le-am aranjat în diverse locuri la noi acasă şi mi-am pus dieffenbachia la mine în cameră pentru că era preferata mea. Însă şi eu trăgeam de timp şi îmi dădeam seama de asta. După ce am terminat cu plantele, mi-am scos din frigider o sticlă cu suc Snapple, am pus-o în geanta de la bicicletă şi am plecat la Cimitirul Ulmului.

Era o dimineaţă fierbinte de vară şi cimitirul era pustiu. M-am dus direct la mormântul domnului Harrigan. Piatra funerară era la locul ei – o bucată de granit simplă şi deloc pretenţioasă, cu numele lui şi anii de viaţă. Erau foarte multe buchete de flori, încă proaspete (deşi aveau să se ofilească în curând),

cele mai multe cu cărţi de vizită în ele. Cel mai mare dintre toate, făcut chiar din florile care creşteau în grădina domnului Harrigan – semn de respect, nu de zgârcenie –, era de la familia lui Pete Bostwick.

M-am aşezat în genunchi, dar nu voiam să mă rog. Mi-am scos telefonul din buzunar. Atât de tare îmi bătea inima că parcă vedeam punctişoare negre în faţa ochilor. Am intrat în agendă şi l-am sunat. După aceea, am lăsat telefonul jos şi mi-am lipit obrazul de pământul afânat, aşteptând să o aud pe Tammy Winette.

Şi chiar am avut impresia că o aud, deşi probabil că mi s-a părut. Ca să-l pot auzi eu, sunetul telefonului ar fi trebuit să treacă prin stofa sacoului, prin capacul sicriului şi prin aproape doi metri de pământ. Dar mi s-a părut că aud. Ba nu, nu-i adevărat – am fost convins că aud. Telefonul domnului Harrigan cânta de jos, din mormânt, „Stand By Your Man”.

Iar cu cealaltă ureche, urechea nelipită de sol, am auzit şi vocea lui, foarte slabă, dar perfect inteligibilă în neclintirea cimitirului: „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sunt eu, dacă mi se pare indicat.”

Dar nu va suna, indiferent dacă i se părea indicat sau nu. Pentru că era mort.

M-am dus acasă.

★★★

În septembrie 2009, am început cursurile la gimnaziul din Gates Falls, alături de prietenii mei – Margie, Regina şi Billy. Ajungeam acolo cu un autobuz mic şi vechi, care i-a făcut imediat pe puştii din Gates să-şi bată joc de noi şi să ne poreclească „Cocliţii”. La un moment dat am început să iau şi eu în înălţime (deşi m-am oprit la un metru şaptezeci şi şapte, chestie care m-a întristat destul de tare), dar, în acea primă zi de şcoală, eu am fost cel mai scund copil din clasa a VIII-a. Şi aşa s-a făcut că am devenit ţinta predilectă a lui Kenny Yanko, un huligan mătăhălos, care rămăsese repetent în anul precedent şi a cărui poză ar fi trebuit să fie pusă în dicţionar lângă cuvântul *bătăuş*.

Prima oră de curs n-a fost de fapt o oră de curs, ci o adunare şcolară destinată elevilor nou-veniţi din aşa-zisele „oraşe-satelit”: Harlow, Motton şi Shiloh Church. În anul acela (şi încă mulţi ani de atunci încolo) director era un domn înalt şi cam împiedicat, cu o chelie atât de netedă şi lucioasă, încât ziceai că şi-o dăduse cu lac. Acesta era domnul Albert Douglas, căruia copiii îi ziceau ori Alkie Al, ori Dipso{34} Doug. În realitate, niciun elev nu-l văzuse vreodată beat, dar la vremea respectivă toată lumea nutrea convingerea că

trăgea la măsea într-un mare fel.

A luat cuvântul, a urat bun venit la gimnaziul din Gates Falls „acestui nou grup de elevi extrem de buni” şi a început să ne înşire toate lucrurile minunate de care urma să avem parte în acel an şcolar. Printre acestea se numărau o orchestră, un cor, un club de dezbateri, un cerc de fotografie, un club de agricultură şi toate sporturile pe care le iubeam (cu condiţia să fie doar baseball, atletism, fotbal european sau hochei pe iarbă – pentru că până ajungeam la liceu, fotbalul american nici nu intra în discuţie). Ne-a explicat cum stă treaba cu Vinerea Elegantă, care avea loc o dată pe lună, când băieţii trebuiau să poarte cravate şi sacouri sport, iar fetele trebuiau să fie îmbrăcate în rochiţe (cu doar cinci centimetri deasupra genunchilor, vă rog frumos). În ultimul rând, ne-a anunţat că nu avea să fie niciun fel de ceremonial de iniţiere a elevilor din alte oraşe. Adică noi. Se pare că, în urmă cu un an, un elev transferat aici din Vermont a ajuns la spital după ce fusese obligat să bea pe nerăsuflate trei sticle de băutură energizantă Gatorade, iar acum această tradiţie a fost interzisă. Apoi ne-a urat toate cele bune şi ne-a trimis să ne bucurăm de „aventura noastră educaţională”.

Temerile mele că mă voi pierde în şcoala asta enormă s-au dovedit neîntemeiate pentru că nu era deloc mare. Iar toate orele, cu excepţia celor de engleză, le aveam la etajul unu. Plus că îmi plăceau toţi profesorii. Îmi fusese teamă de orele de mate, dar am continuat cam de acolo unde ne opriserăm în cealaltă şcoală, aşa că nici aici n-am avut vreo problemă. În cea mai mare parte a timpului mă simţeam bine şi în largul meu. Mai puţin în pauza de patru minute dintre ora a şasea şi a şaptea, când trebuia să schimb clasa.

M-am îndreptat atunci spre scară, pe lângă alţi copii care trânteau uşile de la dulapuri sau se hârjoneau între ei. Mirosul macaroanelor cu carne de la cantină umplea clădirea. Am ajuns în capul scării şi atunci m-a înşfăcat o mână.

— Unde te grăbeşti aşa, prospătură?

M-am întors şi am văzut un trol de aproape doi metri, cu mutra plină de acnee. Părul negru îi atârna până pe umeri în şuviţe încurcate şi slinoase. Mă examina cu nişte ochi mici şi negri, abia desluşiţi sub fruntea proeminentă. Iar ochii ăia erau plini de veselie prefăcută. Purta jeanşi strâmţi şi bocanci scâlciaţi, de motociclist. Într-o mână avea o pungă de hârtie.

— Ia asta!

Neştiind ce mă aşteaptă, am luat-o. Ceilalţi copii se grăbeau să treacă cât mai repede pe lângă noi, iar unii aruncau priviri înfricoşate la puştiul cel

mare, cu păr lung şi negru.

— Uită-te înăuntru!

M-am uitat. În pungă erau o cârpă, o perie şi o cutie cu cremă de ghete Kiwi. Am vrut să i-o dau înapoi.

— Trebuie să ajung la oră.

— Nţţţ, prospătură! Ai să te duci după ce-mi lustruieşti bocancii.

Acum ştiam. Era unul dintre ritualurile de iniţiere, interzise în mod expres de director chiar în dimineaţa aceea. Dar mie mi-a dat prin cap să mă conformez. Însă apoi m-am gândit la toţi copiii care treceau pe lângă noi. L-ar fi văzut pe micuţul ţăran din Harlow în genunchi, cu cârpa şi peria şi cutia cu cremă. Iar vestea s-ar fi răspândit foarte repede. Şi totuşi mă gândeam să mă supun pentru că băiatul ăla era mult mai mare decât mine şi nici nu-mi plăcea privirea lui. *Cât mi-aş dori să te bat până te caci pe tine,* zicea privirea aia. *Un singur pretext să-mi dai, prospătură ce eşti tu!*

Şi apoi m-am gândit ce-ar fi spus domnul Harrigan dacă m-ar fi văzut în patru labe, lustruind ca o slugă umilă bocancii mitocanului.

— Ba nu, am spus eu.

— Nu vrei să-mi răspunzi aşa, a zis băiatul. Că nu mă joc.

— Băieţi? Hei, băieţi! S-a întâmplat ceva?

Era domnişoara Hargensen, profesoara mea de Ştiinţele pământului. Drăguţă şi atât de tânără, că nu părea să fi terminat facultatea de prea multă vreme. Însă încrederea în sine pe care o emana îţi spunea foarte clar că nu tolera niciun fel de măgărie.

Zdrahonul a clătinat din cap: nu, nu s-a întâmplat nimic.

— E totul în ordine, am spus eu, întinzând punga proprietarului ei.

— Cum te cheamă? a întrebat domnişoara Hagernsen.

Nu la mine se uita.

— Kenny Yanko.

— Şi ce ai tu în punga aia, Kenny?

— Nimic.

— Nu care cumva e un set de iniţiere, nu?

— Nu e, a mormăit malacul. Tre’ să mă duc la oră.

Şi eu trebuia să ajung în clasă. Erau din ce în ce mai puţini copii pe scară şi foarte curând avea să sune de intrare.

— Sunt convinsă, Kenny, dar te rog să aştepţi puţin.

Acum s-a uitat la mine.

— Tu eşti Craig, da?

— Da, doamnă.

— Ce este în punga aceea, Craig? Vreau să ştiu şi eu.

M-am gândit să-i spun. Nu îndemnat de vreo aiureală din aia de cercetaş cum că adevărul este cea mai bună politică, ci pentru că tipul mă speriase şi acum aveam draci pe mine. Plus că (de ce să n-o recunosc) acum era şi un adult de faţă care să mă apere la nevoie. După care m-am întrebat: *Oare cum ar acţiona domnul Harrigan într-o asemenea situaţie? L-ar pârî?*

— Ce i-a mai rămas din mâncarea de la prânz, am spus eu. Jumătate de sandvici. M-a întrebat dacă nu-l vreau eu.

Am fi dat amândoi de necaz dacă profesoara s-ar fi uitat în pungă, dar n-a făcut-o… deşi sunt aproape convins că ştia că mint. Ne-a spus doar să mergem la clasă şi s-a îndepărtat, ţăcănind pe coridor cu tocurile ei de înălţime medie, perfect adecvate unei instituţii de învăţământ.

Am vrut să cobor, dar Kenny Yanko iar m-a apucat de umăr.

— Ar fi trebuit să mi-i lustruieşti, prospătură!

Faza asta m-a scos şi mai tare din sărite.

— Tocmai ce ţi-am salvat pielea. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

S-a făcut roşu la faţă, chestie care nu-i înfrumuseţa deloc vulcanii cu puroi de pe obraji şi frunte.

— Să mi-i lustruieşti, asta trebuia să faci tu.

Şi s-a întors să plece, dar mi-a aruncat o ultimă privire:

— Fac ceva pe mulţumirile alea, prospătură! Şi fac ceva şi pe tine!

După o săptămână, Kenny Yanko s-a luat la harţă cu domnul Arsenault, profesorul de tâmplărie, şi a aruncat în el cu un aparat de sablat. În cei doi ani petrecuţi la gimnaziul Gates Falls, Kenny fusese suspendat de trei ori, iar după confruntarea noastră de pe scară am aflat că era un fel de legendă a şcolii. Dar evenimentul din atelierul de tâmplărie a fost ultima picătură. A fost exmatriculat şi eu am crezut că n-o să mai am niciodată probleme cu el.

★★★

La fel ca în majoritatea şcolilor de provincie, şi în gimnaziul Gates Falls abundau tradiţiile. Vinerea Elegantă era doar una dintre ele. Mai aveam şi Micii Finanţatori (adică trebuia să stăm în faţa supermarketului şi să cerem oamenilor să doneze bani pentru detaşamentul de pompieri) şi Mâncăm Pământul (nu mâncam nimic, dar trebuia să alergăm de douăzeci de ori în jurul sălii de sport la orele de educaţie fizică) şi intonarea imnului şcolii la adunările lunare.

O altă tradiţie era Balul Toamnei, o chestie gen Sadie Hawkins{35}, când

fetele trebuiau să invite băieţii să le însoţească. Pe mine m-a invitat Margie Washburn şi desigur că am acceptat, pentru că voiam să fim în continuare prieteni cu toate că n-o plăceam în *sensul ăla*, ştiţi voi care. L-am rugat pe tata să ne ducă cu maşina şi a fost foarte bucuros să ne ajute. Regina Michaels l-a rugat pe Billy Bogan să vină cu ea, aşa că a fost o întâlnire dublă. M-am simţit încă şi mai bine atunci când Regina m-a prins singur în sala de studiu individual şi mi-a şoptit că îl rugase pe Billy Bogan să fie perechea ei doar pentru că el era prietenul meu.

M-am distrat foarte bine până la prima pauză, când am plecat din sala de sport ca să scap de punciul pe care-l vârâsem în mine. Am ajuns doar până la uşa toaletei pentru băieţi şi atunci m-a înşfăcat cineva de curea cu o mână şi de ceafă cu cealaltă şi m-a îmbrâncit pe coridor spre ieşirea laterală care dădea în parcare. Dacă n-aş fi întins o mână să împing uşa, Kenny m-ar fi izbit cu faţa de ea.

Mi-amintesc absolut tot ce a urmat. Nu ştiu de ce îmi sunt atât de clare toate amintirile urâte din copilărie şi începutul adolescenţei, dar uite că aşa sunt. Iar amintirea aceasta este una foarte urâtă.

După căldura din sala de sport (ca să nu zic nimic de umiditatea emanată de toate trupurile acelea aflate la pubertate), aerul serii mi s-a părut cumplit de rece. Vedeam lumina lunii scânteind pe cromul celor două maşini care aparţineau profesorilor supraveghetori – domnul Taylor şi domnişoara Hargensen (ei, da, profesorii noi primeau sarcina asta pentru că aşa era – ce să vezi? – tradiţia la gimnaziul Gates Falls). Auzeam păcănitul supărat al tobei de eşapament de la o maşină care trecea pe Autostrada 96. Şi am simţit usturimi în palme atunci când Kenny Yanko mi-a dat un brânci puternic şi am căzut pe asfaltul parcării.

— Scoală-te de-acolo! mi-a ordonat el. Ai o treabă de făcut.

M-am ridicat. Mi-am privit palmele şi am văzut că sângerau.

Pe capota uneia dintre maşini era o pungă. A luat-o şi mi-a întins-o.

— Lustruieşte-mi bocancii! Şi o să fim chit.

— Du-te dracu’! i-am zis eu şi i-am tras un pumn în ochi.

Mi-amintesc absolut tot, da? Mi-amintesc fiecare lovitură pe care am primit-o: cinci cu totul. Mi-amintesc cum ultima m-a trimis până în zidul din beton al clădirii şi cum mi-am implorat picioarele să mă ţină şi ele m-au refuzat, iar eu am alunecat încet până am ajuns cu fundul pe macadam. Mi-amintesc că-i auzeam pe rapperii de la Black Eyed Peas – slab, dar foarte limpede – interpretând „Boom Boom Pow[36]”. Mi-amintesc cum stătea

Kenny deasupra mea, răsuflând cu zgomot şi zicându-mi:

— Eşti mort dacă spui cuiva.

Însă cel mai bine îmi amintesc – îmi amintesc şi păstrez cu sfinţenie această amintire în adâncul sufletului meu – satisfacţia sublimă şi primitivă pe care am avut-o când l-am pocnit cu pumnul în ochi. A fost unica lovitură pe care i-am putut-o da, dar a fost una a naibii de puternică.

Bum bum poc!

★★★

După ce a plecat, mi-am scos telefonul din buzunar. Mai întâi am verificat să nu se fi spart, după aceea l-am sunat pe Billy. N-am ştiut ce altceva să fac. Mi-a răspuns la al treilea ţârâit şi a început să zbiere ca să se facă auzit în răcnetele rapperului Flo Rida. I-am cerut să iasă în parcare şi s-o aducă şi pe domnişoara Hargensen. Nu voiam să implic un profesor în toată povestea asta, dar, chiar dacă eram considerat un elev destul de bun, ştiam că se va ajunge aici la un moment dat, aşa că mi s-a părut indicat să iau eu iniţiativa. Credeam că la fel ar fi procedat şi domnul Harrigan.

— De ce? Care-i treaba, frate?

— M-a bătut un puşti, am zis eu. Nu cred că-i nimerit să mai intru. Nu arăt prea bine.

În doar trei minute a fost afară. Şi n-a adus-o doar pe domnişoara Hargensen, ci şi pe Regina şi Margie. Prietenii mei s-au uitat îngroziţi la buza mea spartă şi la sângele care-mi curgea din nas. Şi hainele îmi erau mânjite cu sânge, iar cămaşa (nouă-nouţă) era sfâşiată.

— Veniţi cu mine! a spus domnişoara Hargensen.

Nu părea deloc deranjată de sânge, de julitura de pe obraz sau de rapiditatea cu care mi se umfla buza.

— Nu vreau să intru acolo, am zis eu – adică în sala de sport, unde erau toţi copiii. Nu vreau să se holbeze lumea la mine.

— Nu te condamn, mi-a răspuns ea. Pe aici!

Ne-a condus la o uşă pe care scria INTRAREA ANGAJAŢILOR, a scos o cheie, a deschis şi ne-a dus în cancelarie. Nu era cine ştie ce. Văzusem piese de mobilier mai frumoase vândute de localnicii din Harlow pe peluzele caselor lor. Dar erau multe scaune şi m-am aşezat pe unul. Domnişoara profesoară a găsit pe undeva o trusă de prim-ajutor şi a trimis-o pe Regina la toaletă ca să ude o cârpă cu apă rece pe care voia să mi-o pună pe nasul despre care nu credea că era spart.

Regina s-a întors gâfâind de emoţie.

— Am văzut cremă de mâini lângă chiuvetă!

— E a mea, a spus domnişoara Hargensen. Poţi să te dai cu ea dacă vrei. Pune-ţi asta pe nas, Craig. Ţine-o acolo. Cine v-a adus?

— Tatăl lui Craig, a răspuns Margie.

Se uita cu ochi mari la ţinutul necunoscut din jur. Se lămurise că nu urma să mor, aşa că voia să ţină minte cât mai multe detalii, ca să aibă ce să discute mai încolo cu prietenele ei.

— Sună-l! a zis domnişoara Hargensen. Dă-i telefonul tău lui Margie, Craig.

Margie l-a sunat pe tata şi i-a spus să vină să ne ia. Tata a zis ceva. Margie a ascultat şi apoi a răspuns:

— Au fost nişte probleme.

A ascultat din nou ce zicea tata.

— Păi…

Billy i-a luat telefonul din mână.

— L-a bătut un tip, dar e bine.

A ascultat şi el, apoi mi-a întins telefonul.

— Vrea să vorbească cu tine.

Normal că voia şi, după ce m-a întrebat dacă sunt bine, a vrut să ştie cine a fost. I-am spus că nu ştiu, dar că am impresia că era un elev de liceu care poate că a încercat să ne strice distracţia.

— N-am păţit nimic, tată. Hai să nu facem un capăt de ţară din asta, da?

Tata a spus că *este* un capăt de ţară. Eu am spus că nu e. El a spus că ba da, este. Şi ne-am tot contrazis aşa câteva secunde. După care el a oftat şi a zis că o să ajungă cât de repede poate. Am închis telefonul.

Atunci domnişoara Hargensen a spus:

— Nu îmi este permis să-ţi dau nimic pentru durere, doar asistenta de la cabinetul medical are voie şi numai cu consimţământul părinţilor, dar ea nu-i aici, aşa că…

Şi-a luat geanta din cuierul unde îi atârna şi pardesiul şi s-a uitat înăuntru.

— Aveţi de gând să mă pârâţi şi să mă faceţi să-mi pierd slujba?

Cei trei prieteni ai mei au clătinat cu vehemenţă din capete. La fel şi eu, numai că nu prea vehement, că mă cam durea. Kenny îmi dăduse un pumn zdravăn de tot în tâmpla stângă. Sper că-l durea mâna şi pe bătăuşul ăla nesimţit.

Domnişoara Hargensen a scos din geantă un flacon mic de Aleve[37].

— Rezerva mea. Adu-i nişte apă, Billy!

Billy mi-a adus un pahar din plastic cu apă. Am înghiţit pastila şi m-am simţit imediat mult mai bine. Uite, atât de mare e puterea sugestiei, mai cu seamă atunci când te îndeamnă o tânără superbă.

— Voi trei puneţi-vă repede pe treabă, le-a spus domnişoara Hargensen prietenilor mei. Tu, Billy, du-te în sala de sport şi anunţă-l pe domnul Taylor că vin şi eu în zece minute. Voi, fetelor, ieşiţi şi aşteptaţi-l pe tatăl lui Craig. Când îl vedeţi, faceţi-i semn să tragă în faţa intrării profesorilor.

Au plecat. Domnişoara Hargensen s-a aplecat spre mine atât de mult, încât îi simţeam mirosul parfumului – minunat. Şi m-am îndrăgostit instantaneu de ea. Ştiam că-i o tâmpenie, dar n-am avut ce face. A ridicat două degete în faţa ochilor mei.

— Te rog frumos să-mi spui dacă vezi trei sau patru.

— Doar două.

— În regulă.

S-a ridicat şi m-a întrebat:

— Yanko a fost? Nu-i aşa că el a fost?

— Nu.

— Crezi că sunt proastă? Spune-mi adevărul!

Nu puteam, chiar dacă mi se părea superbă.

— Nu, nu sunteţi, dar nu Kenny a fost. Şi asta-i bine. Că, dacă *ar fi fost* el, sunt convins că ar fi arestat, că oricum e exmatriculat de la noi. Şi după aia ar fi un proces şi eu ar trebui să mă duc la tribunal şi să povestesc cum m-a bătut. Şi ar afla toată lumea. Gândiţi-vă ce ruşine mi-ar fi.

— Şi dacă mai bate şi pe alţii?

Iarăşi m-am gândit la domnul Harrigan – am încercat să mă pun pe aceeaşi lungime de undă cu el, cum s-ar zice.

— E problema lor. Pe mine mă interesează doar că a terminat cu mine.

Domnişoara profesoară a încercat să se uite dezaprobator la mine. Nu i-a ieşit. În schimb, i-a ieşit un zâmbet larg, iar eu am simţit că o iubesc şi mai mult – dacă se poate aşa ceva.

— Eşti rău.

— Nu vreau decât să mă înţeleg bine cu toată lumea, am spus eu.

Iar ăsta era adevărul adevărat.

— Ştii ceva, Craig? Mi se pare că aşa va fi.

★★★

Când a ajuns tata, mai întâi s-a uitat bine la mine, după care a felicitat-o pe domnişoara Hargensen pentru felul în care m-a doftoricit.

— În viaţa anterioară am fost doctorul unui boxer, a spus ea.

Şi tata a izbucnit în râs. Nu a fost nimeni de părere că ar trebui să mergem la spital. Mare uşurare pentru mine.

Tata ne-a dus acasă pe toţi patru, aşa că am pierdut a doua parte a reuniunii. Dar nu ne părea rău. Billy, Margie şi Regina avuseseră parte de o experienţă mult mai palpitantă decât dacă şi-ar fi fluturat mâinile în aer pe cântecele lui Beyonce şi Jay-Z. Iar eu retrăiam iar şi iar momentul acela fantastic când îl lovisem cu pumnul în ochi pe Kenny Yanko. Parcă şi acum îmi mai vibra braţul. Urma să aibă o vânătaie splendidă, iar eu mă întrebam cum o va explica. *Păi… m-am izbit de o uşă. Păi… m-am izbit de un perete. Păi… făceam laba şi mi-a alunecat mâna şi m-am pocnit singur.*

Când am ajuns acasă, tata m-a întrebat din nou dacă îl cunoşteam pe cel care mă bătuse. I-am zis că nu.

— Nu te cred, fiule.

N-am spus nimic.

— Vrei s-o laşi moartă? Asta încerci să-mi spui?

Am dat din cap că da.

— Bine, a oftat el. Înţeleg. Şi eu am fost tânăr. Ştii, chestia asta o spun toţi părinţii la un moment dat, dar mă cam îndoiesc că e vreun copil care să-i creadă.

— Eu te cred, am zis eu.

Şi chiar îl credeam, deşi era nostim să-mi imaginez cum ar fi arătat tata pe vremea telefoanelor fixe – o piticanie de doar un metru cincizeci şi un pic.

— Te rog doar să-mi spui un singur lucru. Maică-ta s-ar supăra pe mine că te întreb, dar ea nu e aici, aşa că… măcar l-ai pocnit şi tu?

— Da. O singură dată, dar tare.

A zâmbit satisfăcut.

— Bravo! Însă trebuie să înţelegi că, dacă se mai ia de tine, o să chem poliţia. Ai priceput?

Am spus că da.

— Profesoara aia a ta – e tare simpatică şi cumsecade – mi-a zis că trebuie să nu te las să te duci la culcare cel puţin o oră şi să te supraveghez ca să mă asigur că nu te ia cu ameţeală. Vrei o bucată de plăcintă?

— Sigur.

— Şi o ceaşcă de ceai?

— Evident.

Aşa că am mâncat amândoi plăcintă şi am băut ceai şi tata mi-a povestit

nişte întâmplări care n-aveau nimic de-a face cu telefoanele cuplate şi nici cu şcolile cu o singură sală de clasă unde te încălzeai la o sobă cu lemne şi nici cu televizoarele la care nu prindeai decât trei posturi (sau niciunul dacă îţi dărâma vântul antena de pe acoperiş). Mi-a povestit cum el şi cu Roy DeWitt au dat peste nişte artificii în pivniţa casei lui Roy şi, când le-au lansat, una dintre ele a intrat în cutia în care-şi ţinea Frank Driscoll vreascurile şi i-a dat foc, iar Frank Driscoll a spus că o să-i pârască părinţilor dacă nu îi taie patru metri cubi de lemne. Mi-a povestit cum mama lui l-a auzit numindu-l „Căpetenie de Piei Roşii" pe bătrânul Philly Loubird de la biserica din Shiloh şi i-a spălat gura cu săpun, ignorându-i promisiunile că nu va mai spune niciodată aşa ceva. Mi-a povestit despre bătăile de vineri seara de la ringul pentru patine cu rotile din Auburn – lupte de stradă, le zicea el – dintre puştii de la liceul Lisbon şi cei de la Edward Little (liceul unde învăţa tata). Mi-a povestit cum doi băieţi mai mari i-au tras slipul de baie de pe el când era la plajă („şi a trebuit să mă duc acasă cu prosopul înfăşurat pe mine") şi cum un băiat l-a fugărit cu o bâtă de baseball pe Carbine Street din Castle Rock („zicea că am pupat-o pe sor-sa şi i-am lăsat urmă, dar eu n-o pupasem în viaţa mea").

Da, tata *chiar* a fost şi el tânăr odată.

★★★

M-am dus în camera mea de la etaj simţindu-mă mai bine, dar începea deja să treacă efectul antiinflamatorului pe care mi-l dăduse domnişoara Hargensen şi, în timp ce mă pregăteam de culcare, starea de bine a dispărut şi ea. Eram destul de sigur că am scăpat de Kenny Yanko, dar nu eram absolut convins. Dacă amicii lui începeau să facă mişto de ochiul învineţit? Dacă se înfuria şi mai tare şi urma o a doua rundă? Într-o asemenea situaţie precis nu voi mai reuşi să-l lovesc nici măcar o dată; pentru că atunci îl luasem prin surprindere, nu se aşteptase să primească pumnul ăla. Acum ar putea să mă bage în spital, dacă nu şi mai rău.

M-am spălat pe ochi (foarte uşor), m-am spălat pe dinţi, m-am băgat în pat, am stins lumina şi apoi am stat şi am retrăit toate cele întâmplate. Şocul pe care l-am avut când m-am simţit înşfăcat pe la spate şi îmbrâncit pe coridor. Lovitura în piept. Lovitura în gură. Cum îmi rugam picioarele să mă ţină şi picioarele îmi ziceau „poate mai târziu".

Atunci, pe întuneric, mi-am dat seama că este foarte probabil ca tipul să nu-şi fi încheiat socotelile cu mine. De fapt, mi se părea chiar logic, aşa cum ţi se par o grămadă de chestii mult mai aiurea decât asta atunci când stai

singur pe întuneric.

Aşa că am aprins lumina şi l-am sunat pe domnul Harrigan.

Nici nu mă mai aşteptam să-l aud, voiam doar să mă prefac puţin că vorbesc cu el. Mă aşteptam să dau doar peste o tăcere prelungă sau un mesaj înregistrat care să mă anunţe că numărul apelat nu mai este alocat. Trecuseră deja trei luni de când îi ascunsesem telefonul în buzunarul costumului cu care fusese înmormântat, iar bateriile acelor prime iPhone-uri aveau o durată de viaţă de doar 250 de ore, chiar şi în modul standby. Adică acum telefonul lui ar fi trebuit să fie la fel de mort ca el.

Însă a sunat. N-ar fi trebuit să sune, asta era în contradicţie cu orice principiu ştiinţific. Dar uite că în adâncul pământului din Cimitirul Ulmului, la cinci kilometri depărtare de casa mea, Tammy Wynette cânta „Stand By Your Man”.

La jumătatea celui de-al cincilea ţârâit, am auzit vocea uşor dogită de om bătrân, cu acelaşi mesaj sec şi la obiect, fără măcar să-i ceară celui care sunase să lase vreun număr de telefon sau să-i comunice motivul pentru care-l sunase. „Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.”

A urmat semnalul sonor şi m-am pomenit vorbind. Nu-mi amintesc să mă fi gândit dinainte ce urma să spun; gura mea părea să funcţioneze de una singură.

— M-a bătut un băiat în seara asta, domnule Harrigan. Un băiat mare şi prost, pe care-l cheamă Kenny Yanko. Voia să-i lustruiesc bocancii şi eu n-am vrut s-o fac. Nu l-am pârât pentru că am crezut că o să mă lase în pace după asta. Am încercat să gândesc ca dumneavoastră, dar încă mi-e frică. O, ce mult mi-aş dori să pot vorbi cu dumneavoastră!

O pauză şi am adăugat:

— Mă bucur că încă vă merge telefonul, deşi nu pricep cum e posibil.

Altă pauză.

— Mi-e dor de dumneavoastră. La revedere!

Şi am închis. M-am uitat în apelurile recente ca să mă conving că-l sunasem *de-adevăratelea*. Şi, da, numărul lui era acolo, alături de ora la care fusese făcut apelul – 23:02. Mi-am închis telefonul şi l-am pus pe noptieră. Am stins veioza şi am adormit imediat. Asta s-a întâmplat vineri seara. În seara următoare – sau poate duminică dimineaţa devreme – a murit Kenny Yanko. S-a spânzurat. Însă eu am aflat lucrul ăsta, împreună cu alte detalii, abia peste un an.

★★★

Necrologul lui Kenneth James Yanko a apărut în ziarul *Sun* din Lewiston abia marţi şi în el nu scria decât atât: „moarte neaşteptată, produsă în urma unui accident tragic”; însă vestea s-a aflat la şcoală încă de luni şi imediat s-a pus în funcţiune maşinăria de zvonuri.

Inhala aurolac şi a făcut un atac cerebral.

Curăţa una dintre puştile tatălui său (se spunea că domnul Yanko avea un adevărat arsenal în casă) şi s-a descărcat.

Juca ruletă rusească cu unul dintre pistoalele tatălui său şi şi-a tras un glonţ în cap.

S-a îmbătat, a căzut pe scară şi şi-a rupt gâtul.

Nici una dintre poveştile astea nu era adevărată.

Pe mine m-a anunţat Billy Bogan de îndată ce s-a urcat în rabla noastră de autobuz. Ardea de nerăbdare să-mi dea vestea. Mi-a zis că una dintre prietenele mamei lui din Gates Falls o sunase şi îi spusese. Prietena asta locuia vizavi de familia Yanko şi a văzut cadavrul scos pe targă şi a văzut şi o mulţime de rude care plângeau şi urlau de durere în jurul lui. Se pare că existau oameni care-i iubeau până şi pe bătăuşii exmatriculaţi. Cunoscând bine Biblia, mi-i şi imaginam rupându-şi hainele de pe ei[38].

Şi m-am gândit imediat, cuprins de un sentiment de vinovăţie, la telefonul dat domnului Harrigan. Mi-am spus că era mort şi nu putea să aibă nicio legătură cu asta. Mi-am spus că, în ciuda faptului că nu doar în benzile desenate horror se pot întâmpla astfel de chestii sinistre, eu nu spusesem că îi doresc moartea lui Kenny, ci doar că vreau să mă lase în pace, însă scuza asta părea un pic cam avocăţească. Şi îmi tot aminteam ceva ce mi-a spus doamna Grogan în ziua de după înmormântare, atunci când eu am zis că domnul Harrigan a fost un om bun pentru că ne-a trecut în testament.

„Nu-s prea sigură. Da, era foarte corect, dar nu-ţi doreai să-i cazi în dizgraţie.”

Dusty Bilodeau îi căzuse în dizgraţie domnului Harrigan şi sunt convins că la fel s-ar fi întâmplat şi cu Kenny Yanko pentru că m-a bătut pentru că am refuzat să-i lustruiesc bocancii. Numai că acum *nu* mai aveai cum să-i cazi în dizgraţie domnului Harrigan. Şi îmi repetam asta la nesfârşit. Nu ai cum să le cazi în dizgraţie *morţilor*. Dar, pe de altă parte, nici telefoanele neîncărcate de trei luni nu pot să mai sune şi apoi să redea mesaje (sau să-l înregistreze pe al tău)… dar telefonul domnului Harrigan *sunase*, iar eu îi *auzisem* vocea ruginită de bătrâneţe. Aşa că mă simţeam deopotrivă vinovat şi uşurat. Kenny

Yanko nu mă va mai bate niciodată. Dispăruse din viaţa mea.

Tot în aceeaşi zi, dar mai târziu, când aveam oră liberă, domnişoara Hargensen a coborât în sala de sport unde eu exersam aruncarea la coş şi m-a scos pe culoar.

— Ai fost supărat astăzi, mi-a zis ea.

— Ba nu, n-am fost.

— Ba ai fost şi eu ştiu de ce, dar altceva vreau să-ţi spun eu acum. Copiii de vârsta ta au o concepţie ptolemeică asupra universului. Sunt încă tânără şi îmi amintesc că aşa am fost şi eu.

— Nu înţeleg ce…

— Ptolemeu a fost un matematician şi astrolog din Imperiul Roman, care credea că pământul este centrul universului, un punct fix, în jurul căruia s-ar roti toate celelalte planete. Copiii cred că lumea se învârte în jurul *lor*. Sentimentul ăsta că tu ai fi buricul pământului începe să se estompeze cam pe la vârsta de douăzeci de ani, dar tu mai ai mult până acolo.

Era foarte serioasă şi se apleca spre mine şi avea cei mai frumoşi ochi verzi din lume. Plus că mă ameţea de cap parfumul ei.

— Îmi dau seama că nu pricepi, aşa că am să renunţ la metafore. Dacă tu îţi imaginezi că ai fi avut vreo legătură cu moartea lui Yanko, află că nu-i deloc cazul. N-ai avut. I-am văzut dosarul şi am aflat că era un puşti care se confrunta cu probleme extrem de grave. Probleme acasă, probleme la şcoală, probleme de natură psihologică. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nici nu vreau să ştiu, dar mi se pare că există şi o parte bună.

— Care? am întrebat-o eu. Că nu mai poate să mă bată?

A râs, dezvelind două şiruri de dinţi la fel de frumoşi ca întregul ansamblu.

— Iată din nou concepţia ptolemeică asupra universului. Nu, Craig, partea bună e că a fost prea tânăr ca să poată avea carnet de conducere. Dacă ar fi avut dreptul să conducă o maşină, atunci poate că ar fi murit şi el, şi alţi copii care l-ar fi însoţit. Acum du-te înapoi în sală şi mai exersează nişte aruncări la coş.

Am vrut să plec, dar ea m-a apucat de mână. Uite, au trecut unsprezece ani de atunci şi tot mai ţin minte că parcă m-a străbătut un curent electric.

— Niciodată nu m-aş bucura de moartea unui copil, Craig. Nici măcar de a unui huligan cum a fost Kenneth Yanko. Însă mă bucur nespus că tu nu ai păţit nimic.

Şi atunci am vrut să-i spun totul. Poate chiar aş fi făcut-o, dar a sunat clopoţelul, s-au deschis uşile de la clase şi culoarul s-a umplut de copii

guralivi. Domnişoara Hargensen s-a dus pe drumul ei şi eu m-am dus pe al meu.

★★★

În seara aceea mi-am deschis telefonul şi m-am uitat un timp la el, încercând să-mi fac curaj. Era perfect logic ce-mi spusese domnişoara Hargensen de dimineaţă, însă ea nu ştia că telefonul domnului Harrigan încă funcţiona – chestie absolut imposibilă. Nu apucasem să-i spun asta şi credeam – în mod greşit, după cum aveam să aflu mai târziu – că nu i-o voi spune niciodată.

Nu, nu mat are cum să funcţioneze şi acum, mi-am zis eu. *Data trecută a fost un ultim zvâcnet. Aşa face câteodată şi becul înainte să se ardă.*

Am apăsat pe numele lui, aşteptând – mai bine zis, sperând – că nu voi auzi decât tăcere sau o voce metalică de roboţel care îmi va spune că numărul nu mai este alocat. Însă a sunat şi, după câteva ţârâituri, l-am auzit din nou pe domnul Harrigan:

— Nu răspund acum la telefon. Am să vă sun eu, dacă mi se pare indicat.

— Sunt Craig, domnule Harrigan.

Mă simţeam complet ridicol pentru că vorbeam cu un mort – unul pe obrajii căruia precis începuse să crească mucegaiul (că mă documentasem). Totodată nu mă simţeam deloc ridicol, ci mai degrabă înspăimântat – ca un om care calcă pe pământ blestemat.

— Auziţi…

Mi-am umezit repede buzele uscate.

— Nu-i aşa că n-aţi avut niciun amestec în moartea lui Kenny Yanko? Dacă aţi avut… vă rog să bateţi în perete.

Şi am închis.

Am aşteptat bătaia în perete.

Nu am auzit niciuna.

În dimineaţa următoare, am găsit un mesaj de la **regelepirat 1.** Şase litere: **a a a. C C x.**

N-aveau niciun sens.

M-au băgat în toţi sperieţii.

★★★

M-am gândit mult la Kenny Yanko în toamna aceea (varianta care circula atunci era că încercase să se furişeze pe geam afară în toiul nopţii şi căzuse de la etaj). Şi mai mult m-am gândit la domnul Harrigan şi la telefonul lui pe care acum îmi doresc să-l fi aruncat în lac. Dar mă fascina, da? Era acea

fascinaţie pe care ne-o provoacă întâmplările pe care nu ni le putem explica. Lucrurile care ne sunt interzise. De câteva ori chiar era să-l sun pe domnul Harrigan, însă nu am făcut-o. Nu am făcut-o *atunci*. În trecut, vocea lui mi se păruse reconfortantă, o voce a experienţei şi succesului s-ar putea spune, vocea bunicului pe care nu l-am cunoscut. Însă acum nu-mi mai puteam aminti cum suna vocea aceea în după-amiezile însorite, când îmi vorbea despre Charles Dickens sau Frank Norris sau D.H. Lawrence sau îmi spunea că internetul e ca o conductă spartă. Acum nu mă gândeam decât la hârâitul ăla de bătrân, ca de şmirghel ros, care-mi zicea că o să mă sune dacă i se pare indicat. Şi mă gândeam la cum arătase în sicriu. Precis că tipul de la pompe funebre îi lipise pleoapele, dar cât de mult dura lipiciul ăla? Oare acum avea ochii deschişi? Oare se holbau în beznă în timp ce-i putrezeau în orbite?

Nu-mi dădeau pace gândurile astea.

Când mai era doar o săptămână până la Crăciun, pastorul Mooney m-a rugat să vin în sacristie ca să „schimbăm o vorbă”. A vorbit mai mult el. Mi-a spus că tata îşi făcea griji pentru mine. Slăbeam şi luam note mai mici. Aveam eu ceva să-i spun? M-am gândit şi mi-am dat seama că i-aş putea spune. Nu chiar tot. Dar măcar o parte.

— O să rămână între noi ce am să vă zic eu?

— Dacă nu este vorba despre automutilare sau despre o infracţiune – una *serioasă* –, atunci răspunsul meu este da. Nu eşti la spovedanie, dar majoritatea clericilor ştiu să ţină un secret.

Aşa că i-am povestit că m-am încăierat cu un băiat de la şcoală, un băiat mai mare, pe care-l chema Kenny Yanko şi care m-a bătut destul de tare. I-am spus că nu i-am dorit moartea şi că *nu m-am rugat* deloc să păţească ceva, dar el *a murit* la foarte scurt timp după bătaia noastră şi eu doar la asta mă gândeam. I-am mai povestit şi că domnişoara Hargensen îmi zisese că toţi copiii greşesc când au senzaţia că sunt buricul pământului. I-am spus că vorbele ei m-au ajutat puţin, dar că tot mă gândeam că era posibil să fi jucat un rol în moartea lui Kenny.

Pastorul a zâmbit.

— Profesoara ta are dreptate, Craig. Până la opt ani, am evitat să calc pe crăpăturile din asfalt ca să nu-i rup din greşeală gâtul mamei mele.

— Pe bune?

— Pe bune.

S-a aplecat spre mine. A dispărut zâmbetul.

— Îţi voi păstra secretul, dacă îl păstrezi şi tu pe al meu. De acord?

— Sigur că da.

— Părintele Ingersoll, de la biserica Saint Anne din Gates Falls, îmi este prieten bun. Este biserica frecventată de familia Yanko. El mi-a povestit că băiatul s-a sinucis.

Cred că am scos un geamăt scurt. Sinuciderea era unul dintre zvonurile care circulaseră în săptămâna de după moartea lui Kenny, dar eu nu-l crezusem. Mi se părea imposibil ca bătăuşul ăla mizerabil să se fi gândit vreodată la sinucidere.

Pastorul Mooney tot aplecat spre mine stătea. M-a apucat de o mână şi mi-a strâns-o într-ale lui.

— Craig, tu chiar îţi închipui că băiatul ăla s-a dus acasă şi şi-a spus: „Of, Dumnezeule, ce mă fac eu acum? Am bătut un copil mai mic decât mine. Cred că am să mă sinucid11?

— Nu, am răspuns eu, răsuflând prelung, de parcă mi-aş fi ţinut respiraţia vreo două luni. Când prezentaţi lucrurile aşa, nu. Cum a făcut-o?

— Nu am întrebat şi nu ţi-aş spune nici dacă mi-ar fi povestit părintele Ingersoll. Nu mai trebuie să te gândeşti la asta, Craig. Băiatul ăla avea multe probleme. Nevoia lui de a arăta că-i mai puternic bătându-te pe tine şi pe alţi copii ca tine era doar un simptom al acelor probleme. Tu nu ai avut nicio legătură cu moartea lui.

— Dar dacă mă simt uşurat? Dacă mă bucur că nu mai trebuie să-mi fac griji din cauza lui?

— Aş zice că asta dovedeşte că eşti om.

— Mulţumesc.

— Te simţi mai bine acum?

— Da.

Şi nu minţeam.

★★★

Cu puţin timp înainte de sfârşitul şcolii, domnişoara Hargensen a intrat la ora de Ştiinţele Pământului şi ne-a zâmbit larg.

— Probabil v-aţi imaginat că mai aveţi doar două săptămâni şi scăpaţi de mine. Ei, iată că am să vă dau o veste proastă. Domnul de Lesseps, profesorul de Biologie de la liceu, iese la pensie şi m-au angajat pe mine în locul lui. Se poate spune că am absolvit gimnaziul şi am intrat la liceu.

Câţiva dintre copii au scos nişte gemete melodramatice, însă majoritatea am aplaudat şi nu cred că a aplaudat cineva mai tare decât mine. Nu mă despărţeam de iubirea mea. Minţii mele adolescentine i se părea că e mâna

destinului la mijloc. Şi, într-un fel, chiar aşa era.

★★★

Şi eu am absolvit gimnaziul Gates Falls şi am început clasa a XI-a la liceul din acelaşi oraş. Acolo l-am cunoscut pe Mike Ueberroth, căruia pe atunci i se spunea „Submarinul” – la fel i se spune şi acum, când joacă baseball în echipa Baltimore Orioles.

La liceul din Gates, atleţii nu aveau cine ştie ce relaţii cu elevii mai studioşi (şi îmi închipui că aşa se întâmplă în cele mai multe licee, pentru că sportivii au un spirit de castă destul de accentuat) şi, dacă nu ar fi existat piesa de teatru *Arsenic şi dantelă veche*[39], mă îndoiesc că am fi ajuns prieteni. Era şi mai puţin probabil să ne împrietenim din cauză că Submarinul era în anul al treilea, iar eu eram doar un amărât de boboc. Dar ne-am împrietenit şi suntem şi astăzi prieteni, cu toate că ne vedem mult mai rar.

La multe licee se prezintă piese în care joacă doar elevii din ultimul an, însă nu şi la Gates. În fiecare an se montau câte două piese şi, chiar dacă elevii de la cercul de teatru aveau întâietate la obţinerea rolurilor, aveam toţi voie să ne prezentăm la probe. Eu cunoşteam subiectul comediei pentru că văzusem la televizor varianta cinematografică într-o sâmbătă ploioasă. Mi-a plăcut foarte mult, aşa că am dat şi eu probă. Prietena lui Mike, membră în cercul de teatru, l-a convins să dea şi el probă şi aşa a ajuns să interpreteze rolul criminalului Jonathan Brewster. Eu am fost distribuit în rolul complicelui său, slugarnicul doctor Einstein. Rolul acesta a fost jucat în film de Peter Lorre şi mi-am dat toată silinţa să vorbesc ca el şi să rostesc cât mai batjocoritor cu putinţă „Daaa! Daaa!” înainte de fiecare replică. Nu l-am imitat deloc bine, dar trebuie să spun că publicul a fost fascinat. Aşa se întâmplă în orăşelele de provincie.

În felul acesta am ajuns să mă împrietenesc cu Submarinul şi tot în felul acesta am aflat ce se întâmplase în realitate cu Kenny Yanko. Pastorul s-a înşelat, iar necrologul din ziar a avut dreptate. Fusese un accident.

La repetiţia generală, în pauza dintre actul întâi şi al doilea, eram la automatul cu Coca-Cola şi mă uitam urât la el pentru că-mi halise şaptezeci şi cinci de cenţi fără să-mi dea nimic în schimb. Submarinul a văzut, a plecat de lângă prietena lui, a venit la mine şi a dat o palmă zdravănă în colţul din dreapta sus al automatului. Imediat a căzut în tăviţă o cutie de Cola.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

— Nicio chestie. Trebuie doar să ţii minte să-l pocneşti fix în colţul ăla.

I-am zis că o s-o fac, deşi aveam mari îndoieli că aş putea să lovesc cu

aceeaşi putere.

— Auzi? Am aflat că ai avut nişte probleme cu tipul ăla, Yanko? Aşa e?

Nu avea niciun rost să neg – oricum trăncăniseră Billy şi fetele – şi chiar că nu mai aveam niciun motiv să spun că nu a fost aşa, mai cu seamă că trecuse destulă vreme de atunci. Aşa că am zis că da, era adevărat.

— Vrei să ştii cum a murit?

— Am auzit cam o sută de variante. Tu ştii alta?

— Eu am aflat adevărul, amice. Ştii cine-i tata, da?

— Normal că ştiu.

Poliţia din Gates Falls avea în jur de douăzeci de angajaţi în uniformă, comandantul secţiei şi un singur detectiv. Iar detectivul acela era chiar tatăl lui Mike, George Ueberroth.

— Îţi zic ce s-a întâmplat cu Yanko dacă-mi dai şi mie din Cola ta.

— Bine, dar să nu-mi laşi bale pe ea.

— Crezi că sunt animal? Hai, dă-mi-o, blegule ce eşti!

— Daaa, daaa! am exclamat eu, imitându-l pe Peter Lorre.

Mike a rânjit la mine, a luat cutia, a băut jumătate din ea şi apoi a râgâit. La câţiva metri de noi, prietena lui şi-a vârât un deget în gură şi s-a prefăcut că vomită. Mda, amorul de liceu este o treabă foarte sofisticată.

— Tata a anchetat cazul, a spus Submarinul, înapoindu-mi cutia de Cola. După vreo două zile, eram în casă şi l-am auzit discutând cu sergentul Polk. Ei erau pe terasă şi beau bere şi sergentul a zis că Yanko s-a asfixiat în timp ce făcea laba. Tata a râs şi a zis că el a auzit că acum se cheamă „cravată în stil Beverly Hills”{40}. Sergentul a spus că poate doar aşa putea nenorocitul ăla de puşti să-şi producă plăcere, că nicio fată nu se uita la mutra aia a lui ca o pizza. Şi tata zice că da, trist, dar adevărat. După care mai zice că pe el l-a nedumerit părul. Că şi pe legist l-a nedumerit.

— Ce avea părul? am întrebat eu. Şi ce-i aia cravată în stil Beverly Hills?

— Am căutat pe telefon. Aşa se zice în argou la asfixierea autoerotică.

A rostit cele două cuvinte cu mare grijă. Şi parcă şi cu destulă mândrie.

— Adică te spânzuri şi faci laba până leşini.

A observat că-mi ieşiseră ochii din orbite şi a ridicat din umeri.

— Nu eu scriu ştirile, doctore Einstein, eu doar le relatez. Probabil că metoda asta îţi dă nişte senzaţii extraordinare, dar eu cred că am să mă abţin.

Şi eu.

— Dar ce era cu părul?

— L-am întrebat pe tata. N-a vrut să-mi zică la început, dar, dacă tot

auzisem toată discuţia, mi-a spus până la urmă. Cică lui Yanko îi albise jumătate din păr.

★★★

M-am gândit mult la asta. Pe de-o parte, povestea Submarinului a pus punct tuturor gândurilor mele că domnul Harrigan ar fi ieşit din mormânt ca să mă răzbune (mai ales atunci când nu puteam să dorm noaptea mă măcina gândul ăsta, oricât de absurd ar fi fost). Acum parcă-mi era milă de Kenny Yanko, când mi-l imaginam ascuns în dulapul lui, cu pantalonii în vine şi cu o funie în jurul gâtului şi învineţindu-se treptat la faţă. Ce mod stupid şi nedemn de a muri. „În urma unui accident tragic" scrisese în necrologul din *Sun*, descriere mai exactă decât ne puteam da noi seama.

Dar, pe de altă parte, mai era şi chestia aia pe care o spusese tatăl Submarinului despre părul lui Kenny. Mă întrebam în permanenţă ce ar fi putut să provoace aşa ceva. Ce ar fi putut să vadă Kenny lângă el în dulap, în timp ce se scufunda în apele întunecate ale leşinului şi îşi freca disperat scula.

În cele din urmă, am apelat la consilierul meu de nădejde: internetul. Acolo părerile erau împărţite. Unii oameni de ştiinţă susţineau că nu există absolut nicio dovadă a faptului că un şoc mare poate duce la albirea părului. Alţii spuneau că daaa! daaa!, este posibil. Că un şoc brusc şi violent poate ucide melanocitele responsabile pentru culoarea părului. Am citit un articol în care se spunea că aşa au păţit Thomas Morus şi Maria Antoaneta înainte să fie executaţi. Dar alt articol lua în derâdere aceste afirmaţii, susţinând că sunt doar nişte legende. Una peste alta, era cam cum spunea uneori domnul Harrigan despre cumpărarea de acţiuni: dai banul şi îţi asumi riscul.

Treptat, toate aceste întrebări şi preocupări au început să piardă din intensitatea de la început, dar aş minţi dacă v-aş spune că l-am uitat complet pe Kenny Yanko. Şi acum îmi bântuie uneori prin minte. Kenny Yanko ascuns în dulapul lui şi cu funia în jurul gâtului. Poate că nu-şi pierduse total cunoştinţa şi încă putea să-şi slăbească ştreangul. Kenny Yanko observând ceva – *poate* – care l-a speriat atât de tare că a leşinat. Că a fost cu adevărat speriat de moarte. Sigur, la lumina zilei, toate gândurile astea ale mele păreau prosteşti. Dar noaptea, mai ales dacă bătea tare vântul şi şuiera în jurul streşinilor, nu prea mai păreau aşa.

★★★

În faţa vilei care aparţinuse domnului Harrigan a apărut un afiş cu DE VÂNZARE, pus de o agenţie imobiliară din Portland, şi au trecut câţiva oameni pe acolo ca să o vadă. Erau genul de tipi veniţi din Boston sau New

York (probabil unii dintre ei ajunseseră aici cu curse charter). Genul de tipi care, aidoma oamenilor de afaceri care participaseră la înmormântarea domnului Harrigan, îşi închiriau maşini de fiţe. Atunci am văzut eu pentru prima oară un cuplu de homosexuali căsătoriţi – erau tineri, dar se vedea limpede că au bani şi la fel de limpede se vedea că se iubesc foarte mult. Au venit cu un BMW i8, ultimul răcnet, se ţineau de mână pe oriunde mergeau şi au scos o groază de exclamaţii de încântare (cele mai dese fiind *uau* şi *nemaipomenit)* atunci când au vizitat proprietatea. Apoi au plecat şi n-au mai revenit.

Am văzut o mulţime dintre aceşti potenţiali cumpărători, pentru că pe proprietatea (administrată de domnul Rafferty, evident) mai rămăseseră să lucreze şi doamna Grogan şi Pete Bostwick, iar Pete m-a angajat să-l ajut în grădină. Ştia că mă pricep la plante şi că eram harnic. Primeam doisprezece dolari pe oră pentru zece ore lucrate pe săptămână, bani care-mi prindeau nespus de bine din cauză că nu mă puteam atinge de cei din cont până nu ajungeam la facultate.

Pete îi numea Richie Rich{41} pe eventualii cumpărători. La fel ca perechea de homosexuali cu BMW-ul, toţi făceau *uau*, dar niciunul nu cumpăra. Nu mă surprindea deloc asta, deoarece drumul din faţa proprietăţii nu era pavat, priveliştea era doar bunuţă, nu mirifică (nu se vedeau de acolo nici lacuri, nici munţi, nici vreo faleză stâncoasă de ocean cu un far solitar în larg).

Nici Pete şi nici doamna Grogan nu se mirau. Aşa că au botezat casa „Elefantul Alb”{42}.

★★★

La începutul iernii din anul 2011, am folosit o parte din banii câştigaţi ca ajutor de grădinar ca să-mi schimb mobilul de primă generaţie cu un iPhone 4. În aceeaşi seară mi-am trecut în el agenda din telefonul vechi şi, atunci când am verificat-o, am dat peste numărul domnului Harrigan. Fără să mă gândesc prea mult, am atins ecranul în dreptul lui. A apărut **Apelare dl. Harrigan.** Cu un soi de curiozitate amestecată cu teamă am dus telefonul la ureche.

N-am mai auzit mesajul de întâmpinare al domnului Harrigan. Nici vreo voce de robot care să mă anunţe că numărul nu mai este alocat. Nici măcar n-am auzit să sune. Doar o tăcere desăvârşită. Puteai să spui – hahaha! – că telefonul meu cel nou tăcea mâlc.

Mare uşurare.

★★★

În clasa a X-a am făcut Biologie cu domnişoara Hargensen, la fel de frumoasă ca în trecut, dar pentru care nu mai nutream o dragoste fierbinte. Sentimentele mele se îndreptau acum către o domnişoară mai accesibilă (şi mai potrivită din punctul de vedere al vârstei). Wendy Gerard era o blondă minionă din Motton, care tocmai scăpase de aparatul dentar. Curând am început să învăţăm împreună şi să mergem la filme împreună (sigur, atunci când ne duceau tatăl meu sau mama ei) şi să ne sărutăm în ultimul rând de la cinematograf. Şi cât îmi mai plăceau chestiile astea siropoase de puşti.

Amorul meu pentru domnişoara Hargensen murise de moarte naturală, iar ăsta a fost un lucru bun pentru că a deschis calea spre o prietenie sinceră. Uneori aduceam plante în sala de clasă şi, în după-amiezile de vineri, ajutam la curăţenia din laboratorul pe care-l împărţeam cu elevii de la clasa de Chimie.

Într-una din după-amiezile acelea, am întrebat-o dacă crede în duhuri.

— Presupun că nu, pentru că sunteţi om de ştiinţă, am completat eu.

A început să râdă.

— Sunt profesoară, nu om de ştiinţă.

— Aţi înţeles ce-am vrut să spun.

— Cred că da, însă sunt o bună catolică. Iar asta înseamnă credinţă în Dumnezeu şi în îngeri şi în lumea spiritelor. Nu prea ştiu ce să spun despre exorcism şi posesia demonică, pentru că mi se par nişte lucruri cam exagerate, dar fantome? Să zicem că juraţii încă deliberează. Însă pot să te asigur că n-am participat niciodată la vreo şedinţă de spiritism şi nici nu m-am jucat vreodată cu vreo placă Ouija.

— De ce?

Spălam amândoi chiuvetele, chestie pe care elevii ar fi trebuit s-o facă după ultima oră din săptămână, dar pe care n-o făceau aproape niciodată. Domnişoara Hargensen s-a oprit şi mi-a zâmbit. Zâmbetul ei mi s-a părut puţin stânjenit.

— Oamenii care se ocupă de ştiinţă nu sunt imuni la superstiţii, Craig. Nu cred că-i bine să mă bag în ceva ce nu înţeleg. Bunica mea obişnuia să spună că omul n-ar trebui să strige decât dacă vrea să i se răspundă. Iar mie sfatul ăsta mi s-a părut şi încă mi se mai pare unul foarte înţelept. Dar de ce mă întrebi?

N-aveam intenţia să-i spun că încă îmi bântuia Kenny gândurile.

— Eu sunt metodist şi la biserica noastră vorbim despre Sfântul Spirit. Numai că în Biblia Regelui Iacob{43} se numeşte Sfântul Duh. Cred că la asta

mă gândeam.

— Atunci, dacă există duhuri, sau fantome, sau stafii, sau oricum le-ai zice, sunt convinsă că nu toate sunt sfinte, mi-a răspuns ea.

★★★

Încă voiam să mă fac scriitor, deşi îmi cam trecuse dorinţa de a scrie scenarii de film. Îmi aminteam din când în când de gluma domnului Harrigan despre scenarist şi starletă şi îmi cam întuneca fanteziile despre showbiz.

În acelaşi an, de Crăciun, tata mi-a luat un laptop, iar eu m-am apucat să scriu povestiri. Fiecare rând suna destul de bine, dar rândurile unei proze scurte trebuie să se combine şi să formeze un tot, ceea ce nu se întâmpla în cazul meu. În anul următor, şeful Catedrei de engleză m-a ales să redactez ziarul liceului şi atunci mi-a intrat în sânge microbul jurnalismului, care nu m-a părăsit nici până în momentul acesta. Şi nu cred că mă va părăsi vreodată. Sunt de părere că auzi un fel de clic, dar nu în cap, ci în suflet, atunci când descoperi locul care ţi-a fost sortit. Sigur, l-ai putea ignora, dar acum pe bune, de ce ai face una ca asta?

M-am maturizat şi în alte feluri şi, în anul al treilea, după ce i-am demonstrat lui Wendy că, da, am prezervative (de fapt, Submarinul le cumpărase pentru mine), am renunţat amândoi la virginitate. Am absolvit al treilea din an (eram 142, totuşi) şi tata mi-a cumpărat o Toyota Corolla (la mâna a doua, totuşi). Am fost acceptat la Emerson, una dintre cele mai bune facultăţi de jurnalism din ţară, şi sunt convins că mi-ar fi acordat cel puţin o bursă de studiu parţială, dar, datorită domnului Harrigan, nu aveam nevoie de ea – norocosul de mine.

Între paisprezece şi optsprezece ani am avut parte de câteva furtuni tipic adolescentine, dar nu de prea multe – parcă tot coşmarul cu Kenny Yanko m-ar fi scutit anticipat de o grămadă de angoase specifice vârstei. Plus că îmi iubeam tatăl, nu eram decât noi doi, şi cred că asta contează foarte mult.

Când am început facultatea, aproape nici nu mă mai gândeam la Kenny Yanko. Dar mă gândeam la domnul Harrigan. Lucru deloc surprinzător, din moment ce el îmi facilitase accesul la facultate. Şi erau zile când mă gândeam şi mai des la el. Dacă se întâmpla să fiu acasă într-una din zilele acelea, mă duceam la cimitir şi îi puneam flori pe mormânt. Dacă nu eram, dădeam un telefon şi Pete Bostwick sau doamna Grogan le puneau pentru mine.

Sfântul Valentin. Ziua Recunoştinţei. Crăciunul. Ziua mea de naştere.

În zilele acestea cumpăram şi câte un bilet răzuibil de loterie. S-a întâmplat să câştig şi câte doi dolari, ba chiar şi cinci. O singură dată am

câştigat cincizeci. Dar niciodată nu m-am apropiat de premiul cel mare. Nu mă deranja. Dacă l-aş fi câştigat, l-aş fi donat unei organizaţii de caritate. Cumpăram biletele ca să îmi amintesc, de asta le cumpăram. Datorită lui eram deja bogat.

★★★

Pentru că domnul Rafferty a cheltuit cu generozitate din contul meu, am avut propriul meu apartament când eram în anul trei la Emerson. Un apartament micuţ, cu două camere şi o baie, dar era în cartierul Back Bay din Boston, unde nici măcar garsonierele nu sunt ieftine. La vremea respectivă lucram deja la o revistă de literatură. *Ploughshares* este una dintre cele mai bune reviste de acest fel din ţară şi mereu a avut un redactor faimos şi extrem de priceput, dar tot trebuie să fie cineva care să citească materialele primite – şi acel cineva eram eu. Îmi plăcea munca asta, cu toate că multe dintre textele primite spre publicare erau de acelaşi nivel cu o poezie memorabilă, dar incredibil de proastă, care se chema „Zece motive pentru care îmi urăsc mama”. Mă încuraja să văd cât de mulţi aspiranţi la statutul de prozatori scriau mai prost decât mine. Poate vi se pare urât din partea mea. Probabil chiar aşa este.

Cu treaba asta mă ocupam într-o seară, având în stânga o farfurioară cu biscuiţi Oreo şi în dreapta o cană cu ceai, când mi-a sunat telefonul. Era tata. Mi-a spus că are să-mi dea o veste proastă şi m-a anunţat că domnişoara Hargensen a murit.

În prima clipă n-am putut să articulez niciun cuvânt. Nu-mi mai părea absolut deloc important mormanul de manuscrise cu poezii şi proză din faţa mea.

— Craig? a spus tata. Mai eşti la telefon?

— Da. Cum s-a întâmplat?

Mi-a povestit ce ştia, iar eu am aflat mai multe după două zile, în publicaţia online a oraşului Gates Falls – *Weekly Enterprise*. Titlul era: PROFESOARĂ ÎNDRĂGITĂ DE TOŢI ÎŞI GĂSEŞTE MOARTEA ÎN VERMONT. Victoria Hargensen Corliss încă preda Biologia la liceul din Gates; soţul ei era profesor de matematică în oraşul învecinat, Castle Rock. Au decis să-şi petreacă vacanţa de primăvară într-o excursie cu motocicletele prin New England, urmând să rămână în fiecare noapte la câte o pensiune de pe traseu. Tocmai se întorceau, erau aproape de graniţa dintre Vermont şi New Hampshire, când Dean Whitemore, în vârstă de treizeci şi unu de ani, din Waltham, Massachusetts, a intrat pe cealaltă bandă a şoselei şi i-a lovit

frontal. Ted Corliss a murit pe loc. Victoria Corliss – femeia care m-a dus în cancelarie după ce m-a bătut Kenny Yanko şi mi-a dat (deşi nu avea voie) un antiinflamator din flaconul pe care-l avea în poşetă – a murit în drum spre spital.

Lucrasem ca stagiar la *Enterprise* cu o vară în urmă, mai mult ocupându-mă de aruncarea gunoiului, dar şi scriind câteva cronici sportive şi de film. Când l-am sunat pe Dave Gardener, redactorul acelui ziar, el mi-a dat nişte detalii nepublicate de *Enterprise*. Dean Whitmore fusese arestat de patru ori pentru conducere sub influenţa alcoolului, dar tatăl lui era un tip cu conturi bogate în paradisurile fiscale (cât de mult îi mai detesta domnul Harrigan pe parveniţii ăştia noi) şi o armată de avocaţi scumpi s-au îngrijit de eliberarea lui Whitmore în primele trei împrejurări. La a patra, după ce a intrat cu maşina în zidul unui supermarket din Hingham, a evitat arestarea, dar şi-a pierdut carnetul de conducere. Conducea fără permis şi era şi beat atunci când a lovit motocicleta lui Corliss.

— Muci de beat era, aşa s-a exprimat Dave.

Şi mi-a mai zis:

— O să scape ieftin, doar cu un simplu avertisment. O să aibă tati grijă de asta. Ai puţină răbdare şi ai să vezi.

— Nu se poate!

Îmi venea să vomit numai când mă gândeam la asta.

— Dacă informaţiile tale sunt corecte, e clar că-i vorba despre ucidere din culpă în urma unui accident rutier.

— Ai puţină răbdare şi ai să vezi, a repetat el.

★★★

Funeraliile au avut loc la Saint Anne, biserică frecventată de domnişoara Hargensen – nici măcar în gând nu-i puteam spune „Victoria” – şi soţul ei, loc unde îşi făcuseră şi nunta. Domnul Harrigan fusese bogat, fusese ani buni o persoană extrem de influentă în lumea afacerilor din America, însă la înmormântarea lui Ted şi a Victoriei Corliss au luat parte mult mai mulţi oameni decât la a lui. Saint Anne este o biserică mare, însă în ziua aceea era plină ochi, nici măcar locuri în picioare nu prea mai erau; şi dacă părintele Ingersoll nu ar fi vorbit la microfon, din cauza plânsetelor nu s-ar fi auzit nimic din ce spunea. Amândoi fuseseră profesori foarte îndrăgiţi, se căsătoriseră din dragoste şi, desigur, erau tineri.

Tineri erau şi majoritatea oamenilor care luau parte la înmormântare. Eram şi eu acolo; Regina şi Margie erau acolo; Billy Bogan era acolo, la fel şi

Submarinul, care venise special din Florida, unde juca într-o echipă de baseball. Am stat alături de el. Submarinul cel uriaş nu plângea, dar avea ochii roşii şi îşi trăgea mereu nasul.

— Ai făcut ore cu ea? l-am întrebat eu în şoaptă.

— Biologie comparată, a spus Submarinul. În ultimul an. Aveam nevoie la absolvire. Mi-a făcut cadou un 6. Şi am fost şi în cercul ei de observare a păsărilor. Mi-a scris o recomandare pe care am ataşat-o la cererea de înscriere la facultate.

Şi mie îmi scrisese una.

— Nu-i deloc corect, a murmurat Submarinul. Deloc nu e. Nu făceau nimic rău, doar se plimbau cu motocicletele. Şi purtau căşti.

Billy arăta la fel ca în liceu, însă Margie şi Regina erau fardate şi purtau rochii de femei în toată firea, aşa că mi se păreau mai în vârstă, aproape mature. La finalul slujbei, am ieşit toţi din biserică, m-au îmbrăţişat, iar Regina m-a întrebat:

— Mai ţii minte cum te-a îngrijit în seara aia când ai luat bătaie?

— Da, am răspuns eu.

— Mie mi-a dat din crema ei de mâini, a reînceput să plângă Regina.

— Sper să stea pe viaţă la puşcărie nenorocitul ăla, a spus cu înverşunare Margie.

— Corect, a zis Submarinul. Să-l închidă şi să arunce cheia.

— Aşa vor face, am spus eu.

Dar bineînţeles că eu mă înşelam şi Dave avea dreptate.

★★★

În iulie a avut loc procesul lui Dean Whitmore. A fost condamnat la patru ani de închisoare, sentinţă ce urma să fie suspendată dacă accepta să intre la dezalcoolizare şi trecea cu bine de examenele inopinate de urină de pe parcursul acelor patru ani. Eu lucram din nou la *Enterprise* (cu jumătate de normă, ce-i drept, dar măcar acum eram plătit). Fusesem avansat la secţia de afaceri locale şi ocazional mă ocupam şi de articolul de fond. A doua zi după pronunţarea sentinţei în cazul Whitmore – dacă o putem numi astfel – mi-am manifestat indignarea în faţa lui Dave Gardener.

— Te înţeleg perfect, e o mare porcărie, a spus el, dar trebuie să te maturizezi, Craigy. Trăim în lumea reală, unde banii vorbesc şi oamenii ascultă. Mulţi bani au circulat în cazul Whitmore, fii convins de asta. Şi acum tu ce mai faci? N-ar trebui să-mi prezinţi un articol de patru sute de cuvinte despre Târgul de Meserii?

★★★

Nu era suficientă internarea într-o clinică de dezalcoolizare – poate chiar una cu terenuri de tenis şi traseu de golf. Nu erau suficienţi patru ani de testare a pişatului, mai ales când aveai cu ce să plăteşti pe cineva să-ţi dea mostre curate dacă ştiai dinainte când o să te testeze. Iar Whitmore probabil că avea cum să afle.

Pe parcursul lunii august, m-am gândit uneori la un proverb african pe care-l citisem în şcoală: „Când un bătrân moare, o bibliotecă arde”. Victoria şi Ted nu fuseseră bătrâni, dar asta era şi mai rău, pentru că nu îşi vor mai putea atinge potenţialul maxim. Toţi tinerii prezenţi la înmormântare, fie încă studenţi, fie proaspeţi absolvenţi ca mine şi prietenii mei, păreau a sugera că într-adevăr arsese *ceva,* ceva ce nu va mai putea să fie reclădit niciodată.

Mi-aminteam ce frumos ne desena pe tablă frunze şi crengi de copaci. Mi-aminteam cum făceam amândoi curăţenie vineri după-amiaza în jumătatea de laborator unde ne ţineam orele de biologie, apoi, ca să nu lăsăm treaba neterminată, şi în jumătatea care aparţinea chimiei; şi cum râdeam când spălam chiuvetele, iar ea se întreba dacă vreun elev de tip Dr. Jeckyll se va transforma în Mr. Hyde şi va porni să facă tărăboi pe coridoare. Mi-am amintit cum mi-a spus *Nu te condamn,* atunci când am refuzat să mă întorc în sala de sport după ce m-a bătut Kenny. Mi-am amintit toate lucrurile astea şi parcă i-am simţit parfumul în nări şi după aia m-am gândit că boul care a ucis-o o să iasă *magna cum laude* de la dezalcoolizare şi o să-şi vadă mai departe de viaţa lui de cretin, senin ca o duminică în Paris.

Nu, nu era suficient.

Când am ajuns acasă în după-amiaza aceea, am început să scotocesc prin sertarele biroului, nevoind să recunosc nici măcar faţă de mine însumi ce anume căutam… sau din ce motiv. Însă obiectul cu pricina nu se afla acolo, fapt care m-a făcut să mă simt dezamăgit şi uşurat totodată. Am vrut să ies din cameră, dar m-am întors şi m-am ridicat pe vârfuri ca să caut pe raftul de sus al dulapului unde aveam obiceiul să arunc toate fleacurile. Am găsit un deşteptător vechi, un iPod care se spărsese când l-am scăpat pe aleea din faţa casei în timp ce mă dădeam cu placa, un talmeş-balmeş de căşti şi cabluri. Mai erau acolo o cutie cu cartonaşe de baseball şi un vraf de cărţi de benzi desenate cu Spider-Man. Foarte în spate am găsit un hanorac cu sigla echipei de baseball Red Sox, mult prea mic acum pentru mine. L-am ridicat şi sub el se afla iPhone-ul primit de la tata în dar de Crăciun. În vremurile de demult, când eram un puşti sfrijit. Tot acolo era şi încărcătorul. Am pus la încărcat

vechiul meu telefon, tot fără să îmi mărturisesc mie însumi ce aveam de gând să fac. Dar astăzi, când mă gândesc la ziua aceea – şi nu au trecut prea mulţi ani de atunci – cred că m-a motivat ceva ce-mi spusese domnişoara Hargensen în timp ce spălam chiuvetele din laboratorul de chimie: *Omul n-ar trebui să strige decât dacă vrea să i se răspundă.* Iar atunci chiar că voiam asta.

Probabil nici n-o să se încarce, mi-am spus. *Stă de mulţi ani acolo şi a intrat praful în el.* Dar s-a încărcat. În seara aceea, după ce tata s-a dus la culcare, l-am luat şi m-am uitat la simbolul cu bateria din colţul din dreapta sus. Era plină.

Măi, ce nostalgie m-a cuprins. Am revăzut e-mailuri de demult, fotografii cu tata din perioada de dinainte să încărunţească şi IM-uri schimbate cu Billy Bogan. Fără nimic important, fireşte – doar bancuri şi informaţii edificatoare de genul tocmai **ce m-am pâr âit** şi întrebări incisive ca **i-ai făcut tema la algebră?** Fuseserăm ca doi puşti tembeli care se fac că vorbesc la un telefon improvizat din două cutii goale de conservă şi o sfoară. Dar în fond, dacă stai să te gândeşti, cam la asta se rezumă comunicarea din epoca noastră modernă: baliverne de dragul balivernelor.

Am luat telefonul cu mine în pat, la fel cum făceam pe vremuri, când nu aveam nevoie să mă bărbieresc şi sărutul Reginei mi se părea o realizare epocală. Însă patul, pe vremuri prea mare, mi se părea acum prea mic. M-am uitat spre posterul cu Kate Perry de pe peretele de vizavi. Îl lipisem acolo când ea mi se păruse – aşa îi păruse elevului de gimnaziu care eram eu atunci – cea mai sexy şi mai nostimă tipă din câte existau pe lume. Acum nu mai eram puştiul sfrijit de atunci, dar la fel mi se părea.

Dacă există duhuri, îmi spusese domnişoara Hargensen, *sunt convinsă că nu toate sunt sfinte.*

Mi-am amintit cuvintele ei şi m-am oprit. Dar apoi m-am gândit din nou la boul ăla iresponsabil care juca acum tenis la clinica de dezalcoolizare şi am continuat. Am apelat numărul domnului Harrigan. *Nu-i nimic,* mi-am zis eu. *N-o să se întâmple nimic. Nu se* poate *întâmpla nimic. E doar o modalitate prin care să-ţi cureţi bardul din computerul minţii, să-ţi ştergi fişierele cu furie şi regrete şi să-ţi creezi unele noi.*

Numai că o parte din mine ştia că *se va întâmpla* ceva, aşa că nu m-am mirat deloc atunci când am auzit ţârâitul, nu tăcerea. Nu am fost surprins nici când mi-a vorbit cu vocea aceea ruginită, care ieşea din telefonul pe care-l pusesem în buzunarul mortului cu aproape şapte ani în urmă: „Nu răspund

acum la telefon. Am să vă sun eu dacă mi se pare indicat.”

— Bună seara, domnule Harrigan! Sunt Craig.

Vocea-mi suna incredibil de calm dacă te gândeşti că vorbeam cu un cadavru care probabil chiar auzea ce spun.

— Un tip, pe care-l cheamă Dean Whitmore, i-a ucis pe profesoara mea preferată din liceu şi pe soţul ei. Era beat şi a intrat cu maşina în ei. Erau oameni buni. Ea m-a ajutat la nevoie şi tipul ăla n-a primit pedeapsa meritată. Cam atât am avut eu să vă spun.

Însă nu era doar atât. Mesajul trebuia transmis în doar treizeci de secunde, iar eu nu le folosisem pe toate. Aşa că am spus şi restul, am spus şi ce mă măcina cu adevărat, dar pe ton şi mai scăzut, ca un fel de mârâit:

— Aş vrea să moară.

★★★

Acum lucrez la *Times Union*, ziar difuzat în Albany şi în împrejurimi. Salariul e de toată jena şi probabil că aş câştiga mai mult dacă aş scrie pentru BuzzFeed{44} sau pentru TMZ{45}, dar aveam contul din bancă şi, în plus, îmi făcea plăcere să lucrez la un ziar adevărat, unul pe hârtie, cu toate că astăzi cam totul se petrece în spaţiul virtual. N-aveţi decât să spuneţi că sunt de modă veche, dacă aşa credeţi.

M-am împrietenit cu Frank Jefferson, IT-istul care ne repara computerele şi, într-o seară, când am ieşit împreună la bere la Madison Pour House, i-am spus că odată am reuşit să accesez mesageria vocală a unui mort… dar numai dacă îl sunam de pe telefonul vechi, pe care-l avusesem pe vremea când tipul încă trăia. L-am întrebat pe Frank dacă a mai auzit vreodată o chestie ca asta.

— Nu, mi-a răspuns el, dar este posibil.

— Cum?

— Habar n-am, însă în primele generaţii de computere şi telefoane mobile au existat tot soiul de aberaţii. Unele au rămas legendare.

— Şi în iPhone-uri?

— Mai ales în ele, a zis el, legănându-şi berea în halbă. Pentru că s-a grăbit foarte mult fabricarea lor. Steve Jobs n-ar recunoaşte asta în vecii vecilor, dar ăia de la Apple erau speriaţi de moarte când se gândeau că, în doi ani, poate doar în unul singur, BlackBerry ar fi pus stăpânire pe toată piaţa telefoniei mobile. Unele dintre primele iPhone-uri se blocau de fiecare dată când tastai litera *l*. Puteai să trimiţi mai întâi un e-mail şi după aia să navighezi pe internet, dar, dacă mai întâi navigai pe net şi *apoi* încercai să trimiţi e-mailul, se întâmpla să ţi se închidă telefonul.

— Şi eu am păţit asta o dată sau de două ori, am zis. A trebuit să-l repornesc.

— Da. Se întâmplau tot felul de chestii asemănătoare. În legătură cu ce mi-ai povestit tu? Cred că mesajul de întâmpinare al tipului a rămas cumva blocat în soft, la fel cum îţi rămâne o bucăţică de zgârci între dinţi după ce mănânci friptura. Să-i zicem „duhul din sistem”.

— Mda, am mormăit eu, dar nu-i un duh sfânt.

— Ce zici?

— Nimic, am răspuns eu.

★★★

Dean Whitmore a murit în cea de-a doua zi petrecută la Centrul de Tratament Raven Mountain, o clinică luxoasă, fără prea multe restricţii, situată în nordul statului New Hampshire (chiar erau acolo terenuri de tenis, plus o sală cu jocuri de masă şi o piscină). Am aflat aproape imediat pentru că îmi setasem o alertă Google cu numele lui, atât pe laptop, cât şi pe computerul de la *Weekly Enterprise.* Nu era specificată cauza morţii – că doar banii vorbesc cel mai tare şi mai convingător, nu? –, aşa că am făcut un drum până în oraşul Maidstone. Acolo m-am dat reporter, am pus câteva întrebări şi mi-am luat la revedere de la nişte bănuţi din cei pe care mi-i lăsase domnul Harrigan.

Nici n-a fost nevoie să insist prea mult pentru că oamenilor le place să vorbească, iar sinuciderea lui Whitmore se pare că a fost puţin mai neobişnuită. La Raven Mountain, pacienţii internaţi se numeau oaspeţi, nu drogaţi sau alconauţi, stăteau singuri într-o cameră dotată cu baie. Dean Whitmore a intrat în baie înainte de micul dejun şi a dat pe gât nişte şampon. Dar nu ca să se sinucidă – cel puţin aşa se părea –, ci ca să-şi lubrifieze gâtlejul. Abia după aia a rupt un săpun în două, a aruncat jumătate pe jos şi şi-a îndesat în gât jumătatea cealaltă.

Am aflat cea mai mare parte din aceste detalii de la unul dintre consilierii de acolo, a căror treabă era să îi dezveţe pe beţivi şi toxicomani de obiceiurile lor nesănătoase. Consilierul ăsta, pe care-l chema Randy Squires, a stat în Toyota mea şi a băut pe nerăsuflate o sticlă de whisky Wild Turkey cumpărată din cei cincizeci de dolari pe care i-i dădusem (fiţi fără grijă, că mi-am dat seama de ironia situaţiei). L-am întrebat dacă Whitmore a lăsat cumva vreun bilet în care să-şi explice gestul.

— A lăsat, mi-a spus Squires. Unul lacrimogen chiar. Cam ca o rugăciune. „Iubiţi din tot sufletul vostru”, aşa scria acolo.

Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe. Bine că aveam mâneci lungi şi nu se vedea. Şi am reuşit să schiţez un zâmbet. I-aş fi putut spune că nu era nicio rugăciune, ci un vers din „Stand By Your Man” al lui Tammy Wynette. Oricum Squires n-ar fi priceput la ce mă refer şi nici nu aveam vreun motiv să-i explic. Asta ne privea doar pe mine şi pe domnul Harrigan.

★★★

Trei zile am tot pus întrebări în dreapta şi în stânga. Când m-am întors, tata m-a întrebat dacă m-am distrat bine în minivacanţă. I-am răspuns că da. M-a întrebat dacă eram pregătit să mă întorc la cursuri peste două săptămâni. I-am răspuns că da. M-a privit cu atenţie şi m-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva rău. I-am răspuns că nu, dar fără să-mi dau seama dacă răspunsul meu era minciună sau nu.

O parte din mine încă voia să creadă că moartea lui Kenny Yanko fusese una accidentală şi că Dean Whitmore se sinucisese, posibil dintr-un sentiment de vinovăţie. Încercam totuşi să-mi imaginez cum le-a apărut domnul Harrigan în faţă şi le-a provocat moartea. Dar nu eram în stare. Dacă *se întâmplase* una ca asta, însemna că eu eram complice la crimă, măcar din punct de vedere moral, dacă nu şi legal. La urma urmei, eu îi dorisem moartea lui Whitmore. Poate în adâncul sufletului şi pe cea a lui Kenny.

— Sigur? m-a întrebat tata.

Nu-şi lua ochii de la mine şi mă privea aşa cum obişnuia s-o facă pe vremea când eram un ţânc şi făceam câte o năzbâtie.

— Absolut, am zis eu.

— Bine. Ştii unde mă găseşti dacă vrei să vorbeşti cu cineva.

Da, ştiam. Slavă Domnului că era alături de mine, însă nu puteam să discut problema asta. Nici cu el, nici cu nimeni altcineva. Aş fi părut nebun cu acte în regulă.

M-am dus în camera mea şi am luat iPhone-ul de pe raftul dulapului. Bateria rezista şi acum. Dar de ce l-am scos din dulap? Voiam să-l sun în mormânt ca să-i mulţumesc? Să-l întreb dacă pe bune mai era acolo? Nu-mi aduc aminte şi probabil nici nu contează, pentru că nu l-am sunat. Când am deschis telefonul am văzut că primisem un mesaj de la **regelepirat 1.** Îmi tremura tare rău degetul când l-am atins şi l-am deschis. Mesajul era acesta: **CCC oT.**

În timp ce mă holbam la el, mi-am dat seama de un lucru care nici măcar nu-mi trecuse prin minte înainte. Dacă eu îl ţineam cumva captiv pe domnul Harrigan? Legat de preocupările mele pământene prin telefonul pe care i-l

pusesem în buzunar înainte de închiderea sicriului? Dacă îl făceau să sufere cererile mele? Sau îl torturau?

Nici vorbă, mi-am spus eu. *Adu-ţi aminte ce ţi-a zis doamna Grogan despre Dusty Bilodeau. Ţi-a zis că n-a mai putut să se angajeze nici măcar ca să adune găinaţul din coteţul de găini al babei Dorrance Marstellar după ce a furat de la domnul Harrigan. A avut el grijă de asta.*

Da. Şi încă ceva. A mai zis că era un om foarte corect, dar dacă nu-i răspundeai în acelaşi fel, atunci să te păzească Dumnezeu. Se purtase corect Dean Whitmore? Nu. Dar Kenny Yanko – el se purtase corect? Acelaşi răspuns. Deci poate domnul Harrigan a vrut să intervină ca să pună lucrurile la punct. Ba poate chiar i-a făcut plăcere.

— Dacă într-adevăr a fost el, am şoptit.

El fusese. Eram convins. Şi mai ştiam ceva. Ştiam ce înseamnă mesajul: *Craig, opreşte-te.*

Pentru că îi făceam rău, sau pentru că-mi făceam mie.

Am ajuns la concluzia că, până la urmă, nici nu conta.

★★★

În ziua următoare a plouat rău; a fost genul ăla de ploaie torenţială fără tunete care te vesteşte că toamna îşi va intra în drepturi peste o săptămână sau două. Şi ploaia aia era un lucru bun, pentru că însemna că turiştii – câţi mai rămăseseră – erau toţi la adăpostul caselor lor de vacanţă şi nu era nimeni pe malul Castle Lake. Mi-am lăsat maşina în zona de picnic din nord şi am mers pe jos către locul pe care îl numeam Trambulina. Asta se întâmpla pe vremea când eram toţi copii şi ne duceam acolo în costume de baie şi ne provocam să sărim de pe ea.

M-am dus pe marginea ţărmului înalt, acolo unde se termina covorul din ace de pin şi începea stânca stearpă, adică realitatea supremă a regiunii New England. Mi-am vârât mâna în buzunarul drept de la pantalonii mei kaki şi am scos iPhone-ul. L-am ţinut o clipă în palmă, amintindu-mi încântarea din acea dimineaţă de Crăciun de demult când rupsesem hârtia colorată şi văzusem pe cutie logoul Apple. Oare zbierasem de fericire? Nu mai ţineam minte, dar aproape sigur că aşa făcusem.

Încă era încărcat, chit că doar pe jumătate. L-am sunat pe domnul Harrigan şi ştiam că, în pământul negru al Cimitirului Ulmului, în buzunarul de la un costum elegant, acum pătat cu mucegai, cânta Tammy Wynette. I-am ascultat pentru o ultimă dată vocea scârţâită de bătrân care mă anunţa că mă va suna el dacă i se părea indicat.

Am aşteptat semnalul de înregistrare. Şi am spus:

— Vă mulţumesc pentru tot, domnule Harrigan. La revedere!

Am închis telefonul, mi-am luat avânt şi l-am aruncat cât de departe am putut. M-am uitat după el cum zboară pe sub cerul cenuşiu. L-am văzut cum a căzut în apă.

Am băgat mâna în buzunarul stâng şi mi-am scos de acolo iPhone-ul pe care-l foloseam atunci, un 5C cu carcasă colorată. Am vrut să-l arunc şi pe el. Cu siguranţă că mă puteam descurca totuşi cu un telefon fix şi precis că mi-ar fi făcut viaţa mai uşoară. Fără vorbărie inutilă, fără mesaje absurde de genul **Ce mai faci,** fără emoticoane stupide. Dacă, după facultate, aveam să-mi găsesc de lucru la vreun ziar şi trebuia să ţin legătura cu redacţia şi reporterii de pe teren, atunci aş fi putut să folosesc un telefon oferit de angajator şi pe care l-aş fi înapoiat la încheierea contractului de muncă.

Mi-am luat din nou avânt şi am rămas cu mâna în aer mult timp – cel puţin aşa mi s-a părut mie, dar poate că n-a fost decât un minut, cel mult două. În cele din urmă, mi-am băgat telefonul la loc în buzunar. Nu sunt sigur dacă toată lumea e dependentă de chestiile astea care seamănă cu cutiile de conserve legate între ele cu sfoară, dar ştiu că eu sunt şi ştiu că era şi domnul Harrigan. Mă rog, a devenit atunci când a primit telefonul de la mine. Iar acesta este motivul pentru care i l-am strecurat atunci în buzunarul costumului în care a fost înmormântat. Eu cred că, în secolul al XXI-lea, telefoanele reprezintă convenţia matrimonială dintre noi şi lume. Şi, dacă am dreptate, probabil că această căsnicie este una cum nu se poate mai nefericită.

Sau poate nu este. După ce s-a întâmplat cu Yanko şi Whitmore şi după ultimul mesaj primit de la **regelepirat 1,** încă am o mulţime de nelămuriri. Dar de două lucruri sunt absolut sigur, iar ele sunt de neclintit, la fel ca stânca din New England. Nu vreau să fiu incinerat după moarte şi vreau neapărat să fiu îngropat cu toate buzunarele goale.

VIAŢA LUI CHUCK

ACTUL III: ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK!

1

Marty Anderson a văzut panoul publicitar cu o zi înainte ca internetul să dispară pe vecie. Funcţionase prost în toate cele opt luni trecute de la primele întreruperi. Toţi erau de acord că nu era decât o chestiune de timp şi toţi erau de acord că o vor scoate cumva la capăt atunci când lumea virtuală se va cufunda definitiv în întuneric – în fond, se mai descurcaseră şi fără ea, nu? Plus că mai existau şi alte probleme. Multe specii de păsări şi de peşti erau ameninţate cu extincţia, iar acum mai trebuiau să se gândească şi la California, care era deja pe ducă şi poate foarte curând va înceta să mai existe.

Marty rămăsese peste program la şcoală, pentru că aceasta era cea mai urâtă zi pentru cadrele didactice de liceu, ziua destinată şedinţei cu părinţii. Pe parcursul ei, Marty descoperise prea puţini părinţi interesaţi de progresul şcolar (sau de lipsa acestuia) al micuţului Johnny sau al micuţei Janey. Cei mai mulţi voiau să discute doar despre probabila suspendare a internetului care le-ar distruge definitiv conturile de Facebook şi Instagram. Nimeni nu a pomenit despre Pornhub, însă Marty bănuia că mulţi dintre părinţii veniţi la şedinţă – atât mame, cât şi taţi – jeleau iminenta dispariţie şi a acelui site.

În mod normal, Marty ar fi ocolit autostrada şi ar fi ajuns acasă cât ai bate din palme, însă acum era imposibil din cauza prăbuşirii podului de peste Otter Creek. Asta se întâmplase în urmă cu patru luni şi nu părea să se grăbească nimeni să-l repare; acolo nu erau decât barierele cu dungi portocalii, deja mânjite şi acoperite cu graffiti.

Fiind închisă ruta ocolitoare, Marty a fost obligat să străbată centrul oraşului ca să ajungă în Cedar Court unde locuia – la fel au trebuit să facă şi ceilalţi conducători auto care locuiau în zona de est a oraşului. Bine măcar că, datorită şedinţei, a plecat de la şcoală la ora cinci, nu la trei când traficul rutier atingea valori maxime, iar un drum de doar douăzeci de minute pe vremuri, ar fi durat acum cel puţin o oră, poate chiar mai mult, pentru că erau o groază de semafoare care nu funcţionau nici ele. Nici nu porneai bine de pe loc şi trebuia să te opreşti iarăşi, în zgomot de claxoane, scrâşnet de frâne, bubuit de tamponări şi fluturări furioase de degete mijlocii. A fost nevoit să aştepte zece minute în intersecţia dintre Main Street şi Market Street, aşa că a

avut timp suficient să observe panoul publicitar de pe blocul Midwest Trust.

Până în ziua aceea, acolo se făcea reclamă la una dintre companiile aeriene, Delta sau Southwest – Marty nu mai ţinea minte care anume. În această după-amiază, grupul vesel de stewardese care pozau braţ la braţ fusese înlocuit cu o fotografie a unui bărbat cu chipul rotund ca luna plină şi ochelari cu rame negre, perfect asortate cu părul lui brunet şi frumos pieptănat. Fără sacou pe el, dar cu cravata iscusit înnodată la gulerul cămăşii albe, stătea la un birou, cu un stilou în mână. Pe mâna cu stiloul se vedea o cicatrice în formă de semilună, care nu se ştie din ce motiv nu fusese retuşată de cel care îl fotografiase. Lui Marty i se părea că are un aer de contabil. Şi zâmbea binedispus de pe blocul acela înalt la ambuteiajele de la ora amurgului. Deasupra capului său scria cu litere albastre: CHARLES KRANTZ. Sub birou, scria cu roşu: 39 DE ANI MINUNAŢI! ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK!

Marty nu auzise niciodată de Charles „Chuck” Krantz, dar bănuia că fusese mare sculă la banca Midwest Trust de meritase ca, la pensionare, să i se dăruiască o fotografie pe un panou publicitar bine luminat, panou care probabil avea cel puţin patru metri şi jumătate înălţime şi cincisprezece lăţime. Înseamnă că poza era una veche, dacă scria acolo că lucrase aproape patruzeci de ani. Altminteri, ar fi trebuit să aibă părul alb.

— Sau să nu mai aibă păr deloc, a spus Marty, trecându-şi degetele prin propria-i podoabă capilară care îl cam părăsea.

Cinci minute după aceea, şi-a încercat norocul prin intersecţia principală din centru, când s-a făcut din senin o breşă în puhoiul de maşini. A ţâşnit cu Priusul prin ea, încordându-se în faţa unei eventuale coliziuni şi ignorând pumnul pe care i-l arăta alt şofer care abia reuşise să frâneze la câţiva centimetri de portiera lui.

Alt blocaj când să iasă de pe Main Street şi altă tamponare evitată ca prin urechile acului. Până a ajuns acasă, uitase complet de panoul publicitar. A dus maşina în garaj, a apăsat butonul care închidea uşa şi apoi a stat un minut înăuntru, încercând să-şi regleze respiraţia şi să nu se mai gândească la faptul că şi a doua zi urma să treacă prin acelaşi infern. Pentru că ruta ocolitoare era închisă, pur şi simplu nu avea de ales. Sigur, presupunând că voia să meargă în continuare la serviciu, iar ideea că ar putea să sune, să spună că nu se simte bine şi să-şi ia o zi liberă (că avea de unde) i se părea acum o variantă mult mai atrăgătoare.

— Nici n-aş fi singurul care face asta, a mărturisit el garajului gol.

Aşa şi era. În *The New York Times* (pe care-l citea cu regularitate în fiecare dimineaţă pe tabletă – evident, cu condiţia să funcţioneze internetul) scria că absenteismul înregistra valori uriaşe la nivel mondial.

Şi-a luat teancul de cărţi într-o mână şi servieta veche şi roasă în cealaltă. Era plină cu lucrări pe care trebuia să le corecteze, încărcat în halul ăsta, s-a dat cu greu jos din maşină şi a închis portiera împingând-o cu fundul. Şi-a văzut umbra pe perete cum se mişca de parcă dansa pe muzică disco de demult şi i-a venit să râdă. S-a speriat când şi-a auzit râsetele; nu se mai pomenea aşa ceva în zilele astea. Şi imediat a scăpat din mână jumătate din cărţi, ceea ce a sugrumat din faşă orice bună dispoziţie.

A adunat de pe jos *Introducere în literatura americană* şi *Patru romane scurte* (actualmente preda elevilor de clasa a X-a romanul *Semnul roşu al curajului)* şi a intrat în casă. Nici n-a pus bine cărţile şi servieta pe blatul din bucătărie când a sunat telefonul. Telefonul fix, fireşte; în zilele acelea, telefoanele mobile nu mai aveau deloc semnal. Uneori chiar se gratula pentru că-şi păstrase fixul când toţi colegii lui renunţaseră la ale lor. Oamenii ăia chiar că au luat ţeapă, că au crezut că dau lovitura când s-au înscris pe lista de aşteptare ca să-şi cumpere un mobil apărut acum un an sau… hai să nu mai vorbim despre asta. Măi, băiete, mai degrabă o să reuşeşti să mergi din nou pe ruta ocolitoare înainte să ajungi în fruntea listei ăleia. Dar chiar şi telefoanele fixe se întrerupeau frecvent.

Nu se mai afişa numele persoanei care suna, dar îşi cam imagina cine poate să fie la capătul celălalt, aşa că a ridicat receptorul şi a spus:

— Bună, Felicia!

— Unde-ai fost până acum? l-a întrebat fosta soţie. De o oră tot încerc să dau de tine!

Marty i-a povestit despre şedinţa cu părinţii şi despre lungul drum până acasă.

— Eşti bine?

— O să fiu imediat ce mănânc ceva. Tu ce faci, Fel?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte, dar azi am mai avut şase.

Marty nu avea nevoie să întrebe ce însemna „şase”. Felicia era asistentă la spitalul City General, unde personalul medical se autointitulase de ceva vreme „Batalionul Sinucigaşilor”.

— Îmi pare rău.

— Aşa sunt vremurile pe care le trăim.

Parcă o şi vedea ridicând din umeri şi s-a gândit că, în urmă cu doi ani –

pe când încă erau soţ şi soţie –, şase sinucideri într-o singură zi ar fi zguduit-o, i-ar fi frânt inima şi ar fi împiedicat-o să doarmă. Dar se pare că te poţi obişnui cu absolut orice.

— Îţi mai iei medicamentele pentru ulcer, Marty?

N-a apucat să-i răspundă, pentru că ea s-a grăbit să continue:

— Nu vreau să te pisez la cap, pur şi simplu sunt îngrijorată. Ştiu că am divorţat, dar asta nu înseamnă că nu-mi mai pasă de tine, pricepi?

— Pricep. Şi da, mi le iau.

Jumătate adevăr şi jumătate minciună, pentru că medicamentul numit Carafate, prescris de doctor, era acum imposibil de găsit, aşa că trebuia să se bazeze pe Omeprazol. A minţit pe jumătate pentru că şi lui îi mai păsa de ea. Ba chiar se înţelegeau mai bine de când nu mai erau căsătoriţi. Unde mai pui că făceau şi sex şi, cu toate că asta se întâmpla doar ocazional, adevărul era că le ieşea mult mai bine decât înainte.

— Mulţumesc pentru grijă.

— Serios?

— Da, doamnă.

A deschis frigiderul. Nu prea avea de unde alege, dar mai erau nişte crenvurşti acolo, câteva ouă şi un păhărel de iaurt cu afine, pe care voia să-l mănânce înainte de culcare. Avea şi trei cutii de bere.

— În regulă. Câţi părinţi au venit la şedinţă?

— Mai mulţi decât mă aşteptam, dar tot foarte puţini. Şi majoritatea au vrut să vorbească despre internet. De parcă eu aş fi ştiut de ce se tot întrerupe. A trebuit să le repet încontinuu că sunt profesor de Engleză, nu de Informatică.

— Ai auzit de California, da?

Acum vorbea în şoaptă, de parcă cine ştie ce mare secret îi dezvăluia.

— Da.

În dimineaţa aceea avusese loc un cutremur uriaş, al treilea din ultima lună şi de departe cel mai puternic, care a rostogolit o altă bucată mare din Statul de Aur în Oceanul Pacific. Vestea bună era că fuseseră evacuaţi cei mai mulţi dintre locuitorii acelei zone. Cea proastă era că sute de mii de refugiaţi se îndreptau acum către est şi transformau Nevada într-unul dintre cele mai populate state ale uniunii. În Nevada, litrul de benzină costa acum aproape şase dolari. Şi numai dacă aveai cash şi dacă staţia respectivă mai avea benzină.

Marty şi-a scos o sticlă cu lapte, pe jumătate goală, a adulmecat-o şi, în

ciuda mirosului uşor dubios, a băut din ea. Avea nevoie de ceva mai tare, însă multele experienţe nefaste (şi multele nopţi nedormite) îi demonstraseră că mai întâi trebuie să bage ceva în stomac.

A spus în receptor:

— Mi s-a părut interesant că pe părinţii veniţi la şedinţă îi îngrijora mai mult internetul decât cutremurele din California. Poate din cauză că regiunile fertile nu au fost încă afectate.

— Dar cât va mai dura? Am auzit la postul naţional de radio un om de ştiinţă care spunea că statul California se jupoaie ca un tapet vechi. Şi că un alt reactor japonez s-a inundat în după-amiaza asta. Spuneau că era oricum închis, adică nicio problemă, staţi liniştiţi. Dar mie nu-mi prea vine să cred.

— Eşti cinică.

— Trăim vremuri cinice, Marty.

A ezitat puţin, apoi a continuat:

— Sunt oameni care cred că trăim Sfârşitul Lumii. Şi nu doar nebunii ăia de bigoţi zic asta. Nu doar ei. O auzi şi din partea unor membri de vază din Batalionul Sinucigaşilor de la spitalul nostru. Astăzi am pierdut şase, aşa este; dar am reuşit să împiedicăm alţi optsprezece să îşi ia viaţa. Pe cei mai mulţi cu ajutorul Naloxonei{46}. Dar…

Şi a început din nou să vorbească pe ton scăzut.

— …ni se cam termină rezervele. Am auzit că şeful farmaciei noastre zice că s-ar putea să rămânem fără stocuri până la sfârşitul lunii.

— Tare nasol! a comentat Marty.

A aruncat o privire spre servietă. Acolo erau toate lucrările alea care aşteptau să fie citite. Toate greşelile de ortografie care aşteptau să fie corectate. Toate propoziţiile subordonate rămase în aer şi toate încheierile vagi care aşteptau să fie subliniate cu roşu. În zilele astea nu-i mai erau de niciun folos cârjele oferite de computer, cum erau programele de verificare a ortografiei sau aplicaţiile de gramatică. Obosea doar când se gândea la câte are de făcut.

— Uite ce e, Fel, trebuie să te las. Am de corectat o groază de lucrări şi eseuri despre „Zidul de reparat”{47}.

Simplul gând la toate platitudinile din acele eseuri îl făcea să se simtă de o sută de ani.

— În regulă, a spus Felicia. Doar… ştii tu, ţinem legătura.

— Sigur că da.

Marty a deschis bufetul şi a scos sticla de bourbon. Va aştepta până va

închide telefonul, pentru că nu voia ca Fel să audă gâlgâitul băuturii când şi-o toarnă în pahar. Pentru că şi-ar da seama ce face. Soţiile au un al şaselea simţ; dar se pare că fostele soţii îşi dezvoltă cumva un radar cu rezoluţie HD.

— Îmi dai voie să-ţi spun că te iubesc? l-a întrebat ea.

— Doar dacă îmi dai voie şi tu să-ţi spun acelaşi lucru, i-a răspuns Marty, mângâind eticheta sticlei: Early Times – vremuri de demult.

Foarte bună marcă, mai cu seamă pentru vremurile de acum, şi-a zis el.

— Te iubesc, Marty.

— Şi eu te iubesc.

Bună încheiere, numai că ea nu se hotăra să închidă.

— Marty?

— Da, scumpa mea?

— Lumea se duce dracului şi tot ce suntem noi în stare să zicem e „vai, ce nasol”. Deci poate ne ducem şi noi dracului împreună cu ea.

— Poate aşa este, a spus el, dar Chuck Krantz iese la pensie, aşa că mi se pare că se vede o luminiţă la capătul tunelului.

— Treizeci şi nouă de ani minunaţi! a exclamat ea şi acum a fost rândul ei să râdă.

Marty a pus sticla cu lapte pe masă.

— Ai văzut panoul?

— Nu, am auzit o reclamă la radio. În pauza emisiunii de pe postul naţional despre care-ţi ziceam.

— Dacă s-au apucat să dea reclame pe postul naţional, înseamnă că vine pe bune sfârşitul lumii, a spus Marty.

Ea a râs din nou şi el s-a bucurat.

— Spune-mi şi mie, cum se face de merită Chuck Krantz ăsta o acoperire media aşa de mare? Are mutră de contabil şi n-am auzit în viaţa mea de el.

— Habar n-am. Lumea este plină de enigme de nepătruns. Lasă tăria, Marty, ştiu că la asta te gândeşti. Mai bine bea o bere.

N-a mai râs când a pus receptorul în furcă, dar a zâmbit. Uite, aşa funcţionează radarul de fostă soţie. Are rezoluţie HD. A băgat whisky-ul înapoi în bufet şi şi-a luat o bere. A pus în apă doi crenvurşti şi, aşteptându-i să fiarbă, s-a dus în micul lui birou să vadă dacă merge internetul.

Mergea, ba chiar un pic mai bine decât înainte când abia se târa. A intrat pe Netflix, spunându-şi că se va mai uita o dată la unul dintre episoadele serialelor *Pe căi greşite* sau *Cartelul crimelor* în timp ce va mânca. A apărut ecranul de meniu, pe care erau trecute recomandările din urmă cu o seară (în

trecutul nu prea îndepărtat, Netflix avea obiceiul să le modifice zilnic), dar, înainte de a se decide la ce criminal vrea să se uite, Walter White sau Stringer Bell, a dispărut ecranul cu sigla Netflix. Şi a apărut cuvântul CAUTĂ şi cerculeţul ăla alb care se roteşte la nesfârşit şi care nu prevesteşte nimic bun.

— Moaş-ta pe gheaţă! a oftat cu năduf Marty. Te-ai dus dra…

Şi atunci a dispărut cerculeţul şi a reapărut ecranul. Numai că nu ecranul Netflix; ci fotografia cu surâzătorul Charles Krantz, la biroul acoperit cu acte, cu stiloul în mâna cu cicatrice. Deasupra: CHARLES KRANTZ; dedesubt: 39 DE ANI MINUNAŢI! ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK!

— Cine pana mea eşti tu, Chuckie? l-a întrebat Marty. Cum de ai ajuns atât de important?

În momentul acela, poza a dispărut şi pe ecranul negru au apărut cuvintele: CONEXIUNE PIERDUTĂ. Parcă respiraţia lui ar fi stins internetul aşa cum stângi lumânarea de pe un tort.

Conexiunea nu s-a mai restabilit în seara aceea. Aidoma unei jumătăţi din statul California (curând vor fi trei sferturi), internetul a dispărut.

★★★

În ziua următoare, primul lucru observat de Marty când ieşea din garaj cu spatele a fost cerul. De câtă vreme nu mai fusese de un albastru atât de pur? De o lună? De şase săptămâni? Norii şi ploile (câteodată doar burniţe, alteori torenţiale) erau acum la ordinea zilei, iar, când se mai risipeau norii, cerul rămânea înceţoşat şi albicios din cauza fumului de la incendiile din Midwest. Pârjoliseră mare parte din Iowa şi Nebraska, iar acum se îndreptau spre Kansas, mânate de vânturile foarte puternice.

În al doilea rând, l-a observat pe Gus Wilfong, care mergea pe stradă abia târându-şi picioarele, iar cutia supradimensionată în care-şi ducea prânzul i se lovea de coapsă. Gus era îmbrăcat în combinezon kaki, dar avea cravată la gât. Era administrator la departamentul de lucrări publice al oraşului. Cu toate că nu era decât şapte şi un sfert, părea deja epuizat şi întors pe dos, de parcă tocmai ce terminase o zi lungă şi grea de lucru, nu că abia acum se ducea la serviciu. Şi, dacă acum se ducea la serviciu, atunci de ce se îndrepta spre casa lui, învecinată cu cea a lui Marty. Şi…

Marty a deschis geamul:

— Unde ţi-e maşina?

Hohotul scurt de râs al lui Gus n-avea pic de veselie în el.

— Parcată pe trotuar, pe Main Street Hill, împreună cu alte o sută.

Şi a pufnit nervos:

— Măi, omule, nici nu mai ţin minte de când n-am mai mers pe jos ăştia cinci kilometri. Chestie care probabil că-ţi zice despre mine mai multe decât vrei să ştii. Dacă te duci la şcoală, amice, trebuie s-o iei pe Route 11 până la capăt şi după aia să te întorci pe Route 19. Adică să faci pe puţin treizeci de kilometri în plus, dar să ştii că şi pe acolo o să fie aglomerat. S-ar putea să ajungi abia la pauza de prânz, dar eu nu m-aş baza pe asta.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a făcut un crater în intersecţia dintre Main şi Market. Uriaş, omule! Probabil şi de la toate ploile alea, dar mai mult din cauză că nu s-au făcut lucrări de întreţinere în zonă. Slavă Domnului că nu-i domeniul meu. Zic că-s peste douăzeci de maşini pe fundul ei, poate chiar treizeci; şi nişte oameni din maşinile alea…

A clătinat cu tristeţe din cap.

— N-o să mai trăiască.

— Isuse! a murmurat Marty. Aseară am trecut pe acolo. Am stat mult în trafic.

— Zi mersi că n-ai trecut pe-acolo în dimineaţa asta. Te superi dacă mă urc şi eu lângă tine? Să stau jos niţel? Sunt terminat şi probabil că Jenny s-a culcat la loc. Nu vreau s-o trezesc, mai ales cu veştile astea proaste.

— Urcă-te, sigur că da.

Gus s-a urcat în maşină.

— E rău, prietene.

— E foarte nasol, l-a aprobat Marty.

La fel îi spusese şi Feliciei cu o seară înainte.

— Cred că trebuie să strângem din dinţi şi să suportăm şi asta.

— Ba eu nu pot să strâng din dinţi, a spus Gus.

— Îţi iei liber azi?

Gus a ridicat mâinile a neputinţă, după care le-a trântit pe cutia din plastic de pe genunchi.

— Nu ştiu. Poate o să dau nişte telefoane, să văd dacă vine cineva să mă ia. Dar n-am speranţe prea mari.

— Dacă-ţi iei totuşi liber, să nu-ţi imaginezi că o să-ţi petreci ziua pe Netflix sau YouTube. Iar a căzut internetul şi am senzaţia că nici n-o să-şi mai revină de data asta.

— Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat cu California, a spus Gus.

— N-am dat drumul la televizor în dimineaţa asta. Am dormit puţin mai mult.

A ezitat un pic, apoi a adăugat:

— Să-ţi spun sincer, nici n-am vrut să văd ce mai dau acolo. Au apărut noutăţi?

— Cam da. S-a dus şi restul.

Gus s-a gândit mai bine şi s-a corectat:

— În fine… se zice că a mai rămas doar o zonă cam de douăzeci la sută din nordul Californiei, adică probabil zece la sută. Însă toate regiunile agricole s-au dus.

— Îngrozitor!

Normal că era îngrozitor, însă, în loc de spaimă şi panică şi durere, Marty nu simţea decât un fel de stupefacţie mută.

— Mare dreptate ai, a zis Gus. Mai ales acum, când Midwest-ul a ajuns cenuşă şi jumătatea de sud a Floridei s-a transformat într-o mlaştină bună doar pentru aligatori. Sper că ai destulă mâncare în cămară şi în frigider, pentru că nu mai există în ţara asta *nicio* regiune importantă care să producă alimente. Aceeaşi situaţie e şi în Europa. Iar în Asia e deja foamete. Acolo au murit milioane de oameni. Cică de ciumă bubonică, aşa am auzit.

Stăteau în maşină pe aleea din faţa casei lui Marty şi se uitau cum alţi şi alţi oameni se întorceau din centru, majoritatea dintre ei la costum şi cravată. O femeie într-un taior drăguţ, de culoare roz, dar cu tenişi în picioare, înainta agale, ducându-şi în mână pantofii cu toc. Marty şi-a adus aminte că parcă o chema Andrea-cumva şi că locuia la distanţă de o stradă sau două. Parcă Felicia îi spusese că lucra la Midwest Trust, nu?

— Plus albinele, a continuat Gus. De zece ani se tot împuţinează, dar acum nu mai există niciuna, poate cu excepţia celor care mai sunt în câţiva stupi din America de Sud. Gata cu mierea. Şi, dacă nu mai sunt albine care să polenizeze, culturile rămase…

— Scuză-mă puţin, a spus Marty.

A coborât din maşină şi a dat fuga după femeia în taior roz.

— Andrea? Andrea, tu eşti?

Femeia s-a întors cu multă prudenţă, ridicând mâna în care ţinea pantofii de parcă s-ar fi pregătit să-i arunce în el ca să-l alunge. Marty o înţelegea perfect: în zilele astea mişunau pe străzi foarte mulţi nebuni. S-a oprit la doi metri de ea.

— Sunt soţul Feliciei Anderson.

Mai bine zis, fostul, dar parcă „soţul” nu suna atât de periculos.

— Mi se pare că o cunoşti pe Fel.

— O cunosc. Am fost cu ea în patrula cartierului. Ce doriţi, domnule Anderson? Am mers mult pe jos pentru că maşina mi-a rămas în centru într-un ambuteiaj apocaliptic. Cât despre banca unde lucrez, să zicem că… a început să se încline.

— Să se încline… a repetat Marty.

Şi a văzut cu ochii minţii Turnul din Pisa. În vârf cu fotografia de la ieşirea la pensie a lui Chuck Krantz.

— E pe marginea craterului şi, chiar dacă n-a căzut încă, nu mi se mai pare un loc sigur. De fapt, mi se pare un loc sortit pieirii. Deci s-a ales praful de slujba mea, cel puţin la sucursala din centru. Dar, ştii ceva? Nici nu-mi pasă. Nu vreau decât să ajung mai repede acasă şi să mă relaxez.

— Aveam o curiozitate în legătură cu panoul ăla publicitar de pe clădirea băncii. L-ai văzut?

— Ei, cum naiba să nu-l văd? a exclamat ea. Că doar acolo lucrez. Am văzut şi toate graffiti-urile de peste tot – te iubim, Chuck; Chuck trăieşte; Chuck până la moarte. Ca să nu mai vorbesc despre toate spoturile de la televizor.

— Pe bune?

Marty se gândea la poza văzută de el pe Netflix în urmă cu o seară, chiar înainte să cadă internetul. Nu o luase în seamă atunci şi crezuse că nu era decât o reclamă oarecare. Oarecare, dar deosebit de enervantă.

— La posturile locale. Poate nu şi la posturile prin cablu, dar nu mai avem aşa ceva. Din iulie nu le mai avem.

— Nici noi.

Acum, că tot începuse să vorbească despre „noi”, i s-a părut că-i cel mai bine să continue cu minciuna.

— Doar canalele 8 şi 10.

Andrea a dat din cap.

— Dar nu mai dau nicio reclamă la maşini sau la medicamente sau la discounturi pentru articole de mobilier. Numai şi numai Charles Krantz, treizeci şi nouă de ani minunaţi, îţi mulţumim, Chuck. Un minut întreg doar asta şi după aia revin la reluările din program. Foarte ciudat că doar reluări se mai dau, dar ce nu-i ciudat în zilele astea? Acum chiar că trebuie să mă duc acasă.

— Dar Charles Krantz ăsta nu are legătură cu banca unde lucrezi tu? Nu de la banca ta *se pensionează?*

Femeia voia să-şi continue drumul spre casă, ducându-şi în mână pantofii

cu toc înalt de care nu mai avea nevoie în ziua aceea. De care poate că nu va mai avea nevoie niciodată.

— Habar n-am cine-i Charles Krantz. Probabil a lucrat la sediul din Omaha. Cu toate că, din câte am auzit, Omaha e un morman de cenuşă acum.

Şi a plecat. Marty s-a uitat lung în urma ei. La fel şi Gus Wilfong, care coborâse din maşină şi venise lângă el. Gus a făcut un semn din cap spre cortegiul de oameni posomorâţi care nu au putut să ajungă la locurile lor de muncă din magazine, societăţi comerciale, bănci, restaurante, firme de livrări la domiciliu.

— Parcă ar fi nişte refugiaţi, a spus Gus.

— Mda, a zis Marty. Cam aşa ceva. Auzi, ţii minte că m-ai întrebat dacă am rezerve de mâncare?

Gus ţinea minte.

— Am destul de multe cutii de supă. Şi nişte orez basmati şi nişte conserve cu paste. Parcă şi müsli. Iar în frigider mi se pare că am vreo şase semipreparate congelate şi jumătate de cutie de îngheţată.

— Nu pari îngrijorat.

Marty a ridicat din umeri.

— La ce mi-ar folosi?

— Păi, asta-i chestia, a zis Gus. La început ne-am făcut toţi griji. Am cerut răspunsuri. S-au dus mulţi la Washington ca să protesteze. Ţii minte când au dărâmat gardul de la Casa Albă şi puştii ăia de facultate au fost împuşcaţi?

— Da.

— În Rusia a fost răsturnat guvernul şi a avut loc Războiul de Patru Zile dintre India şi Pakistan. A erupt un vulcan în Germania – în *Germania*, pentru numele lui Dumnezeu! Şi noi ne-am tot spus că o să se termine la un moment dat, dar uite că nu dă niciun semn că s-ar termina, nu?

— Nu, a spus Marty.

Se simţea obosit, deşi abia se trezise. Foarte obosit se simţea.

— Nu se termină, se amplifică.

— Şi mai sunt şi sinuciderile.

Marty a dat din cap.

— Felicia are zilnic de-a face cu astfel de cazuri.

— Dar eu cred că rata sinuciderilor o să scadă, a zis Gus, iar oamenii o să stea să aştepte.

— Ce?

— Sfârşitul, omule! Sfârşitul a tot şi toate. Nu pricepi? Am trecut prin cele

cinci etape ale durerii[48]. Şi acum am ajuns la ultima. Acceptarea.

Marty nu a spus nimic. Nu ştia ce să spună.

— Nu mai suntem curioşi aproape deloc. Iar toate astea…

Şi Gus a făcut un semn nedefinit din mână.

— …au apărut de nicăieri. Adică, ştiam că mediul se degradează din ce în ce mai tare. Eu cred că până şi sifiliticii ăia de extremă dreaptă sunt convinşi de asta în adâncul sufletului lor, dar vorbim despre şaizeci de catastrofe diferite care s-au abătut asupra noastră în acelaşi timp.

Şi i-a aruncat lui Marty o privire aproape rugătoare.

— În cât timp? Într-un an? Paisprezece luni?

— Da, a zis Marty. Nasol!

Acesta i se părea singurul cuvânt potrivit.

De deasupra s-a auzit un zumzăit şi s-au uitat amândoi în sus. În perioada aceasta, din ce în ce mai puţine avioane mari decolau sau aterizau pe aeroportul de lângă oraş şi, oricum, asta se întâmpla destul de rar. Însă cel de acum era un avion micuţ, care zbura stângaci pe cerul neobişnuit de senin, împroşcând cu fum alb din coadă. S-a răsucit şi s-a înclinat, s-a ridicat şi a coborât. Fumul acela (sau ce substanţă chimică o fi fost) scria nişte litere.

— Ia te uită! a exclamat Gus, cu capul dat pe spate. O reclamă aeriană. N-am mai văzut aşa ceva de când eram copil.

CHARLES, a scris avionul. Şi apoi: KRANTZ. Şi în continuare – ei, cum altfel? – 39 DE ANI MINUNAŢI. Numele începuse deja să se şteargă până când avionul a mai scris şi ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK!

— Ce mama dracului? s-a minunat Gus.

— Perfect de acord, a spus Marty.

★★★

Nu mâncase nimic de dimineaţă, aşa că, odată revenit în casă, Marty a pus la cuptorul cu microunde unul dintre preparatele congelate – o plăcintă cu carne de pui, destul de gustoasă. Apoi şi-a luat farfuria şi s-a dus în living ca să se uite la televizor. Însă, pe ambele posturi pe care mai reuşea să le prindă nu era decât fotografia lui Charles „Chuck” Krantz la birou, cu stiloul încremenit între degete. Marty s-a uitat la poza aceea cât timp şi-a mâncat plăcinta, după care a stins aparatul ăla inutil şi s-a dus să se culce. I se părea cel mai inteligent lucru pe care-l putea face.

A dormit cea mai mare parte a zilei şi, chiar dacă nu a visat-o pe Felicia (cel puţin nu ţinea minte s-o fi visat), s-a trezit cu gândul la ea. Voia s-o vadă şi, când se va întâlni cu ea, o s-o întrebe dacă poate rămâne la ea peste

noapte. Poate chiar mai mult de atât. Şaizeci de catastrofe diferite, spusese Gus, toate în acelaşi timp. Dacă era adevărat şi acesta era sfârşitul, nu voia să-l înfrunte de unul singur.

Harvest Acres, micuţul complex de locuinţe unde stătea acum Felicia, se afla la distanţă de opt kilometri de casa lui, iar Marty nu voia deloc să rişte să facă drumul cu maşina, aşa că şi-a pus pantalonii de trening şi adidaşii. Era o după-amiază superbă, numai bună pentru plimbare; cerul rămăsese la fel de pur şi de albastru şi mulţi oameni ieşiseră la aer. Câţiva lăsau impresia că se bucură de ultimele raze ale soarelui, dar majoritatea se uitau abătuţi în pământ. Şi nu prea vorbeau unii cu alţii, nici măcar cei care erau în grupuri de două sau trei persoane nu făceau conversaţie.

Pe Park Drive, una dintre străzile principale din estul oraşului, toate cele patru benzi de circulaţie erau blocate de maşini, cele mai multe fără şofer la volan. Marty a făcut slalom printre ele şi pe partea cealaltă a dat de un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu un costum din tweed şi pe cap cu o pălărie moale din fetru. Stătea aşezat pe bordură şi îşi golea pipa în rigolă. A observat că Marty se uita la el şi i-a zâmbit.

— Mă odihnesc puţin, i-a spus. M-am dus până în centru ca să văd craterul ăla imens şi să-i fac nişte poze cu telefonul. Mi-am imaginat că măcar unul dintre posturile locale de televiziune ar fi interesat de aşa ceva, dar se pare că toate au transmisia întreruptă. Nu se mai difuzează decât pozele cu tipul ăla, Krantz.

— Corect, a zis Marty. Acum, pe unde te uiţi doar de Chuck dai. Aveţi idee cine…

— N-am. Cred c-am întrebat pe puţin douăzeci de oameni. Nimeni nu ştie. Se pare că amicul Krantz este profetul apocalipsei.

Marty a râs.

— Încotro vă duceţi, domnule?

— Harvest Acres. E o enclavă mică şi drăguţă. Izolată şi liniştită.

A băgat mâna în buzunarul de la haină, a scos o pungă cu tutun şi a început să-şi umple pipa.

— Şi eu tot acolo mă duc. Acolo locuieşte fosta mea soţie. Poate mergem împreună.

Domnul în vârstă s-a ridicat cu greutate, strâmbându-se uşor.

— Sigur, cu condiţia să nu mergi prea repede.

Şi-a aprins pipa şi a pufăit de câteva ori.

— Mă necăjeşte artrita. Am pastile, dar nu prea mai sunt eficiente în faza

asta.

— Nasol! a spus Marty. Mergem în ritmul dumneavoastră.

Şi au pornit. Ritmul bătrânului era unul lent. Numele lui era Samuel Yarbrough. Era proprietarul unei firme de servicii funerare care îi purta numele.

— Însă pasiunea mea este meteorologia, a spus el. Când eram tânăr şi fără minte, visam să prezint buletinele meteo la televizor, poate chiar la unul dintre posturile naţionale, dar şefilor de acolo nu le plăceau decât tinerelele cu…

Şi şi-a dus mâinile în faţa pieptului.

— Însă nu mi-a trecut, sunt la curent cu tot ce se întâmplă, citesc ziarele şi revistele de specialitate şi ţi-aş putea spune un lucru nemaipomenit, dacă vrei.

— Sigur.

Au ajuns la o staţie de autobuz unde era o bancă. Pe speteaza ei erau imprimate cu şablonul cuvintele: CHARLES „CHUCK" KRANTZ. 39 DE ANI MINUNAŢI! ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK! Sam Yarbrough s-a aşezat şi i-a făcut semn lui Marty să ia loc alături de el. Marty s-a conformat. Adierea vântului îi aducea în nas fumul răspândit de pipa lui Yarbrough, dar nu-l deranja. Lui Marty îi plăcea aroma tutunului.

— Ştii că se spune că ziua are douăzeci şi patru de ore? l-a întrebat Yarbrough.

— Şi săptămâna are şapte zile. Toată lumea ştie asta, până şi copiii mici.

— Ei, bine, toată lumea se înşală. Erau douăzeci şi trei de ore şi cincizeci şi şase de minute într-o zi siderală. Plus câteva secunde, al căror număr fluctuează.

— Erau?

— Da. Calculele mele, care te asigur că sunt corecte şi le pot justifica, indică faptul că acum o zi are douăzeci şi patru de ore şi *două* minute. Ştii dumneata ce înseamnă asta, domnule Anderson?

Marty s-a gândit bine.

— Vreţi să-mi spuneţi că Pământul se roteşte mai încet?

— Exact!

Yarbrough şi-a scos pipa din gură şi a gesticulat spre oamenii care treceau pe lângă ei. Începuse să se însereze şi nu mai erau chiar atât de mulţi.

— Sunt convins că mulţi dintre tipii ăştia îşi închipuie că dezastrele care au năvălit peste noi nu au decât o singură cauză, şi anume, felul în care ne-am purtat cu mediul înconjurător. Însă nu este aşa. Aş fi primul care să declar că

am tratat-o foarte urât pe mama noastră – pentru că, da, pământul este mama noastră, a tuturor –, că am molestat-o, chiar dacă n-am violat-o de-a dreptul, dar noi suntem nişte mici copii în comparaţie cu uriaşul orologiu al universului. Nişte *mici copii,* asta suntem. Pentru că tot ce se întâmplă acum este de o amploare infinit mai mare decât simpla degradare a mediului.

— Poate Chuck Krantz e de vină, a zis Marty.

Yarbrough l-a privit surprins şi apoi a început să râdă.

— Oricum am da-o, tot la el ne întoarcem, nu? Chuck Krantz iese la pensie şi întreaga populaţie a Globului, ca să nu pomenesc şi de însăşi planeta noastră, iese la pensie odată cu el? Asta-i teoria dumitale?

— Trebuie să dăm vina pe ceva, a zâmbit Marty. Sau pe cineva.

Sam Yarbrough s-a ridicat de pe bancă, a dus mâna la şale, s-a întins şi s-a strâmbat de durere.

— Cu toate scuzele faţă de domnul Spock{49}, dar este complet lipsit de sens. Probabil că treizeci şi nouă de ani reprezintă o perioadă lungă în raport cu viaţa omului – aproape jumătate din ea –, însă ultima glaciaţiune a avut loc cam de multişor. Ca să nu mai zic nimic de dinozauri. Ne cărăm de-aici?

S-au cărat de acolo. Umbrele li se desfăşurau în faţă. Marty se ocăra în gând că pierduse dormind cea mai mare parte dintr-o zi atât de frumoasă. Yarbrough mergea şi mai încet decât înainte. Când au ajuns în sfârşit la arcada din cărămidă de la intrarea în Harvest Acres, vârstnicul antreprenor de pompe funebre a fost nevoit să se aşeze iarăşi.

— Acum cred că o să admir apusul, în vreme ce aştept să mi se mai potolească un pic durerile de la artrita asta păcătoasă. Nu vrei să stai cu mine?

Marty a clătinat din cap.

— O să intru.

— Să te vezi cu fosta, a zis Yarbrough. Înţeleg. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnule Anderson.

Marty a dat să treacă pe sub arcadă, dar s-a întors.

— Charles Krantz reprezintă *ceva,* a spus el. Sunt sigur de asta.

— S-ar putea să ai dreptate, i-a răspuns Yarbrough, pufăind din pipă. Dar încetinirea rotaţiei Pământului… nimic nu se poate compara cu asta, prietene.

Străjuită de copaci, strada centrală din complexul Harvest Acres era o superbă linie curbă, din care se răsfirau străduţele mai scurte. Se aprinseseră felinarele şi lui Marty i se părea că seamănă cu acelea din romanele cu ilustraţii ale lui Dickens. Aruncau în jur o lumină ca de lună plină. Marty tocmai se apropia de Aleea Ferigii, unde locuia Felicia, când de după un colţ

i-a apărut în faţă o puştoaică pe patine cu rotile. Purta un şort roşu şi larg şi un tricou fără mâneci, care avea imprimat pe piept figura cuiva, poate a vreunui rocker sau rapper celebru. Marty era de părere că fata avea zece sau unsprezece ani, iar vederea ei l-a bucurat grozav de tare. O fetiţă pe patine cu rotile: oare ce putea fi mai normal în ziua asta anormală? În *anul* ăsta anormal?

— Salut! a zis el.

— Salut! i-a răspuns fata, dar a făcut stânga împrejur, pregătindu-se probabil de fugă în caz că s-ar fi dovedit că Marty era unul dintre violatorii în privinţa cărora cu siguranţă că o prevenise mama ei.

— Mă duc în vizită la fosta mea soţie, i-a spus Marty, rămânând pe loc. Felicia Anderson. Sau poate a revenit la Gordon. Aşa o chema înainte de căsătorie. Locuieşte pe Aleea Ferigii. La numărul 19.

Fata a mai făcut jumătate de piruetă pe rotile, mişcare realizată aparent fără pic de efort, dar care l-ar fi trântit drept în fund pe Marty.

— A, da, mi se pare că te-am mai văzut pe-aici. Ai un Prius albastru?

— Da.

— De ce vii în vizită dacă nu mai e soţia ta?

— Pentru că încă ţin la ea.

— Nu vă certaţi?

— Ne certam pe vremuri. De când am divorţat ne înţelegem mai bine.

— Don’şoara Gordon ne dă câteodată biscuiţi cu ghimbir. Mie şi lui Ronnie – ăsta-i frăţiorul meu. Mie cel mai mult îmi plac biscuiţii Oreo, dar…

— Dar n-ai de ales, nu? a zâmbit Marty.

— Păi, nu prea am…

În clipa aceea s-au stins toate felinarele şi strada centrală s-a transformat într-o lagună a umbrelor. Şi în toate casele s-a făcut întuneric în acelaşi timp. Mai fuseseră şi înainte pene de curent, unele au durat şi până la optsprezece ore, însă întotdeauna lumina s-a aprins după aceea. Marty nu era prea convins că la fel se va întâmpla şi de data aceasta. Sigur, era posibil, numai că el avea senzaţia că energia electrică, un lux pe care şi el, şi toată lumea îl luaseră în permanenţă de bun, urma acum calea internetului.

— Naşpa! a constatat puştoaica.

— Ar fi bine să te duci acasă, i-a zis Marty. E periculos să mergi cu rolele pe întuneric.

— Domnule, o să fie bine?

Chiar dacă el personal nu avea copii, îi învăţase pe mulţi vreme de

douăzeci de ani şi ştia că, deşi puteai să le spui adevărul despre viaţă atunci când împlineau şaisprezece ani, o minciună milostivă era adesea mai recomandată când aveai de-a face cu copii de vârsta acestei fete pe role.

— Sigur că da.

— Uită-te acolo! a spus ea şi a întins mâna.

S-a uitat în direcţia pe care i-o indica degetul ei tremurător şi a văzut casa de pe colţul aleii. La fereastra întunecată care dădea spre peluza mică, apărea încet-încet chipul cuiva. Conturat treptat din linii albe şi umbre, aidoma ectoplasmei de la şedinţele de spiritism. Un chip ca de lună plină şi surâzătoare. Cu ochelari cu rame negre. Cu stiloul ridicat. Şi deasupra lui: CHARLES KRANTZ. Şi sub el: 39 DE ANI MINUNAŢI! ÎŢI MULŢUMIM, CHUCK!

— Apare la toate geamurile, a şoptit fata.

Şi avea dreptate. Chuck Krantz răsărea la ferestrele tuturor caselor de pe Aleea Ferigii. Marty s-a întors şi a văzut că pe toată strada centrală se formase un arc de feţe ale lui Krantz. Zeci de Chucki, poate sute. Chiar mii, dacă fenomenul acesta se petrecea în tot oraşul.

— Du-te acasă! a spus Marty, dar fără să mai zâmbească. Du-te acasă la mami şi la tati, păpuşă. Du-te chiar acum!

Fata s-a îndepărtat pe rolele care huruiau pe asfalt. Îi flutura părul. Marty i-a mai văzut o clipă şortul roşu, apoi puştoaica a dispărut în bezna tot mai adâncă.

S-a luat iute după ea; de la fiecare fereastră îl urmărea chipul zâmbăreţ al lui Charlie „Chuck” Krantz. Chuck – cu cămaşa albă şi cravata neagră. Parcă îl pândea o hoardă de clone. Se bucura că nu era lună; cum ar fi fost să apară mutra lui Chuck şi pe ea? Cum s-ar fi descurcat *atunci?*

N-a mai suportat şi a luat-o la fugă din dreptul numărului 13. A alergat tot restul drumului până la căsuţa cu două camere a Feliciei, a străbătut repede aleea şi a bătut la uşă. I-a trecut dintr-odată prin minte că nu era acasă, că nu venise încă de la spital, că poate făcea o tură dublă. Dar imediat i-a auzit paşii. S-a deschis uşa. Felicia avea o lumânare aprinsă în mână, care-i lumina chipul înfricoşat.

— Slavă Domnului, Marty, bine că tu eşti! Le-ai văzut?

— Da.

Mutra tipului era şi la fereastra ei. Chuck. Zâmbăreţ. Prototip al tuturor contabililor din lume. Un individ care n-ar face rău nici măcar unei muşte.

— Acum au început… să apară!

— Ştiu. Le-am văzut.

— Doar aici sunt?

— Cred că sunt peste tot. Cred că se apropie…

Felicia l-a strâns în braţe şi l-a tras înăuntru, iar el s-a bucurat că n-a mai apucat să rostească ultimul cuvânt: *sfârşitul*.

2

Douglas Beaton, profesor asociat la Catedra de filosofie şi religie a facultăţii din Ithaca, stă într-o rezervă de spital, aşteptând să-i moară cumnatul. Singurele sunete de aici sunt *bip-bip-bip*-urile regulate ale monitorului cardiac şi respiraţia lentă şi din ce în ce mai greoaie a lui Chuck. Au fost stinse cele mai multe dintre aparatele la care fusese conectat.

— Unchiule?

Doug se întoarce şi îl vede pe Brian în pragul uşii. Încă poartă geaca aceea cu logoul echipei de baseball a liceului şi are rucsacul de şcoală pe umeri.

— Ai plecat mai devreme de la şcoală? îl întreabă Doug.

— M-am învoit. Mi-a dat mama mesaj că o să le dea voie să oprească aparatele. Le-au oprit?

— Da.

— Când?

— Acum o oră.

— Şi mama unde e?

— În capela de la parter. Se roagă pentru sufletul lui.

Şi probabil se mai roagă să fi luat decizia corectă, îşi spune Doug. Pentru că oricât ţi-ar spune preotul că da, ai făcut bine, lasă-l pe Dumnezeu să se ocupe de restul, tot ai sentimentul că ai greşit.

— M-a rugat să-i trimit un mesaj dacă mi se pare că…

Şi unchiul lui Brian ridică din umeri.

Brian se apropie de pat şi priveşte chipul încă alb al tatălui său. Fără ochelarii cu rame negre nu pare suficient de în vârstă ca să aibă un fiu în primul an de liceu. Pare el însuşi un licean. Brian îl ia de mână şi sărută cicatricea în formă de semilună.

— Oamenii atât de tineri n-ar trebui să moară, spune Brian. Vorbeşte în şoaptă, de parcă tatăl lui încă l-ar putea auzi.

— Zău, unchiule Doug, abia ce-a împlinit treizeci şi nouă de ani iarna trecută!

— Vino şi stai jos, îi zice Doug, făcând semn spre scaunul de lângă el.

— Ăla-i scaunul mamei.

— O să te ridici de pe el când o să vină.

Brian îşi dă jos rucsacul şi se aşază.

— Cât timp crezi că mai are?

— Doctorii spuneau că se poate stinge în orice moment. Aproape sigur nu mai apucă ziua de mâine. Ştii că aparatele îl ajutau să respire, da? Şi a avut perfuzii prin care era hrănit. Nu… nu suferă deloc, Brian. A trecut toată durerea.

— Glioblastom{50}, scrâşneşte din dinţi Brian.

Se întoarce cu faţa la unchiul său şi Doug îi observă lacrimile.

— De ce vrea Dumnezeu să mi-l ia pe tata, unchiule? Explică-mi tu.

— Nu pot. Misterioase sunt căile Domnului.

— Fac ceva pe misterele lui, spune băiatul. Misterele ar trebui să rămână în cărţile de poveşti, că acolo-i locul lor.

Unchiul Doug dă din cap şi îl ia pe Brian de după umeri.

— Ştiu că ţi-este greu, puştiule. Şi mie-mi este. Dar asta-i tot ce ştiu. Viaţa este o enigmă. La fel şi moartea.

Tac amândoi şi ascultă bipurile regulate ale aparatului şi bârâitul scos de Charles Krantz – căruia soţia şi fratele soţiei şi prietenii îi spun „Chuck” – în timp ce respiră din ce în ce mai rar, trupul lui reducându-şi la minimum interacţiunea cu lumea înconjurătoare, iar fiecare inspiraţie şi expiraţie fiind coordonată (la fel şi bătăile inimii) de un creier bolnav, care mai funcţiona la minimumul capacităţii sale. Bărbatul care a lucrat viaţa întreagă în departamentul de contabilitate al Midwest Trust îşi încheie acum socotelile cu viaţa: venituri mici, cheltuieli mari.

— Se spune că oamenii care lucrează la bănci sunt lipsiţi de sentimente, dar pe el chiar l-au iubit, zice Brian. I-au trimis o tonă de flori. Le-au pus infirmierele în solariu pentru că nu are voie să aibă flori în jur. Ce-a fost în capul lor? Că o să facă un şoc anafilactic sau mai ştiu eu ce?

— I-a plăcut să lucreze acolo, spune Doug. Nu era cine ştie ce mare carieră, eu aşa cred – nu avea să câştige niciodată vreun Premiu Nobel şi nici preşedintele nu ar fi avut motive să-i acorde Medalia Libertăţii. Dar i-a plăcut la nebunie ce făcea.

— Şi să danseze, zice Brian. Îi plăcea să danseze. Şi se pricepea. Şi mama dansa bine, dar spunea că el era mai bun.

Doug râde.

— Obişnuia să zică despre el că-i un Fred Astaire în mizerie. Şi îi mai plăceau şi trenuleţele în copilărie. *Zayde*-ul lui avea un set. Ştii despre cine vorbesc, da? „Bunicul” lui.

— Da, spune Brian. Ştiu ce-nseamnă *zayde* în idiş.

— A avut o viaţă bună, Bri.

— Dar mult prea scurtă, zice Brian. Nu o să mai călătorească niciodată cu trenul prin toată Canada, aşa cum îşi dorea. Şi nici n-o să facă vreun voiaj în Australia – şi asta îşi dorea. N-o să apuce să mă vadă la ceremonia de absolvire a liceului. N-o să aibă parte de petrecerea de pensionare, unde colegii lui să ţină discursuri haioase şi să-i dea în dar un…

Îşi şterge ochii cu mâneca de la geacă.

— Un ceas din aur.

Doug îşi strânge nepotul de umeri.

Brian continuă să vorbească, stând cu ochii ţintă la mâinile încleştate pe genunchi.

— Vreau să cred în Dumnezeu, unchiule, şi, într-un fel, chiar cred. Dar nu pricep de ce trebuie să se întâmple asta? De ce Dumnezeu *îngăduie* să se întâmple aşa ceva. Şi tu îmi zici că-i un mister? Eşti mare filosof şi asta-i tot ce poţi să-mi spui?

Da, deoarece moartea desfiinţează filosofia, îi răspunde Doug în gând.

— Ştii cum se zice, Brian – moartea îi ia pe cei mai buni dintre noi şi tot moartea ne ia şi pe toţi ceilalţi.

Brian încearcă să zâmbească, dar nu reuşeşte.

— Dacă vrei să mă consolezi, să ştii că trebuie să te străduieşti mai tare.

Doug nu pare să-l audă. Se uită la cumnatul lui, care i-a fost – aşa simte el – un adevărat frate. Care i-a oferit surorii sale o viaţă bună. Care l-a ajutat la începutul carierei. Şi toate lucrurile astea nici măcar nu sunt cele mai importante. Au petrecut împreună vremuri foarte frumoase. Nu destule, dar se pare că trebuie să se mulţumească doar cu atât.

— Creierul omenesc este mărginit, este ca un fel de burete din ţesuturi într-o cutie din oase. Însă mintea din interiorul creierului este infinită. Capacitatea ei de stocare este colosală, imaginaţia ei depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Eu cred că, atunci când moare un bărbat sau moare o femeie, o întreagă lume este distrusă – lumea pe care persoana respectivă o cunoştea şi în care credea. Gândeşte-te la asta, copile, pe pământ sunt miliarde de oameni şi fiecare are câte o lume în interiorul lui. O lume zămislită de propria minte.

— Iar acum moare şi lumea tatălui meu.

— Dar nu şi lumile noastre, spune Doug şi îşi mai strânge o dată nepotul de umăr. Lumile noastre vor continua să existe un timp. La fel şi lumea mamei tale. Trebuie să fim puternici de dragul ei, Brian. Cât de puternici putem să fim într-o asemenea situaţie.

Tac amândoi şi îl privesc pe muribundul de pe patul de spital şi ascultă bipurile regulate ale monitorului şi respiraţia tot mai rară a lui Chuck Krantz. La un moment dat respiraţia i se opreşte. Pieptul nu i se mai ridică. Brian se crispează. Apoi pieptul lui Chuck se ridică din nou şi se aude iarăşi o hârâială agonizantă.

— Dă-i mesaj mamei, spune Brian. Acum!

Doug e deja cu telefonul în mână.

— Chiar asta fac acum.

Şi scrie: **Ar fi bine să vii, surioară. E şi Brian aici. Cred că Chuck nu mai are mult.**

3

Marty şi Felicia au ieşit pe peluza din spate. S-au aşezat în şezlongurile pe care le-au adus din curtea interioară. Nu mai era curent în nicio zonă a oraşului şi stelele străluceau intens. Marty nu le mai văzuse să lumineze atât de puternic din copilăria lui petrecută în Nebraska. Pe vremea aceea avea un telescop mic şi studia universul de la fereastra mansardei sale.

— Uite, acolo e constelaţia Aquila, a spus el. Adică Vulturul. Mai încolo e Cygnus, adică Lebăda. O vezi?

— Da. Şi uite acolo Steaua Pola…

S-a întrerupt brusc.

— Marty? Ai văzut…

— Da, a răspuns el. Tocmai ce s-a stins. Şi acum s-a stins şi Marte. Rămâi cu bine, planetă roşie!

— Mi-e frică, Marty.

Oare şi Gus Wilfong se uita acum la cerul nopţii? Dar Andrea, femeia care fusese în patrula cartierului cu Felicia? Dar Samuel Yarbrough, antreprenorul de pompe funebre? Fata cu şortul roşu? Stea luminoasă, stea strălucitoare{51}, uite-o acum pe cer cum moare.

Marty a luat-o de mână.

— Şi mie îmi este.

4

Ţinându-se de mâini, Ginny, Brian şi Doug stau lângă patul lui Chuck Krantz. Stau acolo şi aşteaptă cât timp Chuck – soţ, tată, contabil, dansator, pasionat de seriale poliţiste – îşi dă ultima suflare.

— Treizeci şi nouă de ani, şopteşte Doug. Treizeci şi nouă de ani *minunaţi*. Îţi mulţumim, Chuck.

5

Marty şi Felicia se uitau la cer, urmărind cum se sting stelele. La început câte una, apoi câte două, după aceea cu zecile, pe urmă cu sutele. Pe când Calea Lactee dispărea încetul cu încetul, Marty s-a întors către fosta lui soţie.

— Te iu…

Beznă.

ACTUL II: CÂNTĂREŢII AMBULANŢI[52]

Cu ajutorul prietenului său, Mac, care are o camionetă veche, Jared Franck îşi instalează tobele în locul lui preferat de pe Boylston Street, între farmacia Walgreens şi Apple Store. Are sentimentul că astăzi îi va merge bine. Este joi după-amiaza, vremea e al naibii de frumoasă şi străzile sunt ticsite de oameni care abia aşteaptă weekendul, aşteptare care-i mereu mai bună decât weekendul propriu-zis. Anticiparea weekendului încă de joi după-amiaza este una pură. Cea din după-amiaza de vineri îşi pierde tot farmecul pentru că lumea face eforturi să-şi înceapă distracţia.

— În regulă? îl întreabă Mac.

— Da. Mulţam, prietene.

— Ăia zece la sută sunt toate mulţumirile de care am nevoie, frate.

Mac pleacă, poate către magazinul cu benzi desenate, poate către librăria Barnes & Noble, după care se va duce în parc, să citească tot ce şi-a cumpărat. Pe Mac îl pasionează lectura. Jared îl va suna înainte de plecare. Atunci Mac va veni cu camioneta.

Jared pune pe jos un joben turtit (din catifea roasă, cu o bandă zdrenţuită din mătase) pe care l-a cumpărat cu şaptezeci şi cinci de cenţi dintr-un second-hand din Cambridge. După care aşază în faţa lui bucata mare de carton pe care scrie: ACEASTA E O PĂLĂRIE MAGICĂ! DONAŢI ŞI VI SE VA DUBLA CONTRIBUŢIA! Pune în joben şi câteva bancnote de câte un dolar ca să-i impulsioneze pe trecători. Deşi este început de octombrie, vremea este caldă, permiţându-i să se îmbrace aşa cum îşi doreşte pentru spectacolul de pe Boylston – un tricou fără mâneci, pe care scrie TOBELE LUI FRANCK, pantaloni scurţi de culoare kaki, bascheţi jerpeliţi, dar fără şosete. Însă, chiar şi în zilele răcoroase, are obiceiul să-şi dea jos haina de pe el – presupunând că poartă una –, că tare te mai înfierbântă ritmul[53], frăţică.

Jared îşi desface scăunelul pliant şi bate puţin în tobe ca să le audă cum sună. Se uită la el câţiva oameni, dar cei mai mulţi trec mai departe, absorbiţi de discuţia cu prietenii, de planurile pentru cină, de stabilirea celui mai bun loc unde să bea un păhărel şi de cât de repede s-a dus ziua de azi la groapa secretă de gunoi unde se duc zilele toate.

Dar mai e mult până la opt, oră la care o maşină de poliţie va apărea încet de după colţ şi un poliţist îi va striga de pe geam că e momentul să-şi strângă catrafusele şi să se care de acolo. Atunci îl va suna pe Mac. Dar deocamdată

trebuie să facă bani. Îşi instalează cinelele şi talgerele, apoi adaugă şi talanga, pentru că ziua este prea frumoasă ca să nu bată şi din talangă.

Jared şi Mac lucrează cu jumătate de normă la magazinul de discuri de pe Newbury Street, dar zilele bune pentru Jared sunt acelea în care poate cânta cât mai mult pe stradă. Iar bătutul la tobe într-o zi senină este cu siguranţă mult mai plăcut decât atmosfera încărcată de parfum de paciuli din prăvălia cu discuri şi decât conversaţiile lungi şi plictisitoare cu aşa-zişii cunoscători ai muzicii, care vor discuri de-ale lui Dave Van Ronk{54}, dar doar de la casa Folkways, ori melodii rare ale trupei Grateful Dead, dar numai pe discuri de vinil. Lui Jared îi vine mereu să-i întrebe unde erau când a dat faliment lanţul de magazine Tower Records.

Intrase la conservatorul Juilliard – instituţie de învăţământ pe care el o numeşte (cu scuzele de rigoare faţă de Kay Kyser{55}) „Facultatea de teorie muzicală”{56}. Doar trei semestre a rezistat acolo înainte să ajungă la concluzia că nu era pentru el aşa ceva. Profesorii te puneau să te gândeşti bine la ce faci, or, din punctul de vedere al lui Jared, ritmul îţi este prieten, iar gândirea, duşman. Aşa că acum mai ia parte din când în când la tot felul de şuşanele, dar nu-l prea interesează trupele. Cu toate că n-o recunoaşte niciodată (mă rog, poate a recunoscut-o o dată sau de două ori la beţie), se gândeşte că poate adevăratul duşman este muzica însăşi. Însă rareori reflectează la chestiunile astea când se lasă dus de val. Când se lasă dus de val, muzica este doar o nălucă. Şi numai tobele contează atunci. Ritmul.

Începe să se înflăcăreze – o ia mai uşor la început, mai andante, fără talangă, fără timpan, fără să lovească cu beţele doar în margine, fără să-i pese că în Pălăria Magică nu sunt decât cei doi dolari mototoliţi puşi de el şi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi azvârlită acolo (cu dispreţ) de un puşti care se dădea cu placa. Are timp. Ştie ce să facă. Aidoma gândului la un weekend frumos de toamnă în Boston, pregătirile de acum reprezintă jumătate din distracţie. Poate chiar mai mult de atât.

★★★

Janice Halliday şi-a terminat programul de şapte ore la papetăria „Paper and Page” unde lucrează şi acum se târâie spre casă pe Boylston Street, cu capul în pământ şi poşeta în braţe. S-ar putea să ajungă până la Fenway înainte să se uite după o staţie de metrou, pentru că în momentul ăsta nu-şi doreşte decât să meargă pe jos. Iubitul ei, cu care era împreună de şaisprezece luni, i-a spus că vrea să se despartă de ea. I-a dat papucii, ca s-o zicem pe şleau. A dat-o dracului. Şi a făcut-o în stil ultramodern, prin SMS.

Nu ne potrivim. ☹

Şi imediat: **Te voi iubi mereu** ❤

Şi imediat: **Prieteni pe via ă, OK?** ☺👌

Chestia cu nepotriveala însemna probabil că el a cunoscut pe altcineva şi îşi va petrece weekendul cu ea la cules de mere în New Hampshire şi apoi într-un pat la o pensiune, unde se vor da huţa. N-o s-o vadă pe Janice -nici în seara asta şi nici în vreo altă seară – în eleganta ei bluziţă roz şi fustiţa roşie, înfăşurată în jurul taliei ca un sarong, decât dacă ea îi va trimite o poză la care să ataşeze mesajul: **Asta ai pierdut,** 💩 **ce eşti.**

A luat-o complet pe nepregătite şi asta a şocat-o de parcă i-ar fi trântit cineva uşa în nas tocmai când se pregătea să-i treacă pragul. Weekendul acesta, care de dimineaţă i s-a părut plin de promisiuni, seamănă acum cu gura unui canal întortocheat, prin care ea trebuie să se târască. Nu lucrează sâmbătă la P&P, dar poate o s-o sune pe Maybelline să vadă dacă se poate duce la magazin măcar câteva ore de dimineaţă. Pentru că duminică papetăria este închisă. Dar mai bine să nu se gândească deocamdată la ziua de duminică.

— Pe dracu’ prieteni pe viaţă!

Comentariul acesta îl adresează poşetei, pentru că stă cu capul în jos. Nu e îndrăgostită de el, nici măcar nu s-a amăgit vreodată că ar fi, dar tot consternată se simte. Era un tip drăguţ (mă rog, aşa i s-a părut ei), nostim şi destul de bun la pat, cum se zice. Iar acum ea are douăzeci şi doi de ani, iubitul i-a dat papucii şi e tare nasol. Probabil că va bea nişte vin când va ajunge acasă. Şi va plânge. Plânsul e bun. E terapeutic. Poate o să-şi pună muzica preferată şi o să danseze. O să danseze singură, cum se spune în cântecul lui Billy Idol{57}. Îi plăcea la nebunie să danseze când era în liceu şi serile dansante de la sfârşitul săptămânii o făceau să se simtă fericită. Poate ar putea să redescopere şi acum un strop din fericirea aceea.

Ba nu, îşi zice ea, cântecele – şi amintirile – te vor face să plângi şi mai tare. Liceul a fost demult. Asta de acum este lumea reală, în care iubiţii se despart de tine pe nepusă masă.

De la vreo două străzi distanţă se aude răpăit de tobe.

★★★

Charles Krantz – Chuck pentru prieteni – merge pe Boylston Street îmbrăcat în armura de contabil: costum gri, cămaşă albă, cravată albastră. Poartă pantofi negri cumpăraţi de la magazinul Samuel Windsor – nu au fost scumpi, dar sunt rezistenţi. Îşi leagănă servieta în mână. Nu e atent la

grupurile de oameni care trec sporovăind pe lângă el, bucuroşi că se mai încheie o săptămână de muncă. El a venit la Boston ca să participe la o conferinţă de o săptămână, despre Sistemul Bancar în Secolul al XXI-lea. A fost trimis aici de banca *lui,* Midwest Trust, care suporta toate cheltuielile. Foarte drăguţ din partea lor, mai cu seamă că nu mai vizitase niciodată Oraşul Fasolei{58}.

Conferinţa se desfăşoară la un hotel perfect pentru contabili: curat şi destul de ieftin. Lui Chuck i-au plăcut vorbitorii şi mesele rotunde (a luat parte la una şi are încă una programată pentru mâine, înainte de amiază, când se vor încheia lucrările), dar nu şi-a dorit să-şi petreacă orele libere în compania celor aproximativ şaptezeci de contabili. Sigur, vorbeşte pe limba lor, dar îi place să creadă că ştie şi alte limbi. Mai bine zis, ştia înainte, pentru că acum şi-a pierdut o parte din vocabular.

În după-amiaza aceasta, pantofii lui practici şi comozi îl duc la plimbare. Activitate deloc palpitantă, dar destul de plăcută. Acum a ajuns să se mulţumească cu *destul de plăcut.* Viaţa îi este mai limitată decât şi-a imaginat el că va fi, dar s-a împăcat cu situaţia. Înţelege că limitarea este în firea lucrurilor. Vine o vreme când îţi dai seama că nu vei ajunge niciodată preşedinte al Statelor Unite şi te resemnezi să fii doar preşedinte al camerei de comerţ locale. Există şi o parte bună. Are o soţie căreia îi este profund fidel şi un fiu inteligent şi simpatic care tocmai a intrat la liceu. De asemenea, mai are doar nouă luni de trăit, dar nu o ştie încă. Germenii sfârşitului său – când viaţa îi va ajunge în punctul terminus – sunt sădiţi adânc, acolo unde nu poate ajunge bisturiul niciunui chirurg şi, de curând, au început să se trezească la viaţă. Iar în scurt timp vor face fructe negre.

Oamenilor care trec pe lângă el – studente cu fuste colorate, studenţi cu şepci de baseball întoarse cu cozorocul la spate, americani de origine asiatică din Chinatown, în ţinute impecabile, cucoane respectabile cu sacoşe în mâini, un veteran al Războiului din Vietnam care întinde către el o cană uriaşă din ceramică, pe care este pictat steagul american şi este scrisă deviza ACESTE CULORI NU SE ŞTERG – Chuck Krantz li se poate părea însăşi personificarea Americii albe, sănătos şi rezervat, cu gândul doar la muncă. Iar el chiar aşa este, sigur că da. Este furnica sârguincioasă, care merge agale înainte pe drumul care i-a fost destinat, printre cete de greieri depravaţi. Însă mai este şi în alte feluri. Mai bine zis „a fost”.

Se gândeşte la sora cea mică. Rachel o chema, sau Regina? Reba? Renee? Nu mai ţine minte, dar ştie că era sora mai mică a chitaristului principal din

trupă.

În anul al treilea de liceu, cu mult înainte să se transforme în furnicuţa sârguincioasă din muşuroiul care se cheamă Midwest Trust, Chuck era solistul unei trupe care se chema Retro. Se botezaseră astfel pentru că interpretau o mulţime de cântece din anii ’60 şi ’70, mai ales pe cele aparţinând formaţiilor britanice – The Rolling Stones şi The Searchers şi The Clash – pentru că mare parte dintre melodiile acelea erau destul de simple. Nici nu se atingeau de Beatles, ale căror cântece erau pline de acorduri ciudate de parcă aveau mai multe coarde la chitare.

Chuck a ajuns solist din două motive: nu ştia să cânte la niciun instrument, dar avea ceva voce, plus că bunicul lui avea un SUV vechi pe care i-l împrumuta ca să-şi ducă la concerte colegii, cu condiţia ca acestea să nu fie prea departe. Trebuie spus că trupa Retro nu a cântat deloc bine de la bun început şi a ajuns să fie doar mediocră atunci când membrii ei s-au despărţit, la finalul celui de-al treilea an de liceu. Însă, aşa cum a zis odată tatăl băiatului de la chitara ritmică, „a făcut saltul cuantic spre o interpretare mai acceptabilă”. Plus că, pe bune acum, era greu să masacrezi şi mai mult nişte piese ca „Bits and Pieces” (de la Dave Clark Five) şi „Rockaway Beach” (de la Ramones).

Vocea de tenor a lui Chuck era destul de plăcută, dar nu ieşită din comun; iar el nu se temea nici să zbiere şi nici să cânte în falset atunci când era cazul. Însă cel mai mult şi mai mult lui îi plăceau părţile instrumentale, când el putea să danseze şi să se mişte în voie pe scenă, imitându-l pe Jagger, uneori legănând între picioare stativul de la microfon într-o manieră care lui i se părea foarte provocatoare. Putea să facă şi *moonwalk*-ul lui Michael Jackson, care-i aducea întotdeauna ropote de aplauze.

Trupa Retro era una de amatori, care uneori repeta într-un garaj şi alteori în subsolul casei chitaristului. În aceste dăţi, sora mai mică a chitaristului (Ruth? Reagan?), îmbrăcată cu bermude, cobora ţopăind pe scară. Se posta între cele două amplificatoare Fender, dădea exagerat de tare din şolduri şi din fund, îşi băga degetele în urechi şi scotea limba. Odată, într-o pauză, s-a furişat lângă Chuck şi i-a şoptit:

— Îţi zic ceva, dar să rămână între noi. Cânţi la fel cum se regulează moşii.

Charles Krantz, viitor contabil de succes, i-a răspuns tot în şoaptă:

— De parcă tu ai şti ce-i aia, fund de maimuţă.

Sora mai mică s-a făcut că nu-l aude.

— Dar mie-mi place să mă uit la tine când dansezi. Te mişti ca un alb, dar şi aşa…

Şi surorii mai mici, la fel de albă ca el, îi plăcea să danseze. Câteodată, după repetiţiile lor, punea una din casetele înregistrate de ea şi dansau împreună, pe când ceilalţi băieţi îi huiduiau şi făceau remarci stupide. Şi amândoi se mişcau ca Michael Jackson şi râdeau ca descreieraţii.

Chuck tocmai îşi aminteşte cum a învăţat-o pe sora cea mică (Ramona?) să danseze *moonwalk* când aude tobele. Cineva, undeva, bate ritmul rock în care ar fi putut să cânte trupa Retro în vremurile cu „Hang On Sloppy” şi „Brand New Cadillac”{59}. La început îşi spune că bubuielile alea sunt în capul lui, că poate anunţă una dintre migrenele care l-au supărat în ultima vreme. Însă chiar atunci mulţimea de pietoni de pe trotuar se mai împrăştie suficient cât să zărească un băiat în tricou fără mâneci, care stă pe un taburet şi bate la tobe în ritmul ăla fermecător de demult.

Şi Chuck îşi spune: Unde-i surioara când trebuie să dansezi cu ea?

★★★

Jared s-a pus pe treabă deja de zece minute şi deocamdată n-a căpătat nimic în afară de sfertul ăla de dolar aruncat în scârbă în Pălăria Magică de puştiul cu skateboard-ul. Nu înţelege nimic, într-o după-amiază de joi atât de frumoasă şi cu weekendul pândind de după colţ, ar fi trebuit să aibă deja cel puţin cinci dolari în jobenul ăla. Nu moare de foame, sigur că nu, dar omul nu are nevoie de bani doar pentru mâncare şi chirie. Omul – bărbatul – are o reputaţie de păstrat, iar pentru el, o mare parte din reputaţia asta o reprezintă bătutul la tobe aici, pe Boylston. Aici este scena lui. Aici îşi ţine spectacolul. Solo. După banii ajunşi în pălărie poate estima cât de mult a fost apreciată interpretarea lui. Sau nu.

Răsuceşte beţele între degete, se aşază mai bine şi cântă pasajul introductiv din „My Sharona”{60}. Dar nu-i iese bine. Nu sună natural. Vede un tip la patru ace, cu aspect de om de afaceri, care se apropie de el. Servieta i se leagănă în mână ca o pendulă. Are tipul ăsta ceva – dar ce oare? – care-l face pe Jared să simtă că trebuie să-i anunţe apariţia. Începe să lovească în tobe în ritm de reggae, apoi trece la ceva mai stilat, un fel de combinaţie de R&B cu rock, un fel de împerechere între „I Heard It Through the Grapewine” şi „Susie Q”.

Abia acum pricepe Jared de ce a vrut azi să-şi ia şi talanga. Începe să o lovească în contratimp şi ce cântă el acum se transformă treptat în ceva asemănător cu înregistrarea veche a cântecului „Tequila” al trupei The

Champs. Destul de mişto. L-a lovit în sfârşit inspiraţia şi şi-a recăpătat ritmul, iar inspiraţia şi ritmul sunt ca un drum pe care vrei să mergi. Sigur, ar putea să accelereze tempoul, să bată şi în toba clasică, dar stă cu ochii la domnul Afacerist şi nu crede că tipului i-ar conveni sunete atât de brutale. Jared nu are habar de ce domnul Afacerist a devenit punctul central al ritmului, dar nici că-i pasă. Se mai întâmplă şi aşa. Iar ritmul se transformă într-o poveste. Şi-l imaginează pe domnul Afacerist în vacanţă undeva unde capeţi şi o umbreluţă roz în paharul cu băutură. Poate s-a dus acolo cu soţia, sau poate şi-a luat cu el asistenta personală – o tânără cu părul blond-cenuşiu, îmbrăcată doar cu un bikini turcoaz. Şi asta aud ei acum. Acesta este bateristul care îşi face încălzirea înainte de începerea spectacolului de diseară, înainte de aprinderea torţelor.

Jared crede că domnul Afacerist se va duce mai departe pe drumul lui, către hotelul domnului Afacerist, iar şansele ca el să pună ceva în Pălăria Magică sunt aproape zero. După ce va dispărea, Jared va trece la alte ritmuri, va lăsa talanga să se odihnească puţin; însă deocamdată ritmul acesta este cel mai potrivit.

Însă domnul Afacerist nu trece mai departe. Se opreşte. Zâmbeşte. Fără să se întrerupă, Jared îi zâmbeşte şi el şi face un semn din cap spre jobenul de pe asfalt. Dar domnul Afacerist nu pare să-l vadă şi nu pune nimic în pălărie. În schimb, îşi propteşte servieta între pantofii eleganţi de Afacerist şi începe să mişte din şolduri în ritmul muzicii. Doar din şolduri se mişcă, restul trupului îi este încremenit. Pe chip nu i se citeşte nimic. Pare că priveşte fix într-un punct de deasupra capului lui Jared.

— Ţine-o tot aşa, omule, spune un tânăr şi aruncă nişte monede în pălărie.

Remarca lui a fost adresată dansatorului Afacerist, nu bateristului, dar nu are nicio importanţă.

Jared începe să atingă tandru şi cinelele, parcă ar vrea să le tachineze, parcă ar vrea să le mângâie. Iar cu cealaltă mână loveşte talanga în contratimp, în vreme ce apasă pe pedală ca să păstreze ritmul. Tipul în costum gri seamănă cu un bancher, dar mişcarea aia unduioasă din şolduri spune altă poveste. Acum ridică o mână şi începe să ţină tactul cu degetul arătător. Pe spatele mâinii are o cicatrice mică, în formă de semilună.

★★★

Chuck aude că ritmul se schimbă şi devine un pic mai exotic şi, preţ de o clipă, aproape că-şi revine şi dă să plece. Dar imediat îşi spune: La naiba, nu scrie nicăieri că n-ai voie să dansezi pe trotuar. Se îndepărtează de servietă ca

să nu se împiedice cumva de ea, apoi îşi propteşte mâinile în şolduri şi face o piruetă. Aşa obişnuia să se mişte pe vremuri, când trupa lui cânta „Satisfaction” sau „Walking the Dog”. Un trecător râde, altul aplaudă, iar el se învârteşte acum în sens invers şi poalele sacoului flutură. Îşi aminteşte cum dansa cu sora cea mică. Sora cea mică era o mucoasă cu gura spurcată, dar se mişca incredibil de bine.

Chuck nu s-a mai mişcat aşa – n-a mai făcut *mişcările* astea mistice, care-i aduc atât de multă satisfacţie – de ani buni, dar fiecare gest i se pare perfect. Ridică un picior şi se roteşte pe călcâiul celălalt. După care îşi prinde mâinile la spate ca un elev care recită o poezie la serbare şi face *moonwalk*-ul pe trotuar, în faţa servietei.

Surprins şi încântat totodată, bateristul îi strigă:

— Uau, tăticule!

Iuţeşte ritmul, renunţă la clopot şi se apucă să bată cu mâna stângă în toba cu sunet mai grav, continuând să apese pe pedală şi să stârnească oftatul metalic al cinelelor. Se strânge lumea. Banii curg în Pălăria Magică: şi bancnote şi monede. Aici se întâmplă ceva.

Doi tineri, cu berete asortate şi tricouri de la Rainbow Coalition{61}, stau în faţa grupului de privitori. Unul dintre ei aruncă în pălărie o bancnotă – parcă de cinci dolari – şi ţipă:

— Ţine-o tot aşa, omule!

Chuck nu are nevoie de încurajări. L-a luat valul. I-a ieşit cu totul din minte sistemul bancar al secolului al XXI-lea. Se descheie la nasturi, împinge în spate poalele sacoului, îşi înfige degetele mari în curea ca un pistolar şi execută un semişpagat. Se ridică imediat în picioare, face câţiva paşi de *quickstep* şi încă o piruetă. Bateristul râde şi dă din cap.

— Eşti cel mai tare, strigă el. Cel mai tare, tăticule!

Se strânge tot mai multă lume, pălăria se umple. Lui Chuck îi bubuie inima în piept. Uite aşa te alegi cu un infarct, dar lui nu-i pasă. Dacă l-ar vedea acum soţia lui, ar face pe ea de frică, dar lui nu-i pasă. Fiului său i s-ar face ruşine, dar fiul său nu-i aici. Îşi sprijină talpa dreaptă pe gamba stângă şi face încă o piruetă, iar când revine în poziţia iniţială vede o tânără drăguţă lângă tipii cu berete. Tânăra se uită fascinată la el.

Chuck întinde mâinile spre ea, îi zâmbeşte, pocneşte din degete.

— Haide! îi spune el. Haide, surioară, dansează cu mine!

★★★

Jared nu crede că fata o să accepte – pare genul timid dar o vede

apropiindu-se încet de bărbatul în costum gri. Ce chestie! Poate Pălăria Magică e magică pe bune.

— Dansaţi! îi îndeamnă unul dintre tinerii cu bască.

Încep şi ceilalţi să strige şi să bată din palme în ritmul impus de Jared:

— Dansaţi, dansaţi, dansaţi!

Pe chipul lui Janice apare un zâmbet care pare a spune „Ei, şi? Ce am de pierdut?”. Îşi azvârle poşeta lângă servieta lui Chuck şi îl ia de mâini. Jared renunţă la ce cânta până atunci şi începe să bată la tobe în stilul lui Charlie Watts, lovind în dreapta şi în stânga de parcă ar trage cu mitraliera. Domnul Afacerist o învârteşte pe fată, pune o mână pe talia ei subţire, o trage mai aproape de el şi o conduce în paşi de *quickstep* pe lângă tobe, până în colţul farmaciei. Janice se îndepărtează de el, îi face cu degetul un semn de dojană, apoi se întoarce şi-l apucă pe Chuck de ambele mâini. De parcă ar fi repetat împreună mişcările de o sută de ori, el iar face un semişpagat, iar ea îi trece ca săgeata printre picioare – mişcare îndrăzneaţă, care-i dezveleşte coapsele frumoase. Publicul geme când o vede proptindu-se într-o mână. Dar ea sare imediat în picioare. Şi râde.

— Gata! spune Chuck, bătându-se uşor în piept. Nu mai pot…

Tânăra se repede la el şi îşi pune mâinile pe umerii lui. Ei, iată că încă mai poate. O apucă de talie, o răsuceşte în jurul şoldurilor lui şi o pune uşor pe trotuar. O prinde de mâna stângă şi ea face o piruetă cu energia unei balerine în seara premierei. Probabil că acum sunt cam o sută de spectatori, care se înghesuie pe trotuar şi pe stradă. Toţi aplaudă entuziasmaţi.

Jared mai loveşte o dată în tobe, mângâie o ultimă oară cinelele şi ridică beţele în semn de triumf. Altă rundă de aplauze. Gâfâind, Chuck şi Janice se uită unul la altul. Lui Chuck i s-au lipit de fruntea transpirată câteva şuviţe din părul care abia a început să încărunţească.

— Ce facem? murmură Janice.

S-au oprit tobele şi pare buimăcită.

— Habar n-am, spune Chuck, dar nici nu mai ştiu de când nu m-am mai simţit atât de bine.

Pălăria Magică e plină, mai are puţin şi dă pe dinafară.

— Bis! strigă cineva.

Încep toţi să strige. Mulţi şi-au ridicat telefoanele deasupra capetelor, pregătindu-se să filmeze dansul următor; iar fata pare în stare să continue, dar ea e tânără. Chuck nu mai poate. Se uită la baterist şi clatină din cap. Bateristul îi face semn că îl înţelege. Chuck se întreabă câţi au reuşit să

filmeze primul dans şi ce ar spune soţia lui dacă l-ar vedea. Sau fiul lui. Şi dacă o să fie postat pe internet? Puţin probabil, dar, dacă aşa va fi, dacă îl vor vedea şefii de la banca lui, atunci oare ce vor crede când îl vor vedea pe angajatul trimis la conferinţă în Boston dând din fund pe Boylston Street cu o tânără care i-ar putea fi fiică? Sau sora mai mică a altcuiva. Ce naiba a avut în cap?

— Gata, oameni buni! strigă bateristul. Trebuie să ne oprim când suntem pe culmile succesului.

— Şi eu trebuie să ajung acasă, zice tânăra.

— Mai stai puţin, îi spune bateristul. Te rog.

★★★

Douăzeci de minute mai târziu, stau toţi trei pe o bancă de pe malul iazului cu raţe din parcul central al oraşului. Jared l-a sunat pe Mac. Chuck şi Janice l-au ajutat să-şi strângă tobele şi să le pună în spatele camionetei. Mai erau oameni care zăboveau prin preajmă, ca să-i felicite, ca să dea mâna cu ei, ca să mai pună câţiva dolari în pălăria ticsită. Când pleacă de acolo – Chuck şi Janice pe bancheta din spate, cu picioarele printre teancuri de cărţi cu benzi desenate –, Mac spune că nu vor găsi niciun loc de parcare în apropierea parcului.

— Ba azi vom găsi, zice Jared. Azi e o zi magică.

Şi găsesc, chiar vizavi de hotelul Four Seasons.

Jared numără banii. Oricât i se pare de ciudat, cineva a pus acolo o bancnotă de cincizeci – poate unul dintre tipii cu beretă a confundat-o cu una de cinci. A făcut peste patru sute de dolari. N-a mai avut niciodată o zi atât de bună. Nici nu se aştepta să aibă vreodată. Pune la o parte cei zece la sută ai lui Mac (acum Mac stă pe malul iazului şi aruncă la raţe bucăţele de biscuiţi cu unt de arahide din punga pe care o avea în buzunar), după care se apucă să împartă şi restul.

— Vai, nu! exclamă Janice când înţelege ce vrea el să facă. Sunt banii tăi.

Jared clatină din cap.

— Ba nu, îi împărţim frăţeşte. De unul singur n-aş fi făcut nici jumătate chiar dacă aş fi bătut la tobe până la miezul nopţii.

Nu că l-ar fi lăsat poliţiştii să facă aşa ceva.

— În zilele cele mai bune câştig doar treizeci de dolari.

Pe Chuck îl încearcă una dintre durerile alea de cap care o să îl tortureze pe la nouă seara, dar tot poate să mai zâmbească în faţa corectitudinii de care dă dovadă tânărul.

— Bine. Mie nu-mi trebuie, dar i-am câştigat pe merit.

Întinde mâna şi o bate uşor pe obraz, la fel cum făcea şi cu sora mai mică şi cu gură mare a chitaristului.

— La fel şi tu, domnişoară.

— Unde ai învăţat să dansezi aşa? îl întreabă Jared.

— Păi, pe vremea când am fost eu la gimnaziu, aveam o activitate extraşcolară care se chema „Ne-nvârtim şi ne rotim”, dar, de fapt, bunica mea m-a învăţat cele mai tari mişcări.

— Şi tu? o întreabă pe Janice.

— Cam tot aşa, spune ea, îmbujorându-se. La serile de dans din liceu. Tu unde ai învăţat să baţi la tobe?

— Am învăţat singur. La fel ca tine, îi zice el lui Chuck. Ai fost super când ai dansat solo, omule, dar dominşorica asta a adăugat un plus de pasiune. Ştii că am putea trăi din chestia asta? Chiar cred că am ajunge celebri şi bogaţi.

O fracţiune de secundă – ei, cât de aiurea e gândul ăsta? – Chuck chiar reflectează la propunerea lui Jared şi vede că şi fata o face. Nu la modul serios, sigur că nu, dar aşa cum îţi imaginezi uneori că ai duce o altă viaţă. Una în care joci baseball la profesionişti sau escaladezi Muntele Everest sau cânţi în duet cu Bruce Springsteen pe un stadion arhiplin. Apoi Chuck mai râde puţin şi clatină din cap. Râde şi tânăra, în vreme ce-şi pune bine în poşetă partea ei din încasări.

— Tu ai declanşat totul, îi spune Jared lui Chuck. Ce te-a făcut să te opreşti în faţa mea? Şi ce te-a făcut să dansezi?

Chuck se gândeşte bine, apoi ridică din umeri. Nu poate să spună că tocmai se gândea la trupa aia de toată jena de pe vremuri şi nici că-i plăcea să danseze pe scenă în timpul părţilor instrumentale, când putea să se desfăşoare aşa cum avea el chef, balansând stativul microfonului între picioare; însă nu ăsta a fost motivul. Dar oare a dansat el vreodată pe vremea aia cu atâta elan, s-a mai simţit el vreodată atât de descătuşat în adolescenţa lui sprinţară, lipsită de griji şi de migrene?

— A fost magic, spune Janice.

Şi chicoteşte. În veci nu s-ar fi aşteptat să audă sunetele astea ieşind din ea tocmai astăzi. Hohote de plâns da, sigur că da. Dar nu chicoteli, nici vorbă.

— Aşa cum e şi pălăria ta.

Mac se întoarce.

— Frate Jared, tre’ s-o luăm din loc dacă nu vrei să-ţi cheltuieşti tot

câştigul pe taxa de parcare.

Jared se ridică.

— Sunteţi convinşi că nu vreţi să vă apucaţi de altă meserie? Am putea să cântăm şi să dansăm în tot oraşul ăsta, din Beacon Hill şi până-n Roxbury. O să ajungem cunoscuţi.

— Mâine trebuie să iau parte la o conferinţă, spune Chuck. Şi sâmbătă am avion spre casă. Acolo mă aşteaptă soţia şi fiul.

— Iar eu n-aş putea s-o fac de una singură, zâmbeşte Janice. Aş fi ca Ginger Rogers fără Fred Astaire.

— Am priceput, zice Jared, întinzând braţele. Dar hai aici înainte să ne despărţim. Îmbrăţişare de grup.

Se iau toţi în braţe. Chuck ştie că Jared şi Janice îi simt mirosul de transpiraţie – va trebui să-şi ducă la curăţătorie costumul înainte să-l poarte din nou şi să ceară să-i fie spălat temeinic. În plus, le simte şi el mirosul. Dar nu face nimic. E de părere că fata a avut perfectă dreptate când a folosit cuvântul „magic”. Uneori se mai întâmplă şi din astea. Nu prea des, doar câteodată. Era ca atunci când găseşti o bancnotă de douăzeci de dolari în buzunarul unui sacou pe care nu l-ai mai îmbrăcat de multă vreme.

— Cântăreţi ambulanţi pe viaţă! spune Jared.

Chuck Krantz şi Janice Halliday îi repetă cuvintele.

— Pe viaţă! spune şi Mac. Super! Acu’, Jere, hai să plecăm dracului de-aici înainte să înceapă să ne taxeze!

★★★

Chuck îi spune lui Janice că se duce la Boston Hotel, de lângă Prudential Center, şi că ar putea merge împreună dacă şi ea se duce tot în direcţia aceea. Şi, da, Janice chiar într-acolo se ducea, deşi planul fusese să meargă pe jos până la Fenway, gândindu-se cu tristeţe la fostul iubit şi bombănind tot felul de aiureli penibile către poşeta din braţe. Dar acum s-a răzgândit. Îi zice că va lua metroul de la staţia de pe Arlington Street.

O conduce prin parc până acolo. Când ajung în capul scării, tânăra se întoarce spre el şi îi spune:

— Îţi mulţumesc pentru că ai dansat cu mine.

El îi face o plecăciune:

— A fost plăcerea mea.

O urmăreşte cu privirea până dispare, apoi se întoarce spre Boylston. Merge încet pentru că îl doare spatele, îl dor picioarele şi îi pulsează dureros tâmplele. Nu-şi aminteşte să-l mai fi durut vreodată capul în halul ăsta până

acum. Adică până în urmă cu câteva luni. Dacă durerile astea vor continua, probabil că va fi nevoit să se ducă la doctor. Şi îşi cam imaginează care va fi diagnosticul.

Dar se va întâmpla mai târziu. Dacă se va întâmpla. În seara asta o să se răsfeţe cu o masă gustoasă – de ce nu, doar o merită – şi un pahar cu vin. Dar, dacă se gândeşte mai bine, parcă mai nimerită ar fi o sticlă cu apă plată Evian. Pentru că vinul i-ar putea accentua durerea de cap. După ce va termina cina – neapărat urmată de un desert – o va suna pe Ginny şi o va anunţa că este posibil ca soţul ei să ajungă următoarea senzaţie efemeră a internetului. Deşi probabil că nu-i cazul, deoarece, fără doar şi poate, chiar acum cineva filmează un căţel care jonglează cu sticle goale de apă, iar altcineva imortalizează pe film un ţap care fumează un trabuc. Însă, pentru orice eventualitate, e mai bine s-o avertizeze.

Când trece pe lângă locul unde au fost tobele lui Jared, îi revin în minte aceste două întrebări: de ce te-ai oprit să-l asculţi şi de ce ai început să dansezi? Nu ştie. Şi, în fond, răspunsurile i-ar aduce cumva mai multă bucurie?

Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să meargă, cu atât mai puţin să danseze cu sora cea mică pe Boylston Street. Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să mestece mâncarea, iar mesele îi vor fi pregătite la blender. Peste nu foarte mult timp, nu va mai fi capabil să facă diferenţa între starea de veghe şi somn şi va pătrunde pe un tărâm al durerilor atroce, care îl vor face să se întrebe de ce oare a mai creat Dumnezeu lumea. Peste nu foarte mult timp, va uita numele soţiei sale. Însă îşi va aminti – din când în când – cum s-a oprit în mijlocul trotuarului şi şi-a pus jos servieta şi a început să mişte din şolduri în ritmul tobelor şi îşi va spune că acesta este motivul pentru care Dumnezeu a creat lumea. Doar acesta.

ACTUL I: SUNT COMPLEX, ÎN MINE COEXISTĂ O MULŢIME DE UNIVERSURI

1

Chuck abia aştepta să aibă o surioară. Mama i-a promis că îl va lăsa să o ţină în braţe dacă se va purta foarte grijuliu cu ea. Bineînţeles că îşi dorea să aibă şi părinţi, însă nu a avut parte de nimic din toate astea din cauza unei porţiuni cu gheaţă de pe pasajul de peste Autostrada 95. Mult după aceea, în facultate, îi va spune unei prietene că existau tot felul de romane şi filme şi seriale în care părinţii personajului principal mor într-un accident de maşină, dar că el n-a cunoscut pe nimeni care să fi păţit aşa ceva în viaţa reală. În afară de el.

Prietena s-a gândit la ce-i spusese, după care a dat verdictul:

— Sunt sigură că se întâmplă tot timpul, deşi se poate muri şi în incendii, tornade, uragane, cutremure şi chiar avalanşe dacă eşti la schi. Iar astea sunt doar câteva dintre posibilităţi. Şi ce te face pe tine să crezi că ai fi personajul principal în ceva, în afară de propria ta minte?

Fata era poetă şi avea o atitudine oarecum nihilistă. Relaţia lor a durat doar un semestru.

Chuck nu se afla în maşină când aceasta s-a rostogolit de pe pasajul rutier, pentru că părinţii lui plecaseră să ia cina în oraş, iar de el aveau grijă bunicii, cărora, la vremea respectivă, încă le mai zicea *Zayde* şi *Bubble*{62} (a renunţat la asta la sfârşitul clasei a III-a, pentru că toţi ceilalţi copii râdeau de el; şi a început să folosească temenii obişnuiţi de „bunic” şi „bunică”). Albie şi Sarah Krantz locuiau pe aceeaşi stradă, la doar un kilometru şi jumătate distanţă de casa lui, aşa că le-a fost destul de simplu să-l crească după accident, când a devenit orfan. Avea şapte ani.

Vreme de un an – poate un an şi jumătate – în casa aceea a domnit doar tristeţea, o tristeţe pură. Soţii Krantz nu doar că-şi pierduseră fiul şi nora, ci îşi pierduseră şi nepoata care mai avea trei luni până să se nască. Îi aleseseră deja numele: Alyssa. Când Chuck a spus că i se pare că numele ăla seamănă cu susurul ploii, mama lui a râs şi a plâns în acelaşi timp.

Nu a uitat niciodată asta.

Desigur că îşi cunoştea şi ceilalţi bunici; mergea la ei în vizită în fiecare

vară, dar nu era apropiat de ei, i se părea nişte străini. L-au sunat de foarte multe ori după ce a ajuns orfan, îl întrebau chestii banale – ce mai faci? cum merge cu şcoala? –, iar vizitele de vară au continuat; se ducea cu avionul până departe, în Omaha, şi era însoţit de Sarah (adică *Bubbie,* adică Bunica). Însă părinţii mamei sale tot străini au rămas pentru el. Îi trimiteau cadouri de ziua lui şi de Crăciun – iar cadourile de Crăciun îl bucurau mult, pentru că Bunicul şi Bunica nu „ţineau" sărbătoarea asta –, dar nici vorbă să se simtă apropiat de ei în vreun fel, aşa cum nu se mai simţea apropiat nici de profesorii pe care îi avusese la clasă în anii anteriori.

Chuck a fost primul care a început să-şi scoată straiele metaforice de doliu, simţind nevoia să-şi scoată şi bunicii (bătrâni, sigur că da, dar nu *matusalemici)* din starea lor de jale. Şi, când Chuck avea zece ani, a venit un moment când l-au dus la Disney World. Au stat în camere învecinate la hotelul Swan Resort, dar ţineau uşa dintre ele deschisă şi Chuck şi-a auzit bunica plângând o singură dată. În linii mari, s-au distrat şi s-au simţit bine.

O parte din starea aceea de bine i-a însoţit şi înapoi acasă. Uneori Chuck o auzea pe Bunica fredonând în bucătărie sau chiar cântând pe muzica difuzată la radio. Imediat după accident au început să mănânce mai mult mâncare comandată (iar Bunicul a băut o grămadă de bere Budweiser), dar în anul de după vizita la Disney World, Bunica a reînceput să gătească. Şi făcea mâncare bună, care l-a ajutat pe băieţelul numai piele şi os să pună ceva carne pe el.

Bunicii îi plăcea să asculte muzică rock-and-roll în timp ce gătea şi, cu toate că lui Chuck muzica asta i se părea mult prea modernă pentru o doamnă în vârstă, era limpede că Bunica se dădea în vânt după ea. Dacă se întâmpla să intre în bucătărie după un fursec, sau sperând poate să capete o felioară de ruladă cu zahăr brun, era foarte posibil ca Bunica să întindă mâinile spre el şi să înceapă să pocnească din degete şi să-i spună:

— Hai, Henry, dansează cu mine!

Pe el îl chema Chuck, nu Henry, dar de cele mai multe ori accepta să se bâţâie şi el. Ea l-a învăţat paşii de *jitterbug*[{63}] şi câteva mişcări de swing. I-a spus că sunt mai multe, dar că îi scârţâie prea tare spatele ca să aibă curaj să le facă.

— Dar pot să ţi le arăt, i-a spus ea.

Şi, într-o sâmbătă, a venit acasă cu un teanc de casete de la magazinul Blockbuster. *Swing Time* cu Ginger Rogers şi Fred Astaire, *Poveste din cartierul de vest* şi filmul preferat al lui Chuck – *Cântând în ploaie,* în care

Gene Kelly dansa cu un felinar de pe stradă.

— Ai putea să înveţi şi tu mişcările astea, i-a spus Bunica. Ai talent, copile!

Odată, pe când se odihneau şi beau ceai cu gheaţă după ce tocmai se zbătuseră din greu să danseze aşa cum trebuie pe „Higher and Higher” al lui Jackie Wilson{64}, a întrebat-o cum fusese în liceu.

— Am fost o *kusit*{65}. Dar nu care cumva să-i zici lui *zayde* că ţi-am spus. Ştii ce principii demodate are.

Chuck nu i-a zis niciodată.

Şi nici nu s-a urcat vreodată în turn.

Atunci nu s-a urcat.

Normal că a pus întrebări despre el, de multe ori le-a pus. Ce era acolo, ce se vedea de la fereastra de sus, de ce era încuiată camera. Bunica i-a spus că podeaua era şubredă şi că ar fi putut să cadă prin ea. Bunicul i-a spus acelaşi lucru – că acolo sus nu era nimic din cauza podelei putrezite şi că de la geamuri nu puteai să vezi decât un centru comercial, mare scofală. Şi a ţinut-o tot aşa până cu puţin timp înainte ca Chuck să împlinească unsprezece ani. Atunci i-a spus o parte din adevăr.

2

Toată lumea ştie că băutura nu-ţi este de ajutor când vrei să ţii un secret, iar după moartea fiului său, a nurorii sale şi a nepoatei nenăscute (Alyssa, nume care sună ca susurul ploii), Albie Krantz obişnuia să bea foarte mult. Ar fi trebuit să ajungă acţionar majoritar la fabrica de bere Anheuser-Busch, atât de mult bea. Îşi permitea s-o facă, pentru că era la pensie, avea bani suficienţi şi era foarte deprimat.

După excursia la Disney World a redus băutura la un singur pahar cu vin în timpul cinei sau o bere când se uita la un meci de baseball la televizor. În cele mai multe zile. Din când în când – la început în fiecare lună, mai târziu la fiecare două luni –, bunicul lui Chuck se făcea mangă. Dar întotdeauna acasă la el şi fără să facă vreodată scandal. A doua zi se mişca mai încet, mânca puţin spre deloc şi până după-amiază îşi revenea complet.

Într-o seară, pe când Albie se uita cum echipa Red Sox era făcută praf de Yankees şi ajunsese la a opta sau a noua sticlă de bere, Chuck l-a întrebat din nou despre turn. Mai mult de dragul conversaţiei. Din moment ce echipa preferată era condusă deja cu nouă puncte, nu-l prea mai interesa meciul.

— Precis că de-acolo se vede până dincolo de mallul ăla mare, a spus Chuck.

Bunicul s-a gândit puţin, apoi a oprit din telecomandă sonorul televizorului, unde tocmai se dădea o reclamă la camionetele Ford (Bunicul zicea că Ford înseamnă Fireşte O Repari Des).

— Dacă te-ai urca acolo ai putea să vezi mai multe decât ai vrea, a spus el. Din cauza asta e încuiată, puişor.

Atunci pe Chuck l-a trecut un fior vag, însă nu prea dezagreabil şi imediat s-a gândit la Scooby-Doo şi prietenii lui care urmăreau fantome cu Maşina Misterelor. Voia să-l întrebe pe Bunicul ce înseamnă asta, dar adultul din el – fireşte, la zece ani era vorba doar despre o fantasmă a adultului din viitor, dar care începuse să-i vorbească uneori – i-a cerut să tacă din gură. Să tacă şi să aştepte.

— Ştii în ce stil e construită casa asta, Chucky?

— Victorian, a răspuns Chuck.

— Corect. E Victorian pur, nu o imitaţie de doi bani. A fost construită în 1885, de atunci a fost restaurată de vreo şase ori, însă turnul a fost acolo de la bun început. *Bubbie* a ta şi cu mine am cumpărat-o atunci când afacerea cu pantofi a început să aibă succes şi am plătit pe ea o sumă ridicol de mică. Stăm aici din 1971 şi, în toţi anii ăştia, nu cred că m-am urcat în turnul ăla blestemat nici măcar de şase ori.

— Pentru că-i podeaua putrezită? a întrebat Chuck, sperând să fi imprimat tonului său o candoare drăgălaşă.

— Pentru că-i plină de stafii, a spus Bunicul.

Iar pe Chuck l-au trecut din nou fiorii, însă nu atât de plăcuţi ca mai devreme. Cu toate că era foarte posibil ca Bunicul să glumească. Pentru că acum *mai* glumea din când în când. Pentru Bunicul, glumele însemnau ce însemna dansul pentru Bunica. A dat berea peste cap. A râgâit. Avea ochii injectaţi.

— Spiritul Crăciunului Viitor. Mai ţii minte personajul ăsta?

Chuck îl ţinea minte. Se uitau la *Colind de Crăciun* în fiecare an de Ajun, cu toate că nu „ţineau” sărbătoarea în alte privinţe; însă asta nu însemna că ştia despre ce vorbea Bunicul.

— Povestea cu băiatul soţilor Jeffery s-a întâmplat la puţin timp după aia, a spus Bunicul.

Stătea cu ochii la televizor, dar Chuck nu credea că mai vede ceva.

— Iar ce s-a întâmplat cu Henry Peterson… asta a durat mai mult. Şi a fost

după patru sau poate cinci ani. Deja aproape uitasem ce am văzut acolo sus.

Şi a ridicat degetul mare spre tavan.

— Mi-am promis că n-o să mă mai urc niciodată acolo şi îmi pare rău că nu m-am ţinut de cuvânt. Am făcut-o din cauza lui Sarah – *bubbie* a ta – şi a pâinii. Aşteptarea, Chucky, asta-i partea cea mai grea. O să înţelegi când o să fii mai…

S-a auzit uşa de la bucătărie. Venise Bunica de la doamna Stanley, vecina de vizavi. Bunica îi dusese nişte supă de pui pentru că doamna Stanley nu se simţea bine. Cel puţin aşa zicea Bunica, dar, cu toate că nu împlinise încă unsprezece ani, Chuck cam bănuia că altul era motivul. Doamna Stanley era la curent cu toate bârfele din cartier („Mare *yente*[{66}] mai e şi femeia aia!”, zicea Bunicul) şi era întotdeauna dispusă să le împărtăşească cuiva. Bunica îi raporta apoi Bunicului toate noutăţile, după ce-l dădea pe Chuck afară din cameră. Însă, chiar dacă nu mai era cu ei în cameră, nu însemna că nu putea să audă ce vorbesc.

— Cine a fost Henry Peterson, Bunicule? l-a întrebat Chuck.

Dar şi Bunicul îşi auzise soţia intrând în casă. Şi-a îndreptat spatele şi a pus jos cutia de bere.

— Ia uită-te la faza asta! a exclamat el, încercând să pară cât de cât mai treaz (nu că ar fi reuşit s-o păcălească pe Bunica). Ai noştri de la Sox au acoperit toate bazele!

3

În prima jumătate a reprizei a opta, Bunica l-a trimis pe Bunicul la magazinul din capătul străzii ca să cumpere lapte pentru micul dejun de a doua zi.

— Să nu care cumva să-ţi treacă prin cap să iei maşina. O să te trezeşti dacă mergi pe jos.

Bunicul nu a protestat. În general nu prea protesta când îi ordona ceva Bunica, iar când se întâmpla s-o facă, consecinţele nu erau deloc unele fericite. După ce a plecat, Bunica – *bubbie* – s-a aşezat pe canapea alături de Chuck şi l-a cuprins de după umeri. Băiatul şi-a culcat capul pe umărul ei moale.

— Ţi-a povestit toate aiurelile alea despre stafii? Despre stafiile din turn?

— Păi, da.

N-avea niciun sens să mintă. Bunica era mai ceva decât un detector de

minciuni de la poliţie.

— Pe bune că există? Tu le-ai văzut?

Bunica a pufnit.

— Tu ce crezi, *hantel*[{67}]*?*

Abia mai târziu îşi va da seama Chuck că acesta nu putea fi considerat un răspuns sincer.

— În locul tău, eu nu l-aş prea lua în seamă pe *zayde*. E un om tare bun, dar bea prea mult câteodată. Şi atunci îl apucă iar ideile lui fixe. Sunt convinsă că pricepi despre ce vorbesc.

Chuck pricepea. Ideile fixe ale Bunicului erau acestea: Nixon ar fi trebuit să facă puşcărie; *faygelesh*[{68}]-ii puneau stăpânire pe cultura americană şi o pictau în roz; concursul Miss America (după care se înnebunea Bunica) era doar un spectacol pornografic care-ţi făcea greaţă. Numai că, până în seara aceea, nu pomenise deloc despre stafiile din turn. Cel puţin, nu lui Chuck.

— *Bubbie,* cine era băiatul soţilor Jeffery?

Bunica a oftat.

— A fost o întâmplare tare tristă, păsăroiul meu drag.

(Aşa îmi spunea ea în glumă.)

— Locuia pe strada de alături şi a fugit după minge în mijlocul străzii şi l-a călcat cu maşina un tip beat. Asta a fost acum multă vreme. Dacă ţi-a zis Bunicu' că a văzut accidentul înainte să se petreacă, află de la mine că umblă cu cioara vopsită. Sau face bancuri cu tine.

Bunica ştia când minte Chuck; în seara aceea, Chuck şi-a dat seama că de la ea a moştenit acest talent. A înţeles că l-a minţit din felul în care şi-a luat ochii de la el şi s-a uitat la televizor, de parcă mare treabă avea ea cu baseballul, chiar dacă era vorba de finala campionatului.

— Bea prea mult, a mai spus Bunica.

Şi a încheiat discuţia.

Poate că aşa era. *Probabil* că aşa era. Însă, după aceea, lui Chuck i s-a făcut frică de turnul cu uşa încuiată de la capătul unei scări scurte (şase trepte înguste), luminată de un singur bec chior atârnat de un cablu negru. Dar fascinaţia este sora geamănă a fricii, nu? Şi, de mai multe ori după seara aceea, dacă bunicii erau plecaţi amândoi de acasă, îşi făcea curaj să urce treptele. Atingea uşor lacătul, tresărind dacă îl făcea să se mişte prea tare şi să zuruie (zgomot care ar fi deranjat stafiile închise înăuntru), după care cobora în fugă scara, uitându-se speriat peste umăr. Îşi imagina că lacătul se spărgea şi cădea pe jos. Şi că uşa se deschidea scârţâind. Precis ar fi murit de frică

dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva.

4

În schimb, pivniţa nu era deloc înspăimântătoare. Avea tuburi de neon care o luminau puternic. După ce şi-a vândut magazinele de pantofi şi s-a pensionat, Bunicul se ocupa cu tâmplăria – ăsta era hobby-ul lui – şi petrecea mult timp acolo. Locul mirosea dulce, a rumeguş. Într-un colţ, la distanţă de rindele şi de sculele de şlefuit şi de fierăstraiele de care nu avea voie să se atingă, Chuck a descoperit o cutie cu cărţi vechi ale Bunicului – cărţi cu Băieţii Hardy{69}. Erau cam depăşite, dar încă destul de bune. Într-o zi, stătea în bucătărie şi citea *Panoul sinistru*, aşteptând ca Bunica să scoată tava cu fursecuri din cuptor, când aceasta i-a smuls cartea din mână.

— Poţi mai mult de-atât, i-a spus ea. E vremea să treci la nivelul următor, păsăroiule. Stai puţin!

— Tocmai ajunsesem la o parte bună, a protestat Chuck.

Ea a pufnit, cu un sunet pe care doar bunicile evreice ştiu să-l scoată aşa cum trebuie.

— Nu există părţi bune, a zis ea şi a plecat cu cartea lui.

S-a întors repede şi i-a adus *Asasinarea lui Roger Ackroyd*{70}.

— *Ăsta* e un roman poliţist bun, i-a spus ea. Fără adolescenţi zevzeci care fug de colo până colo în nişte rable de maşini. Consideră că asta-i iniţierea ta în scriitura de calitate.

S-a gândit puţin şi a adăugat:

— Sigur, nu-i Saul Bellow, dar nu-i deloc un roman prost.

Chuck a început să citească doar ca să-i facă plăcere Bunicii. Şi cartea l-a captivat foarte curând. În al unsprezecelea an de viaţă a citit aproape douăzeci de romane scrise de Agatha Christie. A încercat şi vreo două cu Miss Marple, dar mult mai mult îi plăcea Hercule Poirot, cu mustaţa lui stufoasă şi expresia lui cu „micuţele celule cenuşii” pe care o repeta tot timpul. Poirot era un individ pe care-l ducea mintea. Într-o zi din vacanţa de vară, Chuck stătea în şezlongul din curte şi citea *Crima din Orient Expres.* La un moment dat a ridicat ochii şi s-a uitat la fereastra turnului. Şi s-a întrebat oare cum ar investiga *Monsieur* Poirot misterul acesta.

Aha, şi-a zis el. Şi imediat s-a corectat: *Voilà*. Da, aşa era mai bine.

Data următoare când bunica a făcut brioşe cu afine, Chuck a întrebat-o dacă-i dă voie să-i ducă câteva şi doamnei Stanley.

— Ce frumos din partea ta! a exclamat Bunica. Sigur, du-i şi ei. Numai să ai grijă să te uiţi în ambele direcţii înainte să traversezi.

Mereu îi spunea asta când se ducea undeva. Dar acum, pentru că-şi băgase în priză micuţele celule cenuşii, Chuck s-a întrebat dacă nu cumva Bunica se gândea la băiatul familiei Jeffery.

Bunica era durdulie (şi tot se mai îngrăşa), dar doamna Stanley era de două ori cât ea; o văduvă care şuiera ca un cauciuc spart când mergea şi pe care nu-şi amintea s-o fi văzut îmbrăcată şi cu altceva în afară de capotul din mătase roz. Pe Chuck îl cam mustra conştiinţa că-i ducea brioşele alea care aveau s-o umfle şi mai tare, dar avea nevoie de informaţii.

Doamna Stanley i-a mulţumit pentru dulciuri şi l-a poftit – aşa cum Chuck fusese aproape sigur că se va întâmpla – să guste una împreună cu ea în bucătărie.

— Dacă vrei, îţi fac şi un ceiuţ!

— Mulţumesc, i-a răspuns Chuck. Nu beau ceai, dar nu aş refuza un pahar cu lapte.

După ce s-au aşezat la măsuţa din bucătăria scăldată în soarele de iunie, doamna Stanley l-a întrebat ce mai fac Albie şi Sarah. Iar Chuck, ştiind foarte bine că orice ar spune el ar ieşi din bucătărie şi ar ajunge pe stradă încă dinainte să se însereze, i-a spus că fac bine. Dar, pentru că Poirot era de părere că trebuie să dai un pic de la tine ca să primeşti ceva în schimb, a adăugat că bunica strângea haine ca să le ducă la adăpostul pentru oamenii străzii administrat de biserica luterană.

— Bunică-ta e o sfântă, a spus doamna Stanley, evident dezamăgită că nu a aflat mai multe. Dar bunică-tu? S-a dus să vadă ce-i chestia aia care i-a apărut pe spate?

— Da, a răspuns Chuck şi a sorbit din paharul cu lapte. Doctorul i-a scos-o şi a analizat-o. Nu era din alea rele.

— Slavă Domnului!

— Da, a aprobat-o Chuck.

Iar acum, după ce dăduse câteva informaţii, se simţea îndreptăţit să primească şi el ceva.

— Stătea de vorbă cu bunica despre un tip, Henry Peterson. Cred că e mort.

Se aştepta la o decepţie; posibil ca vecina lor să nu fi auzit niciodată de Henry Peterson. Dar doamna Stanley a bulbucat atât de tare ochii la el, că lui Chuck i-a fost teamă să nu-i cadă din orbite, şi s-a apucat de gât de parcă i se

blocase o bucăţică de brioşă înăuntru.

— Vai, ce poveste tristă! Cât de *îngrozitoare!* A fost contabilul care-i ţinea socotelile lui bunică-tu. Şi lui şi altor firme.

Acum s-a aplecat spre el, oferindu-i priveliştea unui piept halucinant de mare. Şi încă ţinea mâna la gât.

— *S-a sinucis*, i-a şoptit ea. *S-a spânzurat!*

— Fura din banii firmelor? a întrebat Chuck.

În romanele Agathei Christie erau multe furturi din astea. Şi multe şantaje.

— Ce?! Doamne fereşte, nici vorbă!

Vecina cea pieptoasă a strâns acum din buze, de parcă ar fi vrut să ţină înăuntru nişte cuvinte nepotrivite pentru urechile unui puşti care mai avea mult până să-i dea tuleiele. În orice caz, chestia e că a triumfat slăbiciunea ei de a povesti orice (oricui).

— Nevastă-sa a fugit cu un bărbat mai tânăr! Abia dacă împlinise vârsta legală ca să aibă drept de vot *şi ea trecuse bine de patruzeci de ani!* Ei, ce părere ai de povestea asta?

Pe moment, singura părere a lui Chuck a fost:

— Uau!

Şi doamna Stanley a părut mulţumită.

Când a ajuns acasă, şi-a scos carneţelul şi şi-a notat: *BUN a văzut stafia puştiului Jeffery cu puţin timp înainte ca el să moară. A văzut stafia lui H. Peterson la 4 sau 5 ANI după ce a murit.* Aici Chuck s-a oprit şi a început să roadă capătul pixului. Era tulburat. Nu voia să scrie ce-i trecea prin minte, dar îşi dădea seama că trebuie s-o facă pentru că aşa lucrează detectivii buni, nu?

Sarah şi pâinea. OARE A VĂZUT ÎN TURN ŞI STAFIA BUNICII???

Răspunsul i se părea evident. Altminteri de ce să fi vorbit Bunicul despre cât de grea e aşteptarea?

Acum o să aştept şi eu, şi-a zis Chuck. Şi o să sper că totul e doar o aiureală.

5

În ultima zi din clasa a VI-a, domnişoara Richards – o tânără drăguţă, mai nebunatică şi neconvenţională, care nu ştia să-i disciplineze şi care probabil că nu avea să reziste prea mult în sistemul de învăţământ public – a încercat să citească în clasa lui Chuck câteva versuri din poemul lui Walt Whitman „Cântec despre mine”. N-a mers deloc bine. Copiii erau gălăgioşi şi n-aveau

deloc chef de poezie. Nu voiau decât să scape cât mai repede de şcoală şi să se bucure de lunile de vară care-i aşteptau. La fel şi Chuck – la nebunie îi plăcea să sufle în ţeava de la pix şi să-şi bombardeze colegii cu cocoloaşe de hârtie sau să-i facă gesturi obscene lui Mike Enderby atunci când domnişoara Richards se uita în carte. Însă unul din versurile alea i-a răsunat cu putere în minte şi l-a făcut să se potolească instantaneu.

Când s-a terminat ora şi copiii au fost puşi în libertate, el a mai zăbovit puţin. Domnişoara Richards stătea la catedră şi îşi sufla din când în când şuviţa de păr care-i cădea în ochi. L-a observat pe Chuck şi i-a schiţat un zâmbet epuizat.

— Tare *bine* a mers, nu?

Chuck ştia ce este sarcasmul şi ştia să-l recunoască şi atunci când era exprimat pe un ton blând şi era adresat propriei persoane. Cum să nu ştie, doar era evreu. Mă rog, pe jumătate evreu.

— Ce vrea să spună prin „sunt complex, în mine coexistă o mulţime de universuri”?

Zâmbetul domnişoarei Richards s-a mai înviorat puţin. Şi-a sprijinit bărbia în pumnul micuţ şi l-a privit lung cu ochii ei cenuşii, foarte frumoşi.

— Tu ce crezi că vrea să spună?

— Se referă la toţi oamenii pe care îi cunoaşte? s-a hazardat Chuck.

— Da, l-a aprobat domnişoara Richards, dar poate mai vrea să spună şi altceva. Vino mai aproape!

Chuck s-a aplecat peste catedra pe care erau catalogul şi cartea *Antologie de poezie americană.* Cu infinită blândeţe, domnişoara Richards i-a cuprins tâmplele în palme. Mâinile ei erau reci. Iar senzaţia pe care a simţit-o a fost atât de minunată, încât a trebuit să-şi reprime fiorul de încântare.

— Ce am eu în mâini acum? Îi am doar pe oamenii pe care-i cunoşti?

— Nu, mai mult, a răspuns Chuck.

Se gândea la mama şi la tatăl lui şi la surioara pe care n-a avut şansa să o ţină în braţe. Alyssa, nume care sună ca susurul ploii.

— Amintiri.

— Da, a spus domnişoara Richards. Tot ce vezi. Tot ce ştii. *Lumea* întreagă, Chucky. Avioanele care zboară pe cer, capacele de canal de pe stradă. Cu fiecare an din viaţă, lumea aceea din capul tău va deveni tot mai mare şi tot mai strălucitoare, tot mai complexă şi mai plină de detalii. Înţelegi?

— Cred că da, a zis Chuck.

Se simţea copleşit de gândul că în cutiuţa şubredă a capului său putea să încapă o lume întreagă. S-a gândit la băiatul familiei Jeffery, călcat de maşină pe stradă. S-a gândit la Henry Peterson, contabilul Bunicului, mort în ştreang (avusese coşmaruri după ce aflase asta). S-a gândit cum bezna a acoperit lumile celor doi. Aşa cum se face întuneric într-o cameră când stângi lumina.

Domnişoara Richards şi-a retras mâinile. Părea îngrijorată.

— Te simţi bine, Chucky?

— Da, a răspuns el.

— Atunci, hai, pleacă şi bucură-te de vacanţă! Eşti un copil bun. Mi-a plăcut să te am la clasă.

S-a dus la uşă şi apoi s-a întors cu faţa la ea.

— Domnişoară Richards, dumneavoastră credeţi în stafii?

Domnişoara profesoară a căzut pe gânduri.

— Cred că amintirile *sunt* stafii. Dar, dacă mă întrebi despre fantome care bântuie pe coridoarele castelelor în ruină, atunci trebuie să spun că nu. Cred că astea există doar în cărţi şi în filme.

Poate şi în turnul casei bunicului meu, a adăugat Chuck în gând.

— Să ai o vacanţă frumoasă, Chucky!

6

Şi Chuck chiar a avut o vacanţă frumoasă. Dar numai până în august, când i-a murit bunica. S-a petrecut brusc, pe stradă, în public – puţin cam nedemn, s-ar putea spune, dar măcar a fost genul ăla de moarte despre care oamenii veniţi la înmormântare pot spune „Slavă Domnului că nu s-a chinuit”. Cealaltă replică folosită îndeobşte în asemenea situaţii – „A avut parte de o viaţă lungă şi împlinită” – intra într-o zonă mai gri, pentru că Sarah Krantz nici nu împlinise încă şaizeci şi cinci de ani, deşi nu mai avea prea mult până atunci.

Şi din nou în casa de pe Pilchard Street s-a instaurat tristeţea pură, numai că acum n-a mai fost nicio vizită la Disney World care să anunţe întremarea. Chuck a început din nou să-i spună *Bubbie* bunicii sale (în gând, cel puţin) şi adormea plângând în multe nopţi. Îşi îndesa nasul în pernă, ca să nu-l supere şi mai tare pe bunicul. Câteodată şoptea: „Mi-e dor de tine, *Bubbie*. Te iubesc, *Bubbie”*, până când îl lua somnul.

Bunicul purta banderola de doliu şi slăbise şi nu mai spunea glume şi începuse să pară mai în vârstă decât cei şaptezeci de ani pe care-i avea, dar Chuck mai avea impresia (sau i se părea că o are) că bunicul se simţea şi

oarecum uşurat. Iar el putea să înţeleagă asta, dacă aşa era. Când trăieşti zilnic cu spaima că cineva drag va fi luat de lângă tine, probabil că ai o senzaţie de eliberare atunci când se întâmplă cu adevărat şi se termină cu toate fricile. Nu-i aşa?

După ce i-a murit bunica, Chuck nu a urcat treptele până la turn şi nici nu a avut curajul să atingă lacătul, dar s-a dus la magazinul din capătul străzii doar cu o zi înainte să înceapă clasa a VII-a la gimnaziul Acker Park. Şi-a cumpărat de acolo un suc şi un Kit-Kat, după care l-a întrebat pe casier unde se afla doamna aceea atunci când a făcut atacul cerebral şi a murit. Casierul, un tinerel de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu foarte multe tatuaje şi păr blond dat cu un kilogram de gel, a zâmbit strâmb la el.

— Măi, puştiule, nu ţi se pare cam sinistru ce mă-ntrebi? De la vârsta asta te-ai apucat să te documentezi pentru când ai să devii criminal în serie?

— Era bunica mea, a spus Chuck. *Bubbie* a mea. Eram la ştrandul din cartier când a murit. M-am întors acasă şi am strigat-o şi bunicul mi-a spus că nu mai este lângă noi.

Vorbele astea au şters zâmbetul de pe chipul casierului.

— Of, fratele meu, tare rău îmi pare! Uite, acolo s-a întâmplat. Pe culoarul al treilea.

Chuck s-a dus pe culoarul acela, ştiind deja ce urma să vadă.

— Tocmai lua o pâine, a spus casierul. A dărâmat aproape tot ce era pe raft când s-a prăbuşit. Iartă-mă dacă-ţi dau prea multe amănunte.

— Nu face nimic, a zis Chuck.

Şi şi-a spus: *Ştiam deja amănuntele astea.*

7

În a doua zi de la începerea cursurilor la gimnaziul Acker Park, Chuck a trecut din întâmplare pe lângă avizierul de lângă biroul directorului, s-a oprit şi apoi s-a întors. Printre anunţurile următoarelor competiţii, repetiţii pentru orchestra şcolii şi programul de testare a aptitudinilor sportive pentru cei care doreau să facă parte dintr-o echipă sau alta, era un afiş cu un băiat şi o fată care dansau – el ţinea mâna ridicată şi ea se învârtea pe dedesubt. ÎNVĂŢAŢI SĂ DANSAŢI! scria cu litere în toate culorile curcubeului deasupra celor doi copii veseli. NE-NVÂRTIM ŞI NE ROTIM! URMEAZĂ SEARA DANSANTĂ A TOAMNEI! INTRAŢI PE RING!

Chuck s-a uitat lung la afişul acela şi a văzut-o foarte clar cu ochii minţii

pe bunica întinzând mâinile la el în mijlocul bucătăriei. Şi pocnind din degete şi spunându-i: „Hai, Henry, dansează cu mine!”

În aceeaşi după-amiază a coborât în sala de sport, unde el şi alţi nouă copii timizi au fost întâmpinaţi cu entuziasm de domnişoara Rohrbacher, profesoara de educaţie fizică a fetelor. Erau doar trei băieţi cu tot cu Chuck. Şi şapte fete. Iar toate fetele erau mai înalte decât băieţii.

Unul dintre băieţi, Paul Mulford, a încercat s-o şteargă de acolo de cum şi-a dat seama că era cel mai scund de statură, n-avea decât un metru cincizeci şi puţin. Domnişoara Rohrbacher a fugit după el şi l-a adus înapoi, râzând veselă.

— Nu, nu, nu! i-a zis ea. *Al meu* eşti!

Al ei a fost. La fel şi ceilalţi. Domnişoara Rohrbacher era o împătimită a dansului şi nu-i putea sta nimeni în cale. A dat drumul la casetofonul uriaş şi le-a arătat paşii de vals (Chuck îi ştia deja), de cha-cha (Chuck îi ştia deja), de step (şi pe ăştia îi ştia Chuck), iar apoi de samba. Chuck nu ştia samba, dar, când domnişoara Rohrbacher a pus caseta cu „Tequila”, interpretat de trupa The Champs şi le-a arătat mişcările de bază, Chuck le-a prins imediat şi s-a îndrăgostit de dansul acesta.

Era de departe cel mai bun dansator din micuţul lor club, aşa că domnişoara Rohrbacher îl punea de cele mai multe ori să facă pereche cu fetele mai stângace. Chuck înţelegea că aceasta era o metodă prin care fetele respective ar fi putut să se corecteze şi să se perfecţioneze şi el era de acord să le ajute, dar se cam plictisea.

Însă aproape de finalul celor patruzeci şi cinci de minute, împătimita dansului dădea dovadă de compasiune şi îl punea să danseze cu Cat McCoy, care era în clasa a VIII-a şi dansa cel mai bine dintre toate fetele. Chuck nu se aştepta să se nască o poveste de dragoste între ei – sigur, Cat era superbă, dar era şi mai înaltă decât el cu vreo zece centimetri –, dar îi plăcea la nebunie să danseze cu ea, iar sentimentul acesta era reciproc. Când erau în pereche, se lăsau duşi de ritm. Se priveau în ochi (ea trebuia să se uite în jos, chestie destul de nasoală, dar asta era situaţia) şi râdeau fericiţi.

Înainte de sfârşitul orei de dans, domnişoara Rohrbacher îi punea în perechi (patru fete erau nevoite să danseze între ele) şi le cerea să improvizeze. Pe măsură ce s-au dezbărat de inhibiţii şi şi-au mai pierdut din stângăcie, au început să se mişte toţi destul de bine, cu toate că era puţin probabil ca vreunul dintre ei să danseze vreodată la Copacabana{71}.

Într-o zi – asta s-a întâmplat în octombrie, doar cu o săptămână înainte de

Seara Dansantă – domnişoara Rohrbacher a pus la casetofon un cântec al lui Michael Jackson: „Billie Jean”.

— Ia uitaţi-vă la mine! a spus Chuck şi a executat un *moonwalk* destul de acceptabil.

Copiii au izbucnit în urale. Domnişoara Rohrbacher a rămas cu gura căscată.

— Dumnezeule! e exclamat Cat. Arată-mi şi mie cum faci!

Chuck a repetat mişcarea. A încercat şi Cat, numai că nu a reuşit să dea iluzia că ar merge cu spatele.

— Scoate-ţi pantofii, a sfătuit-o Chuck. Dansează în şosete. Aşa poţi să aluneci cum trebuie.

Cat l-a ascultat. I-a ieşit mult mai bine şi au aplaudat-o toţi. A încercat şi domnişoara Rohrbacher, iar apoi s-au apucat toţi să facă *moonwalk*-ul. Până şi Dylan Masterson, cel mai neîndemânatic dintre ei, s-a lăsat molipsit de nebunia care-i cuprinsese pe toţi. În ziua aceea, clubul de dans „Ne-nvârtim şi ne rotim” şi-a încheiat activitatea cu o jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit.

Chuck şi Cat au plecat împreună.

— Ar trebui să facem mişcarea asta la Seara Dansantă, a spus ea.

Chuck, căruia nici nu-i trecuse prin cap să participe, s-a oprit şi a ridicat din sprâncene la ea.

— Nu zic să mergem împreună, s-a grăbit să adauge Cat. Eu mă duc cu Dougie Wentworth…

Chuck aflase informaţia asta.

— …dar asta nu înseamnă că n-ar fi bine să le arătăm tuturor nişte mişcări trăsnet. Mie mi-ar plăcea. Tu ce zici?

— Nu ştiu, a răspuns Chuck. Sunt mult mai scund decât tine. Mi-e teamă să nu râdă de noi.

— M-am gândit la asta, a spus Cat. Fratele meu are o pereche de pantofi cu toculeţ, care cred că o să-ţi vină. Ai picioare destul de mari pentru cât de mic eşti.

— Mersi mult de compliment, a mormăit Chuck.

Cat a râs şi l-a strâns în braţe ca o soră mai mare.

La următoarea întrunire a clubului „Ne-nvârtim şi ne rotim”, Cat McCoy i-a adus pantofii cu „toculeţ” ai fratelui ei. Chuck, care deja îndurase destule insulte la adresa bărbăţiei sale pentru că se înscrisese în clubul de dans, se aştepta să-i deteste. Însă a fost dragoste la prima vedere. Tocurile erau înalte,

vârfurile erau ascuţite şi erau negri ca o noapte de iarnă şi fără lună la Moscova. Semănau foarte mult cu aceia purtaţi de Bo Diddley{72} pe vremuri. Mă rog, *erau* niţeluş cam mari, dar a rezolvat problema asta îndesând hârtie igienică în vârfurile ascuţite. Însă chestia cea mai cea era că… aveau tălpile *alunecoase.* În partea dedicată improvizaţiilor, când domnişoara Rohrbacher a pus „Caribbean Queen” la casetofon, Chuck a avut senzaţia că podeaua sălii de sport era acoperită cu gheaţă.

— O singură zgârietură dacă faci pe parchetul ăsta, oamenii de serviciu o să te bată la fundul gol, l-a avertizat Tammy Underwood.

Şi poate că avea dreptate, dar nu a făcut nicio zgârietură. Se mişca mult prea uşor ca să lase vreo urmă.

8

Chuck s-a dus singur la Seara Dansantă a Toamnei şi bine a făcut, pentru că toate fetele de la „Ne-nvârtim şi ne rotim” au vrut să danseze cu el. Mai ales Cat, pentru că prietenul ei, Dougie Wentworth, avea două picioare stângi şi a preferat să-şi petreacă mare parte a serii sprijinindu-se leneş de perete alături de amicii săi, bând punci şi pufnind cu dispreţ regal la copiii care dansau.

Cat îl tot întreba când o să facă „mişcarea lor” şi Chuck o tot amâna. I-a spus că va şti cea mai potrivită melodie atunci când o va auzi. De fapt, se gândea la *bubbie* a lui.

În jurul orei nouă, cam cu treizeci de minute înainte de încheierea seratei, a auzit şi cântecul perfect. „Higher and Higher” al lui Jackie Wilson. Chuck s-a apropiat cu paşi ţanţoşi de Cat şi a întins mâinile spre ea. Fata şi-a aruncat pantofii din picioare şi aşa – pentru că ea era desculţă, iar Chuck purta „toculeţele” fratelui ei – erau oarecum de aceeaşi înălţime. Au intrat pe ring, au făcut o dată *moonwalk*-ul şi ringul s-a golit instantaneu. Copiii s-au strâns în cerc în jurul lor şi au început să aplaude. Printre ei se afla şi domnişoara Rohrbacher, una dintre supraveghetoarele de la petrecere, care aplauda şi ea alături de ceilalţi copii şi striga cât o ţineau puterile:

— Hai, hai, hai!

Şi au dansat în continuare. Pe melodia veselă, cu accente de gospel, a lui Jackie Wilson, au dansat de parcă erau o combinaţie între Fred Astaire, Ginger Rogers, Gene Kelly şi Jennifer Beals. Au terminat cu o piruetă dublă a lui Cat, care apoi s-a trântit pe spate în braţele lui Chuck în timp ce ea îşi

ţinea mâinile în sus ca în „Moartea Lebedei”[{73}]. Chuck însuşi a executat un şpagat care, ca prin minune, nu i-a sfâşiat turul pantalonilor. Două sute de copii au izbucnit în ovaţii atunci când Cat a întors capul şi l-a sărutat pe Chuck în colţul gurii.

— *Biiiis!* a strigat cineva.

Dar Chuck şi Cat au clătinat din capete. Sigur, erau încă foarte tineri, dar erau suficient de inteligenţi ca să ştie când să se oprească. Nu mai ai unde să urci când ai ajuns pe cea mai de sus treaptă.

9

Cu şase luni înainte ca tumoarea cerebrală să-i ia viaţa (la vârsta de doar treizeci şi nouă de ani) şi în timp ce încă-i funcţiona mintea (în linii mari), Chuck i-a mărturisit soţiei sale adevărul despre cicatricea de pe mână. Nu era cine ştie ce mare chestie şi minciuna nu era una prea gogonată, dar ajunsese într-un punct al vieţii sale care se apropia cu rapiditate de final, când i se părea important să dea cărţile pe faţă. Singura dată când ea îl întrebase de unde avea cicatricea (care era chiar foarte mică), el i-a răspuns că i-o făcuse un băiat pe nume Doug Wentworth, supărat pe el pentru că dansase prea mult cu prietena lui la o serată de la gimnaziu şi îl îmbrâncise într-un gard de sârmă de lângă sala de sport.

— Şi ce s-a întâmplat, de fapt? l-a întrebat atunci Ginny, dar nu pentru că ei i s-ar fi părut important, ci pentru că lui i se părea aşa.

N-o interesa ce păţise Chuck în gimnaziu. Doctorii o anunţaseră că s-ar putea să moară înainte de Crăciun. Doar asta o interesa acum.

Când s-a încheiat dansul lor excepţional, iar DJ-ul a pus un cântec mai recent, Cat McCoy dăduse fuga la prietenele ei, care au chicotit şi au chirăit şi au îmbrăţişat-o cu o ardoare de care doar fetele de treisprezece ani sunt în stare. Pe Chuck curgea transpiraţia în şiroaie şi avea senzaţia că îi vor lua foc obrajii – atât de înfierbântat era. Şi mai era incredibil de euforic. În momentele acelea, nu-şi dorea decât să ajungă într-un loc unde era întuneric şi răcoare şi să fie singur.

Ca prin vis, a trecut pe lângă Dougie şi amicii acestuia (care amici nu l-au luat deloc în seamă), a deschis uşa din spatele sălii de sport şi a ieşit pe terenul de baschet. A ridicat ochii, a văzut un milion de stele şi a înţeles că, în spatele fiecăreia, era alt milion.

Universul este infinit, şi-a spus el. Conţine multitudini de stele. Mă

conţine şi *pe mine*, iar, fix în momentul acesta, eu sunt extraordinar. Am tot dreptul să mă simt aşa.

În ritmul muzicii care se auzea dinăuntru, a făcut *moonwalk*-ul sub coşurile de baschet (e drept că-i spusese lui Ginny că nu mai ştia ce cântec fusese, dar, s-o zicem pe aia dreaptă, fusese „Jet Airliner”, interpretat de formaţia lui Steve Miller), iar apoi a făcut şi o piruetă, cu braţele întinse. De parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze totul din jurul său.

Atunci a simţit o durere în mâna dreaptă. Nu una puternică, ci doar cât să o simtă şi să zică „au!”. Însă suficient de pătrunzătoare ca să-l aducă înapoi pe pământ din al nouălea cer unde-l suise euforia. S-a uitat şi a văzut că îi sângera dosul palmei. În timp ce se învârtea ca nebunul sub milioanele şi milioanele de stele, lovise cu mâna întinsă gardul din sârmă şi se tăiase într-o ţeapă ieşită din el. Era o rană superficială, care nici măcar un leucoplast nu merita. Însă i-a lăsat o cicatrice. Una mică şi albă, în formă de semilună.

— De ce să minţi în legătură cu aşa ceva? l-a întrebat Ginny.

Zâmbind, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat cicatricea.

— Aş fi putut să înţeleg dacă te-ai fi apucat să te lauzi că l-ai rupt în bătaie pe golanul ăla, dar nu mi-ai spus niciodată asta.

Nu, nu spusese niciodată asta şi niciodată nu avusese vreo problemă cu Dougie Wentworth. În primul rând, pentru că tipul era destul de cumsecade. Şi, în al doilea, pentru că Chuck Krantz era doar o piticanie de clasa a VII-a, care nu merita să fie luat în seamă.

Şi atunci de ce *spusese* minciuna, dacă nu voia să facă pe grozavul, să lase impresia că este întocmai ca un erou din literatură? Răspunsul era acesta: cicatricea i se părea importantă din alt motiv. Făcea parte dintr-o poveste pe care nu o putea spune, chiar dacă acum era un bloc de locuinţe pe locul casei în stil Victorian în care îşi petrecuse mare parte din copilărie. Pe locul casei *bântuite*.

Cicatricea însemna mai mult decât o simplă cicatrice, aşa că o *preţuia* ca atare. Nu putea s-o facă mai evidentă decât era în realitate. Gândurile lui nu prea aveau logică acum, dar, pe măsură ce glioblastomul îşi continua războiul-fulger împotriva lui, doar atât mai reuşea să facă mintea lui în curs de dezintegrare. În cele din urmă îi spusese cum a căpătat cicatricea aceea şi asta a fost suficient.

10

Bunicul lui Chuck, *zayde*-ul lui, a murit în urma unui atac de cord la patru ani după serata dansantă. Albie tocmai urca treptele bibliotecii publice ca să returneze exemplarul din *Fructele mâniei* – roman despre care spunea că i-a plăcut la fel de mult ca atunci când îl citise prima dată. Chuck era în anul al treilea de liceu, cânta într-o formaţie şi dansa în stilul lui Mike Jagger în timpul pasajelor instrumentale.

Bunicul i-a lăsat absolut tot. Averea, destul de mare pe vremuri, se micşorase considerabil în anii trecuţi de la pensionarea timpurie, dar tot mai rămăsese destul ca să acopere studiile lui Chuck la facultate. Mai încolo, cu banii obţinuţi pe casa în stil Victorian a putut să-şi cumpere propria-i casă (micuţă, dar într-un cartier foarte bun şi cu o cameră foarte drăguţă pentru copii) în care s-a mutat împreună cu Virginia imediat după luna de miere petrecută în Munţii Catskill. Fiind proaspăt angajat la Midwest Trust – pe un post inferior, de funcţionar – nu şi-ar fi permis să o cumpere dacă nu ar fi avut moştenirea lăsată de bunicul.

Chuck a refuzat categoric să se mute în Omaha, la părinţii mamei sale.

— Vă iubesc, le-a spus el, dar ăsta-i locul în care am crescut şi vreau să rămân aici până am să mă duc la facultate. Am şaptesprezece ani, nu mai sunt copil mic.

Aşa că bunicii materni, amândoi pensionari de multă vreme, au venit şi au locuit cu el în casa Victoriană aproximativ douăzeci de luni, până când Chuck a plecat la Universitatea Illinois.

Însă nu au reuşit să vină la timp ca să ia parte la înmormântare. Pregătirile s-au făcut foarte repede, aşa cum îşi dorise bunicul, iar părinţii mamei încă aveau treburi de rezolvat în Omaha. Chuck nu le-a simţit lipsa. Era înconjurat de prietenii şi vecinii pe care îi cunoştea mult mai bine decât pe bunicii lui *goim*[74]. Cu o zi înainte de sosirea lor, Chuck s-a hotărât să deschidă plicul mare şi galben care stătea de ceva vreme pe masa din holul de la intrare. Îi fusese trimis de firma de pompe funebre. În el se aflau obiectele personale ale lui Albie Krantz – cele pe care le avea în buzunare atunci când s-a prăbuşit pe treptele bibliotecii.

Chuck a golit plicul pe masă. Din el s-au rostogolit cu zgomot câteva monede, câteva dropsuri de tuse, un briceag, noul telefon mobil, pe care bunicul nici nu apucase să-l prea folosească, şi portofelul. Chuck a luat portofelul, i-a adulmecat mirosul de piele moale, l-a sărutat şi a plâns puţin. Acum da, acum era cu adevărat orfan.

În plic mai era şi brelocul cu chei al bunicului. Chuck şi l-a pus pe degetul

arătător de la mâna dreaptă (cea cu cicatricea în formă de semilună) şi a urcat scara scurtă şi învăluită în umbre spre turn. De data aceasta nu s-a mulţumit doar să atingă lacătul. După câteva încercări nereuşite, a găsit cheia potrivită şi l-a descuiat. L-a lăsat să atârne în belciug şi a împins uşa. A tresărit puternic când a auzit scârţâitul prelung al balamalelor vechi şi neunse, ştiind că se poate aştepta la orice.

11

Însă nu era nimic acolo. Încăperea era goală.

O cameră mică, circulară, cu diametrul de vreo patru metri, poate chiar mai puţin. În capătul opus uşii era o singură fereastră mare, acoperită cu mizeria adunată în atâţia şi atâţia ani. Cu toate că afară era soare, lumina care pătrundea pe acolo era înceţoşată şi difuză. Din prag, Chuck a întins un picior ca să încerce podeaua din scânduri, la fel cum faci când vrei să afli dacă e rece apa lacului în care ţi-ai dori să te scalzi. N-a auzit niciun pârâit, n-a simţit că scândurile ar ceda. Aşa că a intrat, pregătit să sară înapoi în clipa în care ar simţi că podeaua se lasă sub greutatea lui. Însă nu a fost cazul. S-a dus la fereastră, lăsând urme de paşi pe covorul gros de praf.

Deci bunicul îl minţise când îi spusese că podeaua era şubredă, dar avusese mare dreptate în legătură cu priveliştea. Chuck putea să vadă centrul comercial de dincolo de zona verde a oraşului. Şi, dincolo de mall, vedea un tren cu cinci vagoane de pasageri care se apropia de gara din localitate. La ora aceea trecuse deja aglomeraţia navetiştilor şi probabil că erau foarte puţini călători.

Chuck a rămas la fereastră până nu a mai văzut trenul, după care a mers înapoi la uşă, având grijă să calce în aceleaşi locuri ca înainte. Când s-a întors s-o închidă, a observat un pat în centrul camerei rotunde. Un pat de spital. În el era un bărbat. Părea inconştient. Nu se vedeau aparate în jur, dar Chuck tot auzea de undeva *bip… bip… bip.* Probabil veneau de la un monitor cardiac. Lângă pat era o măsuţă. Pe ea se aflau diferite flacoane şi o pereche de ochelari cu ramele negre. Ochii bărbatului erau închişi. O mână i se odihnea pe pătură şi, deloc surprins, Chuck a văzut pe ea cicatricea în formă de semilună.

În camera aceasta, bunicul lui Chuck – *zayde*-ul lui – îşi văzuse soţia moartă printre pâinile pe care le dărâmase de pe raft atunci când se prăbuşise. Aşteptarea, Chucky, îi spusese el. Asta-i partea cea mai grea.

Acum avea să înceapă propria lui aşteptare. Oare cât va dura ea? Câţi ani avea bărbatul din patul de spital?

Chuck a vrut să intre înapoi în turn ca să se uite mai bine, dar imaginea a dispărut. Nu mai vedea acum niciun bărbat, niciun pat de spital, nicio măsuţă. S-a mai auzit un ultim *bip* înăbuşit de la monitorul invizibil, apoi nu s-a mai auzit nici el. Bărbatul de pe patul de spital nu a dispărut treptat, aşa cum fac fantomele în filme; nu, a dispărut dintr-odată, de parcă ar fi vrut să-i dovedească faptul că nici nu fusese acolo.

Şi nici n-a fost, şi-a spus Chuck. Şi aşa voi crede mereu şi îmi voi trăi viaţa până la capăt. Sunt extraordinar, am tot dreptul să mă simt extraordinar şi în mine coexistă o mulţime de universuri.

A închis uşa şi i-a pus lacătul.

UN STROP DE SÂNGE

În luna ianuarie a anului 2021, familia Conrad, vecină cu familia Anderson, primeşte un plic antişoc adresat detectivului Ralph Anderson[{75}]*. Familia Anderson se află într-o vacanţă prelungită în Bahamas, datorită unei greve interminabile a profesorilor din comitatul în care locuiau Andersonii. (Ralph a ţinut morţiş ca fiul său, Derek, să-şi ia manualele cu el, iar Derek a spus că pretenţia tatălui său e „tare naşpa”). Familia Conrad a fost de acord să le trimită corespondenţa la adresa de vacanţă până când aveau să revină în Flint City, numai că pe acest plic scria cu litere mari NU REEXPEDIATI PĂSTRAŢI PÂNĂ LA REMITEREA PERSONALĂ. Când Ralph deschide pacheţelul, descoperă înăuntru un stick de memorie cu o etichetă pe care scrie* Un strop de sânge*, probabil o aluzie la vechea deviză a televiziunilor de ştiri, care spunea „Un strop de sânge creşte audienţa”. Stick-ul conţine un folder cu fotografii şi spectrograme audio, precum şi un fel de raport, sau un jurnal verbal al lui Holly Gibney, alături de care detectivul a rezolvat un caz care a început în Oklahoma şi s-a sfârşit într-o peşteră din Texas*[{76}]*. Cazul acela a schimbat definitiv percepţia asupra realităţii pe care o avusese Ralph Anderson până atunci. Ultimele cuvinte din raportul audio al lui Holly datează din 19 decembrie 2020. Pare cu răsuflarea tăiată.*

Am făcut tot ce am putut eu să fac, Ralph, dar e posibil să nu fie de ajuns. Deşi am plănuit totul până în cel mai mic amănunt, există şansa să nu scap cu viaţă. Dacă aşa se va întâmpla, vreau să ştii cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. Dacă eu am să mor şi tu ai să decizi să duci până la capăt ce am început eu, te rog să ai mare grijă. Gândeşte-te la soţia ta şi la fiul tău.

(Aici se încheie raportul.)

8-9 DECEMBRIE 2020

1

Pineborough este un orăşel situat în apropiere de Pittsburgh. Cu toate că mare parte din vestul statului Pennsylvania este zonă agricolă, Pinesborough se făleşte cu un centru înfloritor şi cu aproape 40.000 de locuitori. Chiar când intri în oraş, dai cu ochii de un fel de sculptură uriaşă din bronz, de o calitate artistică îndoielnică (deşi se pare că localnicii o iubesc la nebunie). Placa de alături te anunţă că reprezintă CEL MAI MARE CON DE BRAD DIN LUME! Este acolo şi o alee pentru cei care vor să stea, să mănânce şi să facă poze. Şi sunt mulţi aceia care vor asta – unii chiar îşi caţără copiii mici pe solzii conului. (Există un anunţ mic pe care scrie: „Este interzisă urcarea pe Conul de Brad a copiilor peste 22 kilograme”.) Astăzi este prea frig ca să faci vreun picnic lângă Cel Mai Mare Con, toaleta mobilă a fost luată de acolo şi va fi adusă înapoi abia la primăvară, iar opera din bronz, de calitate artistică îndoielnică, este împodobită cu beculeţe de Crăciun.

Nu prea departe de conul uriaş, aproape de locul unde primul semafor indică de unde începe centrul lui Pineborough, se află gimnaziul Albert Macready, unde aproximativ cinci sute de elevi învaţă în clasele a VII-a, a VIII-a şi a IX-a – profesorii nu sunt în grevă aici.

La ora 9:45, în data de 8 decembrie, o camionetă de livrări de la firma Pennsy Speed Delivery opreşte pe aleea circulară din faţa şcolii. Curierul coboară şi stă un minut sau două lângă camionetă ca să-şi verifice lista cu adresele şi comenzile. După care îşi împinge ochelarii în sus pe nasul îngust, îşi mângâie uşor mustăcioara şi se duce în spate. Cotrobăie un pic şi scoate un pachet pătrăţos, care are în jur de un metru pe toate laturile. Îl duce fără să se opintească, deci nu poate să fie prea greu.

Pe uşă este o înştiinţare: TOŢI VIZITATORII TREBUIE ANUNŢAŢI ÎN PREALABIL ŞI SUPUŞI APROBĂRII. Curierul apasă butonul de la interfonul situat sub comunicatul acela şi doamna Keller, secretara şcolii, îl întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Am un pachet pentru ceva care se cheamă…

Lasă capul în jos ca să vadă mai bine ce scrie pe tabel.

— Măi, să fie. Parcă-i în latină. Pentru Asociaţia Nemo… Nemo Impune… sau o fi Impunitate…

Doamna Keller îl scoate din încurcătură:

— Asociaţia „Nemo Me Impune Lacessit”, da?

Vede pe monitor chipul curierului care răsuflă uşurat.

— Dacă aşa ziceţi dumneavoastră. Oricum primul cuvânt e *Asociaţie*, asta-i clar. Ce înseamnă?

— Vă spun după ce intraţi.

Doamna Keller zâmbeşte în timp ce curierul trece de detectorul de metale şi apoi intră în secretariat şi pune pachetul pe masă. Este acoperit cu autocolante, câteva cu brazi de Crăciun şi ilice şi Moşi Crăciuni, dar mai multe cu scoţieni care poartă kilturi şi tichii negre şi cu cimpoaie în braţe.

— Deci, spune curierul, trăgându-şi de la centură cititorul de coduri de bare şi îndreptându-l spre eticheta cu adresa. Ce vrea şi cu ce se ocupă Nemo ăsta?

— Este deviza naţională a Scoţiei, îi răspunde doamna Keller. Înseamnă „Nimeni nu mă răneşte fără să scape nepedepsit”. Cercul de cunoştinţe social-politice al domnului profesor Griswold s-a înfrăţit cu o clasă de la o şcoală din Scoţia, chiar de lângă Edinburgh. Copiii corespondează prin e-mailuri şi sunt prieteni pe Facebook şi îşi trimit tot felul de poze şi alte chestii din astea. Puştii din Scoţia susţin echipa de baseball Pittsburgh Pirates, ai noştri sunt fani ai echipei de fotbal Buckie Thistle. Elevii de la Cercul de dezbatere a problemelor de actualitate urmăresc toate meciurile pe YouTube. Dar probabil că a fost ideea lui Griswold să numească micul lor cerc Asociaţia „Nemo Me Impune Lacessit”.

Acum se uită şi ea la adresa de pe pachet.

— Da, gimnaziul Renhill este expeditorul, corect. Are şi timbre şi ştampile de la vamă şi tot.

— Sunt sigur că-s cadouri de Crăciun înăuntru, spune curierul. Precis. Uitaţi-vă aici!

Întoarce pachetul şi îi arată că pe fund scrie cu litere foarte frumoase şi îngrijite A NU SE DESCHIDE MAI DEVREME DE 18 DECEMBRIE. De o parte şi de cealaltă a acestei recomandări sunt alte două autocolante cu scoţieni care suflă în cimpoaie.

Doamna Keller dă din cap.

— E ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de Crăciun. Sper din suflet să le fi trimis *ceva* şi elevii lui Griswold.

— Dumneavoastră ce cadouri credeţi că ar trimite copiii scoţieni copiilor americani?

Doamna Keller începe să râdă.

— Sper doar să nu fie *haggis*.

— Asta tot în latină e?

— E o mâncare făcută din inimă de oaie, îi explică doamna Keller. Plus ficat şi plămâni. Ştiu ce e, pentru că m-a dus soţul meu în Scoţia când am aniversat zece ani de căsnicie.

Curierul se strâmbă îngreţoşat, făcând-o să râdă şi mai tare. Apoi o roagă să semneze de primire. Doamna Keller semnează. Curierul îi urează o zi bună şi un Crăciun fericit. Ea îi urează aceleaşi lucruri. După ce curierul pleacă, doamna Keller prinde un copil care ardea gazul pe coridor (fără să fie învoit de la oră, dar de data asta îl lasă să scape nepedepsit) şi-i cere să ducă pachetul în debaraua dintre bibliotecă şi cancelaria de la parter. În pauza de prânz îl anunţă pe domnul Griswold despre sosirea pachetului. Acesta îi spune că îl va duce în sala de clasă la trei şi jumătate, după ultimul clopoţel. Dacă l-ar fi dus atunci, la prânz, probabil că ar fi fost mult mai multe victime.

Copiii din clubul de la gimnaziul Renhill din Scoţia nu au trimis niciun fel de cadou prietenilor lor de la Albert Macready. Nu există nicio firmă de livrări care să se numească Pennsy Speed Delivery. Camioneta – care a fost găsită abandonată mai târziu – fusese furată din parcarea unui mall imediat după Ziua Recunoştinţei. Doamna Keller îşi va smulge părul din cap de supărare pentru că nu a observat că tipul care a adus pachetul nu avea niciun ecuson cu numele lui şi al firmei de livrări şi, atunci când a apropiat de etichetă cititorul de coduri de bare, aparatul nu a scos niciun sunet, aşa cum fac cele de la UPS şi FedEx, pentru că era fals. False erau şi timbrele şi ştampilele.

Poliţiştii îi vor spune că oricui i-ar fi putut scăpa aceste detalii şi că nu are niciun motiv să se simtă vinovată. Însă ea aşa se simte. Sigur, sunt eficiente toate protocoalele de securitate din şcoală – camerele de supraveghere, uşa principală care se încuie automat în timpul orelor, detectorul de metale –, dar acestea nu sunt decât nişte aparate. Ea reprezintă (mai bine zis, reprezenta) factorul uman al ecuaţiei, paznicul de la poarta şcolii. Şi i-a dezamăgit pe toţi cei care au avut încredere în ea. I-a dezamăgit pe *copii*.

Doamna Keller crede că braţul pierdut nu este decât începutul ispăşirii sale.

2

Ceasul arată 2:45, iar Holly Gibney se pregăteşte pentru ora care o face mereu fericită. Poate că dă dovadă de prost-gust, dar se bucură nespus de cele şaizeci de minute zilnice când se uită la televizor. Ca să poată face asta în linişte, se asigură că sediul agenţiei de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie” (un loc tare drăguţ, situat la etajul al patrulea al Blocului Frederick) este gol de la trei la patru. Din moment ce ea este şefa – chestie care şi acum i se pare incredibilă – nu este prea greu.

Pete Huntley, partenerul ei de afaceri de când a murit Bill Hodges, e plecat astăzi ca să dea de urma unei fete fugite de acasă. Vrea mai întâi s-o caute prin adăposturile pentru oamenii străzii. Tot pentru „Ce-am găsit…” lucrează, dar cu jumătate de normă, şi Jerome Robinson, care şi-a luat un an liber de la Harvard ca să vadă dacă poate să transforme în carte o lucrare de sociologie de doar patruzeci de pagini. În după-amiaza aceasta, el se află la sud de oraş, unde caută un labrador auriu, pe care îl cheamă Lucky şi care a fost furat şi se bănuieşte că a fost abandonat într-unul dintre centrele de ecarisaj de la Youngstown, Akron sau Canton, atunci când stăpânii lui Lucky au refuzat să plătească recompensa de zece mii de dolari. Sigur că hoţii ar fi putut elibera câinele în zona rurală a statului Ohio sau l-ar fi putut omorî. Sau poate nu. Numele câinelui este un semn bun – Norocosul –, i-a spus ea lui Jerome. Şi i-a mai spus că are speranţe că-l va găsi.

— Numai Holly e în stare de speranţe din astea, a zâmbit Jerome.

— Chiar aşa, i-a răspuns ea. Du-te, Jerome! Hai, aport!

A fost singură până în momentul când trebuia să închidă prăvălia, dar pe ea o interesează doar ora dintre trei şi patru. Cu un ochi la ceas, îi scrie un e-mail sever lui Andrew Edwards, un client îngrijorat de faptul că partenerul lui de afaceri încerca să ascundă active. S-a dovedit că partenerul nu făcea aşa ceva, dar „Ce-am găsit…” şi-a îndeplinit misiunea şi trebuie să fie plătită. *Aceasta este a treia somaţie pe care v-o trimitem,* scrie Holly. *Vă rugăm să vă achitaţi datoria, ca să nu fim nevoiţi să apelăm la o agenţie de recuperare a creanţelor.*

Holly îşi dă seama că poate să fie mult mai autoritară atunci când scrie la plural – „trimitem”, „să nu fim nevoiţi”. Mai are mult de lucru până să scape de timiditate, dar, aşa cum spunea bunicul ei, „Nici Roma n-a fost construită într-o zi şi nici Philadelphia.”

Expediază e-mailul – *ţaca-paca, slavă Domnului că am scăpat!* – şi îşi închide computerul. Se uită la ceas. Mai sunt şapte minute până la ora trei. Se duce la frigiderul mic, de unde îşi ia o cutie cu Pepsi fără zahăr. O pune pe

unul dintre suporturile de pahare cu sloganul agenţiei (TU PIERZI, NOI GĂSIM, TU CÂŞTIGI), apoi trage sertarul din stânga sus al biroului. În spatele unui teanc de hârtii, a ascuns o pungă cu ciocolăţele Snickers. Ia şase, câte una pentru fiecare pauză de publicitate din timpul emisiunii preferate, le scoate din ambalaj şi le aliniază în faţa ei.

Trei fără cinci. Dă drumul la televizor, dar fără sonor. Deocamdată pe ecran e doar Maury Povich{77}, care se plimbă ţanţoş printre invitaţi şi îndeamnă publicul din platou să reacţioneze la ce spune. O fi având Holly gusturi proaste, dar nici chiar în halul ăsta. Îi trece prin gând să mănânce o ciocolăţică, dar îşi spune că trebuie să aibă răbdare. Aude ascensorul tocmai când se felicită pentru stăpânirea de sine de care dă dovadă. Dă ochii peste cap. Probabil că este Pete. Jerome e departe, în sud.

Da, Pete este şi râde cu gura până la urechi.

— Care bucurie şi la noi să fie, o anunţă el. Până la urmă, tot s-a găsit cineva care să-l convingă pe Al să trimită un mecanic…

— Ba Al n-a trimis pe nimeni, spune Holly. Eu şi cu Jerome ne-am ocupat de problemă. A fost doar un defect minor.

— Dar cum…

— O dereglare.

Holly stă tot cu ochii la ceas: este trei fără trei minute.

— A rezolvat-o Jerome, dar aş fi putut şi eu.

Şi iarăşi o apucă sinceritatea.

— Cel puţin, aşa cred. Ai găsit fata?

Pete ridică degetele mari de la ambele mâini.

— La Sunrise House. Chiar primul adăpost unde am căutat-o. Şi veştile bune nu se opresc aici. Vrea să se întoarcă acasă. A sunat-o pe maică-sa, care se duce să o ia de-acolo.

— Eşti convins? Sau aşa ţi-a zis ea?

— Eram cu ea când a dat telefonul. Am văzut-o cum plângea. A luat hotărârea cea mai bună, Holly. Sper doar ca mămica să nu ne rămână datoare ca tipul ăla, Edwards.

— O să plătească şi Edwards, spune Holly. Îl fac eu să plătească.

Maury a fost înlocuit pe ecranul televizorului cu o sticluţă cu un medicament împotriva diareii. Şi sticla ţopăie veselă. Lui Holly i se pare un real progres.

— Gata, Pete, acum taci din gură! Îmi începe emisiunea.

— Dumnezeule mare, tot te mai uiţi la tipul ăla?

Holly îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dacă vrei, stai să te uiţi şi tu, Pete. Dar dacă ai de gând să faci remarci sarcastice şi să-mi strici toată plăcerea, aş prefera să pleci.

Impune-ţi punctul de vedere, îi spune Allie Winters mereu. Allie este psihoterapeuta ei. Holly a mai făcut câteva şedinţe cu altcineva, un terapeut care a scris trei cărţi şi multe articole de specialitate. Dar le-a făcut din alte motive decât cele legate de demonii care o hăituiau încă din adolescenţă. În viaţa ei au apărut alţi demoni, mai recenţi, şi despre ei a trebuit să vorbească cu doctorul Carl Morton.

— Să trăiţi, am înţeles! Fără remarci sarcastice, spune Pete. Măi, tot nu-mi vine să cred că tu şi cu Jerome aţi reuşit să-l ocoliţi pe Al. Aţi luat taurul de coarne, cum se zice. Eşti tare, Holly!

— Încerc să fiu mai autoritară.

— Şi-ţi iese. Avem Cola în frigider?

— Doar dietetică.

— Câh! Chestia aia are gust de…

— Taci!

Este ora 3:00. Dă drumul sonorului de la televizor chiar în momentul în care începe cântecul de generic al emisiunii. Trupa Bobby Fuller Four cântă că s-a luptat cu legea. Pe ecran apare o sală de tribunal. Spectatorii – de fapt publicul din platou, aşa cum a avut şi Maury, dar nu chiar atât de necivilizat – aplaudă în ritmul muzicii, iar crainicul anunţă:

— Fugi, dacă eşti criminal, vine *John Law*, judecătorul nostru genial!

— Toată lumea în picioare! răcneşte George, aprodul.

Continuând să aplaude şi să se legene după muzică, spectatorii se ridică, iar judecătorul John Law iese din biroul său. Are un metru nouăzeci şi opt (Holly a aflat amănuntul ăsta din revista *People,* pe care o ascunde chiar mai bine decât îşi ascunde ciocolata), este chel ca o bilă de biliard… o bilă de biliard de culoarea ciocolatei amărui. Poartă o robă uriaşă, care face valuri în timp ce el se apropie în paşi de dans de scaunul lui. Ia ciocănelul şi îl mişcă înainte şi înapoi ca pe un metronom. Zâmbeşte larg, dezvelind două şiruri perfecte de dinţi albi.

— Vai de capul meu, Isuse în scaun cu rotile şi motor, cu ce ţi-am greşit?

Acum Holly îi azvârle cea mai ameninţătoare privire din arsenalul ei. Pete îşi pune o mână peste gură, iar pe cealaltă o ridică în semn de capitulare.

— Luaţi loc, luaţi loc! spune judecătorul Law.

Tot din revista *People,* Holly a aflat că îl cheamă Gerard Lawson, dar

numele seamănă destul de mult. Acum spectatorii se aşază. Lui Holly îi place John Law pentru că vorbeşte direct, fără menajamente, nu o dă pe după vişin ca miorlăita aia de judecătoare Judy. Vorbeşte la obiect, aşa cum făcea Bill Hodges… deşi, pentru ea, judecătorul John Law nu reprezintă vreun înlocuitor al lui şi nu numai din cauză că-i doar un personaj fictiv dintr-o emisiune TV. Au trecut mulţi ani de la moartea lui Bill, însă lui Holly îi este dor de el în continuare. Tot ce este ea acum, tot ce are, i-o datorează lui Bill. Nu-i nimeni pe pământul ăsta la fel ca el, cu toate că Ralph Anderson, prietenul ei, care-i detectiv în Oklahoma, îi seamănă destul de mult.

— Ce caz avem astăzi, Georgie, fratele meu dintr-o altă mamă? Publicul râde înfundat.

— Caz civil sau penal?

Holly ştie că, în viaţa reală, este greu de crezut ca acelaşi judecător să se ocupe şi de cazurile civile, şi de cele penale, ca să nu mai vorbim că în fiecare după-amiază este câte o speţă nouă, însă nu o deranjează. Cazurile din emisiune sunt mereu extrem de interesante.

— Civil, domnule judecător, îi răspunde aprodul Georgie. Reclamanta este doamna Rhoda Daniels. Pârâtul este Richard Daniels, fostul ei soţ. Litigiul se referă la custodia asupra câinelui familiei, Bad Boy.

— Ia te uită! exclamă Pete. Un proces despre un câine. Aici ne-a nimerit.

Judecătorul Law se sprijină în ciocănelul care este extrem de lung.

— Şi Bad Boy se află în sala de judecată acum, Georgie, dragul meu?

— Este în anticameră, domnule judecător.

— Foarte bine, foarte bine. Şi Bad Boy muşcă, aşa cum ne lasă să înţelegem numele lui{78}?

— Băieţii de la pază spun că pare să fie foarte prietenos, domnule judecător Law.

— Excelent! Haide să ascultăm ce are reclamanta de spus despre Bad Boy.

În acest moment, intră în sala de judecată actriţa care o interpretează pe Rhoda Daniels. Holly ştie bine că, în viaţa reală, atât reclamantul, cât şi pârâtul ar fi trebuit deja să fie înăuntru, dar acest detaliu de regie aduce mai mult dramatism scenei. În timp ce doamna Daniels înaintează printre rândurile de bănci, dând din şoldurile sugrumate în rochia prea strâmtă şi făcând paşi mici din cauza tocurilor prea înalte, crainicul anunţă:

— Vom reveni în sala de judecată după un minut.

Începe o reclamă la asigurările de viaţă şi Holly îşi bagă în gură prima ciocolăţică Snickers.

— Nu-mi dai şi mie una? o întreabă Pete.

— Nu ziceai că eşti la regim?

— Cam pe la ora asta îmi scade glicemia.

Fără prea mare tragere de inimă, Holly deschide sertarul, dar, înainte să ajungă la punga cu Snickers, bătrâna de pe ecran, care tocmai se văicărea că nu are de unde să plătească toate cheltuielile de înmormântare ale soţului ei, este înlocuită de anunţul ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ. Imediat apare Lester Holt şi Holly înţelege că este vorba despre ceva grav. Lester Holt este o personalitate marcantă a postului TV. *Să nu fie un alt atentat ca ăla din 11 septembrie 2001!* – aşa îşi spune ea de fiecare dată când se întâmplă asta. *Te rog, Doamne, fă să nu fie încă un atentat ca ăla din 11 septembrie şi nici unul nuclear!*

Lester spune:

— Ne întrerupem programul ca să vă informăm că a avut loc o explozie mare la un gimnaziu din Pineborough, Pennsylvania, oraş situat la aproximativ şaizeci şi patru de kilometri sud-est de Pittsburg. Se vorbeşte despre numeroase victime, majoritatea copii.

— Dumnezeule! icneşte Holly.

Îşi pune la gură mâna cu care a căutat în sertar.

— Deocamdată, aceste date nu sunt confirmate, vreau să accentuez acest lucru. Cred că…

Lester îşi duce o mână la ureche şi ascultă.

— Da, în regulă. La faţa locului a ajuns Chet Ondowsky, de la postul nostru afiliat din Pittsburgh. Mă auzi, Chet?

— Da, îi răspunde o voce. Da, te aud, Lester.

— Ce ne poţi spune, Chet?

Lester Holt dispare de pe ecran şi apare un individ între două vârste. După părerea lui Holly, are figura specifică unui corespondent local: nu atât de atrăgătoare ca să-i aducă postul de crainic la ore de maximă audienţă, dar nici atât de urâtă ca să te facă să închizi televizorul când i-o vezi. Numai că nodul de la cravată îi stă şui, aluniţa din colţul gurii nu i-a fost acoperită cu fond de ten şi are părul vâlvoi, de parcă nu a avut vreme să se pieptene.

— Lângă ce stă? o întreabă Pete.

— Nu ştiu, zice Holly. Sssst!

— Mi se pare că seamănă cu un con de…

— *Taci odată!*

Pe Holly n-o interesează nici conul uriaş de brad, nici aluniţa şi nici părul

ciufulit ale lui Chet Ondowsky; se uită ţintă la cele două ambulanţe care trec prin spatele lui cu sirenele pornite şi cu girofarurile aprinse. Victime, îşi spune ea. Numeroase victime, majoritatea copii.

— Ce pot să-ţi spun acum, Lester, este că sunt aproape sigur cel puţin şaptesprezece morţi la gimnaziul Albert Macready şi mult mai mulţi răniţi. Am aflat această informaţie de la unul dintre adjuncţii şerifului, care mi-a cerut să nu-i dezvălui numele. Se pare că dispozitivul exploziv a fost amplasat fie în secretariat, fie într-o debara din apropiere. Dacă ne uităm acolo…

Arată direcţia şi camera de luat vederi se ia după degetul lui. La început, imaginea este înceţoşată, dar o reglează cameramanul şi atunci Holly vede că într-o latură a clădirii a apărut o gaură mare. Şi că tot gazonul e acoperit cu cărămizi. În timp ce încearcă să priceapă ce vede – probabil aşa fac milioane de alţi telespectatori – din gaura aceea imensă apare un bărbat cu o vestă galbenă pe el şi cu ceva în braţe. Un trup mic, încălţat cu tenişi. Ba nu, cu unul singur. Probabil celălalt i-a fost smuls din picior de suflul exploziei.

Camera se întoarce la corespondent, surprinzându-l chiar în momentul când îşi îndreaptă cravata.

— Cu siguranţă că departamentul şerifului va organiza o conferinţă de presă la un moment dat, însă acum au cu totul alte griji mult mai importante decât informarea publicului. Au început să apară părinţii… Doamnă? Pot să vorbesc puţin cu dumneavoastră? Sunt Chet Ondowsky, de la WPEB, Channel 11.

Femeia care apare acum în cadru este supraponderală spre obeză. S-a grăbit să ajungă la şcoală şi nu şi-a pus nicio haină pe ea, iar capotul înflorat îi flutură ca un caftan în jurul trupului masiv. Este albă la faţă, doar pomeţii îi sunt acoperiţi cu nişte pete roşii; are părul atât de zbârlit, încât, prin comparaţie, părul ciufulit al lui Ondowsky pare aranjat la coafor; obrajii dolofani îi sunt uzi de lacrimi.

N-ar trebui să arate aşa ceva, îşi spune Holly. Şi eu n-ar trebui să mă uit. Dar ei arată şi eu mă uit.

— Spuneţi-mi, doamnă, aveţi vreun copil care învaţă la Albert Macready?

— Doi am, un băiat şi o fetiţă, răspunde femeia şi îl apucă pe Ondowsky de braţ.

— Sunt bine? Ştii ceva despre copiii mei, domnule? Irene şi David Vernon. David e într-a VII-a. Irene într-a IX-a. Îi zicem Irene Deenie. Ştii ceva despre ei?

— Nu ştiu, doamnă Vernon, îi spune Ondowsky. Ar trebui să vorbiţi cu unul dintre poliţiştii aceia care instalează acum barierele.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc din tot sufletul meu. Roagă-te pentru copiii mei!

— Aşa voi face, spune Ondowsky.

Dar femeia a şi plecat de lângă el. Sărmana femeie, mare noroc va avea dacă va trece prin ziua asta fără să facă vreun infarct… deşi în aceste clipe, îşi spune Holly, problemele cu inima sunt cele mai mici griji ale ei. În clipele astea, inima ei este alături de David şi Irene, căreia lumea îi zice şi Deenie.

Ondowsky se întoarce cu faţa la cameră.

— Toţi americanii se vor ruga pentru copiii familiei Vernon şi pentru toţi copiii care s-au aflat astăzi în gimnaziul Albert Macready. Am primit noi informaţii – pe surse, ce-i drept, ceea ce înseamnă că s-ar putea ca realitatea să fie alta – conform cărora explozia a avut loc în jurul orei două şi cincisprezece minute, adică acum o oră, şi a fost atât de puternică, încât a spart ferestrele caselor aflate la distanţă de un kilometru şi jumătate. Cioburile… Fred, poţi să iei un cadru cu conul de brad?

— Da, ştiam eu că e de brad, spune Pete, cu ochii lipiţi de ecranul televizorului.

Fred, cameramanul, lărgeşte cadrul şi Holly vede acum fragmente de sticlă pe petalele conului, sau pe frunzele lui… sau cum s-or numi chestiile alea pe care le au conurile. Unul dintre cioburi pare că are stropi de sânge pe el, deşi ea îşi spune că este doar o iluzie optică, provocată de luminile uneia dintre ambulanţe.

Lester Holt:

— Chet, este îngrozitor ce s-a petrecut acolo. Absolut îngrozitor! Camera se retrage şi îl arată din nou pe Ondowsky.

— Ai dreptate. Este o privelişte îngrozitoare. Acum, Lester, vreau să văd dacă…

Pe stradă aterizează un elicopter pe latura căruia scrie MERCY HOSPITAL. Curentul puternic făcut de elice îi ridică părul în cap lui Chet Ondowsky, care începe să zbiere pentru a se face auzit:

— Vreau să văd dacă pot da şi eu o mână de ajutor! Este înfiorător, este o tragedie colosală! Îţi predau legătura!

Reapare Lester Holt şi nu este prea zâmbitor.

— Ai grijă de tine, Chet! Stimaţi telespectatori, acum vom reveni la programul nostru normal, dar vă vom ţine la curent cu situaţia aceasta…

Holly apasă butonul telecomenzii şi închide televizorul. Nu mai are niciun chef de procese imaginare. Astăzi, cel puţin. Nu-i iese din minte silueta aceea flască din braţele bărbatului cu vestă galbenă. Un pantof, doi pantofi. Doar unul singur. O să se uite diseară la ştiri? Probabil că da. Nu că şi-ar dori asta, dar nu se va putea abţine. Trebuie neapărat să afle câte victime sunt. Şi câţi sunt copii.

Pete o ia de mână, făcând-o să tresară. Tot nu-i prea place să o atingă cineva, dar acum se simte bine cu mâna ei în mâna lui.

— Vreau să ţii minte o chestie, îi spune Pete.

Se întoarce cu faţa la el. Pete pare foarte serios.

— Tu şi cu Bill aţi împiedicat să se petreacă un lucru mult mai rău decât asta de acum, îi zice el. Cretinul ăla bolnav la cap de Brady Hartsfield{79} ar fi putut să omoare cu bomba lui sute de oameni la concertul rock. Poate mii de oameni.

— Şi pe Jerome, şopteşte Holly. Şi Jerome era acolo.

— Era. Şi tu erai. Şi Bill. Şi Jerome. Cei trei muşchetari. *Puteaţi* să-l împiedicaţi. Şi aţi făcut-o. Dar chestia asta…

Pete face un semn din cap spre televizor.

— Chestia asta altcineva ar fi trebuit s-o împiedice.

3

S-a făcut ora şapte şi Holly tot la birou este. Examinează nişte facturi care nu prea au nevoie de nicio examinare. A reuşit să se abţină şi nu a dat drumul la televizor la şase şi jumătate ca să-l vadă iarăşi pe Lester Holt prezentând ştirile. Însă nu vrea să se ducă acasă deocamdată. De dimineaţă visa la cina vegană pe care avea să şi-o cumpere de la Mr. Chow, restaurantul chinezesc, şi voia să o mănânce în timp ce se uita la *Pretty Poison*, un thriller din 1968, cu Anthony Perkins şi Tuesday Weld, film ale cărui merite au fost pe nedrept ignorate de critici. Însă în seara asta n-are nevoie de niciun fel de otravă, fie ea oricât de drăguţă{80}. A fost otrăvită suficient de veştile din Pennsylvania şi este posibil să nu se mai poată stăpâni în continuare şi să se uite la CNN. Iar asta o va face să se perpelească în aşternuturi şi somnul o va lua – dacă o va lua – abia spre două sau trei dimineaţa.

La fel ca majoritatea oamenilor din acest secol al XXI-lea suprasaturat de ştirile din media, Holly s-a obişnuit cu actele de violenţă săvârşite de bărbaţi (pentru că mai ales bărbaţii se comportă astfel) în numele religiei sau politicii

– devenite acum doar nişte vorbe goale. Însă ce s-a întâmplat la gimnaziul acela seamănă mult prea mult cu ce era să se întâmple la Complexul de Cultură şi Artă din Midwest, când Brady Hartsfield a vrut să arunce în aer câteva mii de copii; şi seamănă cu ce s-a întâmplat la Complexul Municipal, unde a intrat cu un Mercedes în mulţimea de oameni în căutare de locuri de muncă{81}, ucigând… nici nu-şi mai aminteşte cât de mulţi. Nu vrea să-şi amintească.

Tocmai pune dosarele la loc – la urma urmei, tot trebuie să se ducă acasă la un moment dat – când aude din nou liftul. Aşteaptă să vadă dacă va urca mai sus de etajul patru, însă liftul se opreşte. Probabil că e Jerome, dar tot deschide al doilea sertar al biroului şi stă cu mâna pe tubul de acolo. Are două butoane. Dacă-l apeşi pe unul, se porneşte o sirenă care-ţi sparge timpanele. Îl apeşi pe celălalt şi dai cu un jet de piper în ochii nepoftitului.

Dar el este. Holly ia mâna de pe dispozitivul de autoapărare şi închide sertarul. Se minunează (şi nu-i pentru prima oară de când tânărul s-a întors de la Harvard) cât de înalt şi frumos s-a făcut. Nu poate să sufere puful ăla pe care l-a lăsat să-i crească în jurul gurii şi căruia el îi zice „ţăcălie”, dar nu-i va spune niciodată. În seara aceasta, păşeşte agale şi greoi, nu sprinten şi ferm cum o face de obicei. Îi aruncă un „Salut, Hollyberry!” şi se prăbuşeşte pe scaunul rezervat clienţilor.

În mod normal, i-ar aduce aminte că nu-i place deloc numele ăla copilăresc de alint – aşa începe orice dialog al lor –, dar nu şi în seara asta. Sunt prieteni şi, pentru că ea nu a avut niciodată prea mulţi, Holly se străduieşte să şi-i păstreze pe cei pe care îi are acum.

— Pari foarte obosit.

— A fost un drum lung. Ai auzit ce s-a întâmplat la şcoala aia? La radio numai despre asta se vorbeşte.

— Mă uitam la *John Law* când au întrerupt emisiunea ca să dea ştirea. De atunci încoace am evitat să deschid televizorul. Cât de rău e?

— Cică deocamdată sunt douăzeci şi şapte de morţi, dintre care douăzeci şi trei sunt copii între doişpe şi paişpe ani. Dar totalul o să fie mai mare. Mai sunt câţiva copii şi doi profesori care n-au fost găsiţi încă, plus că vreo zece sau mai multe victime sunt în stare critică. E mai rău decât a fost la Parkland{82}. Ţi-ai adus aminte de Brady Hartsfield?

— Bineînţeles.

— Mda, şi eu. Mă gândesc la toţi morţii pe care i-a făcut la Complexul Municipal şi pe care ar fi putut să-i facă la concertul băieţilor de la ’Round

Here. Nu vreau să mă gândesc la asta şi îmi tot spun că atunci noi am câştigat, pentru că mă ia cu fiori doar când îmi aduc aminte.

Holly ştie cum e să te ia cu fiori. I se întâmplă foarte des.

Jerome îşi trece palma încet peste obraz şi, în liniştea aşternută în birou, Holly aude cum îi fac *scârţ-scârţ* degetele pe ţepii proaspăt crescuţi.

— Am făcut un curs de Filosofie în anul doi de la Harvard. Ţi-am povestit vreodată despre asta?

Holly clatină din cap.

— Se chema…

Jerome face în aer semnul de ghilimele.

— …„Problema Răului”. Am vorbit mult atunci despre conceptele care se numesc „răul interior” şi „răul exterior”. Şi am… Ce ai, Holly? Ţi-e rău?

— Nu, n-am nimic, răspunde ea.

Şi chiar nu are… dar când a auzit de răul exterior, s-a dus imediat cu mintea la monstrul pe care l-a urmărit împreună cu Ralph până în vizuina lui. Monstrul care avusese multe nume şi purtase multe chipuri, dar pe care ea îl numise întotdeauna „Străinul”, iar acel străin fusese inimaginabil de rău. Nu i-a spus niciodată lui Jerome ce s-a întâmplat în peştera aceea căreia localnicii îi spuneau Grota Marysville, deşi crede că el cam ştie că acolo s-au petrecut lucruri abominabile – mult mai cumplite decât s-a relatat în ziare.

O priveşte nu prea convins.

— Hai, spune mai departe! îl roagă ea. Mi se pare extrem de interesant.

Nu minte deloc.

— Păi… consensul la care am ajuns a fost că există un rău exterior doar dacă accepţi existenţa unui bine exterior…

— Adică Dumnezeu, spune Holly.

— Da. Atunci poţi să crezi că există demoni şi că exorcizarea este o ripostă justificată la adresa lor. Şi mai poţi să crezi că există spirite ostile…

— Adică fantome, spune Holly.

— Da. Ca să nu mă apuc acum să înşir blestemele care funcţionează pe bune, şi vrăjitoarele, şi *dybbuk*[{83}], şi câte şi mai câte. Dar, când eşti în facultate, chestiile astea ţi se par nişte prostii. Dumnezeu însuşi, existenţa lui, ţi se pare cea mai mare aiureală.

— Sau existenţa *ei*, spune cu ţâfnă Holly.

— Mă rog, spune-i cum vrei. Dacă Dumnezeu nu există, cred că nu contează ce pronume folosim. Prin urmare, rămâne doar răul interior. Ăla pe care-l manifestă cretinii. Ăia care-şi omoară copiii în bătaie, ucigaşii în serie

ca boul ăla de Brady Hartsfield, ăia care fac epurări etnice, ăia care comit genocide, ăia care au comis atentatele de la 11 septembrie, ăia care comit asasinate în masă sau atacuri teroriste ca ăsta de azi.

— Asta se spune? îl întreabă Holly. Că a fost un atac terorist, poate pus la cale de ISIS?

— Aşa *se presupune*, dar deocamdată nu l-a revendicat nimeni.

Acum se scarpină pe celălalt obraz, şi tot *scârţ-scârţ* se aude. Dar, stai puţin, are ochii înlăcrimaţi? Holly crede că da, îi are; dacă Jerome se apucă acum să plângă, o să plângă şi ea, că nu-i în stare să se stăpânească. Tristeţea e contagioasă – ei, cât de penibilă e scuza asta?

— Dar uite cum stă treaba cu răul exterior şi ăla interior – *eu personal cred că nu există nicio diferenţă.* Tu ce crezi, Holly?

Ea se gândeşte la tot ce ştie şi la toate cele trăite alături de tânărul acesta, şi alături de Bill, şi alături de Ralph Anderson.

— Nu, răspunde ea. Nici eu nu cred că există.

— Eu cred răul e o pasăre, spune Jerome. O pasăre mare, zbârlită şi cenuşie. Şi pasărea asta zboară de colo până colo. Şi a nimerit în capul lui Brady Hartsfield. Şi a nimerit în capul tipului ăluia care a tras în mulţimea din Las Vegas{84}. Pasărea asta zănatică a intrat şi în Eric Harris şi Dylan Klebold{85}. Şi în Hitler. Şi în Pol Pot. Le intră în minte şi îşi ia zborul mai departe după ce îşi face treaba şi se satură de sânge. Vreau să prind pasărea aia.

Strânge pumnii şi o priveşte drept în ochi şi, da, îi are plini de lacrimi.

— S-o prind şi să-i sucesc gâtul.

Holly se ridică, ocoleşte biroul, se aşază în genunchi lângă el şi îl ia în braţe. E o îmbrăţişare cam stângace, pentru că Jerome stă pe scaun, dar îşi atinge scopul. Şi barajul se sparge. O înţeapă în obraz ţepii bărbii lui.

— Câinele a murit.

— Ce spui?

Abia dacă-i înţelege cuvintele printre suspine.

— Lucky. Labradorul auriu. Când a aflat că nu primeşte nicio recompensă, căcănarul ăla care l-a furat l-a spintecat şi l-a aruncat într-un şanţ. L-a găsit cineva – încă trăia – şi l-a dus la spitalul veterinar din Youngstown. A mai trăit o jumătate de oră. N-au mai putut să-l ajute cu nimic. Deci n-a avut prea mult noroc, nu?

— În regulă, murmură Holly, mângâindu-l pe spate.

Normal că acum plânge şi ea. Îi curge şi nasul – păi, cum altfel? Cââââh!

— În regulă, Jerome.

— Ba nu e. Ştii şi tu că nu e.

Se retrage uşor şi se uită la ea. Are şi ţăcălia, şi obrajii uzi de lacrimi.

— I-a tăiat burta căţelului ăluia drăgălaş şi l-a aruncat în şanţ cu maţele pe-afară. Şi mai ştii ce s-a întâmplat atunci?

Holly ştie, dar clatină din cap.

— Atunci pasărea a zburat mai departe, spune Jerome, ştergându-şi ochii cu mâneca. Acum a ajuns în capul altcuiva. *Măi, ce bine e aici, câte nebunii o să facem noi împreună!*

4

Nu mai e mult şi se face ora zece. Holly renunţă la citit, că oricum nu se poate concentra, şi dă drumul la televizor. Aruncă o privire la ştiriştii de la CNN, dar nu le poate suporta limbuţia. Vrea să audă ştiri importante, ştiri de ultimă oră. Mută pe postul NBC şi pe ecran apar cuvintele REPORTAJ DE ULTIMĂ ORĂ: TRAGEDIE ÎN PENNSYLVANIA. Fondul muzical este unul de doliu. Din studioul din New York, ştirile sunt prezentate de Andrea Mitchell. Începe prin a-i informa pe toţi americanii că preşedintele a postat pe Twitter un mesaj în care spune că toate „gândurile şi rugăciunile” lui se îndreaptă spre victime şi familiile acestora – aşa cum face după fiecare tragedie din ultima vreme: Pulse{86}, Las Vegas, Parkland. Vorbăria asta goală este urmată de bilanţul actualizat: treizeci şi unu de morţi, şaptezeci şi trei (Doamne Dumnezeule, atât de mulţi!) răniţi, nouă în stare critică. Dacă Jerome a avut dreptate, înseamnă că au murit cel puţin trei dintre răniţii aflaţi în stare critică.

— Două organizaţii teroriste, Houthi Jihad{87} şi Tigrii Eliberării din Tamil Eelam{88}, au revendicat acest atentat, spune Mitchell, însă sursele noastre din Departamentul de Stat ne-au informat că niciuna dintre aceste revendicări nu este plauzibilă şi că pare mai degrabă un atac comis de un „lup singuratic”{89}, similar aceluia săvârşit de Timothy McVeigh, care, în 1995, a detonat o bombă foarte puternică în sediul clădirii federale Alfred P. Murrah din Oklahoma City. În explozia aceea au murit o sută şaizeci şi opt de persoane.

Şi acolo au fost mulţi copii, îşi spune Holly. Niciun foc al iadului nu este destul de arzător pentru cei care ucid copii în numele lui Dumnezeu sau al vreunei ideologii, sau ambele. Îşi aduce aminte de pasărea cenuşie a lui Jerome.

— Bărbatul care a adus bomba a fost înregistrat de o cameră de supraveghere când a intrat în gimnaziu, continuă Mitchell. Îi vom afişa fotografia în următoarele treizeci de secunde. Priviţi cu atenţie şi, dacă îl recunoaşteţi, sunaţi la numărul de pe ecran. Se oferă o recompensă de două sute de mii de dolari pentru informaţia care ar duce la arestarea şi aducerea sa în faţa justiţiei.

Apare imaginea. Este colorată şi foarte clară. Evident, nu-i perfectă, pentru că bărbatul se uită drept înainte, iar camera este poziţionată deasupra uşii, dar este destul de bună. Holly se apleacă spre televizor şi imediat se activează toate calităţile ei de excepţie, care o fac să fie un detectiv atât de bun – unele dintre aceste calităţi fiind înnăscute, iar altele perfecţionate în timpul colaborării sale cu Bill Hodges. Tipul este ori un caucazian bronzat (puţin probabil în perioada aceasta a anului, dar nu imposibil), ori un hispanic sau un arab cu pielea mai deschisă, sau poate este totuşi un caucazian care s-a dat cu fond de ten. Holly merge pe ultima variantă: caucazianul fardat. Estimează că ar avea patruzeci şi ceva de ani. Poartă ochelari cu rame aurii. Mustaţa neagră e micuţă şi îngrijită. Părul – tot negru – este tuns scurt. Se vede chestia asta, pentru că nu poartă şapcă. Dacă ar fi purtat, nici nu i s-ar fi văzut bine faţa. Cât tupeu pe ticălosul ăsta, îşi spune Holly. Ştia că vor fi camere de supraveghere, ştia că va fi filmat, dar nu i-a păsat deloc.

— Nu-i un simplu ticălos, murmură ea, cu ochii ţintă la ecran.

Îşi întipăreşte în minte fiecare trăsătură. Nu pentru că s-ar ocupa de acest caz, ci pentru că aşa este firea ei.

— E un *criminal,* asta e.

Revine Andrea Mitchell.

— Dacă îl recunoaşteţi, sunaţi la numărul de pe ecran. Sunaţi imediat. Acum dăm legătura corespondentului nostru de la gimnaziul Macready. Mai eşti acolo, Chet?

Mai este. Stă în lumina puternică a camerei de luat vederi. În zona distrusă a gimnaziului se văd alte lumini puternice, iar fiecare cărămidă răsturnată aruncă propria-i umbră dezolantă. Se aude vâjâitul generatoarelor. Oameni în uniforme fug de colo până colo, strigând şi vorbind în microfoanele minuscule din dotare. Pe geaca unora dintre ei scrie FBI, pe altele ATF{90}. Este acolo şi o echipă ai cărei membri poartă combinezoane albe de protecţie. Se văd fluturând benzile galbene cu care au izolat poliţiştii zona. Senzaţia pe care ţi-o dă scena este a unui haos controlat. Cel puţin Holly speră să fie controlat. Cineva trebuie să conducă operaţiunile, poate chiar din autorulota

Winnebago pe care o observă în colţul din stânga spate al imaginii.

Probabil Lester Holt a ajuns deja acasă şi se uită la televizor în pijama şi papuci, dar Chet Ondowsky este la datorie. Foarte activ şi plin de energie, chiar şi după atâtea ore. Holly îl înţelege. Foarte posibil că nu va mai transmite niciodată informaţii despre ceva atât de important şi a fost la faţa locului chiar de la bun început şi urmăreşte neabătut întreaga desfăşurare a evenimentelor. Încă poartă sacoul şi probabil că mai devreme i-a fost bine aşa, dar acum s-a făcut frig. Holly îi vede aburii respiraţiei şi este convinsă că sărmanul om tremură.

Daţi-i, măi, ceva mai gros să pună pe el, îi îndeamnă Holly în gând pe cei din jurul corespondentului local. Un hanorac, o bluză de trening, orice.

Va trebui să arunce sacoul ăla. E mânjit cu moloz şi sfâşiat în vreo două locuri – la mânecă şi la buzunar. Şi mâna în care ţine microfonul îi este mânjită cu moloz. Şi cu altceva… Sânge? Holly aşa crede. Iar dunga aia pe care o are pe obraz… tot sânge este.

— Chet?

Vocea fără trup a Andreei Mitchell.

— Mă auzi?

Mâna fără microfon se ridică la casca din ureche, iar Holly observă că are şi plasturi pe două degete.

— Da, te aud.

Se întoarce cu faţa la camera de filmat.

— Sunt Chet Ondowsky şi vă relatez de la gimnaziul Albert Macready din Pineborough, Pennsylvania, unde mai devreme a explodat o bombă. Această şcoală liniştită a fost zguduită de o explozie de proporţii azi după-amiază, imediat după ora două…

Andrea Mitchell apare într-o fereastră mică din colţul ecranului.

— Chet, o sursă din Departamentul pentru Securitate Internă ne-a spus că explozia a avut loc la ora paisprezece şi nouăsprezece minute. Nu ştiu cum autorităţile pot stabili cu atâta precizie momentul, dar se pare că pot.

— Da, spune Chet.

Corespondentul pare că nu se mai poate concentra, iar Holly îşi zice că trebuie să fie îngrozitor de obosit. Dar oare va fi capabil să doarmă la noapte? Ea crede că nu.

— Da, cam aşa a fost. După cum vezi şi tu, Andrea, se încheie căutările altor victime, dar abia acum începe munca criminaliştilor. Până mâine-dimineaţă, în acest loc vor fi mai mulţi specialişti şi…

— Scuză-mă, Chet, dar ai luat şi tu parte la căutări, nu-i aşa?

— Da, Andrea. Toţi am dat o mână de ajutor. Localnicii – unii dintre ei părinţi. Alison Greer şi Tim Witchick, de la postul KDKA. Donna Forbes, de la WPCW. Şi Bill Larson, de la…

— Sigur, dar am auzit că tu însuţi ai reuşit să scoţi doi copii de sub dărâmături.

Chet nu încearcă să mimeze modestia şi nici să pară stânjenit; Holly îi dă mai multe puncte pentru această reacţie.

— Aşa este, Andrea, spune el pe acelaşi ton profesional. L-am auzit pe unul dintre ei gemând şi l-am văzut pe celălalt. O fată şi un băiat. Am aflat numele băiatului: Norman Fredericks. Fata…

Îşi umezeşte buzele. Îi tremură microfonul în mână şi Holly îşi spune că nu frigul este de vină.

— Fata era în stare foarte gravă. Plângea… plângea după mama ei.

Andrea Mitchel arborează o mină îndurerată.

— Îngrozitor, Chet!

Este. Prea îngrozitor pentru Holly. Ia telecomanda ca să închidă televizorul – în fond, a aflat informaţiile principale, ba chiar mai multe decât ar fi avut nevoie –, dar ezită. Nu-şi poate lua ochii de la buzunarul rupt al corespondentului. Poate Ondowsky şi l-a sfâşiat când căuta victimele. Dar, dacă este evreu, s-ar fi putut să şi-l fi sfâşiat în mod intenţionat. Este un obicei care se numeşte *keriah* şi care presupune să-ţi sfâşii hainele după decesul cuiva şi astfel să-ţi expui în mod simbolic inima rănită. Probabil acesta este adevăratul motiv pentru care buzunarul acela este rupt. Aşa îşi doreşte ea să creadă.

5

În ciuda aşteptărilor, nu are parte de insomnie. Holly adoarme în câteva minute. Poate că lacrimile vărsate împreună cu Jerome au ajutat-o să-şi spele parte din veninul pe care i-l vârâseră în minte ştirile din Pennsylvania. Şi au mai alinat-o. Înainte de a cădea într-un somn adânc, îşi spune că ar trebui să discute despre asta la următoarea şedinţă de psihoterapie cu Allie Winters.

Se trezeşte la un moment dat înainte de ivirea zorilor. Este 9 decembrie. A deşteptat-o gândul la corespondentul acela, Ondowsky. Ceva în legătură cu el. Dar ce? Că părea epuizat? Că avea zgârieturi şi moloz pe mâini? Că îi era rupt buzunarul de la sacou?

Buzunarul, îşi spune ea. Asta trebuie să fi fost. Poate l-am visat.

Îşi murmură în întuneric rugăciunea obişnuită:

— Mi-e dor de tine, Bill. Îmi iau pastilele de Lexapro{91} şi nu mai fumez.

Apoi adoarme din nou şi nu se mai trezeşte decât atunci când sună ceasul deşteptător, la 6:00.

9-13 DECEMBRIE, 2020

1

Agenţia de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie” a reuşit să îşi mute biroul în apartamentul nou şi mai scump de la etajul patru al Blocului Frederick din centru, pentru că afacerile au mers şi merg bine. Prin urmare, Holly şi Pete au mult de lucru tot restul săptămânii. Holly nu mai are vreme să se uite nici măcar la *John Law* şi se gândeşte doar din când în când la explozia de la şcoala din Pennsylvania, cu toate că la televizor continuă reportajele şi transmisiunile în direct şi cu toate că nu a uitat ce s-a petrecut acolo.

Agenţia lor colaborează cu două dintre cele mai mari firme de avocatură din oraş, firme de top, cu o mulţime de nume înşirate pe placa de pe uşă. Lui Pete îi place să facă bancuri pe seama lor. A fost poliţist, aşa că nu se dă în vânt după avocaţi; dar ar fi al doilea care să recunoască (Holly ar fi prima) că se câştigă foarte bine din scoaterea pârâţilor din ascunzători şi înmânarea citaţiilor.

— Să aibă parte de un Crăciun fix aşa cum o să am şi eu, spune Pete joi dimineaţă, plecând cu o valiză plină cu nervi şi frustrări.

În afară de înmânarea citaţiilor, „Ce-am găsit…” colaborează îndeaproape şi cu câteva companii de asigurări – locale, nu din acelea de pe pieţele mondiale –, iar Holly îşi petrece aproape întreaga zi de vineri investigând o presupusă incendiere premeditată. Poliţa este destul de mare, iar deţinătorul ei are nevoie de bani, aşa că ea are sarcina de a se asigura că tipul chiar se afla în Miami – aşa cum pretindea – atunci când depozitul i-a fost cuprins de flăcări. Se dovedeşte că exact acolo era, chestie în favoarea lui, dar în defavoarea companiei Lake Fidelity.

Pe lângă toate aceste sarcini, pe care se bazează întotdeauna ca să-şi achite facturile cele mari, mai au de dat de urma unui datornic fugar (îl găseşte Holly în doi timpi şi trei mişcări de la computer, urmărindu-i activităţile de pe card), mai au de găsit un tip care a ieşit pe cauţiune, dar nu s-a prezentat la proces. Şi, desigur, mai trebuie să caute copii şi căţei pierduţi. În mod normal, Pete caută copiii, iar Jerome – atunci când vine să lucreze la agenţie – se înţelege de minune cu câinii.

Prin urmare, nu o surprinde deloc că moartea lui Lucky l-a afectat atât de tare şi nu doar din cauză că a fost ceva de o cruzime îngrozitoare, ci pentru că

Odell, câinele iubit al familiei Robinson, a murit de inimă cu un an în urmă. Nu au niciun câine în agenda de joi şi vineri, nici pierduţi şi nici furaţi, ceea ce pică tocmai bine, pentru că Holly are prea multă treabă, iar Jerome este acasă la el, lucrând la ce lucrează el. Prioritatea lui de acum este proiectul început ca o simplă lucrare studenţească. Prioritate? Mai degrabă obsesie. Părinţii lui nu văd cu ochi tocmai buni decizia de a-şi lua un an liber – „an de pauză” îi zice el. Holly se bucură că a făcut-o. Nu pentru că ar fi convinsă că Jerome o să zguduie lumea, dar pentru că ea simte că îi va stârni un *interes.* Are încredere în Jerome. Şi este plină de speranţă, aşa cum îi stă în fire. Da, speră că aşa va fi.

Urmăreşte doar cu coada ochiului ultimele ştiri despre explozia de la gimnaziu – nici nu sunt prea multe. A mai murit una dintre victime – profesor, nu elev – şi mai mulţi copii cu răni minore au fost externaţi de la spitalele din zonă. Doamna Althea Keller, singura persoană care a stat de vorbă cu tipul de la firma de curierat/tipul care a adus bomba, şi-a recăpătat cunoştinţa, însă nu are prea multe de adăugat la ceea ce ştiu deja investigatorii. Le spune doar că presupusul expeditor al pachetului era o şcoală din Scoţia şi că în săptămânalul din Pineborough a apărut un articol despre relaţia transatlantică dintre grupurile de elevi, alături de o fotografie de grup a Asociaţiei „Nemo Me Impune Lacessit” (poate printr-o ironie a sorţii, dar puţin probabil, toţi cei unsprezece membri ai cercului – Impunii, aşa îşi ziceau ei – au scăpat nevătămaţi din explozie). Camioneta a fost găsită într-o magazie din apropiere, ştearsă complet de amprente şi spălată cu clor ca să nu se poată preleva ADN-ul persoanei care a folosit-o. Poliţia a fost asaltată cu apeluri de la oameni care pretindeau că îl pot identifica pe bărbatul din imagini, dar niciuna dintre informaţii nu a dat rezultate. Acum, speranţa de a-l prinde cât mai repede este înlocuită cu spaima că individul poate nu şi-a terminat treaba şi că abia a început. Holly trage nădejde că nu este aşa, însă experienţa ei cu Brady Hartsfield o face să se aştepte la ce este mai rău. În cel mai fericit caz, îşi spune ea (cu o insensibilitate care pe vremuri nu o caracteriza), tipul ăla s-a sinucis.

Vineri după-amiază, când mai are puţin şi îşi termină de scris raportul pentru Lake Fidelity, sună telefonul. Este mama ei, care îi dă veştile de care se temea Holly. Ascultă, spune ce se cuvine să spună într-o asemenea situaţie şi îi permite mamei să o trateze în continuare ca pe un copil (cu toate că scopul telefonului solicită o atitudine adultă din partea lui Holly). O întreabă dacă se spală pe dinţi după fiecare masă, dacă ţine minte să-şi ia

medicamentele numai după ce a mâncat, dacă se uită doar la patru filme pe săptămână, nu mai multe etc. etc. Holly încearcă să nu bage în seamă migrena pe care i-o declanşează aproape întotdeauna telefoanele mamei – în special acesta de azi. Îşi asigură mama că da, va veni duminică să dea o mână de ajutor, va ajunge până în prânz, ca să poată lua încă o masă în familie.

Familia mea, îşi zice Holly. *Familia mea sărită de pe fix.*

Pentru că Jerome îşi ţine telefonul închis în timp ce lucrează, o sună pe Tanya Robinson, mama lui Jerome şi a Barbarei. Holly îi spune Tanyei că nu va putea veni duminică să cineze cu ei, pentru că trebuie să plece din oraş. Are un fel de problemă de familie. Tanya o compătimeşte:

— Vai de mine, Holly! Îmi pare tare rău, scumpa mea. O să te descurci?

— Da, zice Holly.

Aşa răspunde mereu când îi pune cineva întrebarea asta cu atât de multe subînţelesuri oribile. Este destul de sigură că vocea îi sună normal. Însă, imediat după ce închide telefonul, îşi pune mâinile la ochi şi începe să plângă. Din cauză că i s-a spus *scumpa mea.* Cineva i-a spus aşa tocmai ei, care în liceu fusese poreclită „Bâlbeta”.

Fie şi numai pentru asta şi tot trebuie să se simtă mulţumită cu viaţa ei de acum.

2

Sâmbătă seara, Holly îşi face traseul folosind aplicaţia Waze din calculator, stabilind unde se va opri ca să meargă la toaletă şi să-şi alimenteze cu benzină Priusul. Ca să ajungă acolo până la prânz, va fi nevoită să plece la şapte şi jumătate şi va avea vreme de o ceaşcă de cafea (fără cofeină), o felie de pâine prăjită şi un ou fiert. După ce şi-a stabilit astfel programul în cel mai mic detaliu, se culcă, dar nu reuşeşte să adoarmă în primele două ore, lucru care i s-a întâmplat şi în noaptea de după explozia de la gimnaziul Macready. Iar când, în sfârşit, o ia somnul, îl visează pe Chet Ondowsky. Acesta descrie carnajul pe care l-a văzut când a sosit la faţa locului şi dă nişte amănunte pe care nu le-ar destăinui niciodată în faţa camerei de luat vederi. Era mult sânge pe cărămizi, spune el. Era un picior încălţat cu un pantof, dar fără trup, spune el. Fetiţa care plângea după mămica ei, spune el, a urlat de durere când a luat-o în braţe, cu toate că el s-a mişcat cu infinită blândeţe. Înşiră toate aceste lucruri pe tonul lui sec, de corespondent TV. Însă, în timp ce vorbeşte, începe să-şi sfâşie hainele de pe el. Nu doar buzunarul şi mâneca de la sacou, ci mai

întâi un rever, apoi şi celălalt. Îşi smulge cravata de la gât şi o rupe în două. Apoi şi cămaşa, smulgându-i nasturii.

Fie visul se destramă înainte să treacă şi la pantalonii costumului, fie mintea ei conştientă refuză să şi-l mai amintească de dimineaţă, când o trezeşte ceasul deşteptător. În orice caz, nu se simte deloc odihnită şi mănâncă fără pic de poftă oul şi felia de pâine prăjită. O face doar ca să capete ceva energie pentru ceea ce se anunţă a fi o zi dificilă. În mod normal, îi place să parcurgă drumuri lungi cu maşina, dar ce o aşteaptă la destinaţie îi stă ca o greutate pe suflet.

Geanta ei de voiaj, mică şi albastră – căreia îi zice „trusa cu strictul necesar” – o aşteaptă lângă uşă. În ea şi-a pus un schimb de haine şi articolele de toaletă, pentru eventualitatea în care va fi nevoită să rămână peste noapte. O agaţă de umăr, ia ascensorul ca să coboare de la etajul unde îşi are apartamentul micuţ şi confortabil, deschide uşa şi dă cu ochii de Jerome Robinson, care şade pe scara din faţă. Bea o Cola, iar lângă el are rucsacul pe care scrie JERRY GARCIA{92} TRĂIEŞTE.

— Jerome? Ce faci aici?

Şi, pentru că pur şi simplu nu se poate abţine, adaugă imediat:

— Şi bei Cola la şapte jumate dimineaţa? Câăh!

— Vin cu tine, spune el.

Iar felul în care se uită la ea o face să priceapă că nu are niciun sens să se opună. Foarte bine, pentru că nici nu vrea.

— Mulţumesc, Jerome, zice Holly.

Deşi îi este greu, reuşeşte să-şi stăpânească lacrimile.

— E foarte frumos din partea ta.

3

Jerome conduce prima jumătate a drumului, iar apoi, după oprirea la benzinăria cu toaletă, schimbă locurile. Pe măsură ce se apropie tot mai mult de suburbia Covington din Cleveland, Holly simte cum i se instalează groaza în suflet la gândul lucrurilor care o aşteaptă acolo (care *ne* aşteaptă acolo, se corectează ea). Ca să nu cadă pradă disperării, îl întreabă pe Jerome cum avansează cu proiectul său. Cu cartea.

— Bineînţeles, dacă vrei să vorbeşti despre asta. Cunosc câţiva scriitori care refuză să…

Dar Jerome vrea. Totul a început de la o lucrare pe care a trebuit să o facă

pentru un curs numit Sociologie în Alb şi Negru. Jerome a decis să scrie despre stră-străbunicul lui, fiu al unor foşti sclavi, născut în 1878. Alton Robinson şi-a petrecut copilăria şi o parte din tinereţe în Memphis, unde, în ultimii ani ai secolului al XIX-lea, exista o înfloritoare clasă de mijloc formată din persoane de culoare. Dar atunci când febra galbenă şi grupurile de justiţiari albi au dat o lovitură puternică acestui sistem economic destul de bine echilibrat, foarte mulţi oameni de culoare au plecat de acolo, lăsându-i pe albii pentru care lucraseră să-şi facă singuri mâncarea, să-şi arunce singuri gunoiul şi să-şi şteargă singuri la fund propriii copii.

Alton s-a stabilit în Chicago, unde a lucrat într-o fabrică de ambalare a cărnii, a reuşit să strângă nişte bani şi a deschis un băruleţ cu doi ani înainte de Prohibiţie. În loc să-l închidă, atunci când „muierile s-au apucat să spargă butoaiele” (expresia aceasta este dintr-o scrisoare trimisă de Alton surorii lui – Jerome a găsit o adevărată arhivă de scrisori şi acte), s-a mutat în zona de sud a oraşului, o zonă mai deocheată, şi a deschis acolo o cârciumă clandestină, pe care a botezat-o „Bufniţa neagră”.

Cu cât Jerome descoperea mai multe informaţii despre Alton Robinson – afacerile necurate cu Alphonse Capone{93}, cele trei tentative eşuate de asasinat împotriva sa (a patra a avut succes), presupusa lui implicare în mai multe acţiuni de şantaj, influenţa lui în politică –, cu atât lucrarea lui devenea mai extinsă, iar celelalte cursuri i se păreau tot mai insignifiante. A predat eseul şi a primit nota maximă.

— Chestie de tot râsul, îi spune el lui Holly, când nu mai au decât optzeci de kilometri până la destinaţie. Lucrarea aia n-a fost decât vârful aisbergului, înţelegi? Cam ca prima strofă din baladele alea englezeşti care nu se mai termină. Dar eram deja la jumătatea semestrului al doilea din an şi trebuia să recuperez celelalte cursuri, unde rămăsesem în urmă. Ca să-i fac mândri de mine şi pe *mater*, şi pe *pater*.

— Atitudine foarte matură, îl laudă femeia care are sentimentul că nu a reuşit niciodată să-şi facă mama şi tatăl mândri de ea. Dar îmi imaginez că ţi-a fost greu.

— *A fost,* zice Jerome. Eram în flăcări, fato. Voiam să las baltă totul şi să mă ocup doar de stră-străbunicul Alton. Măi, omul ăla a avut o viaţă fabuloasă. Purta ace de cravată cu diamante şi perle şi haine din blană de nurcă. Dar mi-am dat seama că-i mai bine să las să dospească toate datele strânse. Când m-am reapucat de lucru – asta a fost în iunie –, mi-am dat seama că aveam un subiect trăsnet, sau aş fi putut să-l am dacă-mi făceam

treaba cum se cuvine. Ai citit *Naşul?*

— Am citit şi cartea, am văzut şi filmul, răspunde Holly. Toate cele trei filme.

Şi se simte obligată să adauge:

— Ultimul nu-i cine ştie ce.

— Mai ţii minte mottoul de pe prima pagină a romanului?

Ea clatină din cap.

— E un citat din Balzac. „În spatele fiecărei mari averi se ascunde o mare crimă.” Ei, ăsta-i subiectul pe care l-am văzut eu, cu toate că averea aia imensă i-a scăpat printre degete cu multă vreme înainte să fie împuşcat în Cicero{94}.

— Chiar că-i ca în *Naşul,* se minunează Holly.

— Ba nu e, pentru că negrii nu o să fie niciodată la fel de americani cum sunt italienii şi irlandezii. Pielea neagră nu-şi schimbă culoarea când o bagi în malaxor. Ce vreau eu să spun e…

Face o pauză, se gândeşte puţin, apoi continuă:

— Vreau să spun că discriminarea este mama tuturor relelor. Vreau să spun că drama lui Alton Robinson a fost ideea că *prin* fărădelege, prin crimă, ar putea obţine un soi de egalitate cu albii, iar ideea asta s-a dovedit a fi nimic altceva decât o himeră. Nu a fost omorât pentru că a intrat în competiţie cu Paulie Ricca, succesorul lui Capone, ci pentru că era negru. Pentru că era un *negrotei.*

Jerome, care-l enerva pe Bill Hodges (şi o scandaliza la culme pe Holly) atunci când îl apuca să facă pe nebunul şi le vorbea cu un accent exagerat de pitoresc – *şe mai faşi, pretenaş* şi *trebe musai să-ţi zic lu’ matale* aproape scuipă cu scârbă ultimul cuvânt.

— Te-ai gândit ce titlu să-i pui? îl întreabă Holly pe ton scăzut.

Se apropie de intrarea în Covington.

— Mda, cred că da. Dar nu e creaţia mea.

Jerome pare stânjenit.

— Uite, Hollyberry, dacă-ţi zic ceva, promiţi să nu mai zici nimănui? Nici lui Pete şi nici lui Barb şi nici părinţilor mei? Mai ales lor.

— Sigur. Sunt în stare să păstrez un secret.

Jerome ştie că aşa este, dar tot ezită o clipă înainte să i se destăinuie.

— Proful meu de la cursul de Sociologie în Alb şi Negru mi-a trimis lucrarea unei agente din New York. O cheamă Elizabeth Austin. A interesat-o, aşa că, după Ziua Recunoştinţei, i-am expediat paginile pe care le-am scris

din vară şi până atunci, cam o sută şi ceva. Doamna Austin spune că e bună de publicat şi nu doar în literatura de specialitate, chestie la care oricum abia dacă îndrăzneam să sper. Crede că ar putea s-o publice chiar una dintre editurile mari. Mi-a sugerat să-i pun un titlu în care să se regăsească numele cârciumii pe care a avut-o stră-străbunicul. *Bufniţa neagră. Mărirea şi decăderea unui gangster american.*

— E minunat, Jerome! Sunt convinsă că o mulţime de oameni ar fi interesaţi de o carte cu un asemenea titlu.

— Despre oamenii negri vorbeşti tu.

— Ba nu! Vorbesc despre toţi! Tu îţi imaginezi că doar albilor le-a plăcut *Naşul?*

Îi vine o idee şi îl întreabă cu teamă:

— Dar cum va reacţiona familia ta?

Se gândeşte la propria ei familie, care ar fi oripilată dacă un asemenea schelet ar fi scos din dulapul ei.

— Păi, spune Jerome, mi-au citit amândoi lucrarea şi le-a plăcut. Desigur, o carte e cu totul altceva, nu? O carte e citită de mult mai mulţi oameni, nu doar de un profesor. Însă este vorba despre ce s-a întâmplat în urmă cu patru generaţii…

Jerome pare tulburat. Holly îşi dă seama că se uită ţintă la ea, dar îl vede doar cu coada ochiului; la volan, întotdeauna stă cu faţa drept înainte. O apucă nebuneala la secvenţele alea din filme când şoferul se uită la pasagerul din dreapta în timp ce discută cu el. Îi vine mereu să strige: *Uită-te la drum, prostule! Chiar vrei să dai peste vreun copil în timp ce-ţi povesteşti viaţa amoroasă?*

— Tu ce părere ai, Holly?

Se gândeşte bine. Într-un final, spune:

— Eu zic că ar trebui să le arăţi şi părinţilor paginile pe care le-ai trimis agentei. Întreabă-i pe ei ce cred şi ia-le în considerare opiniile. Înţelege-le sentimentele şi încearcă să le respecţi. Apoi… mergi înainte. Scrie tot, şi părţile bune, şi cele rele, şi cele urâte.

Au ajuns la şoseaua care duce în Covington. Holly semnalizează.

— Eu n-am scris niciodată o carte, aşa că n-am de unde să ştiu, dar cred că e nevoie de destul curaj pentru asta. Deci uite ce cred eu că ar trebui să faci. Fii curajos.

La fel cum trebuie şi eu să fiu acum, îşi spune ea. Mai au trei kilometri până la casa părintească. Iar casa părintească este locul unde se simte

nefericită.

4

Casa familiei Gibney se află într-un cartier numit Meadowbrook Estates. În timp ce Holly face slalom prin păienjenişul de străzi (îndreptându-se către casa păianjenului, îşi spune ea şi imediat i se face ruşine pentru că se gândeşte astfel la propria-i mamă), Jerome spune:

— Dacă eu aş locui aici şi m-aş întoarce beat într-o noapte, cred că mi-ar trebui cel puţin o oră ca să-mi găsesc casa în care locuiesc.

Are perfectă dreptate. Casele sunt construite în stilul sobru şi fad al arhitecturii coloniale americane, toate cu acoperişul în pantă şi deosebindu-se una de cealaltă doar prin nuanţele zugrăvelii… ceea ce nu ajută la nimic pe timpul nopţii, chiar cu felinarele aprinse. Probabil că vara sunt şi straturi cu flori de diferite culori, însă acum toate curţile din Meadowbrook Estates sunt acoperite cu petice de zăpadă murdară. Holly i-ar putea spune lui Jerome că mamei sale îi place uniformitatea, că o face să se simtă în siguranţă (şi Charlotte Gibney are propriile-i fixaţii), dar nu o face. Se pregăteşte sufleteşte pentru perspectiva unui prânz stresant şi o după-amiază şi mai chinuitoare. Ziua mutării. Of, Doamne!

Intră pe aleea din faţa casei de la numărul 42 de pe Lily Court, opreşte motorul şi se întoarce cu faţa la Jerome.

— Trebuie să te avertizez. Mama spune că starea i s-a înrăutăţit mult în ultimele săptămâni. E drept că exagerează câteodată, dar nu cred că este cazul acum.

— Înţeleg, spune el şi o strânge uşor de mână. Nu-ţi face griji pentru mine. Tu să fii bine, da?

Nu apucă să-i răspundă, pentru că se deschide uşa şi din casă iese Charlotte Gibney, îmbrăcată tot în hainele bune cu care merge duminica la biserică. Holly ridică mâna în semn de salut, dar Charlotte nu-i răspunde.

— Intră, zice ea. Ai întârziat.

Holly ştie că a întârziat. Cinci minute.

Când se apropie de uşă, o vede pe Charlotte aruncându-i lui Jerome o privire întrebătoare. Adică: de ce l-ai adus şi pe ăsta?

— Îl ştii pe Jerome, spune Holly.

Aşa este; s-au întâlnit de vreo cinci sau şase ori, dar Charlotte îi aruncă de fiecare dată aceeaşi privire.

— A venit cu mine ca să-mi ţină de urât pe drum şi ca să mă susţină.

Jerome îi zâmbeşte lui Charlotte în cel mai fermecător mod cu putinţă.

— Bună ziua, doamnă Gibney! M-am invitat singur la dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează.

Charlotte nu-i răspunde şi zice doar atât:

— Intraţi, am îngheţat de frig.

De parcă ei îi ceruseră să iasă din casă.

În casa de la numărul 42, unde Charlotte locuieşte împreună cu fratele ei de când i-a murit soţul, este mult prea cald şi miroase atât de tare a *potpourri*{95}, încât Holly speră din suflet să n-o apuce tusea. Sau să nu vomite, ceea ce ar fi mult mai rău. În holul mic sunt patru măsuţe lipite de pereţi, care îngustează atât de mult spaţiul de trecere spre living, încât drumul printre ele pare o reală aventură, dat fiind că pe fiecare dintre ele sunt înghesuite bibelouri din porţelan pentru care Charlotte are o adevărată pasiune: elfi, gnomi, troli, îngeraşi, clovni, iepuraşi, balerine, căţeluşi, pisicuţe, oameni de zăpadă, Jack şi Jill{96} (fiecare cu câte o găletuşă în mână) şi, *la piece de resistance*{97}, un Pillsbury Doughboy{98}.

— Prânzul este pe masă, spune Charlotte. Doar o salată de fructe şi nişte pui rece, dar avem chec la desert… şi… şi…

I se umplu ochii de lacrimi, Holly le vede şi simte că o cuprinde – în ciuda tuturor strădaniilor ei de la şedinţele de terapie – un val de resentimente care seamănă cu ura. Poate chiar ură este. Se gândeşte la toate dăţile când a plâns în prezenţa mamei sale şi i s-a spus să se ducă la ea în cameră „până îţi trece”. Ar vrea să-i arunce acum în faţă toate vorbele astea, dar se stăpâneşte, se apropie cu mişcări stinghere şi stângace de Charlotte şi o îmbrăţişează. Îi simte oasele sub stratul subţire şi moale de carne şi îşi dă seama că mama ei este bătrână. Cum să deteste o bătrână care are nevoie de ajutorul ei? Foarte uşor – pare a fi răspunsul.

După câteva secunde – foarte puţine la număr –, Charlotte o împinge pe Holly de lângă ea, strâmbând puţin din nas, de parcă i-ar fi venit în nări un miros urât.

— Du-te la unchiul tău şi spune-i că masa este gata. Ştii unde este.

Evident că ştie. Din living se aud exclamaţiile dramatice ale crainicilor sportivi din emisiunea de dinaintea meciului. Ea şi cu Jerome se duc într-acolo în şir indian, nu cumva să răstoarne din greşeală vreun membru al galeriei din porţelan.

— Câte chestii din astea are? o întreabă Jerome în şoaptă.

Holly clatină din cap.

— Habar n-am. I-au plăcut întotdeauna, dar situaţia a scăpat de sub control odată cu moartea tatei.

Acum începe să vorbească mai tare şi pe un ton care încearcă să sune cât mai vesel.

— Bună, unchiule Henry! Vrei să mănânci? E gata prânzul.

Este limpede că unchiul Henry nu a putut să ajungă astăzi până la biserică. Zace în fotoliul lui cu spătar rabatabil, îmbrăcat cu o bluză de trening (pătată cu gălbenuş de ou de la micul dejun) şi o pereche de jeanşi cu elastic în talie. Pantalonii i s-au lăsat în jos şi i se vede partea de sus a boxerilor cu fanioane mici şi albastre. Ridică ochii de la televizor ca să se uite la musafiri. Nu-i recunoaşte în primul moment, apoi zâmbeşte larg.

— Janey! Ce cauţi aici?

Numele ăsta îi răsuceşte un cuţit în inimă lui Holly, care se duce pentru o clipă cu gândul la mâinile zgâriate ale lui Chet Ondowsky şi la buzunarul lui rupt. Şi de ce să nu o doară? Janey a fost verişoara ei, o femeie inteligentă şi optimistă şi plină de viaţă, aşa cum Holly nu va fi niciodată; şi a fost iubita lui Bill Hodges până când a murit într-o altă explozie, victimă a unei bombe puse de Brady Hartsfield şi destinată lui Bill.

— Nu sunt Janey, unchiule Henry.

Vorbeşte cu aceeaşi veselie artificială, la care apelează de obicei atunci când trebuie să ia parte la cocktailurile cu clienţii.

— Sunt Holly.

Altă privire golită de orice expresie, timp în care rotiţele ruginite se chinuiesc să-şi îndeplinească treaba pe care o făceau cu viteza fulgerului pe vremuri. După care bătrânul dă din cap.

— Sigur că da. Mi se pare că nu mă mai ajută vederea. Din cauză că mă uit prea mult la televizor.

Nu vederea este cea cu probleme, îşi zice Holly. Au trecut mulţi ani de la moartea lui Janey. *Asta-i* problema.

— Haide-ncoace şi îmbrăţişează-mă!

Îl ascultă, dar scurtează îmbrăţişarea cât de mult poate. Când se îndepărtează de el, îl vede că se holbează la Jerome.

— Cine-i…

Pe Holly o apucă groaza, imaginându-şi că o să spună *tânărul ăsta negru*, poate chiar *negroteiul ăsta*, dar nu zice aşa ceva.

— …tipul ăsta? Parcă te vedeai cu poliţistul ăla.

Nu se mai oboseşte să-l corecteze şi să-i explice că nu este Janey.

— Este Jerome. Jerome Robinson. V-aţi cunoscut mai demult.

— Da? Înseamnă că mă lasă memoria.

Nici măcar nu pare să glumească, dar tot nu îşi dă seama că exact asta se întâmplă.

Jerome dă mâna cu el.

— Ce mai faceţi, domnule?

— Nu prea rău la cât de bătrân sunt, răspunde unchiul Henry.

Dar, înainte să mai poată spune ceva, se aud strigătele – de fapt, zbieretele – lui Charlotte din bucătărie. Îi cheamă la masă.

— Vocea stăpânei, zice amuzat Henry.

Se ridică din fotoliu şi îi cad pantalonii. Nu pare să observe.

Jerome îi face semn din cap lui Holly, îndemnând-o să se ducă la bucătărie. Ea îi aruncă o privire nesigură, dar pleacă.

— Daţi-mi voie să vă ajut, spune Jerome.

Unchiul Henry nu zice nimic, doar se holbează la ecranul televizorului, dar fără să vadă în realitate ce se petrece acolo. Mâinile îi atârnă moi pe lângă trup. Jerome îi ridică pantalonii.

— Gata, am rezolvat. Vă e foame?

Unchiul Henry se uită surprins la Jerome, de parcă abia acum l-a văzut prima oară. Probabil chiar aşa şi este.

— Nu ştiu ce să zic despre tine, fiule, spune el.

— Ce anume să ziceţi, domnule? îl întreabă Jerome, luându-l de umeri şi întorcându-l cu faţa spre bucătărie.

— Poliţaiul ăla era prea bătrân pentru Janey, dar tu îmi pari prea tânăr.

Şi clatină încet din cap.

— Pur şi simplu, nu ştiu.

5

Reuşesc să ducă la bun sfârşit masa de prânz. Charlotte îl tot dojeneşte pe unchiul Henry şi îl ajută să-şi ducă furculiţa la gură din când în când. Pleacă de două ori de la masă şi se întoarce ştergându-şi ochii. Prin autoanaliză şi terapie, Holly a ajuns să priceapă că pe mama ei o sperie viaţa la fel cum o speria şi pe ea în trecut şi că, de fapt, cele mai antipatice trăsături ale ei – nevoia de a-i critica în permanenţă pe cei din jur, nevoia de a controla absolut tot ce se întâmplă – izvorăsc tocmai din spaima aceasta. Iar acum se

confruntă cu o situaţie pe care nu o poate controla.

Plus că îl iubeşte, îşi spune Holly. Da, şi asta. Este fratele ei, îl iubeşte, iar acum el pleacă de lângă ea. În mai multe moduri.

După masa de prânz, Charlotte îi alungă pe bărbaţi în living („Vedeţi-vă de meciul ăla al vostru, băieţi” – aşa le spune), iar ea şi Holly spală vasele. Imediat ce rămân singure, Charlotte îi zice lui Holly să-şi trimită prietenul să-i mute maşina ca să poată s-o scoată din garaj pe a lui Henry.

— I-am împachetat toate lucrurile şi le-am pus în portbagaj.

Vorbeşte din colţul gurii, aşa cum vorbesc actriţele în filmele proaste cu spioni.

— Crede că eu sunt Janey, zice Holly.

— Normal că asta crede, Janey a fost preferata lui, spune Charlotte, răsucind din nou cuţitul în inima lui Holly.

6

Nu o fi fost prea încântată Charlotte Gibney să-l vadă pe prietenul fiicei sale, dar este extrem de bucuroasă când acesta se oferă să conducă mastodontul ăla vechi de Buick (cu peste 200.000 de kilometri la bord) până la căminul de bătrâni din Rolling Hills, unde îl aşteaptă o cameră încă de la întâi decembrie. Charlotte a tot sperat că-şi va putea ţine fratele acasă de Crăciun, însă deja a început să facă pe el – chestie foarte gravă – şi să plece aiurea prin cartier, câteodată doar în papuci – ceea ce este şi mai rău.

Când ajung la adresa respectivă, Holly nu vede prin preajmă niciun deal{99}, ci doar un magazin de cartier din reţeaua Wawa şi, vizavi, o sală dărăpănată de bowling. Un bărbat şi o femeie în uniformele albastre ale centrului ajută un cârd de şase sau opt bătrânei să traverseze strada de la sala de bowling. Bărbatul stă cu mâinile ridicate ca să oprească maşinile până îşi vede tot grupul ajuns pe trotuar. Deţinuţii (sigur, nu-i deloc cuvântul potrivit, dar nu-i vine în cap altul) se ţin de mână, ceea ce-i face să semene cu nişte copilaşi îmbătrâniţi prematur, care au plecat în excursie cu şcoala.

— Aici se dă filmul? îl întreabă unchiul Henry pe Jerome când Buickul opreşte la intrarea în căminul de bătrâni. Credeam că mergem la film.

Stă pe locul din dreapta. Înainte de plecare, chiar a încercat să se urce la volan, dar au reuşit Charlotte şi cu Holly să-l direcţioneze către cealaltă portieră. Gata cu condusul pentru unchiul Henry. Charlotte i-a şterpelit permisul din portofel încă din iunie, în timp ce el dormea. Şi dormea din ce în

ce mai mult în ultima vreme. Apoi s-a aşezat la masa din bucătărie şi a început să plângă.

— Sunt sigură că dau şi filme aici, spune ea.

Încearcă să zâmbească, dar îşi şi muşcă buzele în acelaşi timp.

În holul de la intrare îi întâmpină o doamnă care spune că o cheamă Braddock şi care se poartă cu unchiul Henry de parcă ar fi prieteni vechi: îi ia ambele mâini într-ale ei şi îi spune că se bucură nespus să „te avem printre noi”.

— Printre care noi? întreabă Henry, uitându-se în jur. Mai am niţel şi trebuie să plec la serviciu. Toate actele sunt făcute de mântuială. Hellman ăla nu-i bun de nimic.

— I-aţi adus lucrurile? o întreabă doamna Braddock pe Charlotte.

— Da, răspunde Charlotte, continuând să zâmbească şi să-şi muşte buzele în acelaşi timp.

Probabil va începe să plângă în curând. Holly cunoaşte toate semnele.

— Îi aduc eu valizele, şopteşte Jerome.

Din păcate, tocmai auzul unchiului Henry a rămas perfect.

— Ce valize? *Care valize?*

— V-am pregătit o cameră foarte drăguţă, domnule Tibbs, îi zice doamna Braddock. Cu mult soa…

— Mi se spune *domnul* Tibbs{100}! răcneşte unchiul Henry, imitându-l aproape perfect pe Sidney Poitier şi făcând-o pe tânăra de la recepţie să privească speriată în jur.

Unchiul Henry începe să râdă şi se întoarce spre nepoata lui.

— De câte ori am văzut filmul ăla, Holly. De cinci, şase sau de mai multe ori?

Măcar acum i-a nimerit numele, iar asta o face să se simtă şi mai prost.

— De mai multe ori, răspunde Holly, ştiind că o să înceapă şi ea să plângă foarte curând.

S-a uitat la foarte multe filme împreună cu unchiul ei. Poate că era Janey preferata lui, dar Holly era partenera lui de filme şi au petrecut nenumărate seri pe canapea, cu ochii la televizor şi cu o găletuşă cu pop-corn între ei.

— Da, spune unchiul Henry. Chiar aşa.

Însă iar pare să-i zboare mintea.

— Unde suntem? Serios acum, unde suntem?

În locul unde probabil că ai să mori, îi răspunde gândul lui Holly. Dacă nu cumva o să te ducă la spital înainte. Îl vede afară pe Jerome scoţând din

maşină două valize cu model ecosez. Şi un costum într-o husă. Oare o să mai poarte vreodată costumul acela? Da, probabil că da… însă doar o singură dată.

— Haide să-ţi vedem camera, îi spune doamna Braddock. Să vezi ce-o să-ţi placă, Henry!

Vrea să-l ia de braţ, dar Henry se împotriveşte. Se uită la sora lui.

— Charlie, ce se întâmplă aici?

Să nu plângi, îi zice Holly în gând. Stăpâneşte-te. Nu care cumva să îndrăzneşti să plângi. Dar, vai, iată că s-a deschis robinetul lacrimilor şi nu poate să-l închidă.

— De ce plângi, Charlie?

Şi imediat:

— Nu vreau să stau aici!

Însă rosteşte mai scâncit cuvintele acestea, de parcă nu el răcnise „domnul Tibbs” mai devreme. Are tonul unui copil care înţelege că i se va face o injecţie. Îşi ia ochii de la lacrimile lui Charlotte şi îl vede pe Jerome intrând cu bagajele lui.

— Alo! Alo! Ce faci cu valizele alea? Sunt ale mele?

— Păi… începe Jerome.

Însă nu ştie ce să mai zică.

Acum apar şi bătrâneii din călătoria până la sala de bowling, unde Holly e convinsă că majoritatea bilelor au ieşit de pe pistă. Angajatul care stătea cu mâinile ridicate ca să oprească maşinile vine lângă o asistentă apărută de nicăieri. Este lată atât în umeri, cât şi în şolduri.

Cei doi se apropie de Henry şi îl iau cu blândeţe de câte un braţ.

— Hai pe aici, îi spune tipul care a fost la bowling. Să vă vedeţi cuibuşorul. Să ne spuneţi ce credeţi.

— Ce cred despre ce? îl întreabă Henry, dar începe să meargă în direcţia în care este condus.

— Ştiţi ceva? spune şi asistenta. În sala de recreere avem cel mai mare televizor din câte aţi văzut vreodată. Şi a început meciul. Cu ecranul ăla mare, o să vi se pară că sunteţi chiar pe teren. Ne uităm repede la cameră şi după aia puteţi să vedeţi meciul.

— Avem şi o grămadă de fursecuri, adaugă doamna Braddock. Proaspăt scoase din cuptor.

— Joacă Cleveland Browns? întreabă Henry.

Se apropie de uşile duble. Curând el va dispărea în spatele lor. Unde, îşi

spune Holly, va începe să-şi trăiască restul nebulos al vieţii.

Asistenta râde.

— Nu, nu, nu Browns! Au fost eliminaţi. De Baltimore Ravens. I-au ciugulit de le-au mers fulgii!

— Bravo! spune Henry.

Apoi adaugă ceva ce nici picat cu ceară n-ar fi spus înainte să-i ruginească rotiţele neuronilor:

— Ăia de la Browns nu-s decât o adunătură de pizde proaste.

Şi, gata, dispare în spatele uşilor.

Doamna Braddock scoate un şerveţel din buzunarul rochiei şi i-l întinde lui Charlotte.

— Este perfect normal să fie tulburaţi în ziua mutării. O să se acomodeze. Mai am nişte formulare pe care am să vă rog să le completaţi, doamnă Gibney, dacă vă simţiţi în stare să o faceţi acum.

Charlotte dă din cap. Pe deasupra şerveţelului mototolit şi ud, i se văd ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi.

Aceasta este femeia care mă certa când plângeam în public, se minunează Holly. *Cea care mi-a spus că trebuie să încetez să mai încerc să fiu în centrul atenţiei. Uite cum se întoarce roata, deşi, sinceră să fiu, nu ţineam morţiş s-o văd în halul ăsta.*

A apărut alt infirmier (e plin locul de ei, îşi spune Holly), care ia valizele din stofă decolorată şi husa cu costumul unchiului Henry şi le încarcă într-un cărucior, de parcă aici ar fi cine ştie ce hotel de fiţe. Holly stă cu ochii la el, încercând să-şi stăpânească propriile-i lacrimi. Jerome o ia cu blândeţe de braţ şi o conduce afară.

Este foarte frig, dar se aşază amândoi pe o bancă.

— Simt nevoia să fumez, spune Holly. N-am mai simţit-o de multă vreme.

— Simulează, îi zice el, expirând o dâră de aburi.

Holly trage aer în piept şi dă afară propriul ei fuior. Simulează.

7

Nu rămân peste noapte, cu toate că Charlotte îi asigură că este suficient loc pentru toţi. Lui Holly nu-i place gândul că mama ei va petrece prima noapte singură, dar nu suportă să mai rămână. Aceasta nu este casa în care a crescut ea, dar femeia care locuieşte aici este femeia alături de care a crescut. Însă acum Holly nu mai are nimic din fata palidă, care fuma ţigară de la ţigară,

care scria poezii (foarte proaste) şi care a crescut în umbra lui Charlotte Gibney, însă îi este greu să-şi amintească asta în prezenţa ei, pentru că, în ochii mamei sale, ea va fi mereu copila ciudată, cu multe probleme, care stătea întotdeauna gârbovită şi cu ochii în pământ.

De data aceasta conduce Holly prima jumătate a drumului, iar Jerome restul. S-a întunecat de multă vreme când zăresc luminile oraşului. Holly mai moţăie din când în când, iar prin minte i se perindă tot felul de gânduri incoerente despre cum a confundat-o unchiul Henry cu Janey, femeia care a murit în explozia maşinii lui Bill Hodges. Apoi trece la explozia de la gimnaziul Macready şi la corespondentul cu buzunarul rupt şi moloz pe mâini. Îşi aduce aminte că i s-a părut ceva neobişnuit la el în seara aceea.

Dar este normal, îşi spune ea în timp ce o ia din nou somnul. Între prima corespondenţă, care a avut loc după-amiaza, şi buletinul special din timpul serii, Ondowsky a ajutat la căutările prin dărâmături, făcând astfel trecerea de la observatorul care relata imparţial evenimentele la un participant activ la desfăşurarea lor. Iar asta ar schimba ori…

Deschide brusc ochii şi se îndreaptă în scaun, ca străbătută de un curent electric. Îl sperie pe Jerome.

— Ce? Ce-ai pă…

— Aluniţa!

Tânărul habar nu are despre ce vorbeşte Holly, iar ei nici că-i pasă. Poate oricum nu înseamnă nimic, dar este convinsă că Bill Hodges ar fi felicitat-o pentru această observaţie. Şi pentru memoria ei, memorie care îl abandonează acum pe unchiul Henry.

— Chet Ondowsky, spune ea. Corespondentul de la postul de televiziune, care a ajuns primul la faţa locului, imediat după ce a explodat bomba în şcoală. În după-amiaza aia avea o aluniţă în colţul gurii, dar la zece seara, când au difuzat buletinul special, aluniţa nu mai era.

— Slavă Domnului că există fardurile de la Max Factor, nu? râde Jerome, în timp ce ies de pe autostradă.

Evident că are dreptate. Ideea asta i-a venit şi ei când l-a văzut prima dată pe corespondent: cravata strâmbă, n-a avut timp să-şi acopere aluniţa cu fond de ten. Dar mai târziu, a apărut şi restul echipei, cei de la machiaj s-au ocupat de el. Şi totuşi, este puţin cam ciudat. Holly este convinsă că i-ar fi lăsat zgârieturile de pe mâini – dădeau bine la TV, îi dădeau un aer de erou corespondentului –, dar, atunci când i-au acoperit aluniţa, n-ar fi trebuit să şteargă măcar o parte din praful ăla de cărămidă din jurul gurii lui

Ondowsky?

— Holly? Nu cumva iar ţi-ai pus tot filmul cu încetinitorul în cap? o întreabă Jerome.

— Ba da, îi răspunde ea. Prea mult stres, prea puţină odihnă.

— Las-o baltă!

— Bine.

Este un sfat bun. Intenţionează să-l urmeze.

14 DECEMBRIE 2020

1

Holly se aştepta să nu poată dormi bine nici în noaptea asta, însă adoarme imediat şi se trezeşte abia când sună (cântându-i suav „Orinoco Flow”[{101}]) alarma de la telefon. Se simte odihnită, se simte revigorată. Se aşază în genunchi, îşi face meditaţia de dimineaţă, după care se aşază în locşorul unde îşi ia micul dejun şi mănâncă müsli, iaurt şi bea o cană mare cu ceai negru.

În timp ce savurează această mâncare simplă, citeşte ziarul local pe iPad. Întrucât nu au apărut noutăţi, ştirile despre explozia de la gimnaziul Macready au fost retrogradate de pe prima pagină (rezervată îndeobşte manipulărilor cretinoide ale preşedintelui) pe cea cu ştirile naţionale. Au mai fost externate alte câteva victime; iar doi copii, unul dintre ei fiind un baschetbalist cu mult talent, sunt în continuare în stare critică; poliţia susţine că are mai multe piste. Holly se cam îndoieşte de asta. Nu scrie nimic despre Chet Ondowsky, care este prima persoană la care s-a gândit când a trezit-o cântecul Enyei. Nu s-a gândit la mama ei. Şi nici la unchiul Henry. Oare l-a visat pe Ondowsky? Dacă da, nu mai ţine minte.

Iese de pe site-ul ziarului, intră pe aplicaţia Safari şi scrie numele lui Ondowsky. Primul lucru pe care îl află de acolo este că prenumele lui real este Charles (nu Chester, care ar fi explicat diminutivul „Chet”) şi că lucrează de doi ani la postul din Pittsburgh, afiliat NBC. Domeniul său preferat este alcătuit dintr-o aliteraţie încântătoare: crimă, comunitate, consumatori traşi pe sfoară.

Sunt şi multe videoclipuri. Holly dă click pe cel mai recent, intitulat „WPEN le urează bun venit acasă lui Chet şi lui Fred”. Ondowsky intră în redacţia postului TV (îmbrăcat cu un costum nou), urmat de un tânăr într-o cămaşă în carouri şi pantaloni kaki cu multe buzunare mari. Sunt întâmpinaţi cu ropote de aplauze de angajaţii postului, atât de cei din studio, cât şi de cei care se aflau în emisie. Cam patruzeci, cincizeci cu toţii. Tânărul – adică Fred – zâmbeşte larg. Reacţia lui Ondowsky este mai întâi surprinsă, apoi încântată, dar plină de modestie. Ba chiar le răspunde tot prin aplauze. O femeie fardată şi îmbrăcată elegant, probabil una dintre prezentatoarele de ştiri, se apropie de el.

— Eşti eroul nostru, Chet, îi spune ea şi îl sărută pe obraz. Şi tu, Freddy.

Însă tânărul nu are parte de niciun sărut, doar de o bătaie uşoară pe umăr.

— Pe tine te-aş salva oricând, Peggy, zice Ondowsky, stârnind hohote de râs şi alt val de aplauze.

Aici se termină videoclipul.

Holly se uită şi la altele, alese la întâmplare. Într-unui dintre ele, Chet stă în faţa unui bloc de locuinţe cuprins de flăcări. În altul, se află pe un pod, în locul unde s-a produs un accident în lanţ. În al treilea, transmite de la începerea lucrărilor de construcţie a unui nou sediu al YMCA{102}; în imagine se vede un excavator, iar fundalul muzical este chiar „YMCA”, cântecul trupei Village People. În al patrulea videoclip, realizat chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, Holly îl vede bătând insistent la uşa unui aşa-zis centru de „terapie a durerii” din Sewickley, dar pentru durerile de care se plânge *el* nu primeşte decât un „Nu răspundem la nicio întrebare, pleacă de aici!”.

Ocupat mai e şi tipul ăsta, tare ocupat, îşi spune Holly. Chestia e că în niciun videoclip Charles „Chet” Ondowsky nu are aluniţă. Normal că nu are, pentru că este acoperită cu fard, îşi repetă ea, în timp ce-şi spală cele câteva farfurii. O singură dată i s-a văzut aluniţa – atunci când a trebuit să intre în emisie pe nepregătite. Şi, în fond, de ce-ţi baţi capul cu chestia asta? E ca atunci când îţi intră în minte un cântec enervant de care nu mai poţi să scapi.

Întrucât s-a trezit devreme, are timp să vadă un episod din *The Good Place*{103} înainte să se ducă la birou. Intră în camera cu televizorul, ia telecomanda şi… stă cu ea în mână şi cu ochii la ecranul negru. După câteva secunde, pune telecomanda la locul ei şi se întoarce în bucătărie. Îşi deschide din nou iPad-ul şi caută videoclipul în care Chet Ondowsky face tărăboi în faţa clinicii din Sewickley.

După ce persoana dinăuntru îi cere să plece de acolo, Ondowsky este prezentat în prim-plan mediu, cu microfonul (pe care se vede în mod intenţionat foarte bine sigla WPEN) la gură şi rânjind furios.

— Aţi auzit şi dumneavoastră cum Stefan Muller, care se pretinde a fi medic acreditat în „terapia durerii”, a refuzat să ne răspundă la întrebări şi ne-a cerut să plecăm de aici. Am plecat, dar vom reveni până când vom afla răspunsuri la întrebările noastre. Sunt Chet Ondowsky, transmiţând din Sewickley. Înapoi la tine, David.

Holly se mai uită o dată. Acum îngheaţă imaginea chiar în locul în care Ondowksy spune *vom reveni.* Microfonul este un pic mai jos şi poate să-i vadă gura. Măreşte imaginea până când gura lui ocupă tot ecranul. Nu are nicio aluniţă. Ar putea să vadă o urmă chiar dacă ar fi acoperită cu fond de

ten şi pudră.

Nici nu se mai gândeşte acum la *The Good Place.*

Pe site-ul postului WPEN nu există prima relatare a lui Ondowsky de la locul exploziei, dar există pe cel de la NBC News. Intră pe el, măreşte din nou imaginea până când gura lui Chet Ondowsky acoperă tot ecranul. Şi ştiţi ce? Chestia aia nu-i aluniţă. Să fie praf sau ţărână? Nu, nu crede. Crede că-s nişte firişoare de păr. Poate că nu s-a bărbierit cum trebuie în locul ăla.

Sau poate e altceva.

Poate sunt rămăşiţele unei mustăţi false.

Acum nu se mai gândeşte nici că voia să ajungă mai devreme la birou, ca să verifice mesajele de pe robot şi să se ocupe în linişte de hârţogărie înainte de venirea lui Pete. Se ridică de pe scaun, dă două ture în jurul bucătăriei. Îi bubuie inima în piept. Nu se poate să fie adevărat ce-i trece ei prin cap, e o tâmpenie fără de margini. Dar dacă este adevărat? Dacă nu-i o tâmpenie fără de margini?

Intră pe Google, caută *explozie gimnaziul Macready* şi găseşte fotografia tipului de la firma de curierat/tipului care a adus bomba. Măreşte şi această imagine, concentrându-se asupra mustăţii. Îi trec prin minte tot felul de cazuri despre care citeşti uneori în ziare, cazuri în care un incendiator în serie se dovedeşte a fi un pompier, fie de la unitatea care a venit să stingă focul, fie de la o echipă de voluntari. Există chiar şi o carte bazată pe întâmplări reale – *Fire Lover*, a lui Joseph Wambaugh. A citit-o când era la liceu. I s-a părut ca un fel de extrapolare trasă de păr a sindromului Münchausen prin transfer{104}.

Groaznic! Nu se poate.

Abia acum se întreabă Holly cum de a ajuns Chet Ondowsky atât de repede la locul exploziei, înaintea tuturor celorlalţi corespondenţi cu… nu ştie cu cât timp. Chestia e că a fost primul acolo. Asta e cert.

Dar, stai puţin, chiar este? Sigur, în timpul acelei prime transmisiuni, n-a văzut niciun alt reporter prin preajmă care să vorbească în faţa camerelor de la posturile lor, dar poate să fie sigură de asta?

Scotoceşte prin geantă după telefon. De la cazul rezolvat împreună cu Ralph Anderson – cel încheiat cu focuri de armă la Grota Marysville stau deseori de vorbă, de obicei dimineaţa devreme. Câteodată o sună el; alteori îl sună ea. Stă cu degetul deasupra numărului lui de telefon, dar nu atinge ecranul. Ralph se află într-o neaşteptată (şi binemeritată) vacanţă cu soţia şi fiul său şi, chiar dacă nu doarme la şapte dimineaţa, este cu familia şi are tot *dreptul* să-i dedice tot timpul. Oare vrea ea să-l deranjeze cu o problemă atât

de puţin importantă?

Poate va afla singură cu ajutorul computerului. Şi se va linişti. În fond, a învăţat de la cel mai bun ce trebuie să facă.

Holly se aşază la computer, caută poza tipului de la firma de curierat/tipului care a adus bomba şi o printează. Apoi selectează câteva fotografii tip portret ale lui Chet Ondowsky – e corespondent TV, aşa că are de unde să aleagă – şi le printează şi pe acestea. Le ia pe toate la bucătărie unde este mai multă lumină dimineaţa. Le aşază într-un pătrat: poza tipului cu bomba în centru, pozele lui Ondowsky de jur-împrejur. Le examinează un minut. Apoi închide ochii, numără până la treizeci, îi deschide şi le studiază din nou. Scoate un oftat oarecum dezamăgit şi exasperat, dar, în linii mari, este unul de uşurare.

Îşi aminteşte de o discuţie pe care a avut-o odată cu Bill, cam cu o lună sau două înainte să-l ucidă cancerul pancreatic pe fostul poliţist şi partener al ei de investigaţii. L-a întrebat dacă a citit romane poliţiste şi Bill a spus că doar povestirile cu Harry Bosch ale lui Michael Connelly şi romanele despre Secţia 87 ale lui Ed McBain. Pentru că se bazau pe munca reală a poliţiştilor. Majoritatea celorlalte erau doar nişte „aiureli în stil Agatha Christie”.

Şi i-a rămas în minte ceva ce i-a povestit Bill despre cărţile cu Secţia 87.

— McBain zicea acolo că sunt doar două tipuri de feţe umane, feţe porcine şi feţe vulpeşti. Eu aş adăuga şi faţa cabalină, se mai întâmplă să o vezi şi la bărbaţi şi la femei, dar mult mai rar. În general sunt doar porci şi vulpi.

Holly se foloseşte de acest etalon când studiază fotografiile de pe masa din bucătărie. Ambii bărbaţi arată acceptabil (n-ar sparge nicio oglindă, ar fi spus mama ei), însă în moduri diferite. Tipul de la firma de curierat/tipul cu bomba – ca să-i fie mai simplu, Holly a hotărât să-l numească „George” – are faţă de vulpe: destul de îngustă, cu buze subţiri, cu bărbia mică şi fermă. Îngustimea chipului său este scoasă în evidenţă şi de faptul că are linia părului negru mult retrasă şi este tuns scurt. Pe de altă parte, Ondowsky are faţă porcină. Nu că ar fi gras, dar chipul lui este mai degrabă rotofei decât îngust. Părul lui este castaniu. Are nasul mai lat, buzele mai pline. Ochii lui Chet Ondowsky sunt rotunzi, iar, dacă are nevoie de ochelari, înseamnă că poartă lentile de contact. Ochii lui George (aşa cum îi poate vedea ea în spatele ochelarilor) par puţin oblici la colţuri. Plus că tenul lor are nuanţe diferite. Ondowsky este albul tipic, cu strămoşi veniţi probabil din Polonia sau Ungaria sau din zonă. George-Teroristul cu bombă are pielea puţin mai măslinie. Şi, colac peste pupăză, Ondowsky are o gropiţă în bărbie. George, nu.

Probabil nici măcar n-au aceeaşi înălţime, îşi spune Holly, deşi fireşte că îi este imposibil să-şi dea seama.

Cu toate acestea, ia un marker din cana de pe blatul bucătăriei şi mâzgăleşte o mustaţă pe una dintre fotografiile lui Ondowsky. Apoi pune poza asta lângă imaginea lui George, surprinsă de camera de securitate. Nu schimbă nimic. Nu se poate să fie vorba despre aceeaşi persoană.

Totuşi… dacă tot e aici…

Se întoarce la computer (tot în pijama) şi începe să caute alte reportaje din primele momente, difuzate de staţiile locale ale altor posturi mari – ABC, FOX, CBS. În două dintre ele vede în fundal carul de reportaj de la WPEN. În al treilea, îl vede pe cameramanul lui Ondowsky strângând cablurile şi pregătindu-se să plece în altă locaţie. Stă cu capul în jos, dar Holly îl recunoaşte după pantalonii largi, de culoare kaki şi cu multe buzunare. Este acelaşi Fred din videoclipul făcut când au revenit în redacţie. Însă Ondowsky nu apare. Probabil că s-a dus deja să ajute la operaţiunile de salvare.

Intră din nou pe Google şi găseşte alt post TV, unul independent, al cărui corespondent ar fi putut să se afle şi el acolo. Scrie în caseta de căutare *WPIT ştire de ultimă oră gimnaziul Macready* şi dă peste un filmuleţ cu o femeie atât de tânără, încât pare că abia a terminat liceul. Vorbeşte la cameră lângă uriaşul con din metal, pe care sclipesc luminiţele de Crăciun. Tot acolo este şi carul de reportaj al postului, parcat pe marginea autostrăzii, în spatele unui sedan Subaru.

Este limpede că tânăra corespondentă este oripilată de cele întâmplate, pentru că se bâlbâie şi relatează într-o manieră incompetentă totul, chestie care nu o va ajuta să primească vreo slujbă la unul dintre posturile importante de televiziune (sau măcar să fie băgată în seamă de acestea). Însă nu relatarea ei nepriceputǎ o interesează pe Holly. Atunci când cameramanul tinerei măreşte imaginea cu zidul spart al şcolii, ca să-i arate de aproape pe paramedicii şi pe civilii care scormoneau printre ruine şi cărau victimele pe tărgi, nimereşte (aşa zicea Bill) peste Chet Ondowsky. Scormoneşte printre dărâmături ca un câine care sapă în pământ; e cu fundul în sus şi aruncă printre picioare cărămizi şi scânduri sparte. Acum, pe bune, aşa s-a ales cu zgârieturile alea de pe mâini.

— *El* a fost primul la faţa locului, murmură Holly. Poate nu înaintea echipajelor de intervenţie, dar clar înaintea oricărei alte echipe de tele…

Îi sună telefonul. L-a lăsat în dormitor, aşa că răspunde de la calculator, printr-o aplicaţie deşteaptă pe care i-a instalat-o Jerome într-una dintre

vizitele lui.

— Eşti deja pe drum? o întreabă Pete.

— Încotro?

Holly este realmente buimăcită. Parcă a fost trezită brusc dintr-un vis.

— Spre reprezentanţa Toomey Ford, spune el. Ai uitat? Nu-ţi stă în fire, Holly.

Nu-i stă, dar a uitat. Tom Toomey, proprietarul reprezentanţei auto, este sigur că unul dintre agenţii lui de vânzări – Dick Ellis, cel mai bun dintre cei mai buni – a declarat mai puţine încasări decât au fost în realitate, posibil ca să-i facă toate gusturile prinţesei cu care se vede fără ştirea soţiei, sau poate ca să-şi cumpere droguri. („Fonfăie tot timpul”, le-a spus Toomey. „Zice că-i de la aerul condiţionat. În decembrie? Haide, măi, mă laşi?”) Astăzi este ziua liberă a lui Ellis, ceea ce înseamnă că Holly poate să verifice cifrele, să facă anumite comparaţii şi să afle dacă nu-i în regulă ceva.

Ar putea inventa o scuză, însă nu vrea să-l mintă pe Pete, aşa că nu o va face. Decât dacă este neapărată nevoie.

— Da, am uitat. Iartă-mă.

— Vrei să mă duc eu?

— Nu.

Dacă va ajunge la nişte concluzii care vor confirma suspiciunile lui Toomey, atunci va trebui să se ducă Pete şi să-l ia la întrebări pe Ellis. Pentru că a fost poliţist, stăpâneşte de minune tehnica interogatoriului. Holly – nu cine ştie ce.

— Anunţă-l pe domnul Toomey că voi lua prânzul cu el. Să aleagă el locul, iar agenţia noastră va plăti consumaţia.

— Cum zici, dar să ştii că o să aleagă un restaurant scump.

Pauză. Apoi:

— Anchetezi ceva pe cont propriu, Holly?

Aşa face? Şi de ce s-a gândit imediat la Ralph Anderson? Oare mai este ceva ce nu-şi mărturiseşte nici ei însăşi?

— Holly? Mai eşti la telefon?

— Da, răspunde ea. Am dormit prea mult.

Asta-i situaţia. Până la urmă tot l-a minţit.

2

Holly face repede un duş, după care se îmbracă cu unul din costumele ei

sobre, care o fac să treacă neobservată. În tot timpul acesta se gândeşte numai şi numai la Chet Ondowsky. Îi trece prin cap că ar putea exista o modalitate prin care să afle răspunsul la întrebarea care o frământă, aşa că se întoarce la computer şi intră pe Facebook. Se pare că Chet Ondowsky nu are niciun cont acolo; şi nici pe Instagram. Bizară atitudine pentru o personalitate TV. De obicei, oamenii aceştia se dau în vânt după reţelele sociale.

Holly mai face o încercare şi intră şi pe Twitter şi, bravo, uite-l aici: **Chet Ondowsky@condowsky1.**

Explozia de la gimnaziu s-a produs la 14:19. Prima postare a lui Ondowsky de la faţa locului a apărut o oră mai târziu, fapt care nu o miră deloc pe Holly: **condowsky1** a fost ocupat până peste cap. Acolo scrie: „Gimnaziul Macready. Îngrozitoare tragedie. 15 morţi deocamdată; poate sunt mult mai mulţi. Roagă-te pentru ei, Pittsburgh, roagă-te". Mesaj sfâşietor, care însă nu-i sfâşie inima lui Holly. S-a săturat de toate gogomăniile cu „gândurile şi rugăciunile noastre", poate pentru că i se par prea superficiale, cel mai probabil pentru că nu o interesează postările de după explozie ale lui Ondowsky. Nu pe acestea le caută ea.

Începe să călătorească în timp, verificând tot ce a scris Ondowsky înainte de explozie. Găseşte o fotografie de la ora 13:46. În ea se vede un birt de modă veche, cu o parcare în faţă. Pe firma de neon din vitrină scrie: MÂNCARE CA LA MAMA ACASĂ, TE LINGI PE DEGETE DE BUNĂ CE E! Postarea lui Ondowsky este chiar sub fotografie. „O cafea şi o bucată de plăcintă la cârciuma lui Clauson înainte să plec spre Eden. Urmăriţi diseară la 6 pe WPEN reportajul meu despre Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume!"

Holly caută pe Google birtul lui Clauson şi îl descoperă în Pierre Village, Pennsylvania. Altă căutare pe Google (cum ne-am descurcat până acum fără el? se miră ea) şi află că Pierre Village este situat la mai puţin de douăzeci şi cinci de kilometri distanţă de Pineborough şi gimnaziul Macready. Asta explică de ce el şi cameramanul au ajuns primii acolo. Mergea să transmită de la Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume organizat într-un orăşel care se cheamă Eden. Încă o căutare şi descoperă că Eden este la şaisprezece kilometri nord de Pierre Village şi cam la aceeaşi depărtare şi de Pineborough. Pur şi simplu Ondowsky a fost la locul potrivit – mă rog, în apropierea lui la momentul potrivit.

În plus, Holly e convinsă că poliţia locală (sau poate anchetatorii de la ATF) i-au întrebat deja pe Ondowsky şi pe cameramanul Fred cum de au avut

atâta baftă să ajungă imediat la locul exploziei, dar nu pentru că i-ar suspecta pe vreunul dintre ei, ci pentru că autorităţile vor să lămurească absolut toate detaliile într-un asemenea caz deosebit de grav, cu mulţi morţi şi răniţi.

Şi-a pus telefonul în poşetă, dar acum îl scoate din nou, îl sună pe Tom Toomey şi îl întreabă dacă mai poate veni la reprezentanţă ca să verifice documentele. Poate să arunce şi un ochi în computerul agentului de vânzări suspectat de fraudă.

— Absolut! îi răspunde Toomey. Dar acum tocmai mă pregăteam să merg la prânz la De Masio's. Fac acolo un *fettuccine alfredo* delicios. Mai luăm masa împreună, da?

— Absolut, spune Holly, cu inima strânsă la gândul notei uriaşe de plată pe care va trebui să o achite – restaurantul De Masio's nu-i deloc ieftin.

Pleacă de acasă, spunându-şi să considere asta drept o pedeapsă pentru că l-a minţit pe Pete. Minciunile sunt ca un joc de domino: spui una şi automat eşti obligat să spui şi altele.

3

Cu şervetul din pânză îndesat în gulerul de la cămaşă, Tom Toomey îşi mănâncă lacom porţia de *fettuccine alfredo.* Plescăie şi leorpăie cu dezinvoltură. Apoi îşi comandă o *panna cotta* cu nuci caramelizate. Holly îşi ia doar un aperitiv şi refuză desertul, preferând o ceaşcă cu cafea (fără cofeină, pentru că o evită după opt dimineaţa).

— Zău că ar trebui să-ţi iei şi desert, îi spune Toomey. Doar sărbătorim. M-ai salvat de la o mare pierdere.

— *Noi* te-am salvat, îl corectează Holly. Agenţia noastră. Pete îl va face pe Ellis să mărturisească şi îţi va înapoia cel puţin o parte din sumă. Şi cu asta ar trebui să se încheie toată povestea.

— Bravo! Haide! insistă el (se vede treaba că persuasiunea e o setare din fabrică a individului ăsta). Ia un dulce! Răsfaţă-te un pic!

De parcă ea ar fi avut bănuiala că o înşela un angajat.

Holly clatină din cap şi spune că s-a săturat. De fapt, nici nu-i era prea foame când s-au aşezat la masă, deşi trecuseră ore bune de când îşi mâncase müsliul. Nu poate scăpa de gândul la Chet Ondowsky. Ideea ei fixă.

— Ai grijă de siluetă, nu-i aşa?

— Da, răspunde Holly.

Şi nu minte prea mult; este atentă la câte calorii consumă, iar silueta ei îşi

poartă singură de grijă. Nu că ar exista în viaţa ei cineva pe care să-şi dorească să-l impresioneze. Domnul Toomey ar trebui să-şi facă griji în privinţa siluetei sale, pentru că îşi sapă singur mormântul cu lingura şi furculiţa. Însă nu-i treaba ei să i-o spună.

— Ar trebui să-ţi chemi avocatul şi un expert contabil dacă vrei să-l dai în judecată pe domnul Ellis, îl sfătuieşte ea. Calculele mele nu sunt suficiente pentru un proces.

— Normal că aşa o să fac.

Toomey se concentrează la *panna cotta* din faţa lui, hăpăie şi ce a mai rămas din ea, după care ridică ochii.

— Nu pricep, Holly. Credeam că o să fii mai mulţumită. Că doar ai prins un tip rău.

Concluzia că agentul de vânzări este sau nu un om rău nu depinde doar de motivul pentru care s-a apucat să fure, dar nici asta nu este treaba lui Holly. Aşa că schiţează zâmbetul pe care Bill obişnuia să-l numească „zâmbetul de Mona Lisa”.

— Mai ai şi alte probleme pe cap? o întreabă Toomey. Alt caz?

— Nu, niciunul, răspunde Holly.

Nici asta nu-i o minciună; nu tocmai; nici explozia de la gimnaziul Macready nu-i treaba ei. N-are niciun interes în afacerea asta (sau nu are de ce s-o aia grija, cum ar zice Jerome). Însă nu-i iese din minte aluniţa care nu era aluniţă. Tot ce ştie despre Ondowsky, toate informaţiile pe care le-a găsit, absolut totul o face să creadă că este un om normal, care respectă legea. Mai puţin amănuntul acela care i-a stârnit curiozitatea de la bun început.

Sigur că există o explicaţie logică, îşi spune ea în timp ce-i face semn ospătarului să aducă nota. *Doar că n-ai găsit-o tu. Las-o baltă!*

Las-o baltă şi nu te mai gândi la asta!

4

Când se întoarce la birou, nu găseşte pe nimeni acolo. Pete i-a lăsat un bileţel pe computer în care o anunţă: „Rattner a fost văzut într-un bar de lângă lac. Am plecat într-acolo. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.” Herbert Rattner este tipul care a dispărut după ce a ieşit pe cauţiune şi care are un trecut plin de neprezentări la procese (da, au fost mai multe). Holly îi urează în gând baftă lui Pete şi se apucă să continue cu scanarea dosarelor agenţiei – activitate la care o ajută şi Jerome când are timp. O să-i ia gândurile de la

Ondowsky îşi spune ea. Se înşală. După nici cincisprezece minute, se lasă păgubaşă şi intră pe Twitter.

Curiozitatea a omorât pisica, îşi zice ea, *dar satisfacerea ei a înviat-o la loc. O să verific doar chestia asta şi după aia mă întorc la munca de ocnaş.*

Găseşte postarea lui Ondowsky de la birtul acela. Mai devreme s-a concentrat doar asupra cuvintelor. Acum examinează fotografia. O cârciumioară tip rulotă argintie, cu aer retro. Firmă drăguţă de neon în vitrină. Parcare în faţă. Doar o jumătate din ea este ocupată şi nu se vede nicăieri carul de reportaj al postului WPEN.

— Poate au parcat-o în spate, zice ea.

Aşa o fi – nu are de unde să ştie dacă mai sunt spaţii de parcare şi în spatele birtului –, dar, de ce să faci asta când sunt atâtea locuri libere în faţă, la doar câţiva paşi de intrare?

Vrea să închidă postarea, se opreşte brusc şi se apleacă până când aproape atinge cu nasul ecranul computerului. A făcut ochii mari. Simte că o cuprinde aceeaşi satisfacţie ca atunci când reuşeşte să descopere un cuvânt greu într-un rebus sau când în sfârşit îşi dă seama unde se potriveşte o piesă complicată în jocul de puzzle.

Selectează fotografia cu birtul şi o salvează. Apoi găseşte videoclipul reporteriţei diletante şi prostuţe care se bâlbâie lângă conul uriaş de brad. Carul de reportaj al postului independent – mai vechi şi mai modest decât cele ale posturilor afiliate marilor reţele – este parcat pe marginea şoselei, în spatele unui sedan Subaru verde-închis. Ceea ce înseamnă că aproape sigur acel Subaru a venit primul, altminteri ar fi stat invers. Holly îngheaţă imaginea şi măreşte cât de mult poate fotografia cu birtul. Da, în parcare este un sedan Subaru verde-închis. Nu-i deloc concludent, pentru că există o mulţime de autoturisme Subaru, dar Holly este sigură. Este aceeaşi maşină. Maşina lui Ondowsky. A parcat pe marginea şoselei şi apoi a plecat de urgenţă la locul exploziei.

Este atât de concentrată, încât se sperie şi scoate un ţipăt uşor când aude ţârâitul telefonului. E Jerome. Vrea să ştie dacă n-are de găsit nişte câini pierduţi. Sau copii – zice că se simte pregătit să treacă la nivelul următor.

— Nu, spune ea, dar ai putea…

E tocmai pe punctul de a-i cere să descopere nişte informaţii despre un cameraman de la WPEN, pe care îl cheamă Fred – poate dându-se drept blogger sau colaborator la vreo revistă. Dar e în stare să găsească şi singură informaţii despre Fred cu ajutorul loialului ei computer. Şi mai e ceva. Nu

vrea să-l implice pe Jerome în povestea asta. Nu vrea să se gândească la motivele pentru care nu vrea, dar are convingerea fermă că aşa e cel mai bine.

— Ce să pot? o întreabă el.

— Voiam să spun că dacă ai vrea să dai o tură prin barurile de lângă lac, l-ai putea căuta pe…

— Îmi place *la nebunie* să dau ture prin baruri, zice Jerome. La nebunie!

— Nu te prea cred, dar te duci acolo ca să-l găseşti pe Pete, nu ca să bei bere. Vezi dacă are nevoie de ajutor. Îl caută pe tipul ăla care a fugit după ce a fost eliberat pe cauţiune. Îl cheamă Herbert Rattner. Este alb, cam de cincizeci de ani…

— Are un tatuaj pe gât, un şoim sau cam aşa ceva, spune Jerome. I-am văzut poza pe panoul din birou, Hollyberry.

— Nu există date că ar fi un infractor violent, dar ai grijă. Dacă îl vezi, nu care cumva să-l abordezi dacă nu-i şi Pete cu tine.

— Am priceput, am priceput.

Jerome pare în culmea fericirii. E primul escroc pe care trebuie să-l prindă.

— Ai grijă, Jerome!

Se simte obligată să-i repete asta. Ar fi distrusă dacă tânărul ar păţi ceva.

— Şi te rog să nu-mi mai spui „Hollyberry”. Nu mai are niciun haz.

El îi promite solemn că n-o să-i mai spună aşa, dar ea se îndoieşte de sinceritatea promisiunii lui.

Holly revine la computer, uitându-se de la un Subaru verde-închis la celălalt. Şi ce dacă par identice? Asta nu înseamnă nimic, îşi spune ea. Gândeşti aşa din cauza întâmplării din Texas. Bill i-ar zice „Sindromul Fordului Albastru”. Dacă ţi-ai cumpăra un Ford albastru, i-a spus el, dintr-odată ai vedea peste tot doar Forduri albastre. Însă acesta nu este un Ford albastru, este un Subaru verde. Şi nu poate controla ce gândeşte.

În după-amiaza aceea, Holly nu se uită la *John Law*. Pleacă de la birou târziu, cu mai multe informaţii. Şi este tulburată.

5

Acasă, Holly îşi pregăteşte ceva de mâncare şi, după nici cincisprezece minute, uită că a mâncat şi ce a mâncat. Îşi sună mama ca să o întrebe dacă l-a vizitat pe unchiul Henry. „Da, m-am dus”, îi spune Charlotte. Holly o întreabă ce mai face. „Este dezorientat, dar pare să se adapteze”, spune Charlotte. Holly habar nu are dacă lucrurile stau chiar aşa, pentru că mama ei

are obiceiul de a remodela realitatea până ajunge să fie exact aşa cum îşi doreşte ea să fie.

— Ar vrea să te vadă, zice Charlotte.

Iar Holly îi promite că va veni cât de curând – posibil chiar în acest weekend. Ştiind foarte bine că unchiul Henry îi va spune „Janey”, pentru că pe Janey vrea el să o vadă. Pe ea o iubeşte şi o va iubi mereu cel mai mult, cu toate că Janey a murit în urmă cu şase ani. Nu este autocompătimire, este purul adevăr. Trebuie să accepţi adevărul.

— Trebuie să accept adevărul, îşi spune ea. Trebuie, fie că-mi place sau nu.

Cu gândul acesta în minte, ia telefonul ca să îl sune pe Ralph. Şi din nou se înfrânează. De ce să-i strice vacanţa doar pentru că ea şi Bill au cumpărat un Ford albastru{105} în Texas şi ea îl vede acum pretutindeni?

Îşi dă seama că nici nu e nevoie să *stea de vorbă* cu el. Cel puţin, nu direct. Îşi ia telefonul şi o sticlă cu suc din ghimbir şi se duce în camera cu televizorul. Pereţii sunt acoperiţi cu rafturi – într-o parte, cărţi; în cealaltă, DVD-uri; toate aranjate în ordine alfabetică. Se aşază în fotoliul ei confortabil, dar, în loc să deschidă Samsung-ul cu ecran uriaş, intră pe aplicaţia de înregistrare a telefonului. Se uită la ea câteva secunde, după care apasă butonul roşu.

— Bună, Ralph! Eu sunt. Înregistrez mesajul acesta la data de paisprezece decembrie. Nu ştiu dacă ai să-l asculţi vreodată, pentru că, dacă tot ce cred eu se dovedeşte a fi o prostie, şi probabil aşa va fi, am să-l şterg. Însă am senzaţia că îmi… hm… limpezesc gândurile dacă vorbesc cu voce tare.

Opreşte puţin înregistrarea şi se gândeşte cum anume să înceapă.

— Ştiu că mai ţii minte ce s-a întâmplat în grota aceea când am dat ochi cu Străinul. Nu se mai întâmplase să-i dea cineva de urmă, nu-i aşa? M-a întrebat ce anume m-a făcut să cred{106} că există. Brady mă făcuse să cred că răul poate lua forme concrete, Brady Hartsfield, dar Străinul nu ştia cine a fost Brady. M-a întrebat dacă mai văzusem pe altul la fel ca el. Îţi mai aminteşti cum arăta şi ce ton avea atunci când mi-a pus întrebările astea? Eu da. Nu doar curios, ci şi *lacom.* Îşi imagina că este singurul. Şi eu am crezut aşa. Cred că amândoi am crezut. Dar, Ralph, încep să mă întreb dacă nu mai există încă unul. Nu chiar identic, dar asemănător – aşa cum câinii seamănă cu lupii, să zicem. Sigur, s-ar putea să fie doar o fixaţie de-ale mele, căreia vechiul meu prieten Bill Hodges îi zicea „sindromul Fordului albastru”. Dar, dacă am dreptate, trebuie neapărat să fac ceva. Nu?

Întrebarea pare lamentabilă, întrebare pusă de cineva cu minţile duse. Opreşte din nou înregistrarea, gândindu-se că poate ar fi mai bine să şteargă ultima parte, dar nu o face. Lamentabilă şi cu minţile duse se simte ea în momentul acesta şi, în plus, probabil că Ralph nu o să asculte niciodată mesajul ei.

Şi continuă.

— Străinul nostru avea nevoie de timp ca să se transforme. Avea nevoie de o perioadă de hibernare de săptămâni, sau luni, timp în care să treacă de la o înfăţişare la alta. Deţinea o mulţime de chipuri, unele vechi de ani, poate chiar secole. Însă tipul ăsta de acum… sigur, presupunând că am dreptate… se poate transforma mult mai repede. Şi mie mi-e greu să cred aşa ceva. Paradoxal, nu? Mai ţii minte ce ţi-am spus în seara de dinainte să plecăm după criminalul nostru? Că trebuie să uiţi de felul în care ai conceput realitatea pe parcursul întregii tale vieţi? Că nu conta dacă toţi ceilalţi nu cred, dar că tu trebuie să crezi. Ţi-am spus că probabil o să murim amândoi dacă tu nu crezi şi că moartea noastră îi va permite Străinului să meargă mai departe, să poarte chipurile altor oameni şi să-i lase să poarte vina atunci când aveau să moară şi alţi copii.

Acum Holly clatină din cap şi chiar râde puţin.

— Nu-i aşa că parcă eram unul dintre predicatorii ăia ai învierii, care îi îndeamnă pe necredincioşi să-l găsească pe Isus? Numai că acum *eu* sunt cea care nu vrea să creadă. Eu încerc să-mi spun că e doar paranoia din capul meu, capul nebunei de Holly Gibney, care se sperie şi de umbra ei aşa cum o făcea înainte de a-l cunoaşte pe Bill care a învăţat-o ce e curajul.

Trage aer în piept.

— Bărbatul din cauza căruia îmi fac probleme se numeşte Charles Ondowsky, dar i se spune Chet. Este reporter TV şi domeniul lui preferat cuprinde cei trei C, aşa cum îi place lui să spună: crimă, comunitate, consumatori traşi pe sfoară. Într-adevăr, se ocupă de problemele din plan local, cum ar fi inaugurarea de şantiere şi Cel Mai Mare Târg de Vechituri din Lume; şi se ocupă de consumatorii înşelaţi de furnizorii de bunuri sau servicii – postul lui are chiar o rubrică în programul de seară care se numeşte *Chet stă de pază* –, însă cel mai mult şi mai mult se ocupă de crime şi de dezastre. Tragedii. Morţi. Durere. Şi aş fi extrem de surprinsă dacă toate astea nu te-ar duce cu gândul la Străinul care l-a ucis pe băiatul acela din Flint City şi pe cele două fetiţe din Oklahoma. De fapt, aş fi chiar consternată.

Opreşte înregistrarea cât să bea din sucul de ghimbir – îşi simte gâtul mai

uscat decât Sahara – şi scoate un râgâit răsunător care o face să chicotească. Simţindu-se mai bine, Holly apasă iarăşi butonul şi îşi continuă relatarea pe un ton profesional, aşa cum ar face-o în orice alt caz, fie că acesta s-ar referi la o executare silită, la un câine pierdut, la un vânzător de maşini care fură şase sute de dolari de aici şi opt sute de dincolo. E bine că-i povesteşte tot lui Ralph. Are sentimentul că îşi dezinfectează o tăietură care a început să se înroşească – nu mult, nu cât să se sperie prea tare, dar dându-i oricum de gândit că se poate transforma în ceva mai grav.

15 DECEMBRIE 2020

1

Când se trezeşte în dimineaţa următoare, Holly se simte revigorată, gata de lucru şi pregătită să uite de Chet Ondowsky şi de suspiciunile ei paranoice în legătură cu acesta. A zis cineva – parcă Freud, sau să fi fost Dorothy Parker? – că uneori un trabuc este doar un trabuc. La fel se poate spune că, uneori, un punct negru de lângă gura unui reporter este doar păr sau praf care *arată* ca nişte firişoare de păr. Asta i-ar zice şi Ralph, dacă ar asculta vreodată înregistrarea audio pe care aproape sigur nu o va primi niciodată. Însă vorbitul a ajutat-o să-şi limpezească mintea. Din punctul ăsta de vedere a semănat cu şedinţele de terapie cu Allie. Pentru că, dacă Ondowsky s-ar putea metamorfoza cumva în George-Teroristul şi apoi s-ar transforma la loc şi ar redeveni el însuşi, atunci de ce să-şi lase pe obraz o fărâmă din mustaţa lui George? Ideea este de-a dreptul ridicolă.

Sau acel Subaru verde, de exemplu. Da, îi aparţine lui Chet Ondowsky, e sigură de asta. A considerat de la sine înţeles că el şi cameramanul (Fred Finkel îl cheamă, i-a găsit numele cât ai bate din palme, fără ajutorul lui Jerome) mergeau împreună în carul de reportaj al postului. Însă aceasta a fost mai degrabă o presupunere, nu o deducţie; iar Holly crede că drumul spre iad este pavat cu presupuneri greşite.

Acum, cu mintea odihnită, îşi dă seama că decizia lui Ondowsky de a se deplasa singur este perfect logică şi perfect naturală. Este reporter important la un mare post de televiziune. Este acel Chet care „stă de pază”, pentru Dumnezeu! Prin urmare, îi este permis să se trezească puţin mai târziu decât slujbaşii de rând, să treacă poate un pic pe la redacţie şi apoi să se ducă să-şi bea cafeaua şi să-şi mănânce bucata de plăcintă la birtul său preferat, în vreme ce Fred, devotatul său cameraman, se duce la Eden ca să filmeze câteva cadre de rezervă (fiind o cinefilă împătimită, Holly ştie cum se fac filmările) şi poate chiar – în caz că Fred ar năzui să urce în ierarhia secţiei de ştiri – să discute puţin cu persoanele cu care va sta de vorbă Ondowsky la relatarea în direct de la Cel Mai Mare Târg de Vechituri din lume pentru programul de ştiri de la ora şase.

Numai că Ondowsky află despre explozia de la gimnaziu – poate are staţie radio cu care intră pe frecvenţa poliţiei – şi pleacă valvârtej într-acolo. Fred

Finkel face acelaşi lucru cu carul de reportaj. Ondowsky parchează lângă conul ăla caraghios şi de acolo se duce cu Fred să-şi facă meseria. Totul este perfect explicabil, nu-i nevoie de niciun fenomen supranatural. Aici este vorba doar despre un detectiv particular, aflat la sute de kilometri distanţă, care se întâmplă să sufere de „Sindromul Fordului Albastru”.

Voilà!

Holly are o zi bună la birou. Rattner, fugarul profesionist, a fost descoperit de Jerome într-un bar care se cheamă Bodega „Edmund Fitzgerald[{107}] (nume care o uluieşte pe Holly), iar Pete Huntley l-a condus la închisoarea comitatului. Acum Pete se află la reprezentanţa auto a lui Toomey, unde îl va interoga pe Richard Ellis.

Barbara Robinson, sora lui Jerome, trece pe la agenţie şi îi spune lui Holly (pe un ton cam îngâmfat) că a fost învoită de la cursurile de după-amiază deoarece scrie o lucrare intitulată „Detectivii particulari: *Realitate vs. Ficţiune”*. Îi pune lui Holly câteva întrebări (înregistrându-i răspunsurile pe telefonul personal), după care o ajută să treacă în calculator conţinutul dosarelor. Se opresc la ora trei ca să se uite la *John Law*.

— Ce haios e tipul ăsta, mor după el! spune Barbara, în timp ce Judecătorul Law îşi execută mişcările obişnuite de dans îndreptându-se către scaunul lui.

— Lui Pete nu-i place, zice Holly.

— Pete e alb, spune Barbara.

Holly face ochii mari la ea.

— Şi *eu* sunt albă.

Barbara începe să râdă.

— Da, dar există albi normali şi există albi *foarte* albi. Aşa cum e domnul Huntley.

Râd amândouă, după care îl urmăresc pe Judecătorul Law care se ocupă de un spărgător care susţine că este nevinovat, că n-a făcut nimic, că este doar o victimă a prejudecăţilor rasiale. Holly şi Barbara se uită una la alta – *vezi să nu*! Apoi izbucnesc din nou în hohote de râs.

Da, este o zi *foarte* bună, iar Holly aproape nici nu se gândeşte la Chet Ondowsky până la şase seara când sună telefonul. Tocmai se pregăteşte să se uite la comedia *Animal House.* Iar apelul acela, din partea doctorului Carl Morton, schimbă absolut tot. Holly termină de vorbit şi dă şi ea un telefon. O oră mai târziu primeşte altul. Îşi face notiţe despre toate cele trei convorbiri.

A doua zi de dimineaţă pleacă la Portland, Maine.

16 DECEMBRIE 2020

1

Holly se trezeşte la ora trei. Are bagajul făcut, şi-a printat biletul la cursa Delta, drumul până la aeroport este scurt, aşa că nu trebuie să ajungă acolo decât pe la şapte, dar nu mai poate să doarmă. De fapt, ar putea să creadă că nici n-a închis ochii, însă ceasul ei Fitbit îi arată că a dormit două ore şi treizeci de minute. Somn superficial şi foarte scurt, dar este obişnuită şi cu mai puţin.

Bea o cafea şi mănâncă un iaurt. Geanta de călătorie (una pe care să nu fie obligată să o lase în cală, fireşte) o aşteaptă lângă uşă. Sună la birou şi lasă un mesaj pentru Pete, în care îl anunţă că nu va veni astăzi, posibil nici restul săptămânii. Trebuie să rezolve o chestiune personală. Tocmai vrea să încheie, când îşi aduce aminte de ceva.

— Şi te rog să-i spui lui Jerome s-o pună pe Barbara să se uite la *Şoimul maltez, Somnul de veci* şi *Harper* pentru partea cu ficţiunea a lucrării ei despre munca unui detectiv particular. Le am pe toate trei în colecţia de acasă. Jerome ştie unde ţin cheia de rezervă de la apartament.

După ce termină şi cu asta, deschide aplicaţia de înregistrare a telefonului şi adaugă ceva la mesajul pentru Ralph Anderson, începe să creadă că totuşi va fi nevoită să i-l trimită.

2

Cu toate că Allie Winters este de ani buni terapeuta la care merge în mod regulat, după ce s-a întors din cumplita aventură trăită în Oklahoma şi Texas, Holly s-a documentat şi l-a căutat pe Carl Morton. Doctorul Morton a scris două cărţi în care a prezentat istoricul unor cazuri, foarte asemănătoare cu cele ale lui Oliver Sacks, însă cu prea mulţi termeni de specialitate ca să poată fi pe placul publicului larg. Dar lui Holly i s-a părut că de el are nevoie, cabinetul lui era relativ aproape, aşa că s-a dus să-l vadă.

A avut cu Morton două şedinţe de câte cincizeci de minute, suficient timp ca să-i spună în detaliu povestea completă şi nestilizată a întâlnirii ei cu Străinul. Nu i-a păsat dacă doctorul Morton credea tot, doar o parte sau nimic. Pentru Holly era mult mai important să se poată descărca, înainte ca

amintirea acelor evenimente să crească înlăuntrul ei aidoma unei tumori maligne. Nu s-a dus la Allie, pentru că s-a gândit că aşa ceva ar fi fost în dezavantajul progresului făcut deja în legătură cu celelalte probleme ale ei, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Holly.

Şi a mai avut un motiv pentru care s-a dus la un duhovnic laic ca doctorul Carl Morton. *Ai mai văzut pe altul la fel ca mine?* Întrebase străinul. Holly nu mai văzuse; Ralph nu mai văzuse; dar legendele despre asemenea creaturi, cunoscute sub numele de *El Cuco* în comunităţile hispanice de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului, datau de multe secole. Deci… poate mai *erau* şi altele.

Poate mai erau.

3

Către finalul celei de-a doua şedinţe – care era şi ultima –, Holly şi-a luat inima în dinţi:

— Îmi daţi voie să vă spun ce cred eu că *gândiţi?* Ştiu că-i o mare impertinenţă din partea mea, dar îmi daţi voie?

Morton i-a adresat un zâmbet pe care probabil că el şi-l dorea încurajator, dar pe care Holly l-a perceput ca indulgent – doctorul acesta nu era chiar atât de greu de citit cum îi plăcea lui să creadă.

— Te rog, Holly. Este timpul tău, în care poţi să spui şi să întrebi tot ce vrei.

— Mulţumesc, a murmurat ea, încrucişându-şi braţele. Probabil că ştiţi că măcar o parte din povestea mea este adevărată, pentru că evenimentele au fost aduse la cunoştinţa publicului larg, începând cu violarea şi asasinarea fiului familiei Peterson din Oklahoma şi până la cele petrecute – o parte din cele petrecute – în Grota Marysville din Texas. De exemplu, moartea detectivului Jack Hoskins, din Flint City, Oklahoma. Am dreptate?

Morton a dat din cap.

— Cât priveşte restul poveştii mele – Străinul care-şi schimba înfăţişarea şi ce s-a întâmplat cu el în grota aia –, dumneavoastră credeţi că toate sunt doar halucinaţii provocate de stres. Am dreptate şi acum?

— Holly, eu n-aş defini…

Of, mai scuteşte-mă de termenii tăi medicali, şi-a zis atunci Holly şi l-a întrerupt – gest de care ar fi fost incapabilă înainte.

— Nu contează ce definiţie daţi. Din partea mea, nu aveţi decât să credeţi

ce doriţi. Însă eu vreau ceva de la dumneavoastră, domnule doctor Morton. Ştiu că luaţi parte la multe conferinţe şi simpozioane. M-am documentat on-line şi aşa am aflat.

— Stai, Holly, nu ţi se pare că divaghezi puţin de la povestea ta? Şi de la percepţiile tale faţă de evenimentele de atunci?

Nu, i-a răspuns ea în gând, pentru că povestea aceea s-a încheiat. *Acum contează ce va urma. Sper să nu mai urmeze nimic, probabil aşa va fi, dar nu strică să fiu sigură de asta. Dormi mult mai bine noaptea atunci când eşti sigur de ceva.*

— Aş dori să discutaţi despre cazul meu atunci când vă mai duceţi la conferinţe şi simpozioane. Aş dori să-l descrieţi. Să faceţi chiar o lucrare despre el, nu mă deranjează. Aş dori să fiţi foarte clar atunci când vorbiţi despre faptul că eu cred – şi nu aveţi decât să spuneţi că am avut o halucinaţie – că m-am întâlnit cu o creatură care se reface hrănindu-se cu suferinţa muribunzilor. Vreţi? Şi dacă se va întâmpla vreodată – *cândva* – să vă întâlniţi sau să primiţi un e-mail de la un coleg terapeut care vă spune că are sau a avut un pacient cu aceleaşi halucinaţii, vreţi să fiţi amabil şi să-i daţi numele şi numărul meu de telefon?

A adăugat imediat, ca să nu se creadă că nu face vreo discriminare pe criteriu de sex (mereu se străduieşte să fie cât mai corectă din punctul ăsta de vedere):

— Un coleg sau o colegă.

Morton s-a încruntat:

— N-ar fi deontologic din partea mea.

— Vă înşelaţi, i-a zis Holly. Am citit legea. N-ar fi deontologic să discutaţi cu *pacientul* altui psihoterapeut, dar i-aţi putea da numele şi numărul meu de telefon dacă aveţi permisiunea mea. Iar eu v-o dau.

Şi Holly i-a tot aşteptat răspunsul.

4

Holly opreşte înregistrarea ca să se uite la ceas şi să-şi ia a doua cană cu cafea. Normal că o s-o apuce bâţâiala şi o să facă arsuri la stomac, dar are nevoie de licoarea asta.

— L-am văzut cum cade pe gânduri, spune Holly acum în microfonul telefonului. Cred că balanţa a fost înclinată de faptul că a înţeles cât de tare ar fi pentru el să spună povestea *mea* în următoarea carte sau articol sau discurs.

Şi a spus-o. I-am citit un articol şi am urmărit un videoclip de la una dintre conferinţe. A schimbat locaţia şi m-a botezat Carolyn H., dar, în rest, este aceeaşi mâncare de peşte. Se pricepe de minune să vorbească despre ce a păţit monstrul nostru atunci când l-am pocnit eu cu Pliciul Norocos{108} – în filmuleţ se auzeau şi exclamaţiile surprinse ale spectatorilor. Şi trebuie să-i recunosc acest merit: mereu îşi încheie prelegerile spunând că ar dori să afle dacă există alţi colegi care acceptă să-i împărtăşească experienţele lor cu pacienţi care să fi suferit de aceleaşi halucinaţii.

Se opreşte, se gândeşte puţin, reia înregistrarea.

— Aseară m-a sunat domnul doctor Morton. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit cu el, dar mi-am dat seama imediat cine este şi am ştiut că o să mă ducă înapoi la Ondowsky. Îmi aduc aminte că mi-ai mai spus ceva, Ralph: există rău în lume, dar mai există şi o forţă a binelui. Te gândeai la bucăţica aia din meniul localului din Dayton pe care ai găsit-o. Iar fragmentul ăla de hârtie te-a ajutat să faci legătura dintre crima din Flint City şi două crime similare din Ohio. Aşa am ajuns eu să mă implic în toată investigaţia, datorită unei bucăţi de hârtie pe care ar fi putut s-o sufle foarte uşor vântul. Poate a fost ceva care *a vrut* să fie găsită. Oricum, mie aşa îmi place să cred. Şi poate că acelaşi lucru, forţa aceea, mai vrea încă ceva de la mine. Pentru că eu sunt în stare să cred incredibilul. Nu vreau s-o fac, dar pot.

Se opreşte şi îşi pune telefonul în poşetă. Încă este prea devreme ca să plece la aeroport, dar o va face. Pur şi simplu aşa funcţionează ea.

O să ajung prea devreme şi la propria mea înmormântare, îşi spune şi deschide iPad-ul ca să-şi cheme un Uber.

5

La ora cinci dimineaţa, terminalul imens al aeroportului este aproape pustiu. Când e plin cu pasageri (când nu mai ai unde să arunci un ac şi nici gândurile nu ţi le mai auzi din cauza zarvei lor), mai că nu sesizezi muzica revărsată din difuzoarele instalate în tavan; însă, la ora asta, când singura concurenţă i-o face bâzâitul aspiratorului folosit de omul de serviciu, cântecul „The Chain” al trupei Fleetwood Mac nu sună doar sinistru, ci parcă ar fi un vestitor al apocalipsei.

Nu-i nimic deschis în hol, în afară de patiseria „Au Bon Pain”, însă lui Holly nici nu-i trebuie altceva. Rezistă tentaţiei de a-şi mai lua o cafea, se mulţumeşte cu un suc de portocale şi un covrig şi se duce cu tava la o masă

din spate. După ce se uită în jur ca să se asigure că nu-i nimeni în apropiere (cine să fie, că doar este singura clientă?), îşi scoate telefonul şi îşi continuă mesajul; vorbeşte încet şi se opreşte din când în când ea să-şi pună ordine în gânduri. Încă speră că Ralph nu va primi niciodată mesajul ei. Încă speră că monstrul acela din mintea ei se va dovedi a fi doar o himeră. Dar dacă totuşi îl va primi, vrea neapărat să ştie absolut *tot.*

Mai cu seamă dacă ea va fi moartă atunci.

6

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson: E tot 16 decembrie. Sunt la aeroport, am ajuns devreme, aşa că am ceva timp. De fapt, destul de mult.

(Pauză)

Cred că m-am întrerupt atunci când îţi spuneam că l-am recunoscut imediat pe doctorul Morton la telefon. Nici n-a fost nevoie să se prezinte. Mi-a zis că a discutat cu avocatul după ultima noastră sesiune – cică ar fi făcut-o din simplă curiozitate – ca să afle dacă am avut dreptate când i-am zis că nu încalcă nicio normă deontologică dacă mă pune în legătură cu un alt psihoterapeut care are – sau a avut – un pacient care să fi trecut prin aceeaşi experienţă.

„S-a dovedit a fi o zonă gri”, mi-a spus el, „aşa că nu am făcut-o, cu atât mai mult cu cât ai decis să încetezi terapia, cel puţin cu mine. Dar ieri am primit un telefon de la un psihiatru din Boston, Joel Lieberman îl cheamă, şi ce mi-a zis m-a făcut să mă răzgândesc.”

Carl Morton are informaţii de mai bine de un an despre un alt posibil străin, Ralph, dar nu m-a sunat. I-a fost jenă. Şi mie mi-e jenă cam tot timpul şi sunt timidă şi nu vreau să deranjez, aşa că pot înţelege asta; dar tot m-am supărat. Poate n-ar trebui, pentru că domnul Bell nici nu auzise atunci de Ondowsky, şi totuşi

(Pauză)

Scuze, am sărit nişte chestii. Hai să văd dacă pot să-ţi explic faptele în ordine cronologică.

În 2018 şi 2019, doctorul Joel Lieberman avea un pacient din Portland, Maine. Pacientul acesta lua un Downeaster – presupun că ăsta e un tren, nu? – ca să se ducă la Boston, la şedinţele de terapie programate o dată pe lună. Acest om, Dan Bell, este un domn în vârstă, care i s-a părut doctorului

Lieberman perfect raţional şi normal, cu excepţia ideii sale fixe că ar fi descoperit existenţa unei creaturi supranaturale, pe care o botezase „vampir psihic”. Şi domnul Bell credea că această creatură era printre noi de multă vreme, de cel puţin şaizeci de ani, dar poate de mult mai mulţi.

Lieberman a luat parte la una dintre prelegerile doctorului Morton în Boston. Asta a fost vara trecută, în 2019. În timpul prelegerii, doctorul Morton a analizat cazul lui „Carolyne H.”. Adică al meu. A cerut participanţilor care au avut pacienţi cu halucinaţii asemănătoare să ia legătura cu el – aşa cum îl rugasem eu. Şi Lieberman l-a căutat.

Ai înţeles situaţia? Morton a vorbit despre cazul meu, aşa cum i-am cerut eu să facă. *Tot* la rugămintea mea, s-a interesat dacă mai sunt şi alţi doctori sau psihoterapeuţi care să fi avut pacienţi cu convingeri delirante similare. Însă, timp de şaisprezece luni, nu m-a pus în legătură cu Lieberman, aşa cum practic l-am *implorat* eu s-o facă. L-au împiedicat temerile lui că asta ar fi o încălcare a normelor deontologice. Însă mai este ceva. O să ajung şi acolo.

Şi, ieri, doctorul Lieberman l-a sunat din nou pe Morton. De ceva vreme nu-i mai venea la şedinţele de terapie pacientul din Portland, iar Lieberman credea că nici n-o să mai vină vreodată. Dar, în ziua imediat următoare exploziei de la gimnaziul Macready, pacientul l-a sunat din senin, i-a spus că are o urgenţă şi l-a întrebat dacă îl primeşte la o şedinţă fără programare. Părea extrem de tulburat, aşa că Lieberman şi-a făcut timp pentru el. Pacientul – Dan Bell – pretindea că explozia de la gimnaziul Macready a fost provocată de acel vampir psihic. Susţinea asta clar şi răspicat. Atât de agitat era, încât doctorul Lieberman s-a gândit să apeleze la nişte metode de intervenţie ca să-l scoată din criză şi poate chiar să-l oblige să se interneze pe o perioadă scurtă într-o clinică de specialitate. Dar pacientul s-a mai liniştit şi a spus că trebuie să discute cu persoana pe care o cunoştea doar sub numele de Carolyn H.

Stai puţin, să mă uit pe ce mi-am notat.

(Pauză)

Gata, am găsit. Vreau să-l citez cât mai fidel pe Carl Morton, pentru că acesta este celălalt motiv pentru care a ezitat să mă sune.

Mi-a zis:

„Nu doar deontologia m-a împiedicat să iau legătura cu tine. Crede-mă că pericolul este extrem de mare atunci când pui laolaltă oameni cu aceleaşi idei delirante. Au tendinţa să se certifice unul pe celălalt, ceea ce nu poate decât să le transforme nevrozele în psihoze severe. Există o mulţime de studii în

acest sens.”

„Atunci, de ce m-aţi sunat?”, l-am întrebat eu.

„Pentru că o foarte mare parte din povestea ta s-a bazat pe fapte cunoscute”, mi-a spus el. „Pentru că, într-o oarecare măsură, mi-a zdruncinat sistemul de valori. Şi pentru că pacientul lui Lieberman deja ştia despre tine, dar nu de la terapeutul lui, ci dintr-un articol pe care l-am scris despre cazul tău şi a fost publicat în *Psychiatric Quarterly*. Şi a mai zis că acea Carolyn H. despre care este vorba în articolul meu ar înţelege despre ce vorbeşte.”

Acum pricepi ce vreau să spun eu când mă refer la o posibilă forţă a binelui, Ralph? Dan Bell mă căuta, la fel cum îl căutam şi eu pe el, chiar de dinainte să aflu de existenţa lui.

„Îţi dau numerele de telefon ale doctorului Lieberman, şi cel de la birou, şi cel de mobil”, mi-a mai spus doctorul Morton. „El va decide dacă să te pună în legătură cu pacientul lui.”

După aia m-a întrebat dacă mă preocupă şi pe mine explozia de la gimnaziul din Pennsylvania, în sensul celor discutate cu el în şedinţele de terapie. Aşa i-ar fi plăcut lui să creadă, pentru că *nu a fost* nicio discuţie – eu vorbeam şi el asculta, atâta tot. I-am mulţumit pentru telefon, dar nu i-am răspuns la întrebare. Probabil încă eram supărată pe el pentru că m-a sunat atât de târziu.

(Acum se aude un oftat prelung.)

Ba niciun „probabil”. Încă trebuie să lucrez la managementul furiei.

Va trebui să mă opresc în curând, dar nu mai am prea multe să-ţi spun. L-am sunat pe Lieberman pe mobil, pentru că era deja seară. M-am prezentat spunându-i că eu sunt Carolyne H. şi i-am cerut numele şi numărul de telefon al pacientului său. Mi le-a dat pe amândouă, dar trebuie să recunosc că nu părea deloc încântat de situaţie. Şi mi-a spus:

„Domnul Bell îşi doreşte foarte mult să vorbească cu dumneavoastră şi, după ce m-am gândit îndelung, am hotărât să-mi dau consimţământul. Este foarte în vârstă acum şi se poate spune că aceasta este ultima lui dorinţă. Dar mă văd obligat să adaug că, în afară de fixaţia dânsului pentru acest aşa-zis vampir psihic, nu suferă de nicio altă modificare a capacităţii cognitive, aşa cum observăm deseori la persoanele bătrâne.”

Şi, Ralph, vorbele astea ale doctorului m-au făcut să mă gândesc la unchiul meu, Henry, care are Alzheimer. La sfârşitul săptămânii trecute am fost nevoiţi să-l internăm la azil. Şi mă întristează foarte tare gândul la el.

Lieberman mi-a mai spus că domnul Bell are nouăzeci şi unu de ani şi că

probabil i-a fost cumplit de greu să vină la ultima programare, cu toate că l-a însoţit nepotul. Mi-a zis că domnul Bell suferă de mai multe afecţiuni de natură fizică, dintre care cea mai gravă este insuficienţa cardiacă congestivă. A spus că, în altă situaţie, şi-ar face griji gândindu-se că discuţia cu mine i-ar exacerba obsesia şi i-ar afecta în sens negativ restul unei vieţi care altminteri ar fi putut să fie frumoasă şi productivă. Însă, luând în considerare vârsta şi starea de sănătate a domnului Bell, nu crede că aceasta ar constitui o problemă.

Poate că mi se pare, Ralph, dar eu cred că doctorul Liberman este cam plin de el. Cu toate acestea, la finalul discuţiei noastre, a spus ceva ce m-a mişcat şi nu pot să uit. Uite ce a spus:

„Este un bătrân foarte speriat. Încercaţi să nu-l speriaţi şi mai mult.”

Nu ştiu dacă o pot face, Ralph. Şi eu sunt speriată.

(Pauză)

Sala se umple de lume şi ar trebui să mă duc la poarta de îmbarcare, aşa că am să fiu scurtă. L-am sunat pe domnul Bell şi i-am spus că eu sunt Carolyn H. Mi-a cerut numele meu real. Acela a fost Rubiconul meu, Ralph. Şi l-am trecut. I-am spus că numele meu este Holly Gibney şi l-am întrebat dacă îmi permite să-i fac o vizită. Iar el mi-a răspuns:

— Dacă este vorba despre explozia de la şcoală şi despre creatura care-şi zice „Ondowsky”, cât mai curând posibil.

7

Holly schimbă avionul în Boston şi ajunge pe aeroportul din Portland cu puţin înainte de amiază. Îşi ia o cameră la hotelul Embassy Suites şi îl apelează pe Dan Bell. Telefonul acestuia sună îndelung şi Holly începe să se întrebe dacă nu cumva bătrânul a murit în timpul nopţii, lăsând fără răspuns întrebările ei despre Charles „Chet” Ondowsky. Bine, presupunând că tipul chiar are răspunsuri.

Tocmai vrea să închidă, când îi răspunde cineva. Dar nu este Dan Bell, ci un bărbat cu o voce mult mai tânără.

— Alo?

— Sunt Holly, spune ea. Holly Gibney. Aş vrea să ştiu când…

— Da, doamnă Gibney. Acum ar fi perfect. Bunicul are o zi bună. A dormit realmente întreaga noapte după ce a vorbit cu dumneavoastră. Nici nu mai ţin minte când a dormit aşa ultima oară. Aveţi adresa?

— Lafayette Street, numărul 19.

— Corect. Eu sunt Brad Bell. Când credeţi că ajungeţi?

— Imediat ce voi găsi un Uber.

Şi un sandvici, îşi zice ea. Tare bun ar fi acum un sandvici.

8

Tocmai când se urcă pe bancheta din spate a Uberului, începe să-i sune telefonul. Este Jerome, care vrea să ştie unde este, ce face şi dacă o poate ajuta cu ceva. Holly îi spune că îi pare rău, dar este o problemă personală. Îi mai spune şi că o să-i povestească totul mai târziu, dacă va putea.

— Are legătură cu unchiul Henry? o întreabă el. Cauţi vreun tratament alternativ? Că asta crede Pete.

— Nu, n-are nicio legătură cu unchiul Henry.

Dar are legătură cu un alt bătrân, adaugă ea în gând. Unul care s-ar putea să fie cu mintea întreagă. Sau nu.

— Chiar nu pot să vorbesc despre asta acum, Jerome.

— În regulă. Voiam doar să ştiu dacă tu eşti bine.

În realitate, este o întrebare, iar Holly este de părere că tânărul are tot dreptul să i-o pună, pentru că a văzut-o şi i-a fost alături când nu i-a fost bine.

— Sunt bine.

Şi, ca să-i demonstreze că nu a luat-o razna:

— Nu uita să-i zici Barbarei despre filmele alea cu detectivi particulari.

— I-am spus.

— Mai spune-i că e posibil să nu le poată folosi în lucrare, dar va afla informaţii importante din ele.

Holly se întrerupe puţin şi zâmbeşte.

— O să-i placă foarte mult.

— O să-i spun. Eşti sigură că eşti…

— Sunt bine, zice ea.

Dar se gândeşte la omul – la *creatura* – cu care s-au confruntat ea şi Ralph în grota din Texas şi se cutremură. Abia dacă se poate gândi la Străin; şi, dacă mai există unul, cum ar putea ea să-i facă faţă de una singură?

9

Evident că Holly nu va putea să-i facă faţă împreună cu Dan Bell, care

dacă are cu totul patruzeci de kilograme şi stă într-un scaun cu rotile, cu un tub de oxigen prins de el. Este o umbră de om, cu ţeasta cheală şi cearcăne vineţii sub ochii inteligenţi, dar epuizaţi. Locuieşte cu nepotul lui într-o casă din piatră, frumoasă şi veche, plină cu mobilă frumoasă şi veche. Livingul este mare şi aerisit; draperiile sunt trase şi lumina soarelui rece de decembrie inundă încăperea. Însă mirosurile care răzbat de sub aromele dezodorizantului de cameră (dacă Holly nu se înşală, este Glade Clean Linen) îi amintesc inevitabil de cele aspre şi foarte distincte din holul de la căminul de bătrâni din Rolling Hills: Musterole{109}, Bengay, pudră de talc, urină, iminentul final al vieţii.

Holly este întâmpinată şi condusă la Bell de nepotul acestuia, un bărbat în jur de patruzeci de ani, ale cărui ţinută şi maniere par neobişnuit de demodate, aproape aristocratice. Pe pereţii holului sunt şase portrete în cărbune înrămate, patru bărbaţi şi două femei, toate foarte bune şi cu siguranţă făcute de aceeaşi mână. I se pare ciudat că sunt puse chiar la intrarea în casă; majoritatea subiecţilor au o înfăţişare destul de dezagreabilă. Un tablou mult mai mare este atârnat deasupra căminului din living, unde arde un foc mic şi jucăuş. Este o pictură în ulei a unei tinere frumoase, cu ochi negri şi veseli.

— Soţia mea, spune sacadat Bell. Moartă de mulţi ani şi tot mi-e dor de ea. Bine ai venit la noi, doamnă Gibney!

Se apropie cu scaunul de ea, hârâind din cauza efortului. Însă, când nepotul vrea să-l ajute, Bell îi face semn să-l lase în pace. Îi întinde mâna lui Holly – o mână pe care artrita a transformat-o într-o sculptură necizelată în lemn. I-o strânge cu mare grijă.

— Aţi luat prânzul? o întreabă Brad Bell.

— Da, spune Holly.

A înfulecat în grabă un sandvici cu salată de pui în timpul drumului scurt de la hotel şi până în acest cartier elegant.

— Atunci poate doriţi un ceai sau o cafea? A, avem şi pateuri de la „Two Fat Cats”{110}. Sunt excelente.

— Un ceai ar fi grozav, răspunde Holly. Fără teină, dacă aveţi. Şi, da, aş dori şi un pateu. Mulţumesc.

— Eu vreau un ceai şi o plăcinţică, zice bătrânul. Cu mere sau afine, nu contează. Şi ceaiul să fie din ăla *adevărat.*

— Imediat, spune Brad şi îi lasă singuri.

Dan Bell se apleacă, se uită fix în ochii lui Holly şi îi spune pe un ton

scăzut, conspirativ:

— Brad e homo, aşa să ştii.

— A-ha! exclamă Holly.

Nu ştie ce ar mai putea să adauge în afară de *Mi-am dat seama de asta,* numai că ar fi o lipsă de politeţe.

— *Extrem de* homo. Dar e un geniu. M-a ajutat la cercetări. Am vrut să fiu sigur – *am fost* sigur – şi Brad mi-a oferit dovada.

Dă dintr-un deget strâmb spre Holly, accentuând fiecare silabă:

— *I… re… fu… ta… bi… lă!*

Holly încuviinţează şi se aşază pe un fotoliu cu spătarul înalt. Stă cu genunchii lipiţi şi cu poşeta în poală. Începe să creadă că Bell chiar *este* victima unor fantezii nevrotice şi că ea a dat de o fundătură. Însă faptul acesta nici nu o irită şi nici nu o mâhneşte; dimpotrivă, o umple de uşurare. Pentru că, dacă el are halucinaţii, probabil că şi ea are.

— Povesteşte-mi despre creatura *ta,* îi cere Dan Bell, aplecându-se şi mai mult spre ea. Doctorul Morton zice în articolul lui că tu îi spui „Străinul”.

Încă o priveşte ţintă cu ochii aceia inteligenţi şi epuizaţi ai lui. Lui Holly i se pare că vede un vultur din desene animate care stă pe creanga fără frunze a unui copac înalt.

Deşi a fost o vreme când lui Holly i-ar fi fost înfiorător de greu să nu facă tot ce i se cerea – aproape imposibil –, acum clatină din cap.

Vizibil dezamăgit, bătrânul se sprijină de spătar.

— Nu?

— Deja cunoaşteţi cea mai mare parte a poveştii mele din articolul publicat de domnul doctor Morton în *Psychiatric Quarterly* şi din filmuleţele pe care probabil că le-aţi văzut pe internet. Eu am venit aici ca să aflu povestea *dumneavoastră.* L-aţi numit pe Ondowsky o creatură, un *monstru.* Vreau să ştiu de unde sunteţi atât de sigur că şi el este un străin.

— Mda, „străin” e un nume foarte potrivit. Foarte bun.

Bell îşi îndreaptă branula care i s-a strâmbat.

— Foarte bun nume. O să-ţi spun totul în timp ce ne bem ceaiul. O să ne ducem sus, în biroul lui Brad. Şi o să-ţi spun totul. Şi atunci ai să te convingi. O, da!

— Brad…

— Brad ştie, spune Dan Bell, cu un gest indiferent din mâna ca un lemn noduros. Homo, nehomo, e un băieţel tare bun.

Holly are vreme să îşi spună că, la nouăzeci şi ceva de ani, ţi se par băieţei

chiar şi bărbaţii cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Brad Bell.

— Tare bun şi tare *deştept.* Şi să ştii că nu trebuie să-mi povesteşti păţania ta dacă nu vrei – deşi mi-aş dori să aflu anumite detalii. Însă, înainte să-ţi zic ce ştiu eu, insist să-mi spui ce te-a făcut să-l suspectezi pe Ondowsky.

Este o cerere rezonabilă şi îi prezintă raţionamentul ei… în fine, dacă poate fi numit „raţionament”.

— M-a obsedat mai ales smocul ăla mic de păr pe care-l avea lângă gură, încheie ea. Parcă ar fi purtat o mustaţă falsă şi după aia s-a grăbit prea tare şi nu şi-a dezlipit-o în întregime. Numai că, dacă îşi poate schimba întreaga înfăţişare, de ce să aibă *nevoie* de o mustaţă falsă?

Bell face acelaşi gest nepăsător din mână.

— Străinul *tău* avea păr facial?

Holly se încruntă şi încearcă să-şi aducă bine aminte. Primul om a cărui înfăţişare a uzurpat-o Străinul (din câte ştia ea) a fost un infirmier pe nume Heath Holmes – şi nu avea păr pe faţă. Nici al doilea nu avea. A treia victimă avea barbişon, dar când Holly şi Ralph s-au întâlnit cu Străinul în grota din Texas, acesta nu apucase să se transforme complet.

— Nu cred. Ce vreţi să spuneţi?

— Mă gândesc că nu le creşte păr pe faţă creaturilor ăstora, zice Dan Bell. Mă întreb dacă ţi-ai văzut vreodată Străinul în pielea goală – presupun că nu, corect?

— Nu! exclamă Holly oripilată.

Şi, pentru că nu se poate abţine, mai exclamă:

— Câââh!

Dan Bell zâmbeşte.

— Ei, dacă l-ai fi văzut, cred că ai fi observat că nici păr pubian nu are. Şi nici la subraţ.

— Creatura din grotă avea păr pe cap. Ondowsky are păr pe cap. La fel şi George.

— George?

— Aşa îi zic eu individului care a adus pachetul cu bomba la gimnaziul Macready.

— Aha, George. Înţeleg.

Dan Bell pare să cugete câteva clipe la această informaţie. Un zâmbet vag îi încreţeşte uşor colţurile gurii. Şi dispare imediat.

— Dar părul de pe cap e altceva, nu? Copiii au păr înainte de pubertate. Unii *se nasc* cu păr pe cap.

Holly înţelege ce vrea să spună şi speră să fie cu adevărat ceva *important*, nu o altă zvâcnire a fantasmelor din mintea bătrânului.

— Mai sunt şi alte lucruri pe care teroristul – George, dacă tu aşa îi zici – nu poate să le schimbe aşa cum îşi schimbă înfăţişarea, spune Dan Bell. A fost nevoit să-şi pună o uniformă falsă de curier şi să poarte ochelari falşi. A avut nevoie de o camionetă falsă şi de un aparat din ăla care să citească codul de bare, tot fals. Şi a mai avut nevoie şi de o mustaţă falsă.

— Este posibil ca Ondowsky să aibă sprâncene false, spune Brad, care tocmai ce a intrat cu o tavă pe care sunt două căni mari cu ceai şi un morman de plăcinţele. Dar probabil că nu. I-am examinat fotografiile până am simţit că-mi ies ochii din orbite. Cred mai degrabă că şi-a făcut implanturi ca să dea un aspect normal pufului din josul frunţii. Că bebeluşii au un fel de puf în loc de sprâncene.

Se apleacă să pună tava pe măsuţă.

— Nu, nu, nu! îl opreşte Dan Bell. Mergem în biroul tău. E momentul să ne apucăm de treabă. Vrei să mă împingi, doamnă Gibney? Holly? Mă simt cam obosit.

— Desigur.

Trec pe lângă o sufragerie elegantă şi rece, apoi pe lângă o bucătărie uriaşă. La capătul coridorului este scaunul-lift electric, care urcă până la etaj pe o şină din oţel. Holly speră doar să funcţioneze mai bine decât ascensorul din Blocul Frederick.

— L-a instalat Brad când n-am mai putut să-mi folosesc picioarele, spune Dan Bell.

Brad Bell îi dă tava lui Holly, îl ia în braţe pe bătrân şi îl aşază în scaunul-lift cu o uşurinţă care denotă o îndelungată practică. Dan Bell apasă un buton şi începe să urce. Brad Bell ia tava de la Holly şi amândoi încep să urce treptele în ritmul scaunului, ritm lent, dar sigur.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, spune Holly.

Probabil că a costat o groază de bani, este concluzia nerostită.

Dar uite că Dan Bell îi citeşte gândurile.

— Bunicul meu. A avut fabrici de hârtie.

Acum îi pică fisa lui Holly. Dulapul cu consumabile de la agenţia „Ce-am găsit al meu să fie” este plin cu hârtie pentru copiator, marca Bell. Dan Bell îi vede expresia şi zâmbeşte.

— Da, te gândeşti bine. Produse din Hârtie Bell, brandul care acum face parte dintr-un concern internaţional care i-a păstrat numele. Până în anii ’20,

bunicul meu a avut fabrici în toată zona de vest a statului Maine: în Lewiston, Lisbon Falls, Jay, Mechanic Falls. Acum sunt închise toate sau au fost transformate în malluri. Şi-a pierdut cea mai mare parte a averii în Marele Crah din ’29 şi în criza care a urmat. În anul ăla m-am născut eu. N-am trăit în puf nici eu şi nici tata, am fost obligaţi să muncim din greu ca să avem ce pune pe masă. Dar am reuşit să păstrăm casa asta.

La primul etaj, Brad Bell îl ia din nou în braţe pe Dan Bell, îl instalează într-un alt scaun cu rotile şi îl conectează la alt tub de oxigen. La etajul acesta pare să fie doar o singură cameră foarte mare, în care soarele de decembrie nu are voie să intre. Toate ferestrele au fost acoperite cu draperii de camuflaj. Acolo sunt două birouri, pe care se află patru computere, câteva console de jocuri video (care lui Holly i se par ultimul răcnet al tehnologiei), foarte multă aparatură audio şi un televizor enorm cu ecran plat. În pereţi au fost instalate câteva difuzoare. Două dintre ele se află de o parte şi de cealaltă a televizorului.

— Pune jos tava, Brad, înainte să verşi tot ce e pe ea.

Masa spre care arată Dan Bell cu mâna lui deformată este plină cu reviste de informatică (printre ele şi exemplare dintr-o publicaţie care se cheamă *SoundPhile* şi de care Holly n-a auzit în viaţa ei), unităţi de memorie, harduri externe şi cabluri. Holly se apucă să facă loc pentru tavă.

— Nu-ţi bate capul, împinge pe jos toate fleacurile alea, spune Dan Bell.

Ea se uită la Brad Bell, care dă din cap.

— Nu sunt prea ordonat, zice el pe un ton de scuză.

Când tava se află în siguranţă pe masă, Brad Bell pune plăcinţelele pe farfurii. Par delicioase, dar parcă lui Holly nu-i mai este foame. Începe să se simtă cum se simţea Alice la ceai cu Pălărierul Nebun. Dan Bell bea puţin din ceaşcă, plescăie din buze, după care se strâmbă şi duce mâna în partea stângă a pieptului. Brad Bell se repede la el.

— Ai medicamentele la tine, bunicule?

— Da, da, le am, spune Dan Bell, bătând uşurel cu palma în buzunarul lateral al scaunului cu rotile. N-am nimic, mă simt bine, nu te mai *agita* atâta. Sunt doar emoţionat că ne-a venit cineva în vizită. Cineva care *ştie*. Probabil că îmi face bine emoţia asta.

— Eu nu-s prea convins, bunicule, zice Brad Bell. Poate ar fi bine să iei o pastilă.

— Ţi-am zis că mă simt bine.

— Domnule Bell… începe Holly.

— Spune-mi „Dan”, drăguţă, o îndeamnă bătrânul, făcându-i din nou semn cu degetul hidos de deformat din cauza artritei, însă gestul lui nu-şi pierde intenţia dojenitoare. Eu sunt Dan, el e Brad, tu eşti Holly. Suntem prieteni.

Şi râde. Şi parcă nu mai are aer.

— Trebuie s-o iei mai uşor, îi zice Brad. Sau poate vrei să ajungi iar la spital.

— Bine, mămico, cum spui tu, bombăne Dan.

Îşi pune masca pe nasul acvilin şi inhalează nişte oxigen.

— Acu’ dă-mi o plăcinţică din aia. Vezi că ne trebuie şi şerveţele.

Dar nu sunt şerveţele nicăieri în cameră.

— O să aduc nişte prosoape de hârtie din baie, spune Brad şi dispare.

Dan se întoarce spre Holly.

— Îngrozitor de uituc. *Îngrozitor*. Unde rămăsesem? Dar mai contează?

Dar oare mai contează ceva din tot ce se întâmplă aici? se întreabă Holly.

— A, da. Tocmai îţi povesteam cum tata şi cu mine a trebuit să ne câştigăm pâinea cu sudoarea frunţii. Ai văzut tablourile de jos?

— Da, spune Holly. Bănuiesc că tu le-ai făcut.

— Da. Pe toate.

Ridică mâinile diforme şi adaugă:

— Înainte să păţesc *asta.*

— Sunt foarte bune, zice Holly.

— Nu-s prea rele, cu toate că nu alea de la intrare sunt cele mai bune. Alea au fost doar nişte schiţe, ca să-mi fac mâna. Brad le-a agăţat acolo. M-a bătut la cap până am acceptat. În anii ’50 şi ’60 am făcut şi nişte coperte de cărţi pentru edituri ca Gold Medal şi Monarch. Alea au fost mult mai bune. Cărţi poliţiste, majoritatea, iar copertele erau cu femei sexy, pe jumătate dezbrăcate şi în mână cu arme automate din care încă ieşea fum. Am făcut ceva bani în plus cu ele. Mare ironie, dacă te gândeşti care era slujba mea de zi cu zi. Lucram la poliţia din Portland. M-am pensionat la şaizeci şi opt de ani. Am muncit acolo peste patruzeci şi patru de ani.

Nu-i doar artist omul ăsta, ci şi poliţist – alt poliţist care apare în viaţa mea, îşi zice Holly.

Mai întâi Bill, după aia Pete, apoi Ralph şi acum el. Şi iar se gândeşte că există o forţă, o forţă puternică, deşi invizibilă, care pare să o tragă în astfel de situaţii, subliniind mereu asemănările şi continuitatea.

— Bunicul meu a fost un capitalist care deţinea fabrici, dar, de la el încoace, toţi am făcut parte din clasa muncitoare. Tata a fost poliţist şi eu i-

am călcat pe urme. Iar fiul meu a călcat pe urmele mele. Despre tatăl lui Brad vorbesc. A murit într-un accident în timp ce urmărea un tip care furase o maşină şi probabil că tipul ăla era beat. Dar a supravieţuit. Din câte ştiu, s-ar putea să trăiască şi azi.

— Îmi pare foarte rău, murmură Holly.

Dan îi ignoră condoleanţele.

— Chiar şi mama lui Brad lucra în branşă. Mă rog, într-un fel. Era stenografă la tribunal. Când a murit şi ea, am luat băiatul la mine. Nu-mi pasă dacă-i homo sau nu. Şi nici poliţiei nu-i pasă. Deşi nu lucrează acolo cu normă întreagă. Munca aia e mai mult un fel de hobby pentru el. Cea mai mare a timpului se ocupă cu… astea.

Şi dă din mâna strâmbă spre aparatura din jur.

— Proiectez sisteme audio pentru jocuri, spune Brad încet. Muzica, efectele sonore, mixajele.

S-a întors cu un sul întreg cu şervete din hârtie. Holly ia două bucăţi şi şi le pune pe genunchi.

Pierdut în amintiri, Dan vorbeşte mai departe:

— După ce am îmbătrânit şi n-am mai putut să merg în patrulă – n-am dat niciodată examen să ajung detectiv, n-am vrut – am lucrat la dispecerat. Sunt mulţi poliţiştii ăia care să nu audă de munca la birou, dar pe mine nu m-a deranjat, pentru că mai aveam un serviciu, unul care m-a ţinut ocupat mult timp după ce am ieşit la pensie. Şi, Holly, eu şi Brad l-am *prins* pe *căcănarul* ăsta, pardon de expresie. Îl urmărim de ani în şir.

În cele din urmă, Holly tot a muşcat din bucata de plăcintă, însă acum deschide gura ca să vorbească şi din ea se revarsă o ploaie de firimituri pe farfurie şi prosoapele de hârtie de pe genunchi.

— *Ani?*

— Da, spune Dan. Brad îl ştie de când avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Lucrează cu mine cam din 2005. Aşa e, Brad?

— După 2005 am început, zice Brad, după ce înghite dumicatul de plăcintă.

Dan ridică din umeri. Se pare că gestul îi provoacă durere.

— Când ai vârsta mea mai amesteci lucrurile şi mai uiţi, spune el.

Se întoarce şi îi aruncă lui Holly o privire aproape înverşunată. Încruntă din sprâncenele lui stufoase (sprâncene adevărate, nu false).

— Dar nu şi în cazul lui Ondowsky, cum îşi zice el acum. În privinţa lui nu am absolut niciun dubiu. N-am avut niciodată, nici măcar la început… mă

rog, din momentul în care am aflat de el. Ţi-am pregătit un adevărat spectacol, Holly. E gata primul film, Brad?

— Gata, bunicule!

Brad deschide televizorul uriaş cu ajutorul unui iPad. Deocamdată nu se vede nimic, doar ecranul albastru pe care scrie GATA.

Holly speră din tot sufletul să fie şi *ea* gata.

10

— Aveam treizeci şi unu de ani când l-am văzut prima oară, spune Dan. Mi-aduc bine aminte pentru că soţia şi fiul meu îmi organizaseră o petrecere modestă doar cu o săptămână înainte. Parcă a trecut foarte mult timp de atunci şi totodată parcă totul s-a întâmplat ieri. Pe vremea aia încă eram în patrula de poliţie. Eram cu Marcel Duchamp şi opriserăm aproape de Marginal Way{111}, în spatele unor nămeţi. Pândeam vitezomanii, deşi nu prea erau din ăştia într-o dimineaţă din mijlocul săptămânii. Mâncam gogoşi şi beam cafea. Ţin minte că Marcel râdea de o copertă pe care o făcusem şi mă întreba dacă soţiei mele îi convine să desenez femei frumoase în chiloţei. Mi se pare că tocmai îl anunţam că nevasta lui îmi pozase pentru coperta aia, când tipul a venit în goană la maşina noastră şi a bătut în geamul din stânga.

Se întrerupe. Clatină din cap.

— Nu-i aşa că şi tu îţi aminteşti unde erai şi ce făceai atunci când ai primit o veste proastă?

Holly se gândeşte la ziua când a aflat de moartea lui Bill Hodges. A sunat-o Jerome şi ea şi-a dat seama că tânărul abia dacă îşi putea stăpâni lacrimile.

— Marcel a deschis geamul şi l-a întrebat pe tip dacă are nevoie de ajutor. A zis că nu. Avea un tranzistor – asta aveam noi pe atunci, nu iPod-uri şi telefoane mobile – şi ne-a întrebat dacă am auzit ce s-a întâmplat la New York.

Dan se întrerupe ca să-şi îndrepte din nou branula şi să regleze debitul oxigenului din tubul ataşat de scaun.

— Noi nu auzeam decât ce se dădea prin staţia poliţiei, aşa că Marcel a închis-o şi a dat drumul la radioul normal. Am aflat ştirea despre care vorbea tipul care făcea jogging. Haide, Brad, dă drumul la primul film!

Nepotul lui Dan are tableta pe genunchi. Apasă un simbol şi îi spune lui Holly:

— Am să-l transfer pe ecranul mare. O secundă… gata, începe.

Începe o muzică funebră şi pe ecran apare titlul unui buletin de ştiri de pe vremuri. CEL MAI GRAV ACCIDENT AVIATIC DIN ISTORIE. Urmează un filmuleţ alb negru, cam înceţoşat, cu o stradă care pare lovită de o bombă.

— Îngrozitoarele urmări ale celui mai grav dezastru aviatic din istorie! declamă cu glas cavernos comentatorul nevăzut. O stradă din Brooklyn s-a umplut cu fragmentele unui avion de transport care s-a ciocnit cu un avion de linie pe cerurile întunecate ale New Yorkului.

Pe coada avionului – pe ce a mai rămas din ea – Holly vede literele rămase: UNIT.

— Avionul United Airlines s-a prăbuşit peste un cartier de case. Pe lângă cei optzeci şi patru de pasageri şi membri ai echipajului, şi-au mai pierdut viaţa şi şase persoane care se aflau pe stradă la momentul acela.

Acum Holly vede pompieri, în uniforme şi cu căşti de pe vremuri, care aleargă printre resturile avionului. Unii cară tărgi, de care sunt legate cadavre acoperite cu pături.

— În mod normal, continuă comentatorul, această cursă United şi cursa Trans World Airlines de care s-a ciocnit ar fi trebuit să se afle la o distanţă de mulţi kilometri una de cealaltă, dar avionul TWA – cursa 266, cu patruzeci şi patru de persoane la bord, pasageri şi echipaj – a deviat foarte mult de la traiectoria de zbor. S-a prăbuşit în Staten Island.

Alte cadavre acoperite pe alte tărgi. O roată uriaşă de la trenul de aterizare, cu cauciucul făcut zdrenţe şi fumegând încă. Acum aparatul de filmat panoramează locul unde se află resturile cursei 266, iar Holly vede multe cadouri de Crăciun, împachetate în hârtie viu colorată, împrăştiate pretutindeni. Aparatul de filmat se apropie de unul dintre ele şi arată un Moş Crăciun mititel lipit de fundă. Moşul este negru de funingine şi din el iese fum.

— Opreşte aici! zice Dan.

Brad atinge tableta şi ecranul televizorului se face albastru.

— Cu totul, au fost o sută treizeci şi patru de morţi. Când a avut loc tragedia? Pe şaisprezece decembrie 1960. Exact acum şaizeci de ani.

Nu-i decât o coincidenţă, îşi spune Holly, dar tot o ia cu fiori reci şi din nou se gândeşte că trebuie să existe anumite forţe pe lumea asta care-i mută pe oameni după bunul lor plac, aşa cum muţi piesele pe o tablă de şah. Poate că este o coincidenţă această suprapunere a datelor, dar este ea în stare să afirme acelaşi lucru despre toate întâmplările care au adus-o în casa aceasta din Portland, Maine? Nu. Există o înşiruire de evenimente care duc mult în

urmă până la un alt monstru, care s-a numit Brady Hartsfield.

— A fost un singur supravieţuitor, spune Dan Bell, trezind-o din reverie.

Holly arată spre ecranul albastru, de parcă încă ar rula filmuleţul alb-negru.

— Adică a scăpat cineva din *aşa ceva)*

— Da, însă n-a mai trăit decât o singură zi, spune Brad. Ziarele i-au zis „Băiatul Căzut din Cer”.

— Însă altcineva a inventat expresia asta, spune Dan. În New York erau pe vremea aia doar trei sau patru posturi independente de televiziune, pe lângă reţelele naţionale. Unul dintre ele era WLPT. Evident că a dispărut între timp, dar mai poţi găsi pe internet nişte filmări de atunci. Pregăteşte-te de un mare şoc, domnişoară.

Face un semn din cap către Brad, care iar începe să atingă tableta cu degetul.

Din fragedă pruncie, Holly a învăţat (profesoară i-a fost mama, însă cu acordul tacit al tatălui) că manifestarea deschisă a emoţiilor nu era doar un comportament penibil şi neplăcut, ci şi ruşinos. După toţi aceşti ani de terapie cu Allie Winters, tot îşi mai reprimă sentimentele chiar şi în faţa prietenilor. Iar acum se află lângă doi străini. Însă, când pe ecranul uriaş începe al doilea filmuleţ, Holly ţipă. Nu se poate stăpâni.

— *El e! Ondowsky!*

— Ştiu, spune Dan Bell.

11

Numai că majoritatea oamenilor ar spune că nu este adevărat, iar Holly ştie asta.

Ar spune: *Mda, sigur, există o asemănare, tot aşa cum există o asemănare între domnul Bell şi nepotul dânsului, sau între John Lennon şi fiul său, Julian, sau între mine şi mătuşa mea, Elizabeth.* Şi ar mai spune: *Sunt convins că e bunicul lui Chet Ondowsky. Bine a zis cine a zis că aşchia nu sare departe de trunchi, nu?*

Dar şi Holly, şi bătrânul în scaunul cu rotile ştiu care este adevărul.

Bărbatul care ţine în mână microfonul de modă veche al postului WLPT este mai rotund la faţă decât Ondowsky şi ridurile par a sugera că este mai în vârstă cu zece, poate chiar douăzeci de ani. Are părul cărunt şi tuns foarte scurt şi îi creşte într-un fel de „V” la frunte, deosebindu-se astfel de părul lui

Ondowsky cel din zilele noastre. A început să facă şi un pic de guşă, iar Ondowsky din prezent nici aşa ceva nu are.

În spatele lui, câţiva pompieri se agită prin zăpada înnegrită de funingine – unii adună pachetele şi valizele, alţii încearcă să stingă resturile avionului United şi flăcările care au cuprins cele două case din spatele lui. Se vede plecând o ambulanţă mare şi veche, cu girofarul pornit.

— Sunt Paul Freeman şi vă relatez de la scena celui mai grav accident aviatic din istoria Americii, spune reporterul, scoţând aburi albi la fiecare cuvânt. Cu excepţia unui băiat, au murit toţi pasagerii şi membrii echipajului aflaţi la bordul acestei curse United Airlines.

Acum arată spre ambulanţa care se îndepărtează.

— În acea ambulanţă se află băiatul, a cărui identitate nu a fost aflată deocamdată. El este…

Reporterul, care-şi zice Paul Freeman, face o pauză dramatică.

— …Băiatul Căzut din Cer! Era în flăcări şi s-a prăbuşit din spatele avionului şi a aterizat pe un morman de zăpadă. Martorii îngroziţi l-au tăvălit prin omăt şi au stins focul, dar l-am văzut când a fost urcat în ambulanţă şi vă pot spune că rănile lui păreau foarte grave. Hainele îi erau aproape în întregime făcute scrum sau impregnate în piele.

— Opreşte aici! cere bătrânul.

Nepotul se supune. Dan se întoarce cu faţa la Holly. Ochii albaştri îi sunt decoloraţi, dar privirea este tot pătrunzătoare şi îndârjită.

— Îl vezi, Holly? Îl *auzi?* Sunt convins că telespectatorilor li s-a părut îngrozit atunci când relata despre această tragedie, dar…

— Nu-i deloc îngrozit, spune Holly.

Se gândeşte la prima transmisiune în direct a lui Ondowsky despre explozia de la gimnaziul Macready. Acum îl vede cu alţi ochi.

— Este *excitat.*

— Da! exclamă Dan, dând din cap. Aşa este. Tu înţelegi. Foarte bine.

— Slavă Domnului că mai înţelege cineva, murmură Brad.

— Pe băiat îl chema Stephen Baltz, zice Dan, şi acest Paul Freeman i-a văzut corpul ars, poate chiar i-a auzit şi urletele de durere – pentru că martorii spuneau că băiatul *a fost conştient* cel puţin în primele momente. Şi mai ştii ce cred eu? Ce am ajuns să cred? Că monstrul ăla *se hrănea* din suferinţa copilului.

— Fireşte, spune Holly, cu buze parcă amorţite. Şi din suferinţa băiatului, şi din spaima martorilor. Cu *moarte* se hrănea el.

— Da. Pregăteşte-te pentru următorul, Brad.

Dan se sprijină de spătar. Pare istovit. Lui Holly nu-i pasă de asta. Trebuie neapărat să afle şi restul. Trebuie neapărat să ştie tot. A cuprins-o din nou vechea înfrigurare.

— Când ai început să cauţi filmele astea? Cum ai aflat?

— Reportajul cu accidentul l-am văzut chiar în seara respectivă, la *The Huntley-Brinkley Report.*

Îi observă nedumerirea şi surâde vag.

— Eşti prea tânără ca să-i mai ţii minte pe Chet Huntley şi David Brinkley. Emisiunea se cheamă acum *NBC Nightly News.*

Intervine Brad:

— Dacă vreun post independent ajungea primul la un eveniment extrem de important şi realiza un reportaj bun, atunci vindea reportajul uneia dintre reţelele mari de televiziune. Probabil că aşa s-a întâmplat şi în cazul ăsta şi aşa a reuşit bunicul să-l vadă.

— Deci Freeman a ajuns acolo primul, şopteşte Holly. Şi adică vrei să zici… crezi că Freeman *a provocat* ciocnirea celor două avioane?

Dan Bell clatină din cap atât de tare, încât i se zburlesc cele câteva firişoare de păr rămase.

— Nu. Pur şi simplu a avut noroc. Sau a mers la nimereală. În fond, în marile oraşe se petrec tot timpul tragedii, corect? Iar o creatură ca asta are de unde să se hrănească. Şi, cine ştie, poate că are vreun simţ care-l anunţă de iminenţa dezastrelor. Poate e ca ţânţarul, care simte mirosul de sânge de la distanţe de kilometri, ştiai asta? Cum să pricepem noi ce l-a făcut să ajungă primul acolo, când nici măcar nu ştim ce anume este? Pune-l pe următorul, Brad!

Brad dă drumul filmuleţului, iar pe ecran apare din nou Ondowsky… numai că acesta arată puţin mai altfel. Este mai slab. Mai tânăr decât „Paul Freeman” şi chiar un pic mai tânăr decât varianta care a transmis în direct de lângă zidul spulberat de explozie al gimnaziului Macready. Dar tot *el* este. Arată altfel, arată la fel. Pe microfonul din mână se vede sigla postului KTVT. Lângă el se află trei femei. Una dintre ele poartă insigna de campanie electorală a lui Kennedy. Cealaltă are o pancartă mototolită şi cam stingheră, pe care scrie PÂNĂ LA CAPĂT ALĂTURI DE JFK ÎN ’64!

— Sunt Dave Van Pelt şi transmit din Dealey Plaza, vizavi de depozitul de manuale şcolare al statului Texas, unde…

— Opreşte imaginea! spune Dan.

Brad o opreşte. Dan se întoarce cu faţa spre Holly.

— Tot el este, da?

— Da, spune Holly. Nu ştiu dacă ar putea şi altcineva să-şi dea seama, nu înţeleg cum ţi-ai putut da *tu* seama la atâta vreme după accidentul cu avioanele, dar el este. Mi-a spus odată tata ceva despre maşini. Că firmele mari – Ford, Chevrolet, Chrysler – scot pe piaţă o grămadă de modele diferite, pe care le schimbă de la un an la altul, dar toate sunt făcute după acelaşi tipar. El… Ondowsky…

Însă nu mai ştie cum să continue şi arată spre imaginea în alb şi negru de pe ecran. Îi tremură mâna.

— Aşa este, spune cu blândeţe Dan. Foarte bine spus. Are diferite înfăţişări, dar este făcut după acelaşi tipar. Numai că există cel puţin două tipare, poate mai multe.

— Ce vrei să zici?

— O să ajungem şi la asta.

Dan are vocea mult mai hârâită decât a avut-o mai devreme şi mai bea puţin ceai ca să şi-o dreagă.

— Am văzut reportajul ăsta din pură întâmplare, pentru că mă uitam numai la ştirile de la *Huntley-Brinkley*. Însă, după asasinarea lui Kennedy, toată lumea s-a uitat la Walter Cronkite{112}, inclusiv eu. Pentru că postul CBS dădea cele mai bune reportaje şi analize. Kennedy a fost împuşcat într-o vineri. Reportajul ăsta a fost difuzat la *CBS Evening News* în ziua următoare, sâmbătă. Este ceea ce, în limbaj de specialitate, se cheamă „dosar de presă”. Dă-i drumul, Brad. Dar ia-o de la început.

Tânărul reporter în hidosul sacou ecosez începe din nou să vorbească.

— Sunt Dave Van Pelt şi transmit din Dealey Plaza, vizavi de depozitul de manuale şcolare al statului Texas, de unde ieri a fost împuşcat mortal John F. Kennedy, al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite. Alături de mine se află doamnele Greta Dyson, Monica Kellogg şi Juanita Alvarez, susţinătoare ale lui Kennedy, care s-au aflat chiar în locul unde sunt eu acum atunci când s-a tras. Îmi puteţi spune ce aţi văzut, doamnelor?

Domnişoară Dyson?

— Am auzit focuri de armă… şi am văzut sânge… curgea sânge din sărmanul lui *cap.*…

Abia se înţelege ce spune Greta Dyson, atât de tare plânge. Holly îşi zice că tocmai asta e ideea. Probabil că telespectatorii plâng împreună cu ea, spunându-şi că durerea ei este şi a lor. Şi a întregii naţiuni. Numai că

reporterul…

— Se hrăneşte, şopteşte ea. Se preface doar că ar fi îngrijorat şi nici măcar nu se preface prea bine.

— Fără discuţie, o aprobă Dan. N-ai cum să nu vezi asta odată ce ţi-ai dat seama despre ce e vorba. Acum uită-te la celelalte două femei. Şi ele plâng. Mulţi oameni plângeau în sâmbăta aia. Şi în săptămânile care au urmat. Mare dreptate ai. Se hrăneşte cu lacrimile lor.

— Şi tu crezi că a ştiut că o să fie asasinat Kennedy? Că a simţit asta aşa cum simte ţânţarul mirosul de sânge?

— Nu ştiu, răspunde Dan. Pur şi simplu nu ştiu.

— Dar ştim că s-a angajat la KTVT abia în vara aia, spune Brad. N-am reuşit să aflu mai multe despre el în afară de asta. Dintr-un istoric al postului de pe internet. Şi am mai aflat că, în primăvara lui ’64, nu mai lucra acolo.

— Următoarea ocazie în care apare – mă rog, din câte ştiu eu – este în Detroit, spune Dan. În 1967. Când au fost evenimentele cunoscute sub numele de „Revolta din Detroit{113} sau „Răzmeriţa de pe 12th Street”. A fost declanşată de o razie a poliţiei într-un bar, după ora închiderii. Era un bar fără licenţă de funcţionare. Şi protestele s-au răspândit în întregul oraş. Au murit patruzeci şi trei de oameni, o mie două sute au fost răniţi. A fost ştirea principală vreme de cinci zile, pentru că atât au durat violenţele. Reportajul ăsta îl avem de la un alt post independent, dar a fost preluat de NBC şi difuzat la ştirile de seară. Haide, Brad!

Un reporter stă în faţa unui magazin incendiat, luându-i un interviu unui bărbat de culoare, pe a cărui faţă şiroieşte sângele. Din cauza durerii, bărbatul de culoare este aproape incoerent. Spune că i-au dat foc curăţătoriei pe care o are şi că nu ştie unde îi sunt soţia şi fiica. Au dispărut în nebunia care a cuprins tot oraşul.

— Am pierdut tot, spune el. *Tot!*

Reporterul de acum îşi zice Jim Avery. Este limpede că aparţine unui post mic de televiziune. E mai corpolent decât „Paul Freeman”, aproape gras; şi mai scund (bărbatul de culoare cu care vorbea este mult mai înalt decât el). Şi începe să chelească. Alt model, acelaşi tipar. Chet Ondowsky este în spatele feţei dolofane. Şi Paul Freeman. Şi Dave Van Pelt.

— Cum de l-ai recunoscut, domnule Bell? În numele lui Dumnezeu, cum…

— Dan, ai uitat? Îmi zici Dan.

— Cum de ai putut să-ţi dai seama că asemănarea nu era doar o

coincidenţă?

Dan schimbă o privire cu nepotul său. Şi un zâmbet. Holly le urmăreşte pantomima şi îşi repetă: *Alt model, acelaşi tipar*.

— Ai văzut desenele din holul de la intrare, da? o întreabă Brad. Cu asta se ocupa bunicul când lucra la secţia de poliţie. Era foarte talentat.

Şi iar îi mai pică o fisă lui Holly. Se întoarce către Dan.

— La poliţie făceai portretele-robot ale suspecţilor, nu? Cu asta te ocupai.

— Da, deşi le făceam mai elaborate, adevărate *portrete*, nu doar nişte crochiuri.

Se gândeşte puţin şi adaugă:

— Ai auzit oameni care spun că nu uită niciodată un chip? Majoritatea exagerează sau mint pur şi simplu. Dar nu şi eu.

Bătrânul vorbeşte pe un ton firesc, fără emoţie. Dacă este un har, îşi spune Holly, înseamnă că l-a avut dintotdeauna. Poate că l-a uluit la culme atunci când şi-a dat seama de el. Dar acum i se pare ceva normal.

— L-am văzut cum lucrează, spune Brad. Dacă n-ar avea artrita asta, s-ar întoarce acum cu faţa la perete şi te-ar desena în nici douăzeci de minute, Holly, în cele mai mici detalii. Tablourile din hol? Toţi oamenii ăia au fost prinşi pe baza portretelor făcute de bunicul.

— Şi totuşi… începe ea, cam sceptică.

— Amintirea chipurilor este doar o parte a poveştii, zice Dan. Nu ajută la obţinerea unei descrieri precise a infractorului pentru că *nu eu* l-am văzut. Înţelegi?

— Da, răspunde Holly.

Şi o interesează subiectul din alte motive decât identificarea lui Ondowsky sub multele lui deghizări. O interesează pentru că încă are multe de învăţat dacă vrea să-şi facă bine munca de detectiv particular.

— Vine martorul. În unele cazuri – de pildă, furtul unei maşini ori un jaf armat – apar mai mulţi martori. Şi fiecare îl descrie pe făptaş. Numai că este la fel ca în pilda cu orbii şi elefantul. O ştii?

Holly o ştie. Orbul care atinge coada elefantului spune că seamănă cu un vrej. Cel care pune mâna pe trompă crede că seamănă cu un şarpe. Cel care pune mâna pe picior este convins că seamănă cu trunchiul unui palmier mare şi bătrân. Până la urmă, toţi orbii încep să se certe şi să se contrazică, fiecare insistând că elefantul arată aşa cum i se pare lui.

— Fiecare martor îl vede pe infractor într-o manieră puţin diferită de ceilalţi, spune Dan. Iar dacă este vorba despre un singur martor, acesta îl vede

altfel în zile diferite. Nu, nu, o să spună, m-am înşelat, faţa e prea lată. E prea îngustă. Avea cioc. Ba nu, avea mustaţă. Avea ochii albaştri. Stai, m-am gândit mai bine şi parcă erau cenuşii.

Mai trage o dată lung din tubul cu oxigen. Pare îngrozitor de obosit. Mai puţin ochii de deasupra edemelor vineţii. Ochii încă îi strălucesc. Sunt lucizi şi atenţi. Holly crede că ar trebui să-i fie teamă creaturii-Ondowsky dacă ar vedea ochii aceştia. Ar putea să vrea să-i închidă pentru totdeauna ca să nu observe prea multe.

— Treaba mea este să mă uit dincolo de diversitate şi să văd similitudinile. Ăsta-i adevăratul meu talent, pe care îl folosesc în desene. De el m-am folosit când i-am făcut primele portrete tipului nostru. Uite!

Şi scoate din buzunarul lateral al scaunului un dosar mic pe care i-l întinde. Holly găseşte în el şase foi de hârtie aproape casante, atât de vechi sunt. Pe fiecare este câte o variantă diferită a lui Charles „Chet” Ondowsky. Nu au la fel de multe detalii ca portretele de răufăcători din expoziţia de la intrarea în casă, însă sunt excepţionale. În primele trei îi vede pe Paul Freeman, Dave Van Pelt şi Jim Avery.

— Le-ai făcut din memorie? îl întreabă ea.

— Da, răspunde Dan.

Din nou pe un ton normal, fără să se laude.

— Pe primele trei le-am desenat la scurtă vreme după ce l-am văzut pe Avery. În vara lui ’67. Am făcut şi copii, dar astea sunt originalele.

— Şi astea?

Le-a răsfirat în evantai pe celelalte trei. Sunt chipuri cu linii diferite ale părului, cu ochi şi guri diferite, cu riduri diferite, de vârste diferite. Diferite modele făcute după acelaşi tipar. Tiparul fiind Ondowsky. Îşi dă seama de asta pentru că ea a văzut elefantul. Şi i se pare extraordinar că l-a putut vedea şi Dan Bell pe vremuri. I se pare cu adevărat genial.

Bătrânul indică pe rând desenele din mâna ei.

— Ăla e Reginald Holder. A transmis în direct din Westfield, New Jersey, imediat după ce John List{114} şi-a omorât întreaga familie. A stat de vorbă cu vecinii şi prietenii îndureraţi. Următorul este Harry Vail, care a transmis din faţa Universităţii Fullerton din California, după ce un om de serviciu, pe care-l chema Edward Allaway, a împuşcat mortal şase oameni2. Vail a ajuns la faţa locului încă înainte să se usuce sângele şi a discutat cu supravieţuitorii. Îmi scapă numele ultimului individ…

— Fred Liebermanenbach, spune Brad. Corespondent pentru postul WKS

din Chicago. S-a ocupat de cazul cu capsulele de Tylenol în care s-a introdus cianură în 1982. Au murit şapte oameni. A stat de vorbă cu rudele îndoliate. Am toate reportajele astea, dacă vrei să le vezi.

— Are o mulţime de filmuleţe, pentru că am descoperit şaptesprezece diferite versiuni ale lui Chet Ondowsky ăsta al tău, spune Dan.

— *Şaptesprezece?*

Holly este realmente stupefiată.

— Şi astea sunt doar cele despre care ştim noi. Nu-i nevoie să te uiţi la toate. Pune primele desene unul peste altul şi îndreaptă-le spre televizor, Holly. Nu-i ca un reflector, dar ar trebui să meargă.

Holly ţine desenele în faţa ecranului albastru, ştiind dinainte ce va vedea. Un singur chip.

Chipul lui Ondowsky.

Chipul Străinului.

12

Când coboară la parter, Dan Bell nu prea mai stă cum trebuie în scaunul-lift, ci mai degrabă atârnă în el. A trecut de faza cu oboseala, este de-a dreptul epuizat. Holly nu vrea deloc să-i mai stea pe cap, dar trebuie.

Şi Dan Bell ştie că nu au terminat. Îi cere lui Brad să-i aducă o gură de whisky.

— Dar, bunicule, doctorul a zis…

— Să fac ceva şi pe doctor, şi pe toată familia lui, spune Dan. O să mă mai înviorez. Terminăm imediat, arată-i lui Holly ultima… ultimul lucru… şi după aia am să mă întind. Am dormit neîntors azi-noapte şi sunt convins că la fel o să se întâmple şi azi. Parcă mi-am luat o mare greutate de pe umeri.

Şi ai trântit-o pe umerii mei, îşi zice Holly. *Ce păcat că nu-i şi Ralph aici. Cel mai mult şi mai mult aş vrea să fie Bill alături de mine.*

Brad îi aduce bunicului un pahar pentru copii, cu figura lui Fred Flintstone desenată pe el şi cu atât de mult whisky încât abia dacă-i acoperă fundul. Dan se uită urât la el, dar nu comentează. Scoate din buzunarul lateral al scaunului un flacon cu pilule, care are un capac uşor de desfăcut de pacienţii cu afecţiuni geriatrice. Vrea să scoată o pastilă şi alte şase sau şapte se varsă pe jos.

— Spanac! exclamă bătrânul. Adună-le tu, Brad.

— Le strâng eu, zice Holly şi aşa face.

În timpul acesta, Dan înghite pastila cu whisky-ul din pahar.

— *Asta* chiar că nu-i o idee bună, bunicule, se supără Brad.

— N-o să zică nimeni la înmormântarea mea că am murit tânăr şi frumos, îi răspunde Dan.

Parcă nu mai este chiar atât de alb la faţă şi uite-l că stă drept pe scaun.

— Uite, Holly, cum stau lucrurile: probabil că mai am douăzeci de minute până să treacă efectul whisky-ului ăstuia. Cel mult o jumătate de oră. Ştiu că ai multe întrebări şi noi mai vrem să-ţi arătăm ceva, dar haide să nu ne întindem prea mult.

— Joel Lieberman, spune ea. Psihiatrul din Boston la care te-ai dus din 2018.

— Ce-i cu el?

— Nu ai făcut tot drumul până la el pentru că-ţi imaginai că eşti nebun, nu-i aşa?

— Fireşte că nu. Cred că m-am dus din aceleaşi motive pentru care te-ai dus tu la Carl Morton. Ai aflat de cărţile şi prelegerile lui despre persoane cu nevroze mai ieşite din comun. M-am dus ca să spun tot ce ştiu cuiva plătit să mă asculte. Şi sperând să dau peste un om în stare să creadă incredibilul. Pe tine speram să te găsesc, Holly. La fel cum şi tu sperai să mă găseşti pe mine.

Da. Foarte adevărat. Cu toate astea, îşi spune ea, *este o adevărată minune că ne-am întâlnit. Sau poate este soarta. Sau Dumnezeu.*

— Sigur că Morton a schimbat în articole toate numele de persoane şi de oraşe, lui Brad i-a fost foarte uşor să-ţi dea de urmă. Apropo, creatura asta, care-şi zice Ondowsky, nu a făcut nicio transmisie despre grota aia din Texas unde ai fost tu. Brad şi cu mine ne-am uitat la toate ştirile de atunci.

— Străinul meu nu apărea în fotografii sau pe peliculă, spune Holly. A existat o filmare în care el ar fi trebuit să fie într-o mulţime de oameni, numai că nu era.

Bate uşor cu degetul în desenele cu Ondowsky sub diversele lui înfăţişări.

— *Ăsta* apare la TV *tot* timpul.

— Înseamnă că este diferit, ridică din umeri bătrânul. La fel cum sunt diferite pisicile de casă de pisicile sălbatice. Dar sunt şi asemănătoare – acelaşi tipar, modele diferite. Iar tu, Holly, abia dacă au amintit de tine în ştirile alea şi oricum nu ţi-au pomenit niciodată numele. Erai „un simplu cetăţean” care a ajutat la anchetă.

— Eu am cerut să nu se vorbească despre mine, mormăie Holly.

— Deja aflasem despre Carolyn H. din articolele doctorului Morton. Am

încercat să iau legătura cu tine prin intermediul lui Lieberman – chiar m-am dus până la Boston ca să-i cer asta şi nu mi-a fost uşor să fac drumul până acolo. Ştiam că, indiferent dacă ţi-ai dat sau nu seama *ce* anume este Ondowsky, ai toate motivele să mă crezi. Lieberman l-a sunat pe Morton şi iată-te aici.

O singură întrebare o frământă pe Holly, chiar foarte mult.

— De ce tocmai acum? Ştii de atâţia ani despre existenţa lui, l-ai *vânat.*…

— Nu, nu l-am vânat, spune Dan. Mai degrabă *nu l-am scăpat din ochi.* De prin 2005, Brad a stat cu ochii pe internet. Ori de câte ori se petrece câte o tragedie, câte un atac armat, îl căutăm acolo. Aşa e, Brad?

— Aşa e, răspunde Brad. Nu îl găsim mereu. Nu a fost la Sandy Hook{115} şi nici în Las Vegas, când Stephen Paddock i-a omorât pe toţi oamenii ăia de la festivalul de muzică country; dar, în 2016, lucra la postul WFTV din Orlando. A discutat a doua zi cu supravieţuitorii atentatului de la clubul Pulse. Întotdeauna îi alege pe cei mai speriaţi, pe cei mai îndureraţi, cei care fie au fost în locul unde s-a comis atacul, fie au pierdut pe cineva drag acolo.

Normal că pe ei îi alege, îşi spune Holly. Bineînţeles. Durerea lor i se pare foarte gustoasă.

— Dar abia după explozia aia de la gimnaziu, de săptămâna trecută, am aflat că a fost la clubul de noapte, spune Brad. Nu-i aşa, bunicule?

— Da, spune Dan. Cu toate că ne-am uitat cu atenţie la toate reportajele făcute la Pulse după atentat. Aşa facem mereu.

— Şi cum de nu l-aţi văzut? întreabă Holly. Tragedia de la Pulse s-a petrecut acum patru ani! Spui că nu uiţi niciodată un chip şi ştiai deja cum arată Ondowsky, ştiai că are o faţă porcină, indiferent de schimbările pe care le face.

Cei doi se uită nedumeriţi la ea, aşa că Holly le povesteşte ce a învăţat-o Bill despre chipurile oamenilor, că majoritatea au ori feţe porcine, ori feţe vulpeşti. În toate variantele pe care le-a văzut ea aici, chipul lui Ondowsky este rotund. Câteodată mai puţin, câteodată mai mult, dar este mereu o faţă porcină.

Brad încă pare confuz, dar bunicul lui surâde.

— Bună chestie! Îmi place. Deşi sunt şi excepţii, unii oameni au…

— Feţe cabaline, îi ia Holly vorbele din gură.

— Exact asta voiam să spun. Şi mai sunt unii care au feţe de nevăstuică… deşi cred că s-ar putea spune că nevăstuicile cam seamănă cu vulpile, nu? Cu siguranţă că Philip Hannigan…

Nu mai continuă.

— Da. Din punctul *ăsta* de vedere, sunt sigur că a avut întotdeauna faţa ca de vulpe.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi imediat, zice Dan. Pune filmuleţul de la Pulse, Brad!

Brad porneşte filmuleţul şi întoarce ecranul iPad-ului spre Holly. Alt reporter care relatează evenimentele, acum din faţa unui munte de flori şi de baloane în formă de inimă şi de pancarte pe care sunt scrise îndemnuri de genul MAI MULTĂ DRAGOSTE ŞI MAI PUŢINĂ URĂ. Reporterul pune întrebări unui tânăr în lacrimi, cu obrajii mânjiţi ori de praf, ori de rimel. Holly nu ascultă şi acum nici măcar nu mai ţipă, pentru că pur şi simplu nu mai are aer. Reporterul – Philip Hannigan – este tânăr, blond şi slab. Parcă abia ce a ieşit de pe băncile liceului şi, da, are „faţă de vulpe”, cum ar fi zis Bill Hodges. Se uită la persoana intervievată cu o expresie care ar putea fi înţelegere… empatie… compasiune… sau doar lăcomie bine mascată.

— Îngheaţă imaginea! îi spune Dan lui Brad.

Şi o întreabă pe Holly:

— Ţi s-a făcut rău?

— Ăla nu-i Ondowsky, şopteşte ea. Ăla-i *George*. Individul care a dus bomba la gimnaziul Macready.

— O, dar *tot* Ondowsky este, o contrazice Dan, pe un ton suav, aproape blând. Ţi-am zis. Creatura asta nu e făcută după un singur tipar, ci după două. *Cel puţin* două.

13

Înainte să bată la uşa familiei Bell, Holly şi-a închis telefonul şi nu îşi aduce aminte să-l deschidă decât când ajunge în camera ei de la Embassy Suites. În capul ei e un vârtej de gânduri ca frunzele stârnite de furtună. Îl deschide pentru a continua raportul/mesajul pentru Ralph şi vede că are patru mesaje scrise, cinci apeluri ratate şi cinci mesaje vocale. Apelurile ratate şi mesajele vocale sunt toate de la mama ei. Charlotte ştie cum să scrie un mesaj – i-a arătat Holly –, dar nu-şi bate niciodată capul, cel puţin nu atunci când vrea să ia legătura cu fiica ei. Holly crede că mamei sale i se pare nesatisfăcător un mesaj scris atunci când vrea să-i provoace un sentiment de vinovăţie din cine ştie ce cauză.

Mai întâi deschide mesajele scrise.

Pete: **E totul în regulă, H? Mă ocup eu de prăvălie, aşa că tu vezi- i de treburile tale. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.**

Holly zâmbeşte.

Barbara: **Am luat filmele. Par mişto. Mersi, i le dau înapoi repede.** ☺

Jerome: **Cred că am dat de urma labradorului maro. În Parma Heights. Mă duc să verific. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva. Fără probleme.**

Şi ultimul, tot de la Jerome: **Hollyberry.** ☺

Nu se poate abţine şi râde, în ciuda tuturor grozăviilor aflate de la familia Bell, de pe Lafayette Street. Râde şi i se umplu ochii de lacrimi. Toţi aceşti oameni ţin la ea şi ea ţine la ei. Incredibil. Va încerca să-şi păstreze această stare cât timp va afla ce anume doreşte mama ei. Ştie dinainte cum se încheie mesajele vocale ale lui Charlotte.

„Unde eşti, Holly? Sună-mă.” Ăsta e primul.

„Holly, în weekend mă duc să-l văd pe unchiul tău şi trebuie neapărat să vorbesc cu tine înainte. Sună-mă.” Al doilea.

„Unde eşti? De ce ai telefonul închis? Ţie chiar nu-ţi pasă de nimeni? Dacă era o urgenţă? Sună-mă!” Al treilea.

„Femeia aia de la Rolling Hills, doamna Braddock – mie nu mi-a plăcut deloc, că părea foarte îngâmfată –, m-a sunat şi mi-a zis că unchiul Henry este *foarte supărat!* De ce nu mă suni înapoi? Sună-mă!” Al patrulea şi cel mai fioros.

Iar al cincilea este cel mai scurt şi la obiect: „Sună-mă!”

Holly se duce în baie, îşi deschide trusa de călătorie şi ia o aspirină. După care se aşază în genunchi şi îşi sprijină mâinile împreunate pe marginea căzii.

— Doamne, eu sunt Holly. Trebuie să o sun pe mama. Ajută-mă să ţin minte că sunt capabilă să mă apăr fără să fiu nepoliticoasă, sau să mă miorlăi, sau să mă cert. Ajută-mă să nu fumez nici astăzi, că tot mai simt lipsa ţigărilor, mai ales în perioade ca asta. Mi-e dor de Bill, dar sunt fericită că-i am în viaţa mea pe Jerome şi pe Barbara. Şi pe Pete, chiar dacă are momente când pricepe mai greu ce-i spun.

Vrea să se ridice, se gândeşte puţin şi se aşază la loc.

— Mi-e dor şi de Ralph şi sper că se simte bine în concediu alături de soţia şi fiul lui.

Astfel imunizată (cel puţin aşa speră ea), Holly îşi sună mama. Charlotte vorbeşte cel mai mult şi mai mult. Charlotte este extrem de supărată din cauză că Holly nu vrea să-i spună pe unde este, ce face şi când se va întoarce.

Însă Holly intuieşte şi altceva dincolo de toată furia asta: teamă. Lui Charlotte îi este teamă pentru că a pierdut controlul asupra lui Holly. Pentru că Holly a evadat şi şi-a construit propria-i viaţă. Iar asta nu trebuia să se întâmple.

— Nu mă interesează cu ce te ocupi, *trebuie neapărat* să vii weekendul ăsta, spune Charlotte. Trebuie să mergem împreună la Henry. Noi suntem *familia* lui. Câtă i-a mai rămas.

— S-ar putea să nu reuşesc, mamă.

— De ce? Te poftesc să-mi spui de ce!

— Pentru că…

Vânez un criminal. Asta ar fi spus Bill.

— Pentru că am de lucru.

Charlotte începe să plângă. De aproximativ cinci ani, plânsul este ultimul tertip la care recurge Charlotte ca să-şi constrângă fiica să facă aşa cum vrea ea. Evident că nu mai funcţionează, dar aşa este setată Charlotte, iar pe Holly încă o doare.

— Te iubesc, mamă, spune ea şi închide telefonul.

Să fie oare adevărat? Da. Nu o mai place, iar dragostea lipsită de simpatie este ca un lanţ cu câte o cătuşă la fiecare capăt. Poate ea să rupă lanţul ăsta? Să se elibereze din cătuşe? Poate. A discutat despre asta cu Allie Winters, mai ales după ce mama i-a spus – cu infatuare – că l-a votat pe Donald Trump (câââh!). Dar, o s-o facă? Acum nu, poate niciodată. Charlotte Gibney i-a vârât în cap lui Holly încă din copilărie – şi a făcut-o cu răbdare, poate chiar şi cu bune intenţii – că era proastă, neajutorată, indolentă şi că nu va avea noroc în viaţă. *Că nu valora nici cât o ceapă degerată.* Iar Holly chiar a crezut-o până în momentul în care l-a cunoscut pe Bill Hodges, care nu era de aceeaşi părere cu mama ei. Acum are propria-i viaţă, care-i place mult şi o face să se simtă fericită. Iar fericirea aceasta ar fi otrăvită dacă ar rupe relaţiile cu mama ei.

Nu vreau să se întâmple asta, nu vreau să fiu aşa cum spune ea că sunt, îşi zice Holly, aşezându-se pe patul din camera de hotel. *Am mai trecut prin asta.*

Îşi ia o cutie de Cola din minibar (la naiba cu cofeina astăzi!). După care deschide aplicaţia de înregistrare a telefonului şi îşi continuă raportul/mesajul către Ralph. Îi limpezeşte gândurile, la fel cum o fac şi rugăciunile la un Dumnezeu în care nu prea crede. Când termină, ştie deja ce va face în continuare.

14

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson: De aici încolo, am să încerc să-ţi redau cuvânt cu cuvânt discuţia pe care am avut-o cu Dan şi Brad Bell, cât timp îmi mai este proaspătă în minte. Evident că nu o să pot s-o reproduc cu maximă exactitate, dar va fi destul de fidelă. Ar fi trebuit s-o înregistrez, dar nu mi-a dat prin cap. Încă am multe de învăţat despre meseria asta. Sper doar să mai apuc s-o fac.

Mi-am dat seama că domnul Bell – cel bătrân – şi-ar fi dorit să continue, însă nu a mai fost în stare după ce a trecut efectul înviorător al gurii de whisky. A zis că trebuie să se întindă şi să se odihnească. Ultimul lucru pe care i l-a spus lui Brad a fost ceva în legătură cu o înregistrare sonoră. N-am ştiut la ce se referă. Dar acum ştiu.

Nepotul lui i-a împins scaunul cu rotile până în dormitor, dar, înainte de asta, mi-a dat iPad-ul lui şi mi-a deschis aplicaţia de fotografii. Cât timp el s-a ocupat de Dan, eu m-am uitat la poze. O dată şi încă o dată, şi tot la ele mă uitam când s-a întors Brad. Erau şaptesprezece fotografii, toate făcute după filmuleţele existente pe internet. Şi în toate apărea Chet Ondowsky sub diversele lui înfăţişări.

(Pauză)

Probabil că tu ai zice „sub diversele lui întrupări”. Mai era şi a optsprezecea fotografie. Cu Philip Harrigan, în faţa clubului de noapte Pulse, acum patru ani. Fără mustaţă. Cu părul blond, nu negru. Mai tânăr decât pare George în înregistrările făcute de camera de supraveghere, în uniforma lui falsă de angajat la o firmă de curierat. Dar el era. Sunt sigură. Aceleaşi trăsături caracteristice. Aceeaşi faţă ca de vulpe. Dar fără să semene cu Ondowsky. Nici vorbă să fi fost tot el.

Brad s-a întors cu o sticlă şi cu alte două pahare pentru copii.

„Whisky-ul preferat al bunicului”, mi-a spus el. „Maker’s Mark. Vrei un strop?”

L-am refuzat şi atunci el a turnat cam multişor într-un singur pahar.

„Ei, uite că eu vreau. Ţi-a zis bunicul că am fost homo? *Extrem* de homo?”

I-am răspuns că da, mi-a zis. Şi Brad a zâmbit.

„Cu chestia asta începe orice conversaţie despre mine”, a spus el. „Vrea să fie limpede de la bun început că nu-l deranjează. Dar evident că îl deranjează. Mă iubeşte mult, dar nu se împacă cu ideea.”

Când i-am spus că şi eu am sentimente asemănătoare faţă de mama mea, a

zâmbit şi a zis că avem ceva în comun. Cred că are dreptate.

Mi-a mai spus că bunicul lui a avut întotdeauna un interes aparte faţă de „a doua lume”, cum o numea el. Faţă de telepatie, fantome, dispariţii stranii, lumini inexplicabile pe cer. Mi-a spus:

„Sunt oameni care colecţionează timbre. Bunicul colecţionează poveşti despre această a doua lume. Sincer, am avut îndoielile mele până la chestia asta.”

Şi mi-a arătat ecranul iPad-ului, care încă afişa fotografia lui George. George, cu bomba în pachet, aşteptând să i se permită intrarea în secretariatul gimnaziului Macready.

Apoi mi-a zis:

„După ce am văzut asta, mi-am dat seama că aş putea să cred orice – de la farfurii zburătoare şi până la clovni ucigaşi. Pentru că această a doua lume există cu adevărat. Şi există pentru că oamenii refuză să creadă în ea.”

Ştiu că aşa este, Ralph. Ştii şi tu. Doar aşa a putut să supravieţuiască atât de mult timp creatura aceea pe care am omorât-o noi în Texas.

I-am cerut lui Brad să-mi explice de ce bunicul lui a aşteptat aşa de mult, cu toate că îmi cam imaginam care este răspunsul.

Mi-a spus că bunicul a crezut că acea creatură era, în principiu, inofensivă. Că nu era decât un fel de cameleon mai ciudat, poate unul dintre ultimii din specia lui, dacă nu cumva chiar ultimul. Se hrăneşte cu suferinţă şi lacrimi. Sigur, nu-i deloc frumos că face asta, dar nu se deosebeşte prea mult de viermii care se hrănesc cu cadavrele putrezite sau de uliii şi vulturii care mănâncă animalele călcate de maşini pe autostrăzi.

„La fel fac şi coioţii şi hienele”, a mai spus Brad. „Sunt gunoierii regnului animal. Dar oare noi suntem mai buni? Oare nu ne oprim pe autostradă să ne uităm mai bine la accidente? Cam tot aia e.”

I-am mărturisit că eu nu mă uit niciodată. Şi că mă rog ca oamenii implicaţi în accidentul respectiv să nu fi păţit nimic.

Mi-a zis că, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că eu sunt excepţia care confirmă regula. Şi a mai zis că foarte multor oameni le *place* durerea, atâta vreme cât nu este a lor. Şi a adăugat:

„Probabil nici la filme de groază nu te uiţi, nu?”

Ştii că mă uit, Ralph, dar filmele alea sunt inventate. Când regizorul strigă „Tăiaţi!” şi opreşte filmarea, tânăra cu gâtul spintecat de Jason sau de Freddy se ridică de pe jos şi îşi ia o cafea. Deşi s-ar putea să renunţ la filmele astea după tot ce s-a întâmplat…

(Pauză)

Nu contează, n-am timp de divagaţii. Apoi Brad a spus:

„Pentru fiecare atac sau dezastru din filmuleţele pe care le-am adunat cu bunicul mai există încă alte câteva sute. Poate mii. Oamenii din mass-media au o vorbă: «Un strop de sânge creşte audienţa.» Pentru că pe oameni îi interesează mai ales reportajele despre evenimentele tragice. Crime. Explozii. Accidente de maşină. Cutremure. Tsunami. Oamenilor le plac chestiile astea şi le plac şi mai mult de când le pot filma cu telefonul. Ştii câte vizualizări are înregistrarea făcută în interiorul clubului Pulse în timp ce Omar Mateen încă trăgea în toate părţile? Milioane de vizualizări. *Milioane!”*

Mi-a mai spus că domnul Bell crede că această creatură neobişnuită face exact ce fac toţi oamenii care se uită la ştiri: se hrăneşte cu suferinţa altora. Monstrul – nu i-a spus „străin” – a avut norocul să supravieţuiască astfel multă vreme. Domnul Bell s-a mulţumit doar cu înregistrarea şi studierea acestor apariţii până a văzut imaginea cu teroristul, surprinsă de camera de supraveghere a gimnaziului Macready. Are o memorie fotografică a feţelor şi ştia că mai văzuse o variantă a acesteia la locul unei alte tragedii, nu cu prea mult timp în urmă. Iar Brad l-a descoperit pe Philip Hannigan în mai puţin de o oră.

„Până acum l-am identificat pe teroristul de la Macready în alte trei situaţii”, a spus Brad.

Şi mi-a arătat fotografiile bărbatului cu faţă de vulpe – diferite una de cealaltă, dar întotdeauna cu trăsăturile caracteristice ale lui George – relatând din trei locuri: de la dezastrul provocat de Uraganul Katrina în 2005, de la nenorocirea lăsată în urmă de tornadele din Illinois din 2004 şi de la World Trade Center, distrus de atacul terorist din 2001.

„Sunt convins că există mai multe, dar n-am avut destul timp să le caut.”

Poate este alt om, am zis eu. Sau altă creatură.

Deja mă gândeam că, dacă sunt doi – adică Ondowsky şi cel pe care l-am ucis noi în Texas –, ar putea să fie şi trei. Sau patru. Sau zece. Mi-am adus aminte de o emisiune despre speciile pe cale de dispariţie pe care o văzusem pe postul PBS. În întreaga lume au mai rămas şaizeci de rinoceri negri, doar şaptezeci de leoparzi de Amur. Însă nu doar trei.

„Ba nu”, a spus Brad. „Este acelaşi.”

L-am întrebat cum de poate fi atât de sigur.

„Bunicul făcea portrete-robot pentru poliţie”, mi-a zis el. „Câteodată instalam şi eu dispozitive de ascultare, pe baza unui mandat emis de

judecător. De câteva ori am pus microfoane agenţilor sub acoperire. Dar nu din alea lipite de piele sub cămaşă. Acum se folosesc butoni de manşetă sau nasturi falşi. Odată am pus un microfon într-una din literele logoului de pe o şapcă de baseball – era logoul echipei Red Sox. Dar asta-i doar o parte din ce ştiu eu să fac. Uită-te aici!”

Şi-a tras scaunul lângă al meu ca să ne putem uita amândoi la ecranul iPad-ului. A deschis o aplicaţie care se cheamă VocaKnow. În ea erau câteva fişiere. Unul se chema *Paul Freeman* – adică varianta lui Ondowsky care a relatat accidentul aviatic din 1960, da?

Brad a apăsat butonul de PLAY şi am auzit vocea lui Freeman, însă mai puternică şi mai clară. Brad mi-a explicat că înlăturase zgomotul de fond şi curăţase înregistrarea audio. Îi zicea „purificarea benzii”. Vocea se auzea din difuzorul iPad-ului. Dar o şi *vedeam* pe ecran, aşa cum vezi undele sonore în partea de jos a telefonului sau tabletei atunci când apeşi simbolul cu microfonul ca să trimiţi un mesaj vocal. Brad spune că asta se numeşte spectrograma amprentei vocale şi se pretinde a fi analist autorizat al acestui gen de amprente. A şi depus mărturie la tribunal în mai multe cazuri.

Acum, Ralph, înţelegi că aici acţionează forţa aia despre care vorbeam noi? Eu da. Bunic şi nepot. Unul se pricepe la imagini, celălalt se pricepe la voci. Fără ei doi, creatura asta, Străinul ăsta, încă s-ar ascunde printre noi, la vedere, purtându-şi chipurile diferite. Unii oameni i-ar zice şansă, sau coincidenţă, ca atunci când nimereşti numerele norocoase la loto. Dar eu nu cred. Nu pot şi nici nu vreau să cred.

Brad a pus de la început înregistrarea audio a vocii lui Freeman de la locul accidentului aviatic. Şi a deschis fişierul audio cu Ondowsky, care transmitea de la gimnaziul Macready. Cele două voci s-au suprapus şi totul a devenit o bolboroseală fără sens. Brad a închis sonorul şi a despărţit cele două spectrograme. A lui Freeman era în jumătatea superioară a ecranului şi a lui Ondowsky în cea inferioară.

„Vezi, da?” m-a întrebat el.

Normal că vedeam.

Undele sonore se ridicau şi coborau aproape simultan. Sigur, erau câteva diferenţe, însă minore. În esenţă, era aceeaşi voce, cu toate că înregistrările fuseseră făcute la distanţă de şaizeci de ani una de cealaltă. L-am întrebat pe Brad cum de pot fi atât de asemănătoare undele alea, din moment ce Freeman şi Ondowsky rosteau alte cuvinte.

„Îşi schimbă faţa şi îşi schimbă constituţia, dar niciodată vocea”, mi-a

răspuns Brad. „Vocea nu se poate schimba. Se numeşte unicitate timbrală. *Încearcă* să şi-o modifice – câteodată vorbeşte mai piţigăiat, alteori mai grav, se întâmplă să folosească şi puţin accent, dar nu se străduieşte prea tare.”

Pentru că este convins că schimbările fizice sunt suficiente, am spus eu, împreună cu schimbarea locului din care transmite.

„Cred că da”, a zis Brad. „Şi mai este ceva. Fiecare dintre noi avem un mod unic de a vorbi. Un anume ritm determinat de rata respiratorie. Uită-te la punctele maxime ale undelor. Acolo Freeman accentuează anumite cuvinte. Uită-te la cele minime. Acolo respiră. Acum uită-te la Ondowsky.”

Erau identice, Ralph.

„Încă ceva”, a spus Brad. „Ambele voci lungesc anumite cuvinte, mereu pe cele care conţin *s* sau *z*. Cred că odinioară, Dumnezeu ştie cât de demult, creatura asta era sâsâită, iar un reporter TV nu trebuie să aibă niciun defect de vorbire. Şi a învăţat singur cum să se corecteze, atingându-şi cerul gurii cu limba şi ţinând-o cât mai departe de dinţi pentru că acolo se produce sâsâiala. Dar să ştii că tot se mai sesizează, chit că e foarte slabă. Ascultă!”

Şi mi-a pus fragmentul de la gimnaziu, unde Ondowsky spune: „Se pare că dispozitivul exploziv a fost amplasat fie în secretariat, fie într-o debara din apropiere.”

M-a întrebat dacă mi-am dat seama. L-am rugat să mai redea o dată fragmentul, ca să mă conving că nu mi s-a părut, doar din cauză că voiam să aud ce mi-a spus el că trebuie să aud. Nu mi s-a părut. Ondowsky spune: „S-se pare că… dis… pozi… tivul ex… plo… ziv a fo… st… ampla… sat fie în s-secretariat…”

După asta mi-a pus bucata cu Paul Freeman de la locul accidentului din 1960, în care Freeman spune: „S-a prăbuşit din spatele avionului şi a aterizat pe morman de zăpadă.” Şi am auzit şi acum, Ralph. Pauzele acelea foarte mici pe cuvintele *spatele* şi *aterizat*. Atunci îşi lipea limba de cerul gurii ca să se împiedice să mai sâsâie.

Brad a pus pe tabletă a treia spectrogramă. Asta era cu Philip Hannigan care vorbea cu tânărul din clubul Pulse, cel cu obrajii mânjiţi de rimel. Pe tânăr nu l-am auzit, pentru că Brad îi scosese vocea împreună cu zgomotele de fond, sirene, ţipete. Nu se auzea decât Hannigan, nu se auzea decât *George*. Şi se auzea atât de bine, încât aveai impresia că e în cameră cu noi.

„Cum a fost acolo, Rodney? Şi cum ai reuşit să scapi?”

Brad mi-a pus de trei ori fragmentul ăsta. Punctele maxime şi cele minime ale undelor se potriveau cu cele din celelalte două spectrograme de pe ecran –

a lui Freeman şi a lui Ondowsky. Sigur, asta a fost partea tehnică, Ralph, şi am apreciat-o; dar pe mine m-au şocat, mi-au dat fiori reci, pauzele alea foarte mici. Mai scurtă pauza de la *cum a fost acolo,* mai lungă la *reuşit să scapi*, probabil sâsâiţilor fiindu-le extrem de greu să pronunţe două asemenea sunete unul după altul.

Brad m-a întrebat dacă sunt satisfăcută şi i-am răspuns că sunt. Cine n-a trecut prin ce am trecut noi n-ar fi fost, dar eu eram. Nu este Străinul nostru, care hiberna pe parcursul transformărilor şi nu apărea pe peliculă, dar cu siguranţă că monstrul de acum este văr primar sau de gradul al doilea cu el. Sunt atât de multe lucruri despre creaturile astea pe care nu le cunoaştem şi pe care nici nu cred că le vom afla vreodată.

Trebuie să mă opresc aici, Ralph. Azi n-am mâncat decât un covrig, un sandvici cu salată de pui şi o bucăţică de plăcintă. Cred că o să mă ia cu leşin dacă nu bag ceva în stomac cât mai repede.

Pe mai târziu!

15

Holly îşi comandă de mâncare de la pizzeria Domino – o pizza mică cu legume şi un pahar mare cu Cola. Când apare tânărul cu comanda, îi dă bacşiş ţinând cont de regula lui Bill Hodges: cincisprezece la sută din nota de plată dacă servirea este în regulă, douăzeci la sută dacă este excelentă. Tânărul a fost prompt, aşa că îi dă suma maximă.

Se aşază la măsuţa de lângă fereastră şi începe să mănânce privind la amurgul care se lasă peste parcarea hotelului. Vede mai încolo şi luminiţele aprinse ale unui brad de Crăciun, dar niciodată nu i-a păsat mai puţin de sărbătoarea asta decât acum. Astăzi a văzut creatura pe care o urmăreşte doar în imagini pe ecranul unui televizor şi i-a auzit vocea doar din difuzorul unui iPad. Mâine, dacă totul va merge aşa cum speră ea (speranţă pe care doar Holly poate să o aibă), o să se afle faţă în faţă cu această creatură. Înspăimântător gând.

Dar trebuie să o facă; nu are de ales. Dan Bell este prea bătrân, iar Brad Bell este prea speriat. A refuzat categoric, chiar după ce Holly i-a explicat că planul ei pentru Pittsburgh nu are cum să-l pună în pericol.

— N-ai de unde să ştii, i-a spus Brad. Este posibil ca monstrul să aibă calităţi telepatice.

— Am stat faţă în faţă cu unul, Brad, i-a răspuns Holly. Dacă ar fi avut

calităţi telepatice, eu aş fi acum moartă şi el încă ar trăi.

— Nu vin, a spus Brad, printre buzele care-i tremurau destul de tare. Bunicul are nevoie de mine. Are probleme mari cu inima. Tu n-ai prieteni?

Ba are, iar unul dintre ei este un poliţist foarte bun; dar chiar dacă Ralph ar fi în Oklahoma, l-ar pune ea într-un asemenea pericol? El are familie. Ea nu are. Cât despre Jerome… nu. Nici vorbă. N-ar trebui să prezinte absolut niciun risc partea cu Pittsburgh-ul din planul care i-a încolţit în minte, dar Jerome ar vrea să facă parte din tot planul, iar chestia asta ar fi *realmente* periculoasă. Şi mai e şi Pete, dar partenerul ei de agenţie nu are strop de imaginaţie. Ar face ce-i cere ea, dar ar trata întreaga poveste ca pe o glumă, iar Chet Ondowsky numai glumă nu e.

Dan Bell s-ar fi putut ocupa singur de metamorf când era mai tânăr, însă ani la rând nu a făcut absolut nimic, preferând doar să-l observe fascinat ori de câte ori apărea imediat după vreun dezastru. Probabil chiar simţea un fel de milă faţă de el. Însă s-a schimbat situaţia. Acum nu se mai mulţumeşte doar să se hrănească cu urmările tragediilor, să se înfrupte cu suferinţă şi durere şi lacrimi înainte ca sângele să se usuce.

De data aceasta a *provocat* el însuşi un masacru; şi, dacă scapă nepedepsit, o s-o facă din nou. Iar data viitoare s-ar putea ca numărul victimelor să fie mult mai mare, iar Holly nu poate permite aşa ceva.

Îşi deschide laptopul pe jaful ăla de birou din cameră şi găseşte e-mailul pe care îl aştepta din partea lui Brad Bell.

Ţi-am ataşat ce mi-ai cerut. Te rog să foloseşti cu cap materialele pe care ţi le-am trimis şi te mai rog să nu ne amesteci. Am făcut tot ce am putut.

Mă rog, îşi zice Holly, puteaţi mai multe. Descarcă ataşamentul şi îl sună pe Dan Bell. Se aşteaptă să-i răspundă tot Brad, dar îl aude pe bătrân, care pare relativ mai vioi. Nimic nu te întremează mai bine decât un pui de somn. Holly aţipeşte ori de câte ori îşi permite, dar, în ultimele zile, n-a prea mai avut ocazia asta.

— Sunt Holly, Dan. Te superi dacă îţi mai pun o întrebare?

— Spune.

— Cum trece de la un post TV la altul fără să-l descopere nimeni? Doar trăim în epoca reţelelor sociale. Nu înţeleg cum face.

Câteva secunde nu aude decât respiraţia grea, ajutată de oxigen a bătrânului. Apoi el spune:

— Am discutat cu Brad despre asta. El… *monstrul…* stai puţin, îmi cere Brad să-i dau afurisitul ăsta de telefon.

Se aud nişte mormăieli pe care nu le desluşeşte, dar pricepe ideea de bază: bătrânul nu vrea să se implice mai mult. Apoi aude vocea lui Brad:

— Vrei să ştii cum de tot primeşte slujbe la posturile TV?

— Da.

— Bună întrebare. Foarte bună. N-avem de unde să ştim sigur, dar credem că îşi forţează intrarea.

— Cum?

— Aşa ajung la posturile mari oamenii de radio şi reporterii TV. În aproape toate oraşele există cel puţin un post local. Mic. Neafiliat. Fără bani. Şi care se ocupă în general de problemele comunităţii. De la inaugurarea nu ştiu cărui podeţ, la campanii caritabile, la şedinţele consiliului local. Tipul ajunge aici, face transmisiuni în direct câteva luni, după care face cerere de angajare la unul dintre posturile mai mari, prezentând în favoarea lui înregistrările de la postul cel mic. Oricine vede reportajele alea îşi dă imediat seama că ştie meserie. Adică ăsta-i un atu al lui.

Brad râde cu amărăciune.

— Normal că trebuie să ştie meserie, nu? Că doar o face de cel puţin şaizeci de ani. Repetiţia e mama învă…

Bătrânul îi spune ceva. Brad zice că o să-i comunice lui Holly, dar că nu o ajută la nimic. Ea îşi dă brusc seama că nu mai are răbdare cu cei doi. A fost o zi lungă.

— Pune telefonul pe speaker, Brad.

— Ce? A, da, bună idee!

— *Cred că lucra şi la radio!* răcneşte Dan, de parcă ar comunica prin conserve goale legate cu sfoară.

Holly tresare şi îndepărtează telefonul de ureche.

— Nu trebuie să vorbeşti atât de tare, bunicule.

Dan îşi coboară vocea, însă prea puţin.

— Şi la radio, Holly! Încă de dinainte să existe televiziunea! Şi înainte să existe radioul, poate că a fost reporter la ziare şi s-a ocupat şi acolo tot de treburi din astea sângeroase! Cine ştie de cât timp trăieşte individul – *monstrul* – ăsta!

— Plus că, intervine Brad, probabil că are un teanc infinit de recomandări. Poate cel căruia tu îi zici „George” scrie recomandări pentru Ondowsky, iar cel căruia îi zici „Ondowsky” scrie recomandări pentru George. Înţelegi?

Holly înţelege… oarecum. Ideea asta îi aminteşte de o glumă pe care i-a spus-o odată Bill, despre negustorii ajunşi pe o insulă pustie, care se

îmbogăţesc vânzându-şi hainele unul altuia.

— Lasă-mă naibii să vorbesc! spune Dan. Pricep şi eu la fel de bine ca tine, Brad. Nu sunt prost.

Brad oftează. Nu-i uşor să trăieşti alături de Dan Bell, îşi zice Holly. Pe de altă parte, nici traiul cu Brad Bell nu-i o treabă uşoară.

— Uite, Holly, chestia asta funcţionează pentru că există o cerere foarte mare pentru indivizii care dau bine pe ecran. Unii abandonează, alţii promovează… iar omul nostru e bun la ce face.

— *Monstrul*, intervine Brad. *Monstrul* e bun la ce face.

Holly aude un acces de tuse şi vocea lui Brad, care-i spune bunicului să ia o pastilă.

— Măi, nene, vrei să nu mă mai cicăleşti atâta? Parcă eşti o babă!

Felix şi Oscar{116}, zbierând unul la celălalt peste prăpastia generaţiilor, îşi spune Holly. Ce serial bun de comedie ar ieşi din relaţia asta a lor. Însă, dacă vrei să capeţi informaţii utile de la ei, te scremi degeaba.

— Dan? Brad? Vreţi, vă rog eu frumos, să încetaţi…

Să vă tot ciondăniţi atâta, şi-ar dori să le spună, dar nu prea îi vine s-o facă, deşi este extrem de agitată.

— Un minut să mai discutaţi între voi?

Slavă Domnului, tac amândoi.

— Înţeleg perfect ce spuneţi şi până aici mi se pare logic, dar cum rămâne cu trecutul lui profesional? Unde a făcut cursurile de jurnalism? Nu-l întreabă nimeni? Nu vrea nimeni să ştie?

Dan îi răspunde cu arţag:

— Probabil le zice că s-a lăsat o vreme de meseria asta şi acum s-a gândit să revină.

— Dar nu avem de unde să ştim, spune Brad.

Şi el pare iritat, fie din cauză că nu poate răspunde în aşa fel încât să o mulţumească pe Holly (sau chiar pe el însuşi), fie pentru că încă îl deranjează faptul că a fost comparat cu o babă.

— Uite, în Colorado a fost un puşti care a pretins aproape patru ani că-i doctor. A prescris medicamente, ba a făcut şi operaţii. Poate ai citit despre el. Avea şaptesprezece ani, dar arăta de douăzeci şi cinci. Şi nu avea *niciun fel* de diplomă de facultate, ca să nu mai vorbim de medicină. Dacă el a putut să treacă nedescoperit, atunci precis că Străinul n-ar fi avut nici cea mai mică problemă.

— Ai terminat? îl întreabă Dan.

— Da, bunicule.

— Bine. Pentru că acum am *eu o* întrebare. O să te întâlneşti cu el, Holly?

— Da.

Brad i-a trimis şi instantanee cu Freeman, Ondowsky şi Philip Hannigan – adică George-Teroristul. Lui Holly i se par toate identice.

— Când?

— Sper că mâine. Şi vă rog mult să nu vorbiţi cu nimeni despre asta. De acord?

— Sigur că da, spune Brad. Sigur că n-o să vorbim cu nimeni. Da, bunicule?

— Cu condiţia să ne zici ce s-a întâmplat, spune Dan. Sigur, dacă ai să poţi. Am lucrat la poliţie, Holly; Brad lucrează şi acum. Probabil că nu-i nevoie să-ţi zicem că întâlnirea asta ar putea să fie una riscantă. Că *va fi* una foarte riscantă.

— Ştiu, şopteşte Holly. Şi eu lucrez cu un fost poliţist.

Şi am lucrat cu unul şi mai bun înainte, îşi spune ea.

— O să fii prudentă?

— O să încerc, spune Holly.

Dar ştie că mereu se ajunge într-un punct în care trebuie să renunţi la prudenţă. Jerome vorbeşte despre pasărea care reprezintă răul, care-l răspândeşte de colo până colo ca pe un virus. O pasăre zbârlită şi cenuşie, aşa a descris-o el. Dacă vrei s-o prinzi şi să-i suceşti gâtul ăla afurisit, atunci e cazul să renunţi la prudenţă. Holly nu crede că se va întâmpla asta chiar mâine, dar va fi curând.

Curând.

16

Jerome a transformat în birou cămăruţa de deasupra garajului familiei Robinson şi acolo lucrează la cartea lui despre stră-străbunicul Alton, zis şi Bufniţa Neagră. Scrie cu spor în seara aceasta, când intră Barbara şi îl întreabă dacă îl deranjează. Jerome îi spune că i-ar prinde bine o pauză. Îşi ia fiecare câte o Cola din frigiderul mic instalat sub streaşină.

— Unde e? îl întreabă Barbara.

Jerome oftează.

— Nu întrebi *Cum merge cartea, J? Nu ai găsit labradorul maro, J?* Pe care l-am găsit, apropo. Teafăr şi nevătămat.

— Bravo! Şi cum merge cartea, J?

— Am ajuns la pagina 93, spune el, fluturând din mână. Am luat *viteză.*

— Bravo şi pentru asta! Acum spune-mi unde e.

Jerome scoate telefonul din buzunar şi deschide o aplicaţie care se cheamă WebWatcher.

— Vezi şi singură.

Barbara se uită atentă la ecran.

— Pe aeroportul din Portland? Portland, statul *Maine?* Ce face acolo?

— Sun-o tu şi întreab-o, zice Jerome. Spune-i „Jerome ţi-a instalat un dispozitiv de urmărire în telefon, Hollyberry, pentru că ne facem griji pentru tine, aşa că spune-mi ce faci acolo? Haide, spune-mi tot, fato!” Ce crezi că ţi-ar răspunde?

— Nu mai face bancuri! spune Barbara. S-ar enerva maxim. Şi ar fi tare nasol. Dar s-ar simţi şi jignită, iar asta ar fi şi mai nasol. Plus că noi ştim despre ce e vorba. Nu?

Jerome îi sugerase Barbarei – atâta tot, doar îi sugerase – să arunce o privire în istoricul căutărilor lui Holly din computerul de acasă, atunci când se ducea să ia filmele pentru lucrarea de la şcoală. Evident, presupunând că parola lui Holly pentru computerul de acasă era una şi aceeaşi cu parola folosită la computerul de la birou.

Şi aşa era. Iar Barbara a făcut-o, cu toate că se simţea îngrozitor de vinovată pentru că îşi spiona prietena. Din cauză că Holly nu mai fusese ea însăşi după călătoria în Oklahoma şi după cea din Texas, unde fusese cât pe ce să fie ucisă de un poliţist cu probleme la cap, pe nume Jack Hoskins. Povestea a fost mult mai complicată de atât şi ştiau asta şi ea, şi Jerome, însă Holly refuza să vorbească despre ce se întâmplase acolo. La început, nu i-a deranjat prea mult, pentru că expresia aceea de om hăituit i-a dispărut treptat din privire. Şi a redevenit normală… normală în „stil Holly”, fireşte. Dar acum plecase să facă, de fapt, ceva ce nu voia să le spună.

Aşa că Jerome se hotărâse să dea de urma ei cu aplicaţia WebWatcher.

Şi Barbara verificase istoricul căutărilor din computerul lui Holly.

Pentru că Holly – care avea o încredere atât de mare în prietenii ei – nu îl ştersese.

Barbara a aflat că Holly se uitase la multe reclame ale filmelor care urmau să aibă premiera, intrase pe site-urile Rotten Tomatoes şi Huffington Post şi – de câteva ori chiar! – pe un site matrimonial care se cheamă Hearts & Friends (cine şi-ar fi imaginat aşa ceva?); însă cele mai multe dintre căutările ei

recente aveau legătură cu atentatul cu bombă de la gimnaziul Albert Macready. A mai căutat şi informaţii despre Chet Ondowsky, reporter TV la postul WPEN din Pittsburgh. Şi informaţii despre un loc care se chema „Birtul lui Clauson” şi se afla în localitatea Pierre, din Pennsylvania; şi a mai căutat date despre un alt tip, Fred Finkel, care era cameraman la WPEN.

Barbara i-a comunicat toate descoperirile ei lui Jerome şi l-a întrebat dacă nu cumva el crede că Holly ar putea să fie în pragul unui fel de depresie, probabil declanşată de explozia de la gimnaziul Macready.

— Poate şi-a adus aminte cum a fost atunci când a murit verişoara ei, Janey, în explozia bombei lui Brady Hartsfield.

Când a aflat ce anume căutase Holly pe internet, lui Jerome i-a trecut prin minte că Holly dăduse de urma unui alt om foarte rău; însă mai era ceva ce părea – *lui* i se părea – la fel de plauzibil.

— Hearts & Friends, îi spune acum surorii sale.

— Ce-i cu asta?

— Nu te-ai gândit că poate Holly… vezi să nu te ia cu leşin… s-a cuplat cu cineva? Sau că s-a dus să se vadă cu un tip cu care a făcut cunoştinţă pe net, cu care a schimbat e-mailuri?

Barbara stă cu gura căscată şi se holbează la el. Parcă-i vine să râdă, dar nu o face. Şi zice doar atât:

— Hmmm!

— Ce, adică? o întreabă Jerome. Explică-mi pe înţelesul meu. Aţi stat de vorbă cum stau fetele…

— Eşti misogin, J.

N-o bagă în seamă.

— Are vreun prieten din sexul tare? Sau a avut vreodată?

Barbara se gândeşte bine.

— Ştii ceva? Nu cred. Ba chiar cred că s-ar putea să fie şi acum fată mare.

Dar tu, Barb, tu mai eşti? îi vine lui Jerome s-o întrebe. Numai că sunt lucruri despre care fraţii mai mari nu discută cu surorile lor de optsprezece ani.

— Dar nu că ar fi *lesbi,* adaugă repede Barbara. A văzut toate filmele poliţiste cu Josh Brolin şi, acum vreo doi ani, când ne-am uitat împreună la tâmpenia aia cu rechini{117}, *a gemut* pe bune când l-a văzut pe Jason Statham fără cămaşă pe el. Tu chiar crezi că s-ar duce până în *Maine,* doar pentru o întâlnire cu un bărbat?

— Treaba se complică, zice el, cu ochii în telefon. Nu mai e la aeroport.

Dacă măreşti harta, vezi că e la hotelul Embassy Suites. Probabil că bea şampanie cu un tip căruia îi plac doar cocktailu-rile cu multă gheaţă, se plimbă cu el la lumina lunii şi vorbesc despre filme clasice.

Barbara se preface că vrea să-i dea un pumn în nas, dar îşi deschide palma în ultima secundă.

— Uite ce zic eu, spune Jerome. Mai bine s-o lăsăm baltă.

— Pe bune?

— Mda, pe bune. Nu trebuie să uităm că a supravieţuit atacurilor lui Brady Hartsfield. *De două ori.* Şi, indiferent ce s-a întâmplat în Texas, a scăpat cu bine şi de acolo. Pare un pic cam şubredă, dar în adâncul sufletului… e tare ca oţelul.

— Aici ai dreptate, spune Barbara. M-am simţit foarte vinovată când m-am uitat în calculatorul ei.

— Pe mine chestia *asta* mă face să mă simt vinovat, zice el şi arată punctul care clipeşte pe ecranul telefonului său, indicând Embassy Suites. În fine, cică noaptea e un sfetnic bun, dar, dacă o să gândesc la fel şi mâine-dimineaţă, o să dezactivez aplicaţia asta. Holly e un om bun. Curajos. Dar şi foarte singur.

— Şi maică-sa e o zgripţuroaică, adaugă Barbara.

Jerome n-o contrazice.

— Poate ar trebui să o lăsăm în pace. Să-şi rezolve singură treaba aia pe care o are de rezolvat.

— Poate aşa ar trebui să facem.

Însă Barbara nu pare prea încântată de idee.

Jerome se apleacă spre ea.

— De un lucru sunt convins, Barb. N-o să afle niciodată că am urmărit-o. Corect?

— Niciodată, spune Barbara. Şi nici că m-am uitat la ce a căutat pe net.

— Bun. Ne-am înţeles. Acum, îmi dai voie să mă întorc la cartea mea? Aş vrea să mai scriu încă două pagini până mi se termină ziua de lucru.

17

Ziua de lucru a lui Holly nu s-a terminat. Nici pe departe. De fapt, chiar vrea acum să se ocupe de treaba cea mai importantă a acestei seri. Se întreabă dacă ar fi bine să se pună în genunchi şi să mai spună o rugăciune scurtă, dar îşi dă seama că nu ar face decât să tergiverseze rezolvarea problemei. Şi îşi

repetă că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Rubrica lui Chet Ondowsky intitulată *Chet stă de pază* are propria pagină web, care anunţă că orice persoană care a fost nedreptăţită în vreun fel poate intra în legătură cu administratorul ei, dacă sună la un număr care începe cu 800.

Holly inspiră adânc şi tastează numărul. Sună o singură dată.

— Aici *Chet stă de pază,* numele meu este Monica. Cu ce vă pot ajuta?

— Monica, trebuie să vorbesc cu domnul Ondowsky. Este destul de important şi urgent.

Femeia îi răspunde pe un ton dulce şi politicos, fără pic de ezitare. Holly este convinsă că are pe ecranul din faţa ei un scenariu cu toate variantele posibile de răspuns.

— Îmi pare rău, doamnă, dar Chet fie şi-a terminat programul de lucru, fie este plecat pe teren. Vă pot lua eu datele dumneavoastră de contact ca să i le transmit. Şi ar fi utile câteva informaţii despre natura reclamaţiei dumneavoastră în calitate de consumator.

— Nu este tocmai o reclamaţie, spune ea. Însă are legătură cu consumul. Vreţi să fiţi bună să-i comunicaţi asta?

— Ce-aţi spus?

Monica este clar derutată.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu dânsul în seara asta, înainte de ora nouă. Spuneţi-i că are legătură cu Paul Freeman şi accidentul aviatic. Vă notaţi?

— Da, doamnă.

Holly aude păcănitul stins al tastelor de la computer.

— Spuneţi-i că are legătură şi cu Dave Van Pelt din Dallas şi cu Jim Avery din Detroit. Şi să-i mai spuneţi – lucrul acesta este extrem de important – că are legătură cu Philip Hannigan şi clubul de noapte Pulse.

Numele acesta o scoate pe Monica din starea ei de roboţel politicos.

— Nu acolo i-a împuşcat bărbatul ăla pe…

— Ba da, zice Holly. Spuneţi-i să mă sune până la nouă, sau dau altcuiva informaţiile pe care le am. Şi nu uitaţi să-i spuneţi că nu are legătură cu consumatorii, dar *are* legătură cu consumul. Va înţelege.

— Sigur, doamnă, voi transmite mesajul, dar nu vă pot garanta că…

— Dacă i-l transmiteţi, o să sune, spune Holly, sperând din tot sufletul să nu se înşele.

Pentru că nu are niciun plan de rezervă.

— Am nevoie de datele dumneavoastră de contact, doamnă.

— Aveţi numărul meu pe ecran, zice Holly. O să-i spun domnului Ondowsky cum mă numesc atunci când mă va suna. O seară bună vă doresc!

Şi Holly închide telefonul, îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi îşi verifică Fitbit-ul. Are pulsul 89. Deloc rău. A fost o vreme când o asemenea conversaţie i l-ar fi săltat peste 150. Se uită la ceas – 19:15. Îşi scoate cartea din geanta de voiaj, dar o pune imediat la loc. Este mult prea încordată ca să poată citi. Aşa că se plimbă prin cameră.

La opt fără un sfert îşi scoate bluza şi se duce la baie ca să se spele la subraţ (nu foloseşte deodorant; se spune că este inofensiv clorhidratul de aluminiu, dar ea are îndoielile ei). Chiar atunci sună telefonul. Respiră adânc de două ori, murmură cea mai scurtă rugăciune – *Ajută-mă, Doamne, să n-o dau în bară* – şi răspunde.

18

Pe ecranul telefonului scrie NUMĂR NECUNOSCUT. Holly nu se miră. O sună de pe telefonul personal sau poate chiar de pe unul cu cartelă.

— Chet Ondowsky la telefon, cu cine vorbesc?

Vocea este egală, prietenoasă şi reţinută. Vocea unui reporter cu state vechi în munca de televiziune.

— Numele meu este Holly. Deocamdată nu-i nevoie să ştii mai mult.

I se pare că deocamdată vorbeşte bine. Se uită la Fitbit. Are pulsul 98.

— Despre ce e vorba, Holly?

Curios. Ispitind-o să îi facă confidenţe. Acesta nu este omul care a relatat de la locul dezastrului sângeros din Pineborough; acesta este acel Chet care stă de pază şi care vrea să ştie cu cât te-a înşelat la factură tipul care ţi-a pavat aleea din faţa casei sau cu câţi kilowaţi neconsumaţi te-a încărcat compania de electricitate.

— Cred că ştii, spune ea, dar haide să ne convingem. O să-ţi trimit nişte fotografii. Dă-mi adresa de e-mail.

— Draga mea Holly, dacă intri pe pagina *Chet stă de pază*, ai să vezi acolo…

— Adresa *personală*. Pentru că nu vrei să mai vadă nimeni ce am să-ţi trimit eu. Crede-mă că nu vrei.

Urmează o pauză, una destul de lungă şi care o face pe Holly să creadă că s-a întrerupt legătura. Apoi îl aude din nou. Îi dă adresa de e-mail. Ea şi-o notează repede pe una dintre hârtiile cu antetul hotelului Embassy Suites.

— Ţi le trimit chiar acum, spune ea. Fii atent mai ales la analiza spectrografică şi la fotografia lui Philip Hannigan. Sună-mă din nou peste cincisprezece minute.

— Stai puţin, Holly, este foarte ciudat ce-mi ceri…

— *Tu eşti* foarte ciudat, domnule Ondowsky. N-am dreptate? Sună-mă peste cincisprezece minute sau dau publicităţii tot ce ştiu. Cele cincisprezece minute încep din momentul în care trimit e-mailul.

— Da, Holly…

Ea închide telefonul, îl lasă să cadă pe covor şi se încovoaie. Îşi pune capul între genunchi şi mâinile la ochi. *Să nu leşini,* îşi zice ea. *Nu cumva să-mi leşini tocmai acum.*

Când se simte din nou bine – cât de bine se poate simţi într-o asemenea situaţie, extrem de stresantă – îşi deschide laptopul şi trimite materialele primite de la Brad Bell. Nu se oboseşte să scrie niciun mesaj. Fotografiile *reprezintă* mesajul.

Apoi se pune pe aşteptat.

După unsprezece minute se luminează ecranul telefonului. Îl ia în mână, dar îl lasă să sune de patru ori şi abia după aceea răspunde.

El nu-şi mai bate capul cu politeţurile.

— Pozele astea nu dovedesc nimic.

Vorbeşte cu aceeaşi voce melodioasă de personalitate TV, însă fără strop din amabilitatea de mai devreme.

— Ştii asta, nu?

Holly spune:

— Aşteaptă doar să se compare fotografia ta sub identitatea lui Philip Hannigan cu aceea făcută de camera de supraveghere din faţa gimnaziului, când ţineai pachetul ăla în mâini. Mustaţa falsă n-o să păcălească pe nimeni. Aşteaptă doar să se compare spectrograma vocii lui Philip Hannigan cu spectrograma vocii lui Chet Ondowsky.

— *Cine anume* să le compare, Holly? Poliţia? Ar face mişto de tine şi te-ar da afară din secţie.

— O, nu, nu poliţia, spune Holly. Nu sunt atât de proastă. Dacă tot ce am eu de arătat nu o să-i intereseze pe cei de la TMZ, atunci o să-i intereseze precis pe cei de la Gossip Glutton. Sau de la DeepDrive. Şi pe cei de la site-ul de ştiri Drudge Report, pentru că lor le-au plăcut întotdeauna chestiile mai stranii. Iar la TV ar fi emisiunile *Inside Edition* şi *Celeb.* Dar vrei să ştii unde m-aş duce în primul şi în primul rând?

Nu aude nimic în afară de respiraţia omului – *creaturii* – de la celălalt capăt.

— La cei care fac *Inside View,* spune ea. S-au ocupat de Demonul Nopţii[118] mai bine de un an şi doi ani de Slender Man[119]. Întorc poveştile astea pe toate părţile. Au şi acum peste trei milioane de vizualizări şi povestea asta o să-i ducă în al nouălea cer.

— N-o să creadă nimeni aiurelile alea.

Complet fals, o ştiu amândoi.

— Ba o să creadă. Am multe informaţii, domnule Ondowsky. Cred că în limbajul de televiziune se numesc „informaţii de culise”. Şi atunci când vor ieşi la iveală – dacă vor ieşi la iveală – vor stârni un mare interes faţă de trecutul tău. Faţă de *toate* trecuturile tale. Nu doar că o să-ţi cadă masca, o să-ţi explodeze.

La fel cum a explodat bomba aia pe care ai dus-o ca să omori nişte copii, continuă ea în gând.

Nimic. Tăcere.

Holly îşi muşcă pumnii şi îl aşteaptă să spună ceva. E greu, e al naibii de greu, dar aşteaptă.

Într-un final, o întreabă:

— De unde ai pozele alea? Cine ţi le-a dat?

Holly se aştepta la asta şi ştie că trebuie să-i spună ceva.

— Un om care te urmăreşte de multă vreme. Nu-l cunoşti şi n-ai să-l găseşti niciodată. Dar nici nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui. Este foarte bătrân. În privinţa mea trebuie să-ţi faci tu griji.

Altă pauză lungă. Acum lui Holly a început să-i sângereze un pumn. În cele din urmă, aude întrebarea pe care o aştepta:

— Ce vrei?

— O să-ţi spun mâine. Ne întâlnim la prânz.

— Am ceva de făcut…

— Anulează! îi porunceşte femeia care pe vremuri trecea prin viaţă cu capul plecat şi umerii gârboviţi. Acum asta-i treaba ta de mâine şi nu cred că vrei să nu te ocupi de ea.

— Unde?

Holly este pregătită şi pentru această întrebare. Şi-a făcut temele.

— În zona cu fast-fooduri de la Monroeville Mall. E la nici douăzeci şi cinci de kilometri de redacţie, aşa că ţi-e uşor să ajungi, iar eu am să mă simt în siguranţă acolo. Du-te la pizzeria Sbarro, uită-te în jur şi ai să mă vezi. Am

să port o geacă din piele maro, descheiată, iar pe dedesubt am să am un pulover roz, pe gât. Şi în mâini am să ţin o felie de pizza şi un pahar cu cafea de la Starbucks. Dacă nu eşti acolo până la douăsprezece şi cinci, am să plec şi am să-mi vând marfa altundeva.

— Eşti nebună şi n-o să te creadă nimeni.

Nu pare prea sigur de ce spune, dar nici speriat nu pare. Mai degrabă furios.

E bine aşa, îşi zice Holly. *Îmi convine.*

— Pe cine încerci să convingi, domnule Ondowsky? Pe mine sau pe tine?

— Mare figură eşti, cucoană! Ţi-a mai zis cineva asta?

— Am un prieten care stă cu ochii pe noi, spune ea.

Nu-i adevărat, dar Ondowsky n-are de unde să ştie.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, pentru că nu cunoaşte subiectul discuţiei noastre, dar vrea să fie sigur că nu păţesc nimic, aşa că mă urmăreşte.

Face o pauză şi adaugă:

— Şi pe tine.

— Ce vrei? o întreabă el din nou.

— Ai să afli mâine, răspunde Holly şi închide telefonul.

Mai târziu, după ce şi-a rezervat biletul de avion spre Pittsburgh pentru dimineaţa următoare, se întinde pe pat, sperând să poată adormi, dar ştiind că speră zadarnic. Se întreabă – aşa cum a mai făcut-o şi când a pus la cale planul acesta – dacă este într-adevăr nevoie să se întâlnească cu el. Crede că da. Crede că l-a convins că are probe împotriva lui (cum ar fi spus Bill). Acum trebuie doar să-l privească în ochi şi să-i ofere o cale de scăpare. Trebuie să-l convingă de faptul că este dispusă să cadă la învoială. Şi ce fel de învoială ar fi aceea? Prima idee – complet smintită – care i-a trecut prin minte a fost să-i ceară să o facă şi pe ea aşa cum este el, să-i spună că vrea să trăiască… poate nu veşnic (ar fi cam exagerat), dar măcar câteva sute de ani. Oare ar crede-o, sau şi-ar zice că îl trage pe sfoară? Nu, e mult prea riscant.

Atunci, să-i ceară bani. Da, bună idee!

Asta ar crede, pentru că studiază de multă vreme comportamentul oamenilor. Şi îl consideră vrednic de tot dispreţul. Ondowsky este convins că pentru fiinţele inferioare, pentru turmele pe care el le împuţinează câteodată, totul se reduce la bani.

Holly reuşeşte să adoarmă la un moment dat, după miezul nopţii. Şi visează o grotă din Texas. Visează o creatură care avea înfăţişare de om până când a lovit-o cu o şosetă plină cu bile de rulment şi capul s-a despicat şi a

căzut pe jos, ca o mască. Pentru că mască era.

Şi Holly ţipă în somn.

17 DECEMBRIE 2020

1

Fiind pe lista de onoare a elevilor din ultima clasă a liceului Houghton, Barbara Robinson are dreptul să se ducă oriunde doreşte în timpul orei libere, adică de la 9:00 la 9:50. Când clopoţelul anunţă sfârşitul cursului de Literatură engleză veche, se duce în sala unde se ţin cursurile de Arte, care este pustie la această oră. Îşi scoate telefonul din buzunar şi îl sună pe Jerome. După vocea cu care îi răspunde, este aproape sigură că l-a trezit. Of, ce viaţă bună duc scriitorii! îşi zice ea.

Nu pierde vremea cu introducerile.

— Unde e în dimineaţa asta, J?

— Nu ştiu, îi răspunde el. Am şters aplicaţia de urmărire.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Mă rog… asta e.

— Acum îmi dai voie să mă culc la loc?

— Nu, spune ea.

Barbara e în picioare de la 6:45 şi, în fond, ce-ar fi să moară şi capra vecinului?

— E timpul să te scoli şi să apuci lumea de coaie.

— Ia vezi cum vorbeşti, fato!

Şi gata. I-a închis.

Barbara stă lângă acuarela oribilă a unui copil (probabil că un lac ar fi trebuit să se vadă acolo) şi se uită încruntată la telefon. Probabil că Jerome are dreptate şi că Holly a plecat la dracu-n praznic să se întâlnească cu un tip pe care l-a cunoscut pe site-ul ăla pentru persoane singure. Nu să se culce cu el – o, nu, nu-i stă în fire –, ci să înfiripe o relaţie cu un alt om, aşa cum precis că a sfătuit-o terapeuta? Barbara poate să creadă aşa ceva. În fond, Portlandul e la distanţă de cel puţin opt sute de kilometri de locul exploziei care părea s-o intereseze atât de mult. Poate chiar e mult mai departe.

Pune-te în locul ei, se îndeamnă Barbara. N-ai vrea să ţi se respecte dreptul la o viaţă privată? Şi nu te-ar apuca toate năbădăile dacă ai descoperi că tocmai prietenii tăi – *aşa-zişii* tăi prieteni – te spionează?

Sigur, Holly *nu* va afla, dar cu ce schimbă asta situaţia?

Cu nimic.

Mai era Barbara îngrijorată *(un pic)* în privinţa lui Holly?

Da. Însă în viaţă trebuie să te înveţi să trăieşti cu anumite griji.

Îşi pune telefonul înapoi în buzunar şi se hotărăşte să se ducă în sala de muzică şi să exerseze la chitară până la ora de Literatură americană din secolul al XX-lea. Încearcă să înveţe „In the Midnight Hour”, succesul de pe vremuri al lui Wilson Pickett{120}. Îi e al naibii de greu să execute barré-ul, dar o să reuşească ea la un moment dat.

La plecare, se întâlneşte cu Justin Freilander, elev în clasa a XI-a, care-i membru fondator al clubului de informatică de la liceul Houghton şi care – cel puţin, aşa se zvoneşte – e amorezat de ea. Barbara îi zâmbeşte, iar Justin se face imediat roşu la faţă ca racul fiert, culoare pe care doar puştii albi o pot avea în obraji. Deci zvonurile sunt adevărate. Barbarei îi trece brusc prin cap că întâlnirea aceasta este una providenţială.

Aşa că îi spune:

— Bună, Justin! Crezi că ai putea să mă ajuţi cu ceva?

Şi îşi scoate telefonul din buzunar.

2

Cât timp Justin Freilander studiază telefonul Barbarei (telefon… of, Doamne, care încă păstrează căldura feselor ei pentru că a stat în buzunarul de la spate al pantalonilor), Holly aterizează pe aeroportul internaţional din Pittsburgh. După vreo zece minute, stă la coadă în dreptul ghişeului firmei de închirieri auto Avis. Sigur că ar fi mai ieftin dacă ar lua un Uber, dar este mult mai înţelept să aibă propria maşină. Cam la un an după ce Pete Huntley a venit la „Ce-am găsit…”, au făcut amândoi un curs special de condus, care trebuia să îi înveţe cum anume să supravegheze pe cineva care se deplasa cu maşina şi cum anume să nu fie descoperiţi de un eventual urmăritor – o recapitulare pentru el, ceva cu totul nou pentru ea. Nu se aşteaptă să folosească astăzi tehnici de urmărire, dar nu-i exclus să apeleze la cele de salvare. Pentru că se întâlneşte cu o fiinţă foarte periculoasă.

Stă cu maşina în parcarea aeroportului, aşteptând să treacă timpul (iar am ajuns prea devreme la propria mea înmormântare, îşi zice ea din nou). Îşi sună mama. Charlotte nu-i răspunde, dar asta nu înseamnă că nu a auzit telefonul; redirecţionarea apelurilor la mesageria vocală reprezintă una dintre vechile ei metode de pedeapsă în situaţiile în care i se pare că fiica ei a sărit

calul. Apoi Holly îl sună pe Pete, care o întreabă iarăşi ce face şi când se întoarce. Cu gândul la Dan Bell şi la nepotul lui *extrem* de homo, ea îi răspunde că a venit în vizită la nişte prieteni din New England şi că va fi la birou luni dis-de-dimineaţă.

— Păi, aşa să faci, îi spune Pete. Că marţi ai depoziţia aia la tribunal. Şi miercuri facem petrecerea de Crăciun la birou. Vreau neapărat să te pup sub vâsc.

— Câââh! exclamă Holly.

Însă zâmbeşte.

Ajunge la Monroeville Mall la 11:15 şi se forţează să mai stea în maşină încă cincisprezece minute, timp în care ba îşi verifică Fitbit-ul (pulsul i-a trecut de 100), ba se roagă la Dumnezeu, cerându-i să-i dea putere şi calm. Şi s-o ajute să vorbească cât mai convingător posibil.

Intră în mall la 11:30 şi se plimbă încet pe lângă magazine – Jimmy Jazz, Clutch, Boobaloo – zgâindu-se în vitrine, dar nu ca să admire articolele etalate acolo, ci ca să surprindă reflexia lui Chet Ondowsky, în caz că o urmăreşte. Cu siguranţă că pe Chet îl *va vedea* ea astăzi. Pentru că, de fapt, celălalt „eu” al lui, acela pe care ea l-a botezat „George”, este acum cel mai căutat om din America. Holly presupune că ar putea să mai aibă şi un al treilea tipar, dar parcă nu-i vine să creadă: doar are deja o faţă porcină şi una vulpească, de ce ar avea nevoie de mai multe?

La 11:50, se aşază la coadă în faţă la Starbucks ca să-şi ia cafea şi apoi se duce la Sbarro, după felia de pizza de care nu are niciun chef. Îşi descheie fermoarul, ca să i se vadă puloverul roz pe gât, după care găseşte o masă liberă. Sunt destule mese neocupate, cu toate că-i ora prânzului – chiar mai multe decât se aştepta ea, iar această descoperire o face să nu se prea simtă în largul ei. În întregul mall e mult prea puţină lume, deşi Crăciunul nu e departe. Se pare că trece printr-o perioadă de criză, din cauză că, mai nou, toată lumea cumpără de pe Amazon.

Se face ora 12:00. Un tânăr cu ochelari fiţoşi de soare şi o geacă matlasată (din fermoar îi atârnă vreo două bilete de telescaun, de care el nu are habar) încetineşte în dreptul ei, de parcă ar dori să intre în vorbă cu ea. Dar apoi îşi vede de drum. Holly respiră uşurată. Nu se pricepe mai deloc să scape elegant de tipii puşi pe agăţat, şi asta din cauză că nu prea a avut motive să o facă până acum.

La 12:05 începe să creadă că Ondowsky nu vine. Apoi, la 12:07, aude o voce din spate, o voce prietenoasă, o voce de reporter TV cu experienţă.

— Bună, Holly!

Tresare şi aproape îşi varsă cafeaua. Cel care i-a vorbit este tânărul cu ochelarii şmecheri de soare. În primul moment îşi spune că există şi al treilea tipar, dar tânărul îşi scoate ochelarii şi vede că este Ondowsky, da, chiar el este. Are faţa uşor mai ascuţită, i-au dispărut ridurile din jurul gurii şi ochii îi sunt mai apropiaţi (aspect deloc telegenic), dar el este. Şi nu-i tânăr. Da, nu i se vede niciun rid, dar Holly le simte şi crede că sunt foarte multe. Este o mască bună, dar, văzută de aproape, seamănă cu o faţă injectată cu Botox, ori trecută prin mâinile unui chirurg estetician nepriceput.

Pentru că eu ştiu, îşi spune ea. Eu ştiu ce este.

— Am considerat că ar fi mai bine să arăt uşor diferit, zice el. Mă recunoaşte lumea atunci când sunt Chet. Sigur, reporterii TV nu sunt chiar Tom Cruise, dar…

Şi ridică din umeri cu falsă modestie.

Acum, când şi-a dat jos ochelarii de soare, Holly mai observă şi altceva; ochii lui au un luciu ciudat, de parcă s-ar afla sub apă… sau n-ar fi deloc reali. Şi oare gura nu arată la fel? Holly îşi aduce aminte cum se vede un film 3-D atunci când îţi scoţi ochelarii speciali.

— Ai băgat de seamă, nu?

Vocea este tot plăcută şi prietenoasă. Se potriveşte bine cu zâmbetul firav care-i încreţeşte colţurile buzelor.

— Cei mai mulţi nu văd. Este tranziţia. O să dispară în cinci minute, maxim zece. Am venit direct de la redacţie. Mi-ai făcut probleme, Holly.

Acum îşi dă seama că aude şi pauza minusculă pe care o face atunci când îşi lipeşte limba de cerul gurii ca să nu sâsâie.

— Mă gândesc la un cântec country mai vechi al lui Travis Tritt.

Holly vorbeşte pe un ton destul de calm, destul de echilibrat, însă nu-şi poate desprinde privirea de la ochii lui, unde albul ochiului pare a se contopi cu irisul, iar irisul pare a se contopi cu pupila. Deocamdată sunt ca nişte ţări cu graniţe instabile.

— Se cheamă „Ia o fisă, sună pe cineva căruia să-i pese”.

Acum el zâmbeşte mai larg, buzele par să i se întindă prea mult… şi, poc! Nu-i dispare tremurul mic din ochi, dar gura şi-a recăpătat conturul ferm. Priveşte spre stânga ei, unde un domn bătrân, în hanorac şi cu o şapcă din stofă pe cap, citeşte o revistă.

— Acela e prietenul tău? Sau femeia din cealaltă parte care se uită de cam prea multă vreme în vitrina de la Forever 21?

— Poate amândoi, spune Holly.

A început confruntarea şi se simte bine. Mă rog, aproape bine; o tulbură ochii aceia şi o fac să se simtă derutată. Va căpăta o migrenă dacă se uită prea mult în ei, însă tipul – *creatura* – ar considera drept o dovadă de slăbiciune dacă şi-ar feri privirea. Şi ar avea dreptate.

— Tu mă cunoşti, dar eu nu-ţi ştiu decât numele mic. Care-i celălalt?

— Gibney. Holly Gibney.

— Şi ce anume doreşti de la mine, Holly Gibney?

— Trei sute de mii de dolari.

— Deci, despre şantaj este vorba, spune el, clătinând din cap de parcă răspunsul ei l-ar fi dezamăgit. Ştii ce este şantajul, Holly?

Ea îşi aminteşte de unul dintre aforismele regretatului Bill Hodges (avea o mulţime): „Tu nu trebuie să răspunzi la întrebările infractorului; infractorul trebuie să răspundă la întrebările tale.” Aşa că stă cu mâinile strânse lângă felia de pizza de care nu avea poftă şi îl aşteaptă să continue.

— Şantajul este un fel de închiriere, spune el. Dar nu genul acela de închiriere cu opţiune de cumpărare, escrocherie pe care acel Chet care stă de pază o cunoaşte foarte bine. Hai să presupunem că aş avea trei sute de mii de dolari – să presupunem doar, de dragul discuţiei, pentru că nu am atâţia bani. Este o mare diferenţă între câştigurile unui reporter şi ale unui actor. Deci, hai să zicem că i-aş avea.

— Şi hai să mai zicem că eşti în lumea asta de foarte, foarte mult timp, intervine Holly, şi ai putut să pui o grămadă de bani deoparte. Hai să presupunem că astfel îţi finanţezi…

Ce anume?

— …astfel îţi finanţezi stilul de viaţă. Şi îţi creezi identităţile. Cu acte false şi tot restul.

El zâmbeşte. Fermecător zâmbet are acum.

— Bine, Holly Gibney, hai să presupunem că aşa ar fi. Însă eu rămân la chestiunea de bază: şantajul este un fel de închiriere. După ce ai să cheltuieşti cele trei sute de mii, ai să te întorci cu toate pozele alea aranjate în Photoshop şi cu amprentele vocale modificate electronic şi ai să mă ameninţi din nou că mă dai în vileag.

Holly este pregătită pentru acest răspuns. Nu are nevoie să-i spună Bill că nu există o minciună mai bună decât cea care conţine o mare parte din adevăr.

— Ba nu, spune ea. Nu vreau decât trei sute de mii, doar de atâta am

nevoie.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Deşi ar mai fi *ceva.*

— Oare ce?

Tonul afabil de om de televiziune a căpătat inflexiuni sarcastice.

— Deocamdată să rămânem la chestiunea banilor. Unchiul meu a fost diagnosticat de curând cu Alzheimer. Acum se află într-un cămin pentru persoane în vârstă, specializat în tratarea unor asemenea afecţiuni. Dar preţul este extrem de mare şi, oricum, nu asta-i problema, pentru că lui nu-i place deloc acolo, nu a reuşit să se acomodeze, este foarte *tulburat* şi mama vrea să-l aducă înapoi acasă. Numai că nu este capabilă să aibă grijă de el. Crede că poate, dar se înşală. Nici ea nu mai e tânără şi are probleme de sănătate, iar casa ar trebui să fie amenajată în aşa fel încât să poată locui în ea o persoană invalidă.

Se gândeşte la casa lui Dan Bell.

— În primul rând, cu rampe, cu un scaun-lift pentru scară, un pat cu mânere de care să se ţină ca să se poată urca pe el. Însă astea sunt chestiuni mărunte. Vreau să-i angajez o infirmieră care să aibă grijă de el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, plus o asistentă medicală pe perioada zilei.

— Ţi-ai făcut nişte planuri foarte costisitoare, Holly Gibney. Probabil că-l iubeşti mult de tot pe bătrânelul ăsta.

— Da, îl iubesc, răspunde Holly.

Şi este purul adevăr, chiar dacă unchiul Henry le dă atât de multe bătăi de cap. Dragostea este un dar; dragostea este totodată şi un lanţ cu cătuşe la capete.

— Are o stare foarte proastă de sănătate. Principala problemă ar fi insuficienţa cardiacă congestivă.

Tot de la Dan Bell se inspiră şi acum.

— Stă într-un scaun cu rotile şi are mască de oxigen. Ar mai putea să trăiască doi ani. Posibil chiar trei. Am făcut toate calculele şi am ajuns la concluzia că trei sute de mii de dolari ar ajunge pentru cinci ani.

— Dar dacă o să trăiască şase, ai să te întorci să-mi mai ceri şi alţii.

Holly îşi aduce brusc aminte de micuţul Frank Peterson, ucis în Flint City de celălalt străin. Ucis în cel mai îngrozitor şi dureros mod cu putinţă. Şi o apucă furia faţă de Ondowsky, cu tonul ăla preţios al lui de reporter TV şi cu zâmbetul sarcastic. Nu-i decât un rahat. Dar *rahat e* un cuvânt mult prea blând. Se apropie de el, privindu-l ţintă în ochii lui ciudaţi (care, slavă

Domnului, au început să-şi recapete conturul).

— Ascultă la mine, asasin mizerabil de copii! Nu vreau să-ţi cer mai mulţi bani. N-am vrut să ţi-i cer nici măcar pe *ăştia*. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nici nu-mi vine să cred că o să te las să scapi atât de uşor, dar, vezi, s-ar putea să mă răzgândesc dacă nu-ţi ştergi zâmbetul ăla împuţit de pe mutră.

Ondowsky tresare puternic, de parcă tocmai ar fi fost pălmuit. Iar zâmbetul îi dispare. Oare i-a mai vorbit vreodată cineva în felul ăsta? Poate, dar demult de tot. Că doar acum este o personalitate de televiziune extrem de respectată! Atunci când intră în pielea lui Chet-care-stă-de-pază, toţi furnizorii de servicii şi falşii doctori şi farmacişti tremură la vederea lui! Încruntă din sprâncene (acum vede Holly că sunt foarte subţiri şi fine, de parcă nu i-ar creşte păr în zona aceea).

— Nu poţi să…

— Taci din gură şi cască urechile! şopteşte ea pe un ton poruncitor.

Se apropie şi mai mult de el. Nu numai că a intrat în spaţiul lui personal, dar pare să-l ameninţe. Mama ei nu a văzut-o niciodată pe această Holly, cu toate că a văzut destule în ultimii cinci sau şase ani ca să ajungă la concluzia că fiica ei este o străină.

— Mă asculţi? Fă bine şi ascultă cu atenţie ce îţi spun, dacă nu vrei să contramandez tot şi să plec de aici. N-o să primesc trei sute de mii de la *Inside View*, dar sunt sigură că cincizeci tot o să-mi dea şi ăsta ar fi un început.

— Te ascult.

Ascult – cu o pauză la a doua silabă. O pauză ceva mai lungă. Pentru că este supărat, bănuieşte Holly. Foarte bine. Nervos şi-l doreşte ea.

— Trei sute de mii de dolari. Cash. Bancnote de câte cincizeci şi o sută. Îi pui într-o cutie ca aceea pe care ai dus-o la gimnaziul Macready, dar nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu abţibildurile de Crăciun şi cu uniforma falsă. Mi-aduci cutia asta cu banii în ea la birou, sâmbătă seară, la ora şase. Înseamnă că ai ziua de azi şi cea de mâine ca să strângi toată suma. Să vii la ora stabilită, să nu întârzii cum ai făcut astăzi. Dacă întârzii, te-ai nenorocit. Nu uita că sunt în stare să fac totul public. Îmi provoci scârbă.

Tot un adevăr. Şi crede că, dacă s-ar uita acum la Fitbit, ar vedea că are pulsul în jur de 170.

— De dragul conversaţiei, poţi să-mi spui *unde* anume este biroul tău? Şi cu ce te ocupi acolo?

Răspunsurile i-ar putea semna condamnarea la moarte în caz că dă greş. Iar Holly ştie foarte bine asta, însă este prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Blocul Frederick.

Apoi spune şi numele oraşului.

— Sâmbătă la şase. Pentru că-i înainte de Crăciun, n-o să ne deranjeze nimeni. Etajul patru. „Ce-am găsit al meu să fie.”

— „Ce-am găsit…”? Ce-i asta? O agenţie de recuperatori?

Strâmbă din nas ca în faţa unui miros neplăcut.

— Ne ocupăm şi de recuperări, recunoaşte Holly. Dar mai mult facem altele. Suntem o agenţie de detectivi.

— Dumnezeule mare, tu chiar eşti *detectiv particular?* Pe bune?

Şi-a recăpătat o bună parte din sângele-rece de mai devreme, aşa că este în stare să se lovească uşor în piept în locul unde ar trebui să-i fie inima (dacă are aşa ceva, Holly e convinsă că-i una neagră).

Nu are deloc intenţia să intre într-o asemenea discuţie.

— Ora şase, etajul patru. Trei sute de mii. Bancnote de cincizeci şi o sută. Într-o cutie. Intră pe uşa de serviciu. Sună-mă când ajungi şi îţi trimit un mesaj cu codul de acces.

— Sunt camere de supraveghere?

Întrebarea n-o surprinde absolut deloc pe Holly. Doar tipul este reporter TV. Aparatele de filmat sunt viaţa lui, ceea ce nu era cazul Străinului care l-a omorât pe Frank Peterson.

— Este una, dar acum e stricată. De la viscolul de la începutul lunii. Încă n-au reparat-o.

Îşi dă seama că el nu o crede, dar acesta este adevărul. Al Jordan, administratorul blocului, este un puturos care ar fi trebuit să fie dat afară (după umila părere a lui Holly şi a lui Pete) de mult timp. Şi nu-i vorba doar de camera de supraveghere de la intrarea de serviciu; dacă n-ar fi fost Jerome, oamenii care aveau birouri la etajul şapte s-ar fi târât şi acum pe scări până acolo.

— La intrare este un detector de metale, iar ăsta *funcţionează.* Este instalat în pereţi, aşa că n-ai cum să-l ocoleşti. O să ştiu dacă vii mai devreme. O să ştiu dacă ai o armă la tine. Eşti atent la ce-ţi spun?

— Da.

Nu mai zâmbeşte. Iar Holly nu are nevoie de telepatie ca să ştie că tipul crede despre ea că e o pizdă băgăreaţă şi enervantă. Nu o deranjează deloc; e mult mai bine aşa decât să fie considerată o complexată care se sperie şi de

propria-i umbră.

— Ia liftul. O să-l aud, pentru că face mult zgomot. Am să te aştept pe coridor. Acolo o să facem schimbul. Tot ce am împotriva ta se află pe un stick de memorie.

— Şi cum anume se va desfăşura schimbul?

— Nu contează asta acum. Fii sigur că se va desfăşura aşa cum trebuie şi amândoi vom fi mulţumiţi.

— Şi eu ar trebui să te cred pe cuvânt?

Altă întrebare la care n-are intenţia să răspundă.

— Haide să vorbim despre celălalt lucru pe care îl vreau de la tine.

Aici e aici. Ori vor ajunge la o înţelegere… ori nu.

— Despre ce-i vorba?

Acum tonul lui este aproape aspru.

— Bătrânul despre care ţi-am vorbit, cel care te-a descoperit…

— Cum? Cum a făcut-o?

— Nici asta nu contează. Chestia e că te urmăreşte de ani. De *zeci de ani.*

Se uită cu atenţie la expresia de pe chipul lui şi este extrem de mulţumită de ce vede: un şoc teribil.

— Te-a lăsat în pace pentru că şi-a imaginat că eşti ca o hienă. Sau ca o cioară. O jivină care se hrăneşte cu mortăciuni. Deloc simpatică, dar parte a… nu ştiu… a unui ecosistem. Însă, la un moment dat, ai ajuns la concluzia că nu-ţi este suficient, nu? Şi ţi-ai zis: de ce să stau să aştept să se petreacă cine ştie ce tragedie, cine ştie ce *măcel*, când pot să-l provoc eu singur. Dacă vrei ca un lucru să fie bine făcut, trebuie să-l faci cu mâna ta, corect?

Ondowsky nu spune absolut nimic. Doar se uită lung la ea şi, chiar dacă acum are ochi normali, privirea este înfiorătoare. Da, aceasta este condamnarea ei la moarte. Şi nu se mulţumeşte doar să o semneze. O scrie ea însăşi.

— Ai mai făcut asta şi înainte?

O pauză foarte lungă. Tocmai când Holly îşi spune că nu o să primească niciun răspuns – un răspuns *clar* –, el îi zice:

— Nu. Dar mi-a fost foame.

Şi zâmbeşte. Şi ei îi vine să urle de groază.

— Îmi pari speriată, Holly Gibney.

N-are niciun sens să mintă.

— Sunt. Dar sunt şi foarte hotărâtă.

Şi din nou face un pas în faţă, invadându-i spaţiul personal. Acesta este

unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-a făcut ea vreodată.

— Deci, ce mai vreau eu de la tine. De data asta te las în pace, dar *să n-o mai faci niciodată.* Pentru că, dacă ai s-o mai faci, am să ştiu.

— Şi? Ce-ai să faci? Ai să vii după mine?

Acum este rândul lui Holly să nu răspundă.

— În realitate, câte copii după materialele astea ai, Holly Gibney?

— Una singură, spune ea. Tot ce am se află pe unitatea de memorie, pe care ţi-o voi da sâmbătă seară. *Dar*.

Ridică un deget la el şi se bucură nespus să vadă că nu-i tremură.

— Ştiu cum arăţi. Ţi-am văzut *ambele* chipuri. Îţi cunosc vocea şi ştiu despre ea detalii de care s-ar putea ca nici măcar tu să nu ai habar.

Evident că se gândeşte la pauzele prin care încearcă să-şi corecteze sâsâitul.

— Du-te pe drumul tău, hrăneşte-te şi mai departe cu putregaiuri, dar, dacă o singură dată se întâmplă doar să *bănuiesc* că ai provocat o altă tragedie – cum a fost cea de la gimnaziul Macready –, atunci, da, am să vin după tine. Am să te urmăresc şi am să te găsesc oriunde te-ai afla. Şi am să te distrug.

Ondowsky se uită în jur la zona aproape pustie a mallului. Au plecat şi domnul bătrân cu şapca din stofă, şi femeia care se uita la manechinele din vitrină. Mai sunt oameni la coadă la câteva fast-fooduri, dar aceştia sunt întorşi cu spatele.

— Nu cred că ne vede *cineva,* Holly Gibney. Cred că eşti singură aici. Cred că aş putea să întind mâna, să-ţi rup gâtul ăla sfrijit şi să dispar înainte să-şi dea cineva seama ce s-a întâmplat. Habar n-ai tu cât de rapid sunt.

Dacă îşi dă seama că este îngrozită – şi este, pentru că ştie că el e deopotrivă disperat şi furios că a ajuns într-o asemenea situaţie – s-ar putea chiar s-o facă. *Probabil* ar face-o. Aşa că se forţează încă o dată să se apropie de el.

— Poate nu eşti chiar atât de rapid încât să mă împiedici să-ţi strig numele, pe care cred că-l cunoaşte toată lumea din Pittsburgh. Nu te juca. Şi eu sunt destul de iute. Vrei să-ţi asumi riscul ăsta?

Urmează un moment în care el fie încearcă să ia cea mai bună decizie, fie se preface că ar cugeta profund. Apoi spune.

— Sâmbătă seara la şase, Blocul Frederick, etajul patru. Eu aduc banii, tu îmi dai unitatea de memorie. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Şi tu n-ai să mai spui nimănui.

— N-am să mai spun nimănui, atâta timp cât nu se mai petrece nicio tragedie ca aceea de la gimnaziul Macready. Dacă se mai întâmplă aşa ceva, am să fac imediat public absolut tot ce ştiu. Şi n-am să mă las până când nu mă va crede cineva.

— În regulă.

Întinde mâna, dar nu se miră când Holly refuză să i-o strângă. Sau să i-o atingă, măcar. Se ridică în picioare şi zâmbeşte din nou. Ei, uite, de la zâmbetul ăsta al lui îi vine ei să urle.

— A fost o greşeală ce am făcut la şcoala aia. Abia acum înţeleg.

Îşi pune ochelarii de soare şi, până să-şi dea seama Holly că a plecat, ajunge deja la jumătatea zonei cu fast-food. N-a minţit când i-a spus că se mişcă repede. Poate că ar fi reuşit să se ferească de mâinile lui dacă s-ar fi întins spre ea peste masa asta mică, dar se cam îndoieşte. N-ar fi fost nevoie să facă decât o singură mişcare fulgerătoare şi apoi ar fi dispărut, lăsând-o cu bărbia în piept, de parcă ar fi apucat-o moţăiala în timp ce-şi lua prânzul frugal. Însă nu este vorba decât despre o păsuire de moment.

În regulă, a zis. Atâta tot. Fără pic de ezitare, fără să-i ceară nicio garanţie că se va ţine de cuvânt. Fără s-o întrebe de unde ar putea ea să fie sigură că vreo explozie din viitor, care ar face mai multe victime – explozie într-un autobuz, sau într-un tren, sau într-un centru comercial ca acesta în care se află acum – nu ar fi pusă la cale de el.

A fost o greşeală ce am făcut la şcoala aia, i-a spus el. *Abia acum înţeleg.*

Nu. *Ea* a fost greşeala lui, o greşeală ce trebuie neapărat îndreptată.

Nici nu se gândeşte să-mi aducă banii, are de gând să mă omoare, îşi spune ea, în timp ce-şi duce felia neatinsă de pizza şi paharul cu cafea la cel mai apropiat coş de gunoi. Şi îi vine să râdă.

Ce să zic, de parcă nici nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva!

3

În parcarea mallului e frig şi bate vântul. Ar trebui să fie aglomerată, doar este perioada cumpărăturilor pentru Crăciun, însă este ocupată doar pe jumătate, şi asta cu multă indulgenţă. Holly este perfect conştientă de faptul că e singură şi că nu are cine s-o ajute în caz de nevoie. În spaţiul acela liber, vântul îşi face de cap, îi îngheaţă obrajii şi uneori chiar o face să se clatine pe picioare. Dar sunt acolo şi locuri cu mai multe maşini una lângă alta. Ondowsky s-ar putea ascunde în spatele uneia dintre ele, pregătindu-se să

sară la ea *(habar n-ai tu cât de rapid sunt)* şi s-o înhaţe.

Străbate în fugă ultimii zece paşi până la maşina închiriată. Odată ajunsă înăuntru, blochează toate uşile şi stă nemişcată cam treizeci de secunde, încercând să se calmeze. Nu-şi verifică Fitbit-ul pentru că ştie că n-o să-i placă nimic din ce va vedea pe ecranul lui.

Holly pleacă de la mall, privind la fiecare câteva secunde în oglinda retrovizoare. Nu crede că o urmăreşte cineva, dar tot fuge cât se poate de repede. Paza bună trece primejdia rea, nu?

Ştie că Ondowsky se aşteaptă ca ea să se întoarcă acasă cu avionul, aşa că o să-şi petreacă noaptea în Pittsburgh şi mâine o să ia trenul. Opreşte în faţa unui Holiday Inn Express şi, înainte să intre la recepţie, îşi verifică telefonul. Are un mesaj de la mama ei.

— Nu ştiu pe unde umbli, Holly, dar vreau să-ţi spun că unchiul Henry a păţit un accident în căminul ăla nenorocit din Rolling Hills. E posibil să-şi fi rupt o mână. Te rog să mă suni. *Te rog!*

Holly aude în tonul mamei sale atât suferinţa, cât şi vechile acuzaţii: Am avut nevoie de tine şi tu m-ai decepţionat. Încă o dată.

E cât pe ce să-şi sune mama înapoi. Năravul din fire n-are lecuire, cum se zice. Şi setările din fabrică sunt greu de modificat. Valul de ruşine i-a înfierbântat deja fruntea, obrajii şi gâtul; şi are pe buze cuvintele pe care le va rosti atunci când îi va răspunde Charlotte: *Îmi pare rău.* De ce n-ar spune asta? Doar îi cere scuze de când se ştie, iar mama ei o iartă mereu, cu expresia aceea pe chip care pare a spune: *Of, Holly, n-ai să te schimbi niciodată. Ştiu că ai să mă dezamăgeşti întotdeauna.* Pentru că şi Charlotte Gibney a fost setată din fabrică într-un anume fel.

Însă Holly îşi îndepărtează degetul de ecranul telefonului.

Pentru ce să-i pară rău? Pentru ce să-şi ceară iertare? Pentru că n-a fost lângă sărmanul ei unchi cu minţile rătăcite şi să-l ţină să nu cadă şi să nu-şi rupă mâna? Pentru că nu a răspuns la telefon în minutul, în *secunda* când a sunat-o mama ei, de parcă ar conta doar viaţa lui Charlotte, de parcă doar viaţa ei ar fi una adevărată, iar cea a lui Holly nu ar fi decât umbra ei?

I-a fost greu să-l înfrunte pe Ondowsky. Să nu răspundă imediat la strigătul de ajutor al mamei este la fel de greu, poate chiar mai greu, însă nu o sună. Sigur, se simte ca o fiică nevrednică, dar sună la căminul de bătrâni din Rolling Hills. Se prezintă şi cere să vorbească cu doamna Braddock. Este pusă să aştepte şi trebuie să îndure „Little Drummer Boy”[{121}] până răspunde doamna Braddock. Cântecul ăsta i se pare lui Holly un fond muzical perfect

pentru o sinucidere.

— Doamnă Gibney! exclamă doamna Braddock. Vi se pare prematur dacă vă urez de pe acum sărbători fericite?

— Deloc. Vă mulţumesc, la fel şi dumneavoastră. M-a sunat mama şi mi-a spus că unchiul meu a avut un accident.

Doamna Braddock râde.

— Mai bine zis *a evitat* unul. O avea dânsul oarece probleme de sănătate mintală, dar reflexele le are la fel de bune ca în tinereţe.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— În primele două zile n-a vrut să iasă din camera dânsului, spune doamna Braddock, însă nu-i deloc neobişnuit. Noii noştri locatari sunt întotdeauna dezorientaţi şi deseori au stări de depresie. Câteodată suntem nevoiţi să le dăm câte ceva ca să-i mai liniştim puţin. Unchiul dumneavoastră nu a avut nevoie de calmante, iar ieri a ieşit singur şi a stat în camera de zi. Ba chiar a ajutat-o la jocul de puzzle pe doamna Hatfield. Şi s-a uitat la emisiunea aceea care-i place, cu un judecător trăsnit…

Judge Law, îşi spune Holly şi surâde. Aproape nici nu-şi dă seama că se uită neîncetat în oglinzile maşinii ca să se asigure că n-o urmăreşte Chet Ondowsky *(habar n-ai tu cât de rapid sunt).*

— …gustarea de după-amiază.

— Poftim? spune Holly. S-a întrerupt.

— Ziceam că, atunci când s-a terminat emisiunea, câţiva s-au dus în sala de mese, unde erau gustările de după-amiază. Unchiul dumneavoastră mergea împreună cu doamna Hatfield, care are optzeci şi doi de ani şi se deplasează cam greu. Şi doamna s-a împiedicat şi ar fi căzut destul de rău, dacă n-ar fi prins-o Henry. Sarah Whitlock – una dintre infirmierele noastre – spune că a reacţionat extrem de repede. „Fulgerător”, aşa a zis. În orice caz, ideea este că doamna s-a lăsat cu toată greutatea pe Henry şi el s-a lovit de perete, unde ţinem stingătorul de incendii. Aşa e legea, ştiţi şi dumneavoastră. A făcut o vânătaie urâtă, dar e posibil s-o fi salvat pe doamna Hatfield de o lovitură puternică la cap, sau, Doamne fereşte, de la ceva şi mai rău. Este foarte plăpândă.

— Dar unchiul Henry nu şi-a rupt nimic? Atunci când s-a lovit de extinctor?

Doamna Braddock râde iarăşi:

— Cerule, nu, nici vorbă!

— Mă bucur mult. Vă rog să-i spuneţi că este eroul meu.

— Îi voi spune. Şi, încă o dată, sărbători fericite!

— Numele meu este Holly[{122}], deci nu au cum să nu fie fericite sărbătorile mele, spune ea.

Foloseşte gluma asta răsuflată în perioada Crăciunului încă de când avea doisprezece ani. Cu râsetele doamnei Bradock în ureche, încheie conversaţia, după care se uită o vreme la zidul anost al hotelului. Stă cu braţele încrucişate peste sânii mici, cu fruntea încreţită, dusă pe gânduri. Ia o hotărâre şi îşi sună mama.

— Of, Holly, a dat Dumnezeu! Pe unde umbli? Nu crezi că-mi fac destule griji din cauza fratelui meu ca să nu mai am nevoie să mă îngrijorez şi în privinţa ta?

Din nou îi vine să spună *Îmi pare rău* şi îşi repetă încă o dată că nu are de ce să-şi ceară scuze.

— Totul e în regulă, mamă. Sunt în Pittsburgh…

— *Pittsburgh!*

— …dar pot să ajung acasă în două ore şi ceva, dacă nu-i prea mult trafic şi pot să returnez maşina de la Avis la filiala lor de acolo. Mi-ai pregătit camera?

— Camera ta este *întotdeauna* pregătită, spune înţepată Charlotte.

Evident că este, îşi zice Holly. Pentru că la un moment dat o să-mi vină mintea la cap şi o să mă întorc definitiv acolo.

— Bine, spune ea. O să ajung cam pe la cină. Ne uităm diseară la televizor şi o să mergem mâine la unchiul Henry, dacă…

— Îmi fac atâtea griji pentru el! ţipă Charlotte.

Dar nu suficient de multe ca să te urci în maşină şi să te duci până acolo, îşi zice Holly. *Pentru că te-a sunat doamna Braddock şi ştii ce s-a întâmplat de fapt. Povestea asta n-are nicio legătură cu fratele tău; vrei doar să pui din nou şaua pe fiică-ta. Numai că e prea târziu pentru asta şi cred că, în sinea ta, o ştii, dar nu te poţi abţine şi încerci mereu. Şi asta este o setare a ta din fabrică.*

— Sunt sigură că unchiul e bine, mamă.

— Aşa zic şi ei, dar cum să zică altceva? Stabilimentele astea fac tot ce pot ca să scape de procese.

— O să ne ducem acolo şi o să vedem cu ochii noştri cum stau lucrurile, spune Holly. Bine?

— Mda.

O pauză. Şi apoi:

— Presupun că o să pleci imediat după ce-l vedem, nu-i aşa? O să te întorci în oraşul ăla.

Subtextul: în Sodoma aia, în Gomora aia, în cloaca aia a desfrâului, în haznaua aia a păcatelor.

— Şi eu o să fiu singură de Crăciun, în timp ce tu o să iei masa de sărbătoare cu prietenii tăi. Printre care şi tânărul ăla negru care dă senzaţia că se droghează.

— Mamă!

Câteodată lui Holly îi vine să urle.

— Familia Robinson m-a invitat de câteva săptămâni. Imediat după Ziua Recunoştinţei. Ţi-am spus şi tu ai zis că foarte bine.

De fapt, Charlotte spusese: *Mă rog, dacă tu crezi că trebuie să te duci acolo.*

— Atunci credeam că Henry o să fie încă acasă.

— Ce-ai zice dacă rămân şi vineri şi plec sâmbătă dimineaţă?

Ar face-o şi pentru mama ei, dar şi pentru ea însăşi. Este convinsă că Ondowsky îi poate afla fără probleme adresa şi poate apărea în pragul ei, cu douăzeci şi patru de ore înainte de întâlnirea stabilită şi cu intenţia s-o ucidă.

— Am putea să sărbătorim Crăciunul mai devreme.

— Vai, ar fi minunat! se însufleţeşte Charlotte. O să pun un pui la cuptor. Cu garnitură de sparanghel! Îţi place la nebunie sparanghelul!

Holly nu poate să sufere sparanghelul, dar ar fi complet inutil să-i mărturisească asta mamei.

— Sună bine, mamă.

4

Holly pică la înţelegere cu firma Avis (evident, contra unei taxe adiţionale) şi porneşte la drum. Se opreşte doar o dată ca să facă plinul, să-şi ia un burger de peşte de la MacDonald’s şi să dea două telefoane. Da, le spune ea lui Jerome şi lui Pete, a terminat cu problema personală. O să stea cea mai mare parte a weekendului la mama ei şi o să se ducă în vizită la noua locuinţă a unchiului Henry. Se va întoarce luni la birou.

— Barbara e moartă după filmele alea, o anunţă Jerome, dar spune că, atunci când te uiţi la ele, ajungi să crezi că nu există niciun negru pe lume.

— Foarte bine, să scrie despre asta în lucrare, spune Holly. Când o să revin, o să-i dau şi *Shaft*[123]. Acum trebuie să mă întorc pe autostradă. E

groaznic de aglomerat şi nu înţeleg unde se duce toată lumea asta. Am fost la un mall şi era pe jumătate pustiu.

— În vizită la rude, la fel ca tine, zice Jerome. Rudele reprezintă unica marfă pe care n-o găseşti pe Amazon.

În timp ce se încadrează pe banda de pe Autostrada 76, Holly îşi dă seama că mama ei i-a luat precis nişte cadouri, iar ea nu i-a luat nimic. Parcă şi vede expresia de martir de pe chipul mamei sale atunci când o să apară cu mâna goală.

Prin urmare, se opreşte la următorul complex comercial, chiar dacă asta înseamnă că n-o să reuşească să ajungă la *reşedinţa* Gibney decât după lăsarea întunericului (şi deloc nu-i place să conducă pe beznă) şi îi cumpără mamei sale o pereche de papuci şi un halat drăguţ de baie. Nu uită să ia bonul de la casă pentru eventualitatea în care Charlotte îi va spune că nu i-a luat măsura potrivită.

După ce se urcă în maşina închiriată şi porneşte iarăşi la drum, Holly trage aer în piept şi urlă.

Parcă se simte mai bine după aceea.

5

Charlotte iese în prag şi îşi îmbrăţişează fiica, după care o trage înăuntru. Holly ştie ce urmează.

— Ai slăbit.

— Am fix aceeaşi greutate ca data trecută când ne-am văzut, spune ea.

Iar mama ei îi aruncă Privirea, privirea aceea care zice *anorexia n-are leac.*

Cina lor este comandată de la restaurantul italienesc de pe strada lor. În timp ce mănâncă, Charlotte vorbeşte întruna despre cât de greu îi este fără Henry. De parcă fratele ei ar fi plecat de cinci ani, nu de cinci zile, şi nu s-ar fi dus într-un cămin din apropiere, ci s-a hotărât de capul lui să-şi petreacă bătrâneţile făcând tot felul de tâmpenii la mare depărtare de ea – să deschidă un atelier de reparat biciclete în Australia sau să picteze apusurile de soare pe o insulă de la Tropice. Nu o întreabă nimic despre viaţa ei, despre munca ei şi nici ce a căutat în Pittsburgh. Până la nouă, când va putea în sfârşit să recurgă la pretextul că este obosită şi ar vrea să se culce, Holly începe să simtă că parcă ar fi din ce în ce mai mică, începe să simtă că redevine fetiţa care a locuit pe vremuri în casa aceasta, fetiţa în permanenţă tristă şi singuratică şi

anorexică – da, aşa a fost, cel puţin în prima clasă de liceu (un adevărat coşmar!), când i se spunea „Bâlbeta”.

Camera ei nu s-a schimbat deloc, are aceiaşi pereţi zugrăviţi în roz-închis care o făceau să se gândească la friptura nefăcută. Jucăriile ei de pluş sunt tot pe raftul de deasupra patului îngust şi la loc de cinste stă tot iepuraşul pe care ea îl botezase Dl. Rabbit Trick{124}. Urechile domnului Rabbit Trick sunt zdrenţuite, pentru că obişnuia să le roadă atunci când nu putea să doarmă. Şi posterul cu Sylvia Plath stă tot deasupra biroului unde şi-a scris Holly propriile poezii de toată jena şi unde şi-a imaginat câteodată cum ar fi fost să se sinucidă aşa cum a făcut-o şi idolul ei. În timp ce se dezbracă, îşi spune că ar fi făcut-o, sau măcar ar fi încercat s-o facă, dacă cuptorul lor mergea cu gaz, nu cu curent electric.

Ar fi uşor – mult prea uşor – să îşi imagineze că această cameră a copilăriei o aştepta, asemenea unui monstru într-o poveste horror. A mai dormit aici de câteva ori în anii normali *(relativ* normali) ai vârstei adulte şi n-a mâncat-o nimeni niciodată. Nici mama ei n-a mâncat-o niciodată. *Există* un monstru, însă el nu se află nici în camera asta şi nici în casa asta. Holly ştie că trebuie neapărat să ţină minte acest lucru şi să ţină minte cine este ea acum. Pentru că nu mai este fetiţa care a ros urechile domnului Rabbit Trick. Nu mai este adolescenta care îşi vomita micul dejun înainte să plece la şcoală. Este femeia care, alături de Bill şi Jerome, i-a salvat pe toţi copiii ăia din Complexul de Cultură şi Artă din Midwest. Este femeia care i-a supravieţuit lui Brady Hartsfield. Este cea care a înfruntat un alt monstru într-o grotă din Texas. A dispărut definitiv fetiţa care se ascundea în această cameră şi nu mai voia să iasă.

Se aşază în genunchi, îşi spune rugăciunea şi se culcă.

18 DECEMBRIE 2020

1

Charlotte, Holly şi unchiul Henry stau pe fotolii într-un colţ al sălii comune din căminul de bătrâni, sală care a fost deja decorată de Crăciun. Pretutindeni vezi doar beteală şi ghirlande colorate şi crengi de brad, a căror aromă dulceagă acoperă cât de cât mirosul invariabil de urină şi clor. Este acolo şi un brad mare, ornat cu luminiţe şi acadele. Din difuzoare se revarsă peste ei cântece de Crăciun, melodii vechi, de care Holly e sătulă până peste cap şi fără de care ar putea să trăiască fericită tot restul vieţii.

Ce-i drept, locatarii nu prea par cuprinşi de spiritul sărbătorii; cei mai mulţi se uită la un filmuleţ de reclamă pentru ceva ce se cheamă Ab Lounge{125}, în care se încordează o bunăciune într-un costum mulat, de culoare portocalie. Alţii stau cu spatele la televizor – unii tac, unii discută între ei, unii vorbesc singuri. O bătrânică foarte slabă, într-un capot verde, stă aplecată peste un joc de puzzle.

— Aia-i doamna Hatfield, le-o arată unchiul Henry. Nu mai ştiu care-i numele de botez.

— Doamna Braddock zice că, dacă nu erai tu s-o ţii, ar fi căzut rău de tot, spune Holly.

— Ba nu, aia a fost Julia, o contrazice unchiul Henry. La lacul ăla unde ne scăldam *deee-mult.*

Şi râde aşa cum fac bătrânii când îşi amintesc de vremurile trecute. Charlotte îşi dă ochii peste cap.

— Eu aveam şaişpe ani şi mi se pare că Julia avea…

Dar nu mai continuă.

— Arată-mi mâna! îi cere Charlotte.

Unchiul Henry se uită la ea.

— Mâna mea? Da’ de ce?

— Tu arată-mi-o şi nu mai pune întrebări.

Îl apucă de mână şi îi ridică mâneca. Are o vânătaie destul de mare, dar deloc ieşită din comun. Lui Holly i se pare că seamănă cu un tatuaj foarte vechi.

— Aşa au ăştia grijă de oameni? Ar trebui să-i dăm în judecată, nu să-i plătim! exclamă Charlotte.

— Pe cine să dăm în judecată? întreabă unchiul Henry.

Şi pufneşte în râs.

— Iete-te, am văzut o caricatură cu un proces. Am murit de râs!

Charlotte se ridică în picioare.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Poate şi o tartă din aia mică. Holly?

Holly clatină din cap.

— Iar nu vrei să mănânci, o acuză Charlotte, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Holly nu mai apucă să-i răspundă.

Henry se uită după ea.

— Nu se potoleşte deloc, nu?

Acum este rândul lui Holly să pufnească în râs. Nu se poate abţine.

— Nu. Nu se potoleşte.

— Nu, niciodată. Tu nu eşti Janey.

— Nu.

Şi aşteaptă.

— Tu eşti…

Acum parcă-i aude scrâşnetul rotiţelor ruginite.

— Holly.

— Da.

Şi îl mângâie pe mână.

— Aş vrea să mă duc înapoi în cameră, dar nu mai ţin minte unde e.

— Te conduc eu, zice Holly. Ştiu drumul.

Merg împreună pe coridor. Merg încet.

— Cine era Julia? îl întreabă Holly.

— Superbă ca un răsărit de soare, spune unchiul Henry.

Holly trage concluzia că nici nu-i trebuie alt răspuns. Oricum ea n-a reuşit niciodată să pună laolaltă cuvinte atât de frumoase pe vremea când încerca să scrie poezii.

Odată ajunşi în cameră, încearcă să-l ducă la fotoliul de lângă fereastră, însă unchiul Henry îşi trage mâna din mâna ei, se duce la pat şi se aşază pe el cu mâinile strânse între genunchi. Parcă ar fi un copilaş bătrân.

— Acum cred că o să mă întind puţin, drăguţa mea. Sunt obosit. Mă oboseşte Charlotte.

— Şi pe mine mă oboseşte câteodată, spune Holly.

Pe vremuri n-ar fi recunoscut niciodată asta în faţa unchiului Henry, care se alia mult prea des cu mama ei. Numai că acesta de acum este alt om. Un

om mai blajin, din multe puncte de vedere. Plus că, peste nici cinci minute, el va uita ce i-a spus. Peste zece, va uita şi că ea a fost aici.

Se apleacă să-l sărute pe obraz, dar se opreşte când îl aude zicându-i:

— Ce s-a întâmplat? De ce ţi-e teamă?

— Nu mi-e…

— Ba da. Îţi e.

— Bine, spune ea. Îmi e. Îmi este teamă.

Cât de uşurată se simte că poate mărturisi. Că o poate spune în cuvinte.

— Mama ta… sora mea… îmi stă pe limbă…

— Charlotte.

— Aşa. Charlotte este laşă. A fost mereu, chiar şi pe vremea când eram copii. Nu voia în ruptul capului să intre în apă în… nu mai ţin minte cum se chema… Şi *tu* ai fost laşă, dar ţi-a trecut.

Se uită uimită la el. Mută de uimire.

— Ţi-a trecut, repetă el, după care îşi dă jos papucii şi îşi ridică picioarele pe pat. Acum o să trag un pui de somn, Janey. E bunicel locul ăsta, dar îmi pare rău că n-am lucrul ăla… ăla pe care poţi să-l răsuceşti…

Închide ochii.

Holly se duce cu capul în piept până la uşă. Are obrajii plini de lacrimi. Îşi scoate un şerveţel din buzunar şi şi-i şterge. Nu vrea s-o vadă Charlotte că a plâns.

— Mie îmi pare rău că nu mai ţii minte cum ai salvat-o pe bătrâna aia, murmură ea. Infirmiera zice că te-ai mişcat „fulgerător”.

Însă unchiul Henry nu o mai aude. Unchiul Henry a adormit.

2

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson:

Mă aşteptam să termin ce am să-ţi spun aseară, în motelul din Pennsylvania, dar a intervenit o chestiune de familie şi am fost nevoită să mă duc până la mama. Îmi este greu să mă aflu aici. Am prea multe amintiri, majoritatea nu prea frumoase. Dar am să rămân peste noapte. E mai bine aşa. Mama a ieşit să cumpere câte ceva pentru o cină anticipată (că altfel nu ştiu să-i zic) de Crăciun, cină care probabil că nu va avea niciun gust. Niciodată nu s-a priceput la gătit.

Sper să-mi termin mâine-seară treburile cu Chet Ondowsky – numele folosit de creatura aceea. Normal că mi-este frică, n-are niciun rost să te mint.

A promis că n-o să mai facă niciodată ce a făcut la gimnaziul Macready şi a promis pe loc, fără măcar să stea o clipă pe gânduri. Aşa că nu-l cred. Nici Bill nu l-ar crede şi sunt convinsă că nici tu. A dat de gustul sângelui. Poate că a început să-i placă şi imaginea de erou care salvează oameni, chiar dacă ştie că nu-i deloc bine să atragă atenţia asupra lui.

L-am sunat pe Dan Bell şi i-am spus că vreau să-l distrug pe Ondowsky. M-am gândit că, fost poliţist fiind, mă va înţelege şi va fi de acord. Aşa a făcut, dar mi-a cerut să fiu foarte prudentă. Normal că o să încerc să fiu, dar aş minţi dacă aş spune că n-am o presimţire nasoală în legătură cu asta. Foarte nasoală. Am sunat-o şi pe prietena mea, Barbara Robinson, şi am anunţat-o că rămân la mama sâmbătă seara. E neapărată nevoie ca nici ea şi nici Jerome, fratele ei, să nu ştie că voi fi mâine în oraş. Indiferent ce va fi să se întâmple cu mine, vreau să fiu convinsă că ei nu sunt în niciun fel de pericol.

Pe Ondowsky îl interesează ce aş putea să fac cu informaţiile pe care le am, dar este şi foarte plin de el. Mă va omorî dacă i se va ivi ocazia. Ştiu asta. Dar ce *nu ştie el* este că m-am mai aflat în asemenea situaţii şi înainte şi în niciun caz nu-l voi subestima.

Bill Hodges, prietenul şi partenerul meu din trecut, m-a inclus şi pe mine în testament. Am primit suma de pe asigurarea în caz de deces, dar mult mai mult înseamnă pentru mine suvenirele pe care mi le-a lăsat. Unul dintre ele este arma lui de serviciu, un revolver .38 Smith & Wesson, din cele folosite doar de armată şi poliţie. Bill mi-a spus că majoritatea poliţiştilor din oraşe folosesc acum Glock .22, care are încărcător cu cincisprezece cartuşe, nu doar cu şase, dar că el era de modă veche şi se mândrea cu asta.

Mie nu-mi plac armele – de fapt, pot spune că le detest –, dar mâine voi folosi pistolul lui Bill fără să şovăi. Nu voi vorbi deloc cu el. Am avut o discuţie cu Ondowsky şi mi-a ajuns. O să-l împuşc în piept, însă nu doar din cauză că, dacă tragi chiar în centru, ai cele mai multe şanse de reuşită – aşa am învăţat eu la cursul de tir pe care l-am urmat acum doi ani.

Motivul real este…

(Pauză)

Mai ţii minte ce s-a întâmplat în grotă, când am lovit în cap creatura aia? Normal că ţii minte. Retrăim amândoi scena în coşmarurile noastre şi nu o vom uita niciodată. Eu cred că forţa – forţa *fizică* – prin care asemenea creaturi prind viaţă este un soi de creier nepământean care a înlocuit creierul de om care probabil că existase până când să fie uzurpat de acesta. Habar n-

am de unde provine, care ar putea fi originea lui, şi nici nu-mi pasă. Sigur, este posibil să trag cu pistolul lui Bill în pieptul creaturii şi să n-o ucid. De fapt, chiar mizez pe asta, Ralph. Deoarece eu cred că există o altă metodă prin care putem scăpa definitiv de ea. Pricepi? Mi-a demonstrat că are o hibă.

A venit mama. Voi încerca să termin mai încolo sau mâine ce am să-ţi spun.

3

Charlotte nu vrea s-o lase pe Holly să o ajute la gătit; de fiecare dată când fiica ei intră în bucătărie, o goneşte de acolo. Ziua parcă nu se mai termină, dar, în cele din urmă, se face şi ora cinei. Charlotte s-a îmbrăcat cu rochia verde pe care o poartă la fiecare Crăciun (şi este extrem de mândră că încă o cuprinde). Şi-a prins şi la locul obişnuit (deasupra sânului stâng) broşa de sărbătoare – în formă de crenguţă mică de ilice cu bobiţe roşii.

— Cină tradiţională de Crăciun, exact ca pe vremuri! exclamă ea, luând-o de cot pe Holly şi conducând-o în sufragerie.

Parcă aş fi un deţinut dus în camera de interogatoriu, îşi zice Holly.

— Ţi-am făcut toate felurile de mâncare care-ţi plac!

Se aşază faţă în faţă. Charlotte a aprins lumânările parfumate, care emană un iz puternic de lămâiţă. Lui Holly îi vine să strănute de la mirosul ăsta. Ridică paharele mici cât nişte degetare, cu câte un strop de vin Mogen David (care merită cel mai veritabil „câââh” dintre toate) şi îşi urează reciproc Crăciun fericit. Apoi apare o salată, deja asezonată cu maioneza mucilaginoasă cu smântână pe care Holly nu poate să o sufere (iar Charlotte crede că se înnebuneşte după ea) alături de curcanul uscat ca iasca şi pe care trebuie neapărat să-l mănânci cu foarte mult sos ca să nu-ţi rămână în gât. Piureul de cartofi e plin de cocoloaşe. Sparanghelul prea ars este moale şi scârbos. Numai tortul din morcovi (cumpărat de la magazin) are gust bun.

Holly mănâncă tot din farfurie şi îşi felicită mama, care radiază de fericire.

După ce vasele sunt spălate (Holly le şterge, ca întotdeauna, pentru că mama ei pretinde că niciodată nu reuşeşte să ia toată „mizeria” de pe cratiţe), se mută amândouă în living, iar Charlotte caută DVD-ul cu *O viaţă minunată*[{126}]. Oare de câte ori s-au uitat la filmul ăsta de Crăciun? Cel puţin de douăsprezece, dacă nu cumva de mai multe. Unchiul Henry ştia pe de rost toate replicile. Poate încă le ştie, îşi spune Holly. A căutat pe Google informaţii despre Alzheimer şi a aflat că nu se cunosc cu precizie zonele

creierului care rămân aprinse atunci când se opreşte treptat curentul electric.

Înainte să înceapă filmul, Charlotte îi dă lui Holly o căciuliţă de Moş Crăciun… mai bine zis, i-o oferă într-o manieră extrem de ceremonioasă.

— O porţi mereu când ne uităm la filmul ăsta, zice ea. Încă de când erai mică. Este *tradiţia* noastră.

De când se ştie, Holly e o devoratoare de filme şi este capabilă să găsească lucruri care îi plac chiar şi în producţiile denigrate de critici (de pildă, ea este de părere că filmul *Cobra* cu Stallone este ponegrit pe nedrept), însă întotdeauna *O viaţă minunată* i-a provocat o stare de nelinişte. Sigur, poate empatiza cu personajul George Bailey la început; dar, spre sfârşit, i se pare un individ cu o tulburare bipolară extrem de gravă, care tocmai ce a ajuns în punctul maxim. Ba chiar s-a şi întrebat dacă nu cumva este posibil ca George Bailey să se dea jos din pat şi să-şi masacreze întreaga familie după genericul de final.

Se uită la film – Charlotte, în rochia de Crăciun, iar Holly cu căciuliţă de Moş Crăciun.

Intru într-un alt univers acum, îşi spune Holly. *Simt cum intru în el. Este un loc sumbru, plin de umbre. Locul unde ştii că moartea este foarte aproape.*

Pe ecran, Janie Bailey spune:

— Te rog, ajută-mă, Doamne, s-a întâmplat ceva cu tăticul meu.

În noaptea aceea, Holly îl visează pe Chet Ondowsky ieşind din ascensorul Blocului Frederick. Are sacoul rupt la mânecă şi la buzunar. Are mâinile mânjite cu moloz şi sânge. Îi sclipesc ochii şi, când i se întind buzele într-un zâmbet sinistru, din gură îi ţâşneşte un şuvoi de gângănii roşii care i se revarsă pe bărbie.

19 DECEMBRIE 2020

1

Este sâmbătă. Holly stă pe autostrada cu patru benzi într-un trafic infernal. Cârdul de maşini din faţă nu s-a mai mişcat de minute bune. Mai are optzeci de kilometri până în oraş şi îşi spune că, dacă nu se reia circulaţia, atunci ar putea să ajungă mai târziu la propria-i înmormântare, nu mai devreme.

Asemenea multor oameni care se luptă cu lipsa de încredere în sine, Holly este o maniacă a planificării. Prin urmare, ajunge întotdeauna mai devreme acolo unde are treabă. Se aştepta să fie în biroul agenţiei de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie” cel mai târziu la ora 13:00. Însă acum până şi ora 15:00 pare o estimare optimistă. Maşinile din jurul ei (plus camionul ăla mare şi vechi de gunoi din faţă, al cărui spate murdar se înalţă deasupra ei ca o stâncă din metal) îi accentuează starea de claustrofobie, o fac să se simtă de parcă ar fi îngropată de vie *(asta-i propria mea înmormântare).* Ar fuma ţigară de la ţigară dacă ar avea aşa ceva la ea. Aşa că recurge la dropsurile de tuse, pe care ea le numeşte „instrumente antifumat”, însă nu are în buzunar decât vreo şase şi se vor termina foarte repede. Nu-i va mai rămâne decât să-şi roadă unghiile, dar, din păcate, şi le-a tăiat prea scurt.

Întârzii la o întâlnire foarte importantă.

Şi nu din cauza festivităţii cu schimbul de cadouri, petrecută imediat după micul dejun tradiţional (gofre cu bacon) pregătit de mama ei. Mai este o săptămână până la Crăciun, dar, de nevoie, Holly a acceptat să intre în jocul mamei. Charlotte i-a dăruit lui Holly o bluză din mătase cu volănaşe, pe care n-o s-o poarte niciodată (chiar dacă va supravieţui acestei zile), o pereche de pantofi cu toc mediu (identic şi la fel ca mai înainte, apropo de purtat vreodată) şi două cărţi: *Puterea prezentului* şi *Neliniştile tale nu au motiv. Descoperirea calmului într-o lume haotică.* Holly nu şi-a împachetat cadourile, dar a cumpărat o pungă festivă în care le-a pus. Charlotte a exclamat bucuroasă la vederea papucilor căptuşiţi cu blăniţă şi a clătinat cu indulgenţă din cap atunci când a văzut halatul de baie (preţ: 79,50 $).

— E mai mare cu cel puţin două măsuri. Presupun că nu ai păstrat chitanţa, scumpa mea.

Holly, care ştia foarte bine că a păstrat-o, a răspuns:

— Cred că o am pe undeva în buzunarul de la geacă.

Până aici, toate bune. Dar apoi, din senin, Charlotte i-a propus să se ducă în vizită la Henry şi să-i ureze toate alea-alea, fiindcă Holly nu va fi aici în ziua sărbătorii. Holly s-a uitat la ceas. Era 8:45. Sperase să fie deja pe drum până la nouă, însă asta ar fi fost o mare exagerare chiar şi din partea unei persoane atât de obsedate de punctualitate cum este ea – adică de ce să ajungă cu cinci ore mai devreme? Ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă n-ar fi mers bine întâlnirea cu Ondowsky, aceasta ar fi ultima ei ocazie să-şi vadă unchiul. Plus că voia să înţeleagă motivul pentru care a întrebat-o atunci: *De ce ţi-e teamă?*

De unde ştia? Niciodată înainte nu păruse din cale-afară de receptiv faţă de sentimentele celor din jur. Ba chiar dimpotrivă.

Aşa că Holly a fost de acord cu propunerea şi au plecat spre căminul de bătrâni, iar Charlotte a insistat să conducă ea maşina şi s-a tamponat cu o altă maşină la o intersecţie. Nu s-au umflat airbagurile, nu a fost nimeni rănit, nu a fost chemată poliţia, dar evident că a atras după sine o lungă serie de justificări din partea lui Charlotte. A pretextat apariţia neaşteptată a unei porţiuni de gheaţă pe asfalt, nerecunoscând că ea doar încetinise şi nu oprise maşina la semaforul din intersecţie. De fapt, aşa făcea mereu; încă de demult, de când îşi luase carnetul de conducere, Charlotte Gibney considera că ea – şi numai ea – are prioritate în trafic.

Bărbatul din celălalt automobil a fost cumsecade, a dat din cap şi a fost de acord cu tot ce turuia Charlotte, dar tot a fost nevoie să facă schimb de informaţii despre asigurările auto. Prin urmare, când au pornit din nou la drum (Holly era destul de sigură că tipul pe care-l buşiseră i-a făcut cu ochiul înainte să se urce la volan), era deja ora 10:00, iar vizita oricum a fost un eşec total. Henry nu le mai cunoştea. Spunea că trebuie să se îmbrace şi să plece la serviciu, aşa că să-l lase în pace. Când Holly l-a sărutat înainte de plecare, a privit-o cu neîncredere şi a întrebat-o dacă chestia cu pupatul e o regulă a Martorilor lui Iehova.

— Tu conduci acum, a anunţat-o Charlotte când au ieşit din cămin. Sunt mult prea necăjită.

Holly s-a bucurat nespus.

Îşi lăsase geanta de voiaj în holişorul de la intrare. Şi-a pus-o pe umăr şi s-a întors către mama ei pentru gestul obişnuit de despărţire – doi pupici seci, din vârful buzelor, pe obraji. Însă Charlotte şi-a luat în braţe fiica pe care o ponegrise şi o criticase toată viaţa (uneori chiar dându-şi seama ce face) şi a izbucnit în hohote de plâns.

— Nu pleca! Mai stai o zi! Te rog! Dacă nu poţi să rămâi până la Crăciun, măcar mai stai weekendul ăsta. Nu suport să fiu singură acum. Nu încă. Poate după Crăciun, dar nu acum.

Mama o strângea tare, ca un om în pragul înecului, iar Holly s-a văzut nevoită să-şi suprime cumva reflexul stârnit de panică, reflex care o îndemna nu doar s-o împingă pe Charlotte de lângă ea, ci s-o facă într-o manieră destul de brutală. Aşa că a îndurat îmbrăţişarea cât de mult a fost în stare, apoi s-a desprins din braţele mamei sale.

— Trebuie să plec, mamă. Am programată o întrevedere.

— Adică un rendez-vous, vrei să zici? a zâmbit Charlotte.

Însă nu era un zâmbet plăcut. Deloc. Dezvelea prea mulţi dinţi încleştaţi. Holly crezuse că mama ei nu o mai putea şoca, numai că uite că se înşelase.

— Serios? *Tu?*

Nu uita că este posibil să fie ultima oară când o vezi, şi-a spus Holly. Şi, dacă aşa va fi, nu trebuie să vă despărţiţi certate. *Dacă scapi cu viaţă după ce-o fi să se întâmple astăzi, atunci poţi să fii supărată pe ea cât vrei tu.*

— Nu, altceva, a zis ea. Dar, haide să bem un ceai. Mai am puţin timp.

Aşa că au băut ceai şi au mâncat fursecurile cu smochine pe care Holly nu le suferise niciodată (nu-şi dădea seama de ce, dar i se părea că au un gust *prea intens, prea dulce)* şi era deja aproape ora 11:00 când a reuşit în cele din urmă să scape din casa mamei sale, unde încă persista mirosul de lămâiţă al lumânărilor. Au ieşit pe terasă şi a sărutat-o pe Charlotte pe obraz.

— Te iubesc, mamă.

— Şi eu te iubesc.

Holly a ajuns doar până la maşina închiriată şi era cu mâna pe clanţa portierei, când a auzit-o pe Charlotte strigând după ea. S-a întors, aproape aşteptându-se să-şi vadă mama coborând în goană treptele, cu mâinile întinse către ea, cu degetele încovrigate ca nişte gheare şi zbierând: *Rămâi! Trebuie să rămâi! Îţi ordon să rămâi!*

Dar Charlotte tot pe terasă era şi îşi ţinea braţele încolăcite în jurul trupului. Şi tremura de frig. Şi părea tare bătrână şi nefericită.

— Am greşit în legătură cu halatul ăla de baie, a spus ea. *Este* măsura mea. Probabil că nu m-am uitat bine la etichetă.

Holly a zâmbit.

— Bine, mamă. Mă bucur.

A ieşit cu spatele de pe alee, s-a asigurat şi a pornit spre autostradă. Era doar 11:10. Avea timp berechet.

Aşa credea atunci.

2

Neputinţa ei de a-şi da seama de cauza ambuteiajului nu face decât să-i sporească neliniştea. Posturile locale de radio (atât cele AM, cât şi FM) nu o lămuresc deloc – nici măcar acela care se ocupă cu informaţiile traficului de pe autostradă. Complet inutilă este şi aplicaţia Waze de pe telefon, care a ajutat-o de atât de multe ori până acum. Pe ecran se vede un omuleţ zâmbitor, care sapă o groapă. Şi deasupra lui este scris mesajul: MOMENTAN SUNTEM ÎN CURS DE RECONFIGURARE, DAR REVENIM CURÂND!

Rahat!

Dacă mai face cincisprezece kilometri, o să poată să iasă de pe autostradă şi să o ia pe Autostrada 73, numai că acum 73 ar putea la fel de bine să se afle pe planeta Jupiter, că tot atâtea şanse ar avea să ajungă la ea. Bagă mâna în buzunar, scotoceşte puţin, descoperă ultimul drops de tuse şi îl scoate din hârtiuţă în timp ce stă cu ochii aţintiţi la fundul camionului de gunoi, pe care este un autocolant: SUNT ŞOFER BUN SAU CE?

Toţi oamenii ăştia de-aici ar trebui să fie în malluri, îşi zice Holly. Ar trebui să se ducă la cumpărături acolo sau prin prăvălioarele din centru, ca să ajute economia locală şi nu să-şi dea banii la Amazon şi UPS şi FedEx. Da, măi, voi toţi ar trebui să ieşiţi de pe autostrada asta afurisită şi să-i lăsaţi pe oamenii care chiar au treburi urgente şi importante să…

Maşinile din faţă încep să se mişte. Holly scoate un ţipăt mic de victorie. Mai bine zis, vrea să-l scoată, pentru că vede imediat cum camionul de gunoi se opreşte din nou. La volanul maşinii din stânga ei este un bărbat care vorbeşte la telefon. În dreapta e o femeie care se dă cu ruj. Ceasul maşinii închiriate o anunţă că nu se mai poate aştepta să ajungă la Blocul Frederick mai devreme de ora patru. Cel mai devreme.

Dar tot aş mai avea două ore, îşi spune Holly. Te rog, Doamne, ajută-mă să ajung la timp ca să pot să mă pregătesc pentru întâlnirea cu el. Cu *creatura.* Cu monstrul.

3

Barbara Robinson lasă din mână broşura cu facultăţi pe care a răsfoit-o până acum, îşi deschide telefonul şi intră pe aplicaţia WebWatcher pe care i-a

instalat-o Justin Freilander.

— Ştii că nu-i treabă tocmai cuşeră să urmăreşti oamenii fără permisiunea lor, da? o întrebase Justin. Nici nu sunt sigur că aplicaţia asta e legală.

— Vreau să ştiu că prietena mea e bine, răspunsese Barbara, aruncându-i un zâmbet radios care topise orice reticenţă ar fi avut băiatul.

Dumnezeu ştie bine că şi Barbara are propriile-i reticenţe; se simte vinovată chiar şi atunci când se uită la punctul verde de pe hartă, mai ales acum, când Jerome a renunţat la aplicaţia lui. Însă ce nu ştie Jerome (şi ce Barbara n-o să-i spună niciodată) este că, după Portland, Holly s-a dus la Pittsburgh. Informaţia asta împreună cu cele aflate din căutările de pe computerul de acasă al lui Holly o duc la concluzia că Holly tot nu a renunţat la povestea cu explozia de la gimnaziul Macready, iar interesul ei pare să se focalizeze fie asupra lui Charles „Chet” Ondowsky – corespondentul de la postul WPEN, sosit primul la locul tragediei –, fie asupra lui Fred Finkel, cameramanul lui. Barbara este aproape sigură că Ondowsky o interesează pe Holly, pentru că a descoperit mult mai multe căutări pe internet cu numele lui. I-a văzut chiar şi numele notat pe carneţelul de lângă computer… cu două semne de întrebare după el.

Barbara nu vrea în ruptul capului să creadă că prietena ei a luat-o razna cu capul, sau că poate chiar suferă de vreo cădere nervoasă, şi nici nu vrea să-şi închipuie că Holly a dat cumva de urma individului care a dus bomba la şcoală… dar ştie bine că nu-i deloc imposibil. Pentru că Holly este labilă, nesigură pe sine. Pentru că Holly petrece *mult* prea mult timp punându-şi la îndoială gândurile şi reacţiile. Dar Holly este şi foarte inteligentă. Să fie oare cu putinţă ca Ondowsky şi cu Finkel (pereche care, în mod inevitabil, ei îi aminteşte de Simon şi Garfunkel, acel duo de cantautori de pe vremuri) au dat cumva, fără să-şi dea seama, peste un indiciu care să-i ducă la tipul cu bomba?

Ideea asta o duce cu gândul la un film pe care l-a văzut împreună cu Holly. *Blow-Up*[{127}] se chema. În el, un fotograf care făcea poze unor amorezi într-un parc, fotografiază din greşeală şi un bărbat cu un pistol în mână, care se ascundea în tufe. Dacă acelaşi lucru s-a întâmplat şi la gimnaziul Macready? Dacă teroristul s-a întors la faţa locului ca să se bucure de opera lui şi tipii de la TV l-au filmat în timp ce se holba la dezastru (sau poate chiar se prefăcea că ar da o mână de ajutor)? Dacă Holly şi-a dat cumva seama că aşa a fost? Sigur, Barbara ştia că ipoteza asta e mult prea trasă de păr, dar nu se spune că şi viaţa imită arta uneori? Poate Holly s-a dus la Pittsburgh ca să stea de

vorbă cu Ondowsky şi cu Finkel. Deci, n-ar trebui să aibă nicio problemă, presupune Barbara. Dar dacă teroristul încă se află prin zonă şi Holly s-a dus după el?

Dar dacă *teroristul* s-a dus după *ea?*

Probabil că toate supoziţiile astea nu sunt decât nişte aiureli, totuşi Barbara se simte nespus de uşurată când aplicaţia WebWatcher îi arată că Holly pleacă din Pittsburgh şi se duce la mama ei. Mai că i-a venit să dezactiveze aplicaţia în momentul acela şi cu siguranţă că gestul ar fi făcut-o să se simtă cu conştiinţa cât de cât împăcată. Numai că ieri a sunat-o Holly, aparent doar ca să o informeze că va rămâne la mama ei sâmbătă seara. Însă, înainte să închidă, Holly i-a spus:

— Te iubesc.

Normal că o iubeşte; şi Barbara o iubeşte pe ea. Dar asta era de la sine înţeles, nu era nevoie să-ţi declari sentimentele cu glas tare. Poate doar cu excepţia cine ştie cărei ocazii speciale. De exemplu, la împăcarea după o ceartă. Sau la plecarea într-o călătorie lungă. Sau la război. Barbara este convinsă că astea erau ultimele cuvinte pe care le spuneau oamenii părinţilor sau partenerilor înainte de a se duce la luptă.

Şi nu i-a plăcut *tonul* pe care Holly i-a spus că o iubeşte. I s-a părut trist. Iar acum punctul verde o informează că Holly nu rămâne peste noapte la mama ei aşa cum i-a spus. Se pare că se întoarce în oraş. Să fie vorba despre o schimbare de planuri? Poate s-a certat cu mama ei?

Sau pur şi simplu a minţit-o?

Barbara se uită la birou şi vede pe el DVD-urile pe care le-a împrumutat pentru lucrare: *Şoimul maltez, Somnul de veci* şi *Harper*. I se pare că îi oferă pretextul perfect ca să stea de vorbă cu Holly atunci când se va întoarce. Se va preface surprinsă când va da peste ea acasă, apoi va încerca să afle ce treabă atât de importantă a avut în Portland şi în Pittsburgh. Posibil să-i mărturisească şi despre aplicaţia de urmărire, dar depinde de cum va desfăşura discuţia.

Verifică din nou locul unde se află acum Holly. Tot pe autostradă. Barbara presupune că este un ambuteiaj acolo, probabil din cauza unor lucrări sau a unui accident. Se uită la ceas. Se uită iar la punctul verde. Îşi spune că Holly ar avea mare noroc dacă ar reuşi să ajungă înainte de ora cinci.

Iar eu o să mă duc la ea acasă pe la cinci şi jumătate, îşi mai zice ea. *Sper că n-a păţit nimic… dar nu sunt foarte sigură.*

4

Cârdul de maşini se mai târăşte câţiva metri… apoi se opreşte.

Şi se târăşte… şi se opreşte.

Se opreşte.

O să mă ţicnesc de tot, îşi spune Holly. *O să-mi facă mintea „trosc” în timp ce stau aici şi mă uit la fundul camionului de gunoi. Probabil că o să şi aud. O să fie un zgomot din ăla ca de creangă uscată care se frânge.*

Cerul zilei de decembrie a început să se întunece; doar patruzeci şi opt de ore mai sunt până la cea mai scurtă zi a anului. Ceasul de pe bordul maşinii o anunţă că, de fapt, cel mai devreme va ajunge la Blocul Frederick abia la ora cinci şi asta doar dacă se va pune curând în mişcare convoiul de maşini… şi dacă nu i se termină benzina. Mai are doar un sfert de rezervor plin.

Este posibil să nu-l prind, îşi spune ea. *Ar putea să vină şi să mă sune ca să-i trimit codul de la uşă şi să nu primească niciun răspuns. Şi atunci o să creadă că mi s-a făcut frică şi nu mai vreau să închei nicio afacere cu el.*

N-o face să se simtă deloc uşurată gândul că o coincidenţă, sau vreo forţă malefică (pasărea zbârlită şi cenuşie a lui Jerome) a decis că nu trebuie să mai aibă loc a doua ei întâlnire cu Ondowsky. Pentru că ea acum nu doar că face parte din topul lui personal de ţinte, ci este chiar pe primul loc. Confruntarea pe teren propriu, cu un plan bine pus la punct, urma să fie în avantajul ei. Dacă pierde această ocazie, el va încerca să o atace atunci când se va aştepta mai puţin. Şi s-ar putea să-i reuşească.

Se gândeşte să-l sune pe Pete şi să-l anunţe că o să vină un om rău la uşa de serviciu a blocului şi că trebuie să fie extrem de prudent. Însă ştie că Ondowsky o să-l ducă cu vorba. Foarte uşor. Cu vorbele îşi câştigă existenţa. Şi, chiar dacă nu ar face-o, Pete nu mai e deloc tânăr şi e cu cel puţin zece kilograme mai gras decât la data pensionării din poliţie. Pete se mişcă încet. Creatura care se pretinde a fi reporter TV este rapidă. Foarte rapidă. Nu vrea să-i rişte viaţa lui Pete. Ea este cea care a eliberat duhul din sticlă{128}.

Camionul de gunoi stinge stopurile. Înaintează vreo cincisprezece metri şi se opreşte din nou. Însă acum stau mai puţin pe loc, iar apoi avansează mai mult. Să se fi deblocat autostrada? Nici nu-i vine să creadă, dar o însufleţeşte speranţa.

Speranţă justificată, de altfel. Peste nici cinci minute, merge cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră. După şapte minute, merge cu nouăzeci. După unsprezece, Holly apasă pedala de acceleraţie şi începe să depăşească

maşinile din faţă. Când trece ca fulgerul pe lângă cele trei maşini ciocnite care au provocat ambuteiajul şi care acum au fost mutate pe banda separatoare, abia dacă le aruncă o privire.

Dacă va reuşi să menţină viteza de o sută zece kilometri la oră până la ieşirea de pe autostradă spre centrul oraşului şi dacă va prinde pe verde mai multe semafoare, probabil că va reuşi să ajungă la birou până la cinci şi douăzeci.

5

În realitate, Holly ajunge lângă Blocul Frederick la 17:05. Mallul Monroeville era sinistru de pustiu, dar centrul oraşului este foarte-foarte-foarte aglomerat. Ceea ce-i şi bine, şi rău. Nu prea are nicio şansă să-l observe pe Ondowsky în îmbulzeala de oameni înfofoliţi în haine de iarnă care-şi fac cumpărăturile pe Buell Street, dar nici el nu are şanse să pună mâna pe ea (dacă asta vrea să facă, iar ea îl crede în stare). Este o situaţie care nu-i avantajează pe niciunul, ar zice Bill.

Drept compensaţie pentru ghinionul de pe autostradă, Holly vede o maşină care iese dintr-un spaţiu de parcare de vizavi de Blocul Frederick. O aşteaptă să se îndepărteze, apoi dă cu spatele în locul eliberat, încercând să nu-l bage în seamă pe tembelul din urma ei, care parcă s-a proptit cu ambele mâini în claxon. În împrejurări mai puţin stresante, răgetul ăla neîntrerupt ar fi făcut-o să lase liber locul de parcare, numai că acum nu mai este niciunul neocupat pe toată strada. Adică ar însemna să intre în garaj şi să-şi lase maşina la unul dintre nivelurile superioare, iar Holly a văzut mult prea multe filme în care femeile păţesc lucruri rele în garaje. Mai cu seamă după lăsarea serii, şi deja este întuneric.

Maşina din spate trece pe lângă ea imediat ce Holly îi face cât de cât loc, dar tembelul de la volan – de fapt, o tembelă – încetineşte suficient cât să-i ureze lui Holly toate cele bune de Crăciun cu degetul mijlociu ridicat.

Holly se dă jos din maşină tocmai când se face o pauză în trafic. Ar putea să traverseze prin loc nepermis, dar preferă să se alăture unui grup mare de oameni cu sacoşele încărcate, care aşteaptă lumina verde la semaforul din colţ. Mai bine să nu fie singură. Are în mână cheia de la uşa din faţă a clădirii. Nu are nicio intenţie să intre pe uşa de serviciu. Ar fi ţintă sigură pe aleea pustie.

Tocmai vrea să descuie uşa când trece pe lângă ea un bărbat cu fularul pus

peste nas şi gură şi cu o căciulă rusească îndesată până la sprâncene. Aproape o atinge. Ondowsky? Nu. Adică, *probabil* că nu. De unde să-şi dea seama?

Holul mic este pustiu. Lumina este slabă. Umbre pretutindeni. Se grăbeşte spre ascensor. Aceasta este una dintre clădirile vechi din centrul oraşului şi nu are decât şapte etaje şi doar un singur lift. Sigur, unul cu cabină spaţioasă şi, chipurile, ultramodern, dar tot unul singur. Locatarii sunt nemulţumiţi din acest motiv şi cei mai grăbiţi o iau adesea pe scări, mai ales cei care au birourile la etajele inferioare. Holly ştie că mai există şi un lift de marfă, dar acesta este încuiat pe perioada weekendului. Apasă butonul şi îi trece brusc prin minte că ascensorul s-a defectat din nou (a câta oară?) şi că se va alege praful de tot planul ei. Însă uşile se deschid imediat şi o întâmpină o voce de robot:

— Bună! Bine ai venit în Blocul Frederick!

Din cauza holului gol, lui Holly i se pare acum că vocea asta seamănă cu una dintre vocile alea sinistre care se aud noaptea, prin cimitire, în filmele de groază.

Uşile se închid şi ea apasă butonul pentru etajul patru. În ascensor este şi un ecran de televizor pe care în timpul săptămânii se difuzează reclame, însă acum este stins. Nici muzică de Crăciun nu se aude de la difuzoare, slavă Domnului.

— Urcăm, o anunţă robotul.

Mă aşteaptă, îşi spune Holly. A intrat cumva şi mă aşteaptă în faţa liftului şi uşile se vor deschide şi eu nu voi avea pe unde să fug.

Dar uşile se deschid într-un hol pustiu. Holly trece pe lângă cutia poştală (pe cât de modern e ascensorul vorbitor, pe atât de demodată este cutia asta), pe lângă toaletele pentru femei şi bărbaţi şi se opreşte în faţa uşii pe care scrie SCARĂ. Toţi locatarii din bloc sunt nemulţumiţi de felul în care-şi face treaba Al Jordan, şi pe bună dreptate; administratorul este şi incompetent, şi leneş. Dar probabil că are relaţii acolo unde trebuie, pentru că încă îşi păstrează slujba, în ciuda maldărelor de gunoaie lăsate la subsol, a camerei de supraveghere defecte de la intrare şi a faptului că îşi aminteşte foarte rar – când are el chef – să predea destinatarilor coletele aduse de curieri. Şi mai este şi problema ascensorului japonez de fiţe, care i-a supărat la culme pe *toţi*.

În după-amiaza asta, Holly totuşi speră să aibă de-a face şi cu alte delăsări ale lui Al, ca să nu fie nevoită să mai piardă timpul aducând din birou un scaun pe care să se urce. Deschide uşa de la scară şi uite că are noroc. Acolo – blocând drumul spre etajul cinci, ceea ce probabil că este o încălcare destul

de gravă a regulilor de protecţie împotriva incendiilor – se află un morman cu produse de curăţenie, printre care un mop sprijinit de balustradă şi o găleată cu storcător, prevăzută cu rotile, pe jumătate plină cu apă murdară.

Holly se gândeşte dacă n-ar fi bine să arunce apa aia jegoasă pe scări – ca să-i fie învăţătură de minte lui Al –, dar nu se îndură s-o facă. Împinge găleata în toaleta pentru femei, scoate storcătorul şi aruncă tot conţinutul în chiuvetă. Apoi o împinge până la lift. Geanta mare i-a alunecat de pe umăr şi acum îi stă atârnată într-o rână în încheietura cotului. Apasă butonul şi cheamă ascensorul. Uşile se deschid şi robotul îi spune (în caz că a uitat):

— Etajul patru.

Holly îşi aduce acum aminte de ziua în care Pete a intrat gâfâind în birou şi a întrebat-o: „Poţi să programezi drăcia aia să zică *Spune-i lui Al să mă repare şi după aia omoară-l?”*

Holly întoarce găleata cu fundul în sus. Dacă stă cu picioarele lipite (şi are multă grijă), tălpile ei încap chiar între rotile. Scoate din geantă o rolă de scotch şi un pacheţel înfăşurat în hârtie maro. Se ridică pe vârfuri, se întinde până-i iese cămaşa din pantaloni şi lipeşte pacheţelul în colţul stâng din spate al tavanului cabinei. Este sus, deasupra razei vizuale, loc unde (după cum zicea regretatul Bill Hodges) oamenii nu se prea uită. Ar fi bine să n-o facă nici Ondowsky. Dacă se uită, Holly a dat de dracu’.

Îşi scoate telefonul din buzunar, îl ridică şi fotografiază pacheţelul. Dacă totul merge aşa cum speră ea, Ondowsky n-o să vadă niciodată poza asta, care oricum nu reprezintă cine ştie ce poliţă de asigurare.

Uşile ascensorului s-au închis din nou. Holly apasă butonul de deschidere, împinge găleata în hol şi apoi până în locul unde a găsit-o. Apoi trece pe lângă uşa de la „Fii frumoasă şi strălucitoare” (unde nu pare să lucreze decât un individ de vârstă mijlocie, care-i aminteşte lui Holly de personajul Droopy Dog din nişte filme de desene animate de demult) şi ajunge la capătul culoarului, unde se află agenţia ei de detectivi particulari. Descuie uşa şi oftează uşurată. Se uită la ceas. Aproape cinci şi jumătate. Chiar că nu prea mai are timp.

Se duce repede la seiful din birou şi tastează cifrul. Scoate de acolo revolverul Smith & Wesson care a aparţinut regretatului Bill Hodges. Deşi ştie bine că este încărcat – un pistol neîncărcat nu-l poţi folosi nici măcar ca pe o bâtă, alt aforism al mentorului ei –, se asigură de asta, apoi pune încărcătorul la loc.

În centrul pieptului trebuie să trag, îşi repetă ea. *De cum iese din*

ascensor. Nu contează dacă o să ţintă în braţe cutia cu bani; dacă-i din carton, glonţul o să treacă prin ea ca prin brânză. Dar, dacă-i din metal, voi fi nevoită să trag în cap. Însă distanţa va fi mică. Sigur, o să se facă mizerie, dar…

Spre surprinderea ei, se pomeneşte că scoate un hohot mic de râs.

Dar Al a lăsat afară toate produsele alea de curăţenie.

Holly se uită la ceas. Este 5:34. Înseamnă că ar trebui să mai aibă douăzeci şi şase de minute până la sosirea lui Ondowsky. Presupunând că va fi punctual. Şi mai are multe lucruri de făcut. Toate importante. Şi îi este extrem de uşor să decidă care anume este *cel mai important* dintre ele, pentru că, dacă nu va scăpa cu viaţă din povestea asta, cineva trebuie să afle totul despre creatura care a dus bomba la gimnaziul Macready ca să se poată hrăni cu durerea supravieţuitorilor şi a rudelor îndurerate. Şi nu există decât o singură persoană care ar crede spusele ei.

Aşa că deschide aplicaţia de înregistrare a telefonului şi începe să vorbească.

6

Cadoul făcut de soţii Robinson fiicei lor la împlinirea vârstei de optsprezece ani a fost un Ford Focus micuţ şi drăguţ. Chiar atunci când Holly parchează pe Buell Street, Barbara se opreşte la un semafor, aflat la trei străzi distanţă de clădirea în care locuieşte Holly. Profită de această oprire şi aruncă o privire la aplicaţia WebWatcher, apoi bombăne:

— Rahat!

Holly nu a venit acasă, ci s-a dus la birou. Iar Barbara nu pricepe ce naiba caută acolo într-o sâmbătă seara, cu doar câteva zile înainte de Crăciun.

Clădirea unde locuieşte Holly este drept înainte, dar, când semaforul se face verde, Barbara o ia la dreapta, spre centru. Va ajunge repede acolo. Sigur, uşa de la intrare a Blocului Frederick va fi încuiată, însă ea ştie codul uşii de serviciu, pe care se intră din aleea laterală. A fost de multe ori cu fratele ei la agenţia „Ce-am găsit…” şi câteodată au folosit intrarea aia.

O să-i fac o surpriză, îşi spune Barbara. *O s-o scot la o cafea şi o să aflu ce mama naibii se petrece. Poate mâncăm ceva şi mergem şi la un film.*

Gândul acesta o face să zâmbească.

Din raportul lui Holly Gibney pentru detectivul Ralph Anderson:

Nu ştiu dacă ţi-am spus chiar tot, Ralph, şi chiar că n-am timp să verific, dar ştii bine care este cel mai important lucru: am dat peste un alt străin, nu unul identic cu acela cu care am avut noi de-a face în Texas, dar asemănător. Un model nou şi îmbunătăţit, se poate spune.

Acum stau în holişorul de la intrarea în agenţie şi îl aştept. Mi-am propus să-l împuşc chiar în momentul în care iese din lift cu banii pe care mi-i aduce ca să nu-l mai şantajez şi cred că aşa se vor desfăşura lucrurile. Cred că nu vrea să mă omoare şi preferă să mă plătească pentru că am impresia că am reuşit să-l conving că doar banii mă interesează. Banii şi promisiunea lui de a nu mai comite alt omor în masă. Promisiune pe care probabil că nu are nici cea mai mică intenţie să şi-o respecte.

Am încercat să judec situaţia cât de raţional sunt eu capabilă, pentru că este viaţa mea în joc. Dacă aş fi în locul lui, aş da banii şi apoi aş aştepta să văd ce se întâmplă. Aş vrea eu să plec după aceea de la postul de televiziune din Pittsburgh? Poate da, dar poate că nu. Aş rămâne ca să testez sinceritatea şantajistei. Dacă femeia m-ar căuta din nou, dacă ar încerca să mă mai stoarcă şi a doua oară de bani, abia *atunci* aş omorî-o şi m-aş face nevăzut. Apoi aş aştepta un an sau doi, după care mi-aş relua vechiul mod de viaţă. Poate în San Francisco, poate în Seattle, poate chiar în Honolulu. Mă voi angaja la un post local şi aş avansa de acolo. Îţi dai seama, Ralph, că îşi va face rost de acte şi de recomandări noi. Poate doar Dumnezeu ştie cum de reuşesc „străinii” să facă asta tocmai acum, în epoca computerelor şi a reţelelor sociale, dar reuşesc ei cumva, Ralph, ştii şi tu. Ori au reuşit până acum.

Ar trebui să-şi facă griji că aş putea să dau cuiva informaţiile pe care le am? Poate chiar conducerii de la postul unde lucrează? Nu, nici vorbă; pentru că, şantajându-l, am devenit complice la infracţiunea lui. Cel mai mult şi mai mult eu mă bazez pe încrederea lui în sine. Pe *aroganţa* lui. Şi, în fond, de ce n-ar fi sigur de sine şi arogant? Că doar scapă nepedepsit şi nedescoperit de foarte, foarte multă vreme.

Însă Bill, bunul meu prieten, m-a învăţat că trebuie să am întotdeauna un plan de rezervă. „Centura de siguranţă, Holly”, îmi zicea el. „Nu uita niciodată să-ţi pui centura de siguranţă.”

Presupunând că Ondowsky ar bănui că vreau să-l omor şi că nu mă interesează alea trei sute de mii de dolari, va încerca să-şi ia măsuri de precauţie. Ce fel de măsuri? Habar n-am. Precis îşi imaginează că am o armă,

dar nu cred că va încerca să vină şi el înarmat pentru că ar trebui să ştie că m-ar alerta zgomotul făcut de detectorul de metal. S-ar putea să urce pe scară, iar asta ar fi o problemă chiar dacă l-aş auzi. În cazul ăsta, va trebui să improvizez.

(Pauză)

Mi-am băgat la curea revolverul lui Bill; pachetul pe care l-am lipit cu scotch de tavanul liftului reprezintă centura mea de siguranţă. I-am făcut poză. Fireşte că o să pretindă să-i dau pachetul, însă în el nu e decât un tub de ruj.

Am făcut absolut tot ce am putut eu să fac, Ralph, dar e posibil să nu fie de ajuns. Deşi am plănuit totul până în cel mai mic amănunt, există şansa să nu scap cu viaţă. Dacă aşa se va întâmpla, vreau să ştii cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. Dacă eu am să mor şi tu ai să decizi să duci până la capăt ce am început eu, te rog să ai mare grijă. Gândeşte-te la soţia ta şi la fiul tău.

8

5:43. Cât de repede trece timpul. Cât de repede.

Afurisitul ăla de ambuteiaj! Dacă vine mai devreme, înainte să fiu pregătită…

Dacă aşa o să fie, o să inventez ceva ca să-l mai ţin afară câteva minute. Nu ştiu ce, dar o să-mi vină mie o idee.

Holly deschide computerul din secretariat. Are computer şi în biroul ei, dar îl preferă pe acesta pentru că vrea să stea în faţă, nu izolată în spate. Tot acest computer l-au folosit ea şi Jerome când s-au săturat să-l tot audă pe Pete văicărindu-se că trebuie să urce pe scară patru etaje. Sigur că nu e legal ce-au făcut, dar au rezolvat problema, iar informaţiile ar trebui încă să se găsească în memoria aparatului. Trebuie să fie acolo. Dacă nu, a sfeclit-o. Posibil s-o sfeclească oricum, dacă Ondowsky urcă pe scară. Şi dacă aşa se va întâmpla, atunci va fi nouăzeci la sută sigură că a venit s-o omoare, nu să-i aducă banii.

Computerul este un iMac Pro ultimul tip, foarte rapid (de obicei), însă astăzi durează o veşnicie până să pornească. Cât timp aşteaptă, îşi trimite fişierul cu raportul audio de pe telefon. Scoate din geantă o unitate de memorie – aceasta este unitatea care conţine fotografiile adunate de Dan Bell, plus spectrogramele lui Brad – şi, când o introduce în spatele computerului, i se pare că aude liftul. Ceea ce este imposibil, doar dacă nu cumva mai este şi

altcineva în clădire.

Cineva ca Ondowsky.

Cu revolverul în mână, Holly se repede la uşa agenţiei. O deschide larg şi scoate capul afară. Nu aude nimic. Ascensorul e mut. Şi este tot la etajul patru. I s-a părut.

Lasă uşa deschisă şi fuge înapoi la computer ca să-şi termine treaba. Mai are cincisprezece minute. Ar trebui să-i ajungă, presupunând că va reuşi să înlăture programul lui Jerome şi să reinstaleze virusul care i-a făcut pe toţi să urce pe scară.

O să-mi dau seama, îşi spune ea. Dacă liftul se duce în jos după ce coboară din el Ondowsky, totul o să fie în regulă. Perfect. Dacă nu…

Însă n-o ajută la nimic să se gândească la asta.

9

Magazinele au program prelungit cu ocazia Crăciunului – perioada aceasta sfântă, când celebrăm naşterea lui Isus depăşind limita de credit a cardurilor noastre, îşi spune Barbara – şi îşi dă seama că nu o să găsească niciun loc de parcare pe Buell. Îşi ia bilet pentru parcarea supraetajată de vizavi de Blocul Frederick şi reuşeşte să găsească un spaţiu liber la al patrulea nivel, chiar sub acoperiş. Dă fuga spre lift, privind mereu în jur şi strângându-şi geanta în mâini. Şi Barbara a văzut multe filme în care femeile păţesc lucruri rele în asemenea garaje.

Ajunge cu bine înapoi în stradă şi se grăbeşte ca să prindă lumina verde a semaforului. Traversează şi, de pe trotuar, se uită în sus şi vede lumina aprinsă la etajul patru al blocului. Merge până la colţ şi face la dreapta. Acolo este o alee pe care sunt mai multe anunţuri pe care scrie ACCESUL INTERZIS AUTOVEHICULELOR şi TRECEREA PERMISĂ PENTRU MAŞINILE DE LIVRĂRI ŞI ÎNTREŢINERE. Barbara o ia pe acolo şi se opreşte la uşa de serviciu. Tocmai vrea să tasteze codul de intrare când simte o mână pe umăr.

10

Holly deschide e-mailul pe care şi l-a trimis şi transferă ataşamentul pe unitatea de memorie. Ezită o clipă, cu ochii la spaţiul gol unde ar fi trebuit să fie titlul. Apoi scrie acolo UN STROP DE SÂNGE. E un titlu destul de bun.

În fond, acolo se află povestea de viaţă a creaturii ăleia afurisite, îşi spune ea, că doar sângele o ajută să trăiască. Sângele şi durerea.

Scoate unitatea de memorie. Biroul din secretariat este locul unde se ocupă toţi de corespondenţa prin poştă, aşa că acolo sunt multe plicuri, de dimensiuni diferite. Alege unul mic, antişoc (din acela prevăzut pe interior cu o folie cu bule), pune în el stick-ul de memorie, îl lipeşte, după care intră în panică pentru că îşi aduce aminte că toată corespondenţa lui Ralph ajunge la vecinul lui. Îi ştie adresa pe de rost şi ar putea să trimită acolo plicul, dar dacă îi cotrobăie cineva în căsuţa poştală? Gândul ăsta e de groaza-groazei. Cum îl cheamă pe vecinul lui Ralph? Colson? Carver? Coates? Nu, nu-l cheamă aşa.

Şi timpul trece şi trece.

Tocmai se pregăteşte să scrie pe plic *Vecinul de alături al lui Ralph Anderson*, când îşi aminteşte numele: Conrad. Lipeşte timbrele alandala şi scrie repede:

Dlui detectiv Ralph Anderson
Acacia Street nr. 619
Flint City, Oklahoma 74012

Iar dedesubt adaugă **În aten ia fam. Conrad (vecinii de alături)** şi **NU REEXPEDIA I PĂSTRA I PÂNĂ LA REMITEREA PERSONALĂ.** Suficient. Ia plicul, fuge cât o ţin puterile până la cutia pentru corespondenţă de lângă ascensor şi îl aruncă pe toboganul dinăuntru. Ştie prea bine că Al se ocupă din an în Paşte de scrisorile pe care ar trebui să le ducă la poştă – în fond, la fel se ocupă şi de celelalte treburi pentru care îşi ia salariul; iar plicul ei ar putea să rămână la fundul cutiei de la parter (acum, sincer, în vremurile astea cine mai foloseşte un asemenea sistem?) vreme de o săptămână, dacă nu cumva – că doar sunt sărbătorile – mai mult. Dar nu e nicio grabă. Tot o să ajungă la un moment dat la destinaţie.

Doar ca să se convingă de faptul că i se păruse mai devreme, apasă butonul ascensorului. Uşile se deschid; liftul este acolo şi cabina este goală. Deci i s-a părut. Se întoarce repede în agenţie. Nu gâfâie, dar respiră mai greu. Din cauză că s-a agitat şi a alergat, dar mai ales din cauza stresului.

Acum, ultimul lucru pe care-l mai are de făcut. Se duce la computer şi tastează în căsuţa de căutare numele pe care l-a dat Jerome programului instalat: EREBETA. Este numele firmei care a construit ascensorul ăla cu probleme; este totodată şi cuvântul japonez care înseamnă „ascensor”… cel

puţin aşa pretinde Jerome.

Al Jordan a refuzat cu încăpăţânare să cheme o firmă locală care să-l repare, insistând că doar un mecanic autorizat de Erebeta ar avea voie să se ocupe de el. A invocat o sumedenie de situaţii îngrozitoare care ar fi putut să apară în caz că procedau altfel şi avea loc vreun accident; răspundere penală, procese intentate pentru daune de milioane de dolari. Mai bine să pună pe uşile liftului de la toate etajele anunţul cu DEFECT şi să-l aştepte pe mecanicul autorizat. Nu o să aibă mult de aşteptat, i-a asigurat atunci Al pe locatarii nervoşi. Cel mult o săptămână. Scuze pentru neplăcerile create. Dar a trecut săptămâna cu pricina, a mai trecut una şi încă una şi s-a făcut aproape o lună.

— Păi, el ce neplăcere să aibă? mormăia Pete tot timpul. Că doar el stă în oficiul de la subsol. Şade în cur toată ziua, se uită la televizor şi se îndoapă cu gogoşi.

În cele din urmă a intervenit Jerome, care i-a spus lui Holly ceva ce ea – pricepută la computere – ştia deja: dacă foloseşti internetul, poţi să descoperi un remediu pentru fiecare defect. Exact asta au făcut, prin conectarea computerului din secretariat cu cel mult mai simplu care controla ascensorul.

— Uite aici! a zis atunci Jerome, arătându-i ecranul.

Era singur cu Holly; Pete plecase să dea o tură pe la garanţii cărora le fugiseră oamenii pentru care plătiseră cauţiuni.

— Vezi ce se întâmplă?

Holly vedea. Computerul ascensorului nu mai „distingea” etajele. Nu mai vedea decât parterul şi podul.

Acum ea trebuie doar să scoată „plasturele” pe care l-au pus pe programul ascensorului. Şi să spere. Pentru că nu are timp să-l testeze. Nu mai are timp aproape deloc. E şase fără patru minute. Intră în meniu, unde vede o reprezentare în timp real a casei liftului. Sunt marcate toate punctele de oprire: de la S (subsol) şi până la etajul 7. Cabina este oprită la 4. În capătul de sus al ecranului scrie cu verde GATA.

Ba nu, încă nu eşti, îi zice Holly. Dar ai să fii. Aşa sper.

Două minute mai târziu, chiar când termină, îi sună telefonul.

11

Barbara scoate un ţipăt gâtuit, se întoarce repede şi cască ochii la silueta neagră a bărbatului care a apucat-o de umăr.

— Jerome! exclamă ea, ducându-şi mâna la inimă. M-ai speriat de era să fac pe mine! Ce naiba cauţi aici?

— Exact asta voiam să te întreb şi eu, spune Jerome. Fetele cuminţi n-au ce căuta pe alei întunecoase.

— M-ai minţit când ai zis că ţi-ai dezactivat aplicaţia cu care o urmăreai, nu-i aşa?

— Da, recunoaşte tânărul. Dar, din moment ce mi-e clar că ţi-ai pus şi tu una pe telefon, nu cred că ai dreptul să pretinzi că ai fi mai bună decât mi…

În momentul acesta apare o altă siluetă în spatele lui Jerome… numai că nu este complet neagră. Ochii îi strălucesc ca ai unei pisici în lumina farurilor. Barbara nici nu mai apucă să-l facă atent pe Jerome, că silueta îi loveşte brusc fratele în cap. Se aude un trosnet înfundat şi îngrozitor, iar Jerome se prăbuşeşte pe asfalt. Forma o înşfacă, o lipeşte cu spatele de uşă, o apucă cu mâna înmănuşată de gât şi o ţintuieşte acolo. Din cealaltă mână îi cade o bucată de cărămidă. Sau poate de beton. Barbara nu vede decât că este mânjită cu sângele fratelui ei.

Bărbatul ăla se apropie suficient de mult de ea ca să-i poată vedea faţa rotundă, banală, de sub căciula rusească din blană. I-a dispărut sclipirea sălbatică din ochi.

— Să nu ţipi, fetiţo. Nu-i bine.

— L-ai omorât! horcăie ea.

Nu a sugrumat-o de tot, cel puţin nu încă, dar a lăsat-o fără aer.

— Mi-ai omorât fratele!

— Ba nu. Trăieşte, spune bărbatul, zâmbindu-i şi dezvelind două rânduri de dinţi care l-ar face mândru pe orice medic ortodont. Crede-mă că mi-aş da seama dacă e mort. Dar aş putea să-l *omor*. Dacă ţipi, dacă încerci să fugi, cu alte cuvinte dacă mă enervezi, am să-l lovesc până o să-i ţâşnească creierii ca gheizerul ăla din Yellowstone. Ai de gând să ţipi?

Barbara scutură din cap.

Zâmbetul bărbatului se întinde într-un rânjet satisfăcut.

— Bravo, fetiţo, eşti o fetiţă tare bună! Nu-i aşa că ţi-e frică? Îmi place că ţi-e frică.

Şi inspiră adânc, de parcă ar vrea să-i inhaleze spaima.

— Trebuie să-ţi fie frică. N-ai ce căuta aici, dar, una peste alta, mă bucur că ai apărut.

Se apropie şi mai mult. Barbara simte mirosul coloniei lui şi îi simte atingerea buzelor când îi şopteşte la ureche:

— *Eşti delicioasă!*

12

Cu ochii aţintiţi la computer, Holly întinde mâna după telefon. Meniul ascensorului încă se mai află pe ecran, dar dedesubt a apărut caseta de selectare cu cele două opţiuni: APLICĂ şi ANULEAZĂ. Nu-şi doreşte decât să fie complet sigură că, dacă alege APLICĂ, se va întâmpla cu adevărat ceva. Şi că acel ceva va fi cel dorit de ea.

Are telefonul în mână şi se pregăteşte să-i trimită lui Ondowsky codul pentru uşa de serviciu. Însă încremeneşte. Pe ecran nu scrie ONDOWSKY şi nici NUMĂR NECUNOSCUT. Ci acolo este fotografia cu chipul surâzător al tinerei sale prietene, Barbara Robinson.

Doamne Dumnezeule, nu! îşi spune Holly. *Te implor, Doamne, nu!*

— Barbara?

— Un bărbat, Holly!

Barbara plânge în hohote, abia se înţelege ce spune.

— L-a lovit cu ceva pe Jerome şi l-a lăsat lat, cred că era o cărămidă şi îi curge sânge, atât de *mult* sânge…

Şi nu o mai aude pe Barbara, ci pe creatura care îşi zice Ondowsky. Şi care îi vorbeşte pe tonul stilat de reporter TV.

— Bună, Holly! Chet la telefon.

Holly îngheaţă. Stupoarea ei nu durează mult în lumea reală, poate mai puţin de cinci secunde; însă ei i se pare cu mult mai lungă. Ea este de vină. Ea a încercat să-şi ţină prietenii departe de povestea asta, dar ei oricum au venit. Şi au venit pentru că şi-au făcut griji în privinţa ei, iar ăsta-i *motivul* pentru care ea este de vină.

— Holly? Mai eşti la telefon?

Vocea lui sună uşor amuzată. Pentru că situaţia este acum în favoarea lui şi se distrează de minune.

— S-au schimbat lucrurile, nu crezi?

Nu trebuie să intru în panică, îşi zice Holly. *Dacă fac asta o să murim* toţi.

— Nu mai spune? exclamă ea. Eu încă am ce-ţi doreşti. Şi sunt hotărâtă acum mai mult ca niciodată să te distrug dacă îi faci rău fetei de lângă tine sau dacă te mai atingi de fratele ei. Am să merg până în pânzele albe şi am să te distrug.

— Ai şi o armă?

Nu o lasă să răspundă.

— Evident că ai. *Eu* nu am, dar am luat cu mine un cuţit ceramic. Foarte ascuţit. Să nu uiţi că am să iau fata cu mine când vin la micuţul nostru *tête-à-tête*. N-am s-o ucid dacă te văd cu arma în mână, pentru că ar însemna să pierd un ostatic, dar am s-o desfigurez chiar sub ochii tăi.

— N-ai să vezi nicio armă.

— Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt.

Tot amuzat. Tot relaxat şi plin de încredere.

— Numai că eu am ajuns acum la concluzia că n-o să-ţi mai dau niciun ban în schimbul unităţii de memorie. În locul banilor, o să ţi-o dau pe fetiţa asta. Ce părere ai?

Că minţi, îi răspunde Holly în gând.

— Mi se pare corect. Mai dă-mi-o la telefon pe Barbara.

— Nu.

— În cazul ăsta, nu-ţi dau codul de intrare.

Creatura râde.

— Nici nu-mi trebuie. Îl ştie fetiţa şi era gata să-l introducă atunci când a surprins-o fratele ei. Îi urmăream din spatele tomberonului. Sunt sigur că aş convinge-o să mi-l spună. Vrei să încerc s-o conving? Aşa?

Barbara ţipă, iar Holly îşi astupă gura cu palma când o aude. Ea e de vină, ea e de vină, numai ea e de vină.

— Opreşte-te! Nu-i face rău. Vreau să ştiu dacă Jerome mai trăieşte.

— Deocamdată. Scoate nişte sunete fonfăite. Posibil să aibă ceva la cap. L-am lovit cu toată puterea, aşa am simţit că trebuie. E un tip zdravăn.

Încearcă să mă sperie şi mai tare. Să cedez nervos. Nu vrea să mai pot gândi, ci doar să reacţionez.

— Sângerează cam mult, continuă Ondowsky. Aşa e cu rănile la cap. Dar e destul de frig afară şi sunt convins că asta o să ajute la coagulare. Şi, că tot am pomenit de frigul de afară, hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Dă-mi codul dacă nu vrei să-i mai sucesc braţul o dată. Şi te asigur că acum chiar că am să i-l disloc.

— Patru-şapte-cinci-trei, zice Holly.

Ce altceva să facă?

Individul chiar are la el un cuţit, unul cu mâner negru şi lamă lungă şi albă. Ţinând-o pe Barbara de un braţ – de braţul care o doare – îi arată cu vârful cuţitului tastele de la uşă.

— Fă onorurile, fetiţo!

Barbara introduce codul, aşteaptă să se aprindă ledul verde, apoi deschide uşa.

— N-am putea să-l ducem şi pe Jerome înăuntru? Aş putea să-l târăsc eu până aici.

— Sunt sigur că ai putea, spune bărbatul, dar nu. Pare să se simtă bine acolo unde e. O să-l mai lăsăm să se răcorească niţel.

— O să moară de frig!

— Iar tu, fetiţo, o să mori din cauza *hemoragiei,* dacă nu te mişti.

Ba nu, n-o să mă omori, îi spune Barbara în gând. *Cel puţin până n-o să capeţi ceea ce vrei.*

Dar ar putea să-i facă rău în alte moduri. Să-i scoată un ochi. Să-i ia pielea de pe obraz. Să-i taie o ureche. Cuţitul ăla pare foarte ascuţit.

Aşa că intră.

14

Holly stă în pragul uşii deschise a agenţiei „Ce-am găsit al meu să fie” şi se uită în lungul coridorului. Adrenalina face să-i vibreze toţi muşchii; gura îi este mai uscată decât Sahara. Se propteşte mai bine în picioare când aude zgomotul ascensorului care coboară. Nu poate să dea comanda de APLICĂ a programului până când nu aude liftul urcând din nou.

Trebuie neapărat s-o salvez pe Barbara. Şi pe Jerome, presupunând că se mai poate.

Aude cum liftul se opreşte la parter. Apoi, după câteva secunde (o veşnicie pentru ea), începe să urce din nou. Cu ochii la uşile închise ale ascensorului, Holly face un pas în spate. Telefonul este lângă mouse-ul computerului. Îl vâră repede în buzunarul din stânga al pantalonilor, apoi aruncă o privire scurtă la ecran – doar cât să fixeze cursorul pe caseta APLICĂ.

Aude un strigăt. Mai înăbuşit din cauza zgomotului făcut de lift, dar este vocea unei fete. Este vocea Barbarei.

Eu sunt de vină.

Eu şi numai eu.

15

Bărbatul care l-a rănit pe Jerome o ia de braţ pe Barbara, de parcă şi-ar conduce iubita în sala unde are loc marele bal. Nu i-a aruncat geanta (sau, mai degrabă, nu i s-a părut importantă) şi detectorul de metale scoate un piuit stins atunci când trec prin faţa lui. Probabil telefonul Barbarei l-a declanşat. Gardianul ei nu-l ia în seamă. Trec pe lângă casa scării, până nu demult folosită zilnic de locatarii plini de draci ai Blocului Frederick. Apoi ajung în hol. Dincolo de uşă – într-o cu totul altă lume – oamenii trec încoace şi încolo cu sacoşele pline cu cadouri de Crăciun.

Acum câteva minute eram şi eu acolo, se minunează Barbara. *Doar cu cinci minute în urmă, nu mai mult. Când lucrurile încă erau normale. Când încă mai nutream convingerea stupidă că am o viaţă în faţă.*

Bărbatul apasă butonul de chemare a ascensorului. Se aude zgomotul cabinei care coboară.

— Câţi bani ar fi trebuit să-i dai? întreabă Barbara.

Sigur, este îngrozitor de speriată, dar parcă şi un pic dezamăgită de ideea că Holly a putut să încheie o afacere cu tipul ăsta.

— Nu mai contează, îi răspunde el, pentru că te am pe tine, fetiţo.

Ascensorul se opreşte. Uşile se deschid. Robotul le urează bun venit în Blocul Frederick.

— Urcăm, îi anunţă apoi.

Uşile se închid. Cabina începe să urce.

Bărbatul îi dă drumul Barbarei, îşi scoate căciula rusească, o aruncă pe jos, ridică mâinile şi face nişte gesturi ca de scamator.

— Uită-te cu atenţie! Cred c-o să-ţi placă, iar doamna Gibney a noastră merită cu prisosinţă să vadă aşa ceva, din moment ce ăsta-i motivul pentru care s-a agitat atâta.

Ce urmează este atât de îngrozitor, încât depăşeşte orice imaginaţie, indiferent cât de bolnavă. Dacă ar fi vorba de un film, Barbara s-ar gândi că-i doar un efect special. Numai că aceasta este viaţa reală. Chipul rotund de bărbat între două vârste începe să se încreţească. Creţurile alea o iau în sus, de la bărbie, dar nu urcă pe lângă gură, *ci prin* ea. Nasul i se clatină, obrajii i se întind, ochii îi pâlpâie, fruntea i se contractă. Şi apoi, din senin, tot capul i se preface într-o gelatină semitransparentă, care tremură şi se zgâlţâie şi se fleşcăieşte şi pulsează. Înăuntru se văd nişte încâlceli de chestii roşii care se contorsionează. Dar nu este sânge; chestiile roşii sunt pline de grămezi de

particule negre. Barbara zbiară şi se lipeşte de peretele cabinei de lift. I se înmoaie picioarele. Îi alunecă geanta de pe umăr şi cade cu zgomot pe podea. Cu ochii ieşiţi din orbite, se prelinge pe lângă perete. Nu-şi mai poate controla nici sfincterul şi nici vezica.

Dar imediat capul din gelatină devine solid. Numai că faţa care apare este cu totul şi cu totul diferită de a bărbatului care l-a lăsat lat pe Jerome şi a obligat-o pe ea să intre în lift. Este mai îngustă şi cu două sau trei nuanţe mai închisă. Ochii nu sunt rotunzi, ci migdalaţi. Nasul este mai lung şi mai ascuţit decât cel al omului care a dus-o cu forţa în ascensor. Iar gura este mai subţire.

Plus că tipul ăsta de acum pare cu zece ani mai tânăr decât cel care a atacat-o.

— Reuşită scamatorie, nu crezi?

Până şi vocea îi sună altfel.

Ce eşti? ar vrea să-l întrebe Barbara, dar nu mai poate să articuleze cuvintele.

El se apleacă şi, cu un gest blând, îi pune înapoi pe umăr cureaua de la geantă. Barbara se fereşte de degetele lui, însă nu poate să le evite atingerea.

— Nu cumva să-ţi pierzi portofelul şi cardurile, da? Cu ajutorul lor te vor identifica poliţiştii în caz că… în fine.

Se ţine de nasul cel nou şi se apucă să parodieze:

— Vai de mine şi de mine, am avut un accident? Ei, ce să-i faci, ştii cum se zice: se mai întâmplă şi de-astea.

Şi chicoteşte.

Ascensorul se opreşte. Uşile se deschid în holul de la etajul patru.

16

Când ascensorul se opreşte, Holly se uită repede la ecranul computerului şi dă click cu mouse-ul. Nu stă să vadă dacă se întunecă şi acum punctele de oprire, de la S şi până la 7, aşa cum fuseseră înainte să se ocupe ea şi cu Jerome de problemă, urmând indicaţiile de pe o pagină web descoperită de tânăr şi care se chema *Erori Erebeta şi cum să scapi de ele.* Nici nu trebuie. Oricum va afla imediat.

Se duce la uşă şi se uită în lungul coridorului de douăzeci şi doi de metri spre uşile deschise ale ascensorului. Ondowsky o ţine pe Barbara de braţ… însă când ridică ochii, Holly vede că nu mai este el. Acum este George, dar fără mustaţă şi fără uniforma maro a firmei de curierat.

— Haide, fetiţo! zice el. Mişcă-ţi picioarele!

Barbara iese poticnindu-se din cabina liftului. Are ochii holbaţi şi umezi şi priveşte în gol. Tenul ei superb de culoarea ciocolatei a căpătat o nuanţă pământie. Dintr-un colţ al gurii i se prelinge o dâră de salivă. Pare cataleptică, iar Holly cunoaşte cauza: a fost martoră la transformarea lui Ondowsky.

Copila asta îngrozită este responsabilitatea ei, numai că Holly nu are acum timp să se gândească la ea. Trebuie să se concentreze, trebuie să fie atentă, trebuie să nutrească speranţa aia absurdă de care doar ea este în stare… deşi parcă niciodată nu i s-a mai părut atât de greu.

Uşile liftului se închid. Pentru că acum nici nu mai poate fi vorba să folosească revolverul lui Bill, şansa lui Holly depinde în totalitate de ce se va întâmpla în continuare. În primul moment nu se întâmplă nimic şi o apucă disperarea. Dar apoi, în loc să rămână pe loc, aşa cum sunt programate să facă ascensoarele Erebeta până când sunt chemate la un alt etaj, începe să coboare. Slavă Domnului, îl aude cum coboară.

— Uite-o pe fetiţa mea, spune George, ucigaşul de copii. Nu-i o fetiţă prea cuminte. Cred că a făcut pişulică şi căcălică pe ea. Vino mai aproape, Holly! Ai să simţi şi tu mirosul.

Holly nu se mişcă din pragul uşii.

— Am o curiozitate, zice ea. Tu chiar ai adus banii?

George rânjeşte, dezvelind o dantură mai puţin potrivită pentru TV decât cea a alter ego-ului său.

— Nu prea. E o cutie din carton în spatele tomberonului unde m-am ascuns când am văzut-o pe asta mică şi pe frate-său, dar nu-s decât nişte broşuri înăuntru. Ştii tu din care, din alea pe care le găseşti mereu în cutia poştală.

— Prin urmare, n-ai intenţionat niciodată să mă plăteşti, spune Holly.

Acum face zece paşi pe coridor, oprindu-se la vreo paisprezece metri de el. Dacă ar fi pe un teren de fotbal, ea s-ar afla acum în apropierea liniei de ţintă.

— Nu-i aşa?

— În fond, nici tu n-ai intenţionat niciodată să-mi dai stick-ul de memorie şi să mă laşi după aia în pace, răspunde el. Nu ştiu să citesc gândurile oamenilor, dar mă pricep foarte bine să descifrez limbajul trupului. Şi al chipurilor. Al tău e ca o carte deschisă, deşi sunt convins că tu nu crezi asta. Acum, scoate-ţi cămaşa din pantaloni şi ridic-o. Nu chiar până sus, că nu mă interesează bubiţele alea de le zici „sâni”. Ridic-o doar atât cât să văd că nu ai

nicio armă la tine.

Holly îşi ridică bluza şi se întoarce cu spatele la el, fără să i se fi cerut.

— Acum ridică-ţi cracii de la pantaloni.

Face şi asta.

— Nicio armă ascunsă, spune George. Bravo!

Lasă capul uşor într-o parte şi se uită la ea aşa cum un critic de artă s-ar uita la un tablou.

— Măi, sora mea, dar tare urâţică mai eşti!

Holly nu spune absolut nimic.

— Ai avut măcar o întâlnire cu vreun tip în toată viaţa ta?

Holly nu spune absolut nimic.

— Eşti o prăpădită mică, nu cred că ai trecut de treizeci şi cinci de ani şi deja ai început să albeşti. Dar nici nu-ţi pasă şi nu ţi-l vopseşti şi mie-mi dai impresia că fluturi steagul alb al capitulării. Măcar i-ai dat vibratorului tău o felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor?

Holly nu spune absolut nimic.

— Părerea mea e că vrei să compensezi halul în care arăţi şi lipsa ta de siguranţă printr-un…

Se întrerupe şi se uită la Barbara.

— Isuse, dar tare grea mai eşti! *Şi puţi!*

Îi dă drumul şi Barbara se prăbuşeşte cu mâinile întinse, fundul în sus şi fruntea lipită de gresia din faţa toaletei pentru femei. Parcă ar fi o femeie musulmană pregătindu-se de rugăciunea de seară. Suspină foarte stins, dar Holly o aude. O, da, o aude extrem de bine.

George se schimbă. Nu se transformă la loc în Chet Ondowsky, ci se strâmbă într-un rânjet sălbatic, care-i dezvăluie lui Holly adevăratul chip al creaturii dinăuntru. Ondowsky are faţă de porc, George are faţă de vulpe, dar aceasta de acum este o faţă de şacal. De hienă. Aşa arată pasărea zbârlită şi cenuşie a lui Jerome. Loveşte cu piciorul în fundul ridicat al Barbarei. Fata urlă de durere şi spaimă.

— Treci înăuntru! răcneşte el. Treci înăuntru şi spală-te! Lasă adulţii să-şi termine treburile!

Holly ar dori să străbată în fugă cei paisprezece metri care-i despart, zbierând la el să n-o mai lovească. Dar, firește, asta este doar dorinţa ei. Iar dacă el vrea să-şi bage ostatica în toaleta pentru femei, aceasta ar fi şansa de care are ea nevoie. Măcar i-ar oferi un avantaj. Aşa că nici nu se clinteşte din loc.

— Mişcă-te… *înăuntru!*

Şi o loveşte din nou.

— Am să mă ocup de tine după ce termin cu scorpia asta băgăcioasă. Ai face bine să te rogi să nu-ncerce să mă tragă pe sfoară.

Hohotind, Barbara împinge uşa toaletei cu capul şi se târăşte înăuntru. Dar nu înainte ca George să-i mai tragă un şut. Apoi se uită la Holly. I-a dispărut rânjetul. A revenit zâmbetul. Holly îşi imaginează că el şi-l crede fermecător şi, da, poate chiar aşa ar fi pe chipul lui Ondowsky. Însă nu şi pe al lui George.

— Ei, Holly, acum fetiţa e la budă şi am rămas doar noi doi. Sigur, aş putea să mă duc după ea şi s-o spintec cu ăsta…

Îi arată cuţitul.

— …sau ai putea tu să-mi dai ce vreau şi o s-o las în pace. O să vă las pe amândouă.

Chiar crezi că sunt proastă, îi zice Holly în gând. *Odată ce ai să primeşti ce vrei, o să ne omori pe amândouă şi pe Jerome. Dacă nu cumva e deja mort.*

Încearcă să-şi construiască o expresie plină deopotrivă de neîncredere şi de speranţă.

— Nu ştiu dacă să te cred.

— Crede-mă. Am să dispar imediat ce-mi dai stick-ul de memorie. Am să dispar şi din viaţa ta şi de pe ecranul televizoarelor din Pittsburgh. E vremea să merg mai departe. O ştiam încă de dinainte ca tipul ăsta…

Şi îşi atinge faţa cu mâna fără cuţit, şi-o atinge uşor, de parcă ar da jos un văl.

— …a pus bomba. Mă gândesc că poate tocmai *din cauza asta* a pus-o. Deci, da, Holly, poţi să mă crezi.

— Poate ar fi bine să fug înapoi în birou şi să încui uşa, spune ea, sperând ca faţa ei să indice faptul că se gândeşte cu adevărat la această variantă. Şi să sun la poliţie.

— Şi s-o laşi pe fetiţa aia la mila mea? se miră George, zâmbind şi arătând cu cuţitul cel lung spre uşa toaletei. Nu prea cred. Am văzut cum te-ai uitat la ea. Plus că nici trei paşi n-ai apuca să faci şi te-aş prinde. Ţi-am spus la mall că sunt foarte rapid. Haide, gata cu vorba! Dă-mi ce vreau şi plec!

— Am de ales?

— Tu ce crezi?

Holly oftează, îşi umezeşte buzele şi dă din cap cu părere de rău.

— Ai câştigat. Doar să ne laşi în viaţă.

— Am să vă las.

La fel ca la mall, şi acum a răspuns prea repede. Prea uşor. Nu-l crede. Iar el ştie că nu-l crede şi nu-i pasă.

— Acum am să-mi scot telefonul din buzunar, spune Holly. Vreau să-ţi arăt o fotografie.

El nu zice nimic, aşa că ea scoate foarte încet telefonul. Deschide aplicaţia cu fotografii, o selectează pe cea făcută în ascensor şi întinde telefonul spre el.

Acum spune-mi, îl îndeamnă ea în gând. *Nu vreau s-o fac eu, aşa că spune-mi ce vreau să aud, mizerabile.*

Şi el îi spune.

— Nu văd. Vino mai aproape!

Cu telefonul în aceeaşi poziţie, Holly face un pas. Doi paşi. Trei. Au mai rămas unsprezece metri. Acum doar nouă. El mijeşte ochii la ecranul telefonului.

Mai sunt doar şapte metri. Vezi cât de mult ezit?

— Mai aproape, Holly! Am ochii cam rablagiţi câteva minute după ce mă transform.

Minţi de îngheaţă apele, îl apostrofează ea în gând, dar mai face un pas, tot cu telefonul întins. Aproape sigur o s-o ia cu el când o să cadă. Presupunând că o să cadă. Şi e în regulă.

— Îl vezi, da? E în ascensor. L-am lipit de tavan. Ia-l şi…

Chiar şi în această stare de vigilenţă maximă, Holly abia dacă-l vede pe George mişcându-se. Acum stă în faţa toaletei pentru femei, chiorându-se la fotografia de pe telefon. Acum a cuprins-o cu un braţ de mijloc şi îi strânge între degete mâna cu telefonul. Deloc n-a glumit când a avertizat-o că e foarte rapid. O trage spre lift şi telefonul se rostogoleşte pe jos. Când vor ajunge înăuntru, o va ucide şi va lua pacheţelul lipit de tavan. După care va intra în toaletă şi o va omorî pe Barbara.

Ăsta-i planul lui. Holly are altul.

— Ce faci? zbiară Holly, dar nu din cauză că n-ar şti, ci pentru că asta-i reacţia pe care o aşteaptă el.

Nu-i răspunde şi apasă butonul. Ledul nu se aprinde, dar Holly aude motorul ascensorului. Urcă. Va încerca să scape din mâinile lui în ultimul moment. La fel şi el va încerca să scape *de ea* atunci când va înţelege ce se petrece. Iar ea nu vrea cu niciun chip asta.

Un zâmbet apare pe chipul îngust, ca de vulpe, al lui George.

— Ştii ceva, cred că o să meargă totul foarte bi…

Se opreşte tocmai pentru că ascensorul nu s-a oprit. Trece de etajul patru – văd amândoi lucirea efemeră a luminii din cabină atunci când urcă pe lângă ei. Şi urcă în continuare. De uimire, el slăbeşte puţin strânsoarea. Doar o clipă, dar Holly nici nu are nevoie de mai mult. Se smulge din mâinile lui şi face un pas în spate.

Ce se întâmplă după aceea nu durează mai mult de zece secunde, dar, având toate simţurile treze, Holly vede absolut tot.

Uşa de la scări se trânteşte de perete şi apare Jerome împleticindu-se. Ochii lui privesc disperaţi în toate părţile. Faţa lui este o mască de sânge uscat. Ţine în mâini mopul care era pe scară, cu coada din lemn înainte. Îl vede pe George şi se repede la el, urlând:

— Unde-i Barbara? Unde-i sora mea?

George o îmbrânceşte pe Holly într-o parte. Ea se izbeşte de perete. Aude cum îi pocnesc oasele. Vede puncte negre în faţa ochilor. George prinde coada mopului şi o smulge foarte uşor din mâinile lui Jerome. Îşi ia avânt, intenţionând să-l lovească el pe Jerome, dar chiar atunci se deschide larg uşa de la toaletă.

Barbara iese în fugă. Şi-a scos spray-ul cu piper din geantă. George se uită la ea fix la timp ca să primească o doză zdravănă. Zbiară şi îşi acoperă ochii.

Ascensorul ajunge la etajul şapte. Motorul se opreşte.

Jerome se năpusteşte la George. Holly urlă:

— Jerome, nu!

Şi îl loveşte cu umărul în burtă. Jerome se ciocneşte de sora lui şi se lovesc amândoi de peretele dintre uşile celor două toalete.

Se porneşte alarma ascensorului, un zbieret amplificat care pare a avertiza *panică panică panică.*

George îşi întoarce ochii înroşiţi şi uzi spre sunetul acela chiar atunci când se deschid uşile liftului. Însă nu doar uşile de la etajul patru se deschid, ci uşile de la toate etajele. Ăsta-i virusul care a dus la oprirea ascensorului până la apariţia mecanicului autorizat.

Cu braţele întinse, Holly se repede la George. Urletul ei de furie se contopeşte cu zbieretele alarmei. Îl izbeşte cu mâinile în piept şi îl îmbrânceşte în puţul ascensorului. Preţ de o clipă, pare să plutească în aer. Are ochii holbaţi şi gura căscată de groază şi uluire. Apoi chipul începe să i se schimbe şi să i se înmoaie. Dar, înainte ca George să redevină Ondowsky

(dacă asta se întâmplă acum), dispare de tot. Holly abia dacă simte mâna puternică şi cafenie – mâna lui Jerome – care o apucă de cămaşă şi o trage înapoi, salvând-o astfel de la prăbuşirea în puţ, în urma lui George.

Străinul urlă. Şi cade. Şi urlă. Şi cade.

Holly, care crede despre ea că este o persoană miloasă, se bucură nespus de mult auzindu-l.

Însă nu mai apucă să audă şi bufnitura pe care o face când se izbeşte de fundul puţului pentru că uşile ascensorului se închid. Şi la etajul acesta şi la toate celelalte. Se opreşte şi alarma, iar cabina o ia în jos, spre subsol, celălalt cap de linie. Când trece prin dreptul lor, se uită fascinaţi toţi trei la lucirea efemeră a luminilor dinăuntru.

— *Tu* ai făcut asta?! spune Jerome.

— Normal că eu, zice Holly.

17

Pe Barbara n-o mai ţin picioarele şi se lasă moale pe pardoseală. Nu e tocmai leşinată, dar nici departe nu e. Tubul cu spray de piper i se rostogoleşte dintre degetele destinse şi se opreşte în uşile închise ale liftului.

Jerome îngenunchează alături de sora lui. Holly îl împinge uşurel la o parte şi o ia pe Barbara de mână. Îi ridică mâneca de la haină, dar nu apucă să-i ia pulsul pentru că tânăra se ridică în capul oaselor.

— Cine… ce a fost ăsta?

Holly clatină din cap.

— Nimeni.

S-ar putea chiar acesta să fie adevărul.

— A dispărut? Holly, *a dispărut?*

— A dispărut.

— A căzut în puţul liftului?

— Da.

— Bine. *Foarte bine!*

Vrea să se ridice.

— Mai stai puţin liniştită, Barb. Ţi-ai pierdut cunoştinţa. Eu îmi fac probleme din cauza lui Jerome.

— N-am nimic, spune Jerome. Am căpăţâna tare. Nu era tipul ăla de la TV? Kozlowsky sau cum îl cheamă?

— Ba da.

Şi ba nu.

— Mi se pare că ai pierdut cel puţin jumătate de litru de sânge, stimate domn „Căpăţână Tare”. Ia uită-te la mine!

Jerome se uită. N-are pupilele dilatate, iar ăsta-i un semn bun.

— Poţi să-mi spui cum se cheamă cartea pe care o scrii?

Jerome îi aruncă o privire enervată prin masca de sânge uscat.

— *Bufniţa neagră. Mărirea şi decăderea unui gangster american.*

Şi, în ciuda celor petrecute, îl umflă râsul.

— Bine, Holly, păi, dacă aş avea creierul praf, cum să-mi aduc aminte codul de la uşa de serviciu? Spune, cine era?

— Individul care a aruncat în aer şcoala aia din Pennsylvania. Deşi n-o să putem să spunem nimănui asta. Ar da naştere la mult prea multe întrebări. Lasă capul în jos, Jerome!

— Mă doare când îl mişc, spune tânărul. Parcă mi-am sucit gâtul.

— Fă-o chiar dacă te doare, îi zice Barbara.

— Auzi, surioară, nu că aş vrea să te jignesc, dar nu prea miroşi bine.

Iar Holly spune:

— Mă ocup eu de el, Barbara. Vezi că am în dulap o pereche de pantaloni şi nişte tricouri. Cred că o să-ţi vină. Schimbă-te. Şi du-te la toaletă să te speli.

Este limpede că exact asta îşi doreşte Barbara să facă, însă tot se codeşte.

— Eşti sigur că nu te doare nimic, J?

— Foarte sigur, răspunde el. Hai, du-te!

Barbara pleacă spre biroul agenţiei de detectivi. Holly îl pipăie pe Jerome la ceafă, nu dă de nicio umflătură şi îi cere din nou să lase capul în jos. Acum vede o mică rană în creştet şi una mai mare mai jos, dar se pare că osul occipital a fost nevoit să suporte forţa loviturii (şi uite că a rezistat). Îşi spune că Jerome a avut mare noroc.

Îşi spune că toţi trei au avut mare noroc.

— Şi eu ar cam trebui să mă spăl, spune Jerome, cu ochii la toaleta pentru bărbaţi.

— Nu, nu, nu, nu trebuie. Probabil că nici pe Barbara nu trebuia s-o las, dar nu vreau să dea ochii cu poliţiştii în… în halul în care este.

— Mi se pare mie sau ai un plan? o întreabă Jerome şi îşi înfăşoară braţele în jurul corpului. Măi, frate, da’ tare frig mi s-a făcut.

— Din cauza şocului. Cred că ar trebui să bei ceva cald. Ţi-aş face un ceai, dar nu avem timp de asta.

Abia acum îşi dă seama că, dacă Jerome ar fi luat liftul, tot praful s-ar fi ales de planul ei – oricât de discutabil era el.

— De ce ai urcat pe scară?

— Ca să nu mă audă că vin. Mă durea capul ca la balamuc, dar tot ştiam unde trebuie să fie. Nu mai era nimeni în clădire în afară de tine.

Se întrerupe, apoi adaugă:

— Nu Kozlowsky îl chema. *Ondowsky*.

Apare acum Barbara, cu hainele curate în braţe. A început iarăşi să plângă.

— L-am văzut cum se transformă… Holly. I s-a făcut capul ca o *gelatină*. Şi a… şi a…

— Ce puii mei îndrugă? se miră Jerome.

— Nu contează acum. Poate mai încolo.

Holly o strânge repede în braţe pe fată.

— Spală-te şi schimbă-te. Şi, Barbara? Ţine minte că, indiferent ce-a fost, acum e mort. Bine?

— Bine, şopteşte tânăra şi intră la toaletă.

Holly se întoarce spre Jerome.

— Ia spune-mi, Jerome Robinson, mi-ai urmărit telefonul? Mi l-a urmărit Barbara? Mi l-aţi urmărit *amândoi?*

Tânărul plin de sânge din faţa ei zâmbeşte larg:

— Dacă îţi promit că n-o să-ţi mai zic „Hollyberry” *niciodată* în viaţa mea, mai sunt obligat să-ţi răspund la întrebările astea?

18

După un sfert de oră, în holul blocului.

Pantalonii lui Holly sunt prea strâmţi şi prea scurţi pentru Barbara, dar a reuşit să şi-i încheie în talie. Au început să-i dispară nuanţele pământii de pe obraji şi frunte. O să supravieţuiască, îşi spune Holly. O să viseze urât, dar o să-i treacă la un moment dat.

Pelicula lucioasă de sânge uscat de pe faţa lui Jerome a început să se crape. Tânărul zice că îl doare capul ca dracu’, dar că nu, nu se simte ameţit. Şi nici nu-i este greaţă. Pe Holly n-o surprinde durerea lui puternică de cap. Are Tylenol în geantă, dar nu îndrăzneşte să-i dea. Mai întâi trebuie să ajungă la urgenţe, unde să-i coasă un doctor rana şi, fără doar şi poate, să-i facă o radiografie, însă deocamdată vrea să se asigure că declaraţiile lor vor coincide. Iar după ce se ocupă de asta, trebuie să-şi şteargă propriile-i urme.

— Aţi venit aici amândoi pentru că nu m-aţi găsit acasă, le spune ea. Şi v-aţi închipuit că sunt la birou ca să mai recuperez din treburile nefăcute pentru că am fost câteva zile la mama. Da?

Cei doi dau din capete, hotărâţi să înveţe scenariul pe care Holly li-l prezintă.

— Aţi vrut să intraţi pe uşa de serviciu din alee.

— Pentru că ştim codul, zice Barbara.

— Da. Şi acolo era un hoţ. Da?

Iar dau cei doi din capete.

— Pe tine, Jerome, te-a lovit în cap şi a vrut s-o imobilizeze pe Barbara. Dar ea i-a dat cu spray-ul cu piper pe care îl avea în geantă. L-a nimerit în plin. Tu, Jerome, te-ai ridicat de pe jos şi te-ai luat la trântă cu el. Tipul a fugit. Voi doi aţi intrat în holul blocului şi aţi sunat la poliţie.

— Dar de ce te căutam noi pe tine şi am venit până aici? o întreabă Jerome.

Holly rămâne cu gura căscată. A ţinut minte să reinstaleze programul lui Jerome în computerul ascensorului (a făcut-o în doi timpi şi trei mişcări, cât s-a spălat şi s-a schimbat Barbara); şi-a pus în geantă revolverul lui Bill (pentru orice eventualitate); dar nici măcar nu s-a gândit la ce o întreabă acum Jerome.

— Cumpărăturile pentru Crăciun, intervine Barbara. Am vrut să te scoatem din birou şi să te luăm cu noi ca să cumpărăm cadourile pentru Crăciun. Nu-i aşa, Jerome?

— Ba da, aşa e, zice şi Jerome. Am vrut să-ţi facem o surpriză. Dar tu erai aici, Holly?

— Nu, răspunde ea. Nu eram. De fapt, nici acum *nu sunt.* M-am dus şi eu să-mi fac cumpărăturile pentru Crăciun, dar în cealaltă parte a oraşului. Acolo sunt eu acum. Şi nu m-aţi sunat imediat după ce aţi fost atacaţi pentru că… pentru că…

— Pentru că n-am vrut să te supărăm şi să-ţi faci griji, spune Barbara. Corect, Jerome?

— Corect.

— Bravo! zice Holly. O să puteţi să ţineţi minte povestea asta? Răspund amândoi că da.

— Atunci, e momentul ca Jerome să sune la poliţie.

— Şi tu ce vrei să faci, Hols? o întreabă Barbara.

— Să curăţ, spune Holly, arătând spre ascensor.

— Isuse! exclamă Jerome. Am şi uitat că e un cadavru acolo. Am uitat complet.

— *Eu* nu, şopteşte Barbara cutremurându-se. Dar, Holly, cum Dumnezeu ai să explici prezenţa unui cadavru pe fundul puţului de la lift?

Holly nu a uitat ce s-a petrecut cu celălalt străin.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

— Dar dacă n-a murit?

— A căzut patru etaje, Barb. Cinci, dacă pui la socoteală şi subsolul. Şi după aia, liftul…

Holly întoarce o palmă cu faţa în sus şi o coboară pe cealaltă peste ea, făcând un sandvici.

— A-ha! spune Barbara încet. Aşa e.

— Sună la poliţie şi la ambulanţă, Jerome. Mie mi se pare că n-ai păţit mare lucru, dar eu nu sunt doctor.

Cât timp Jerome se ocupă de telefon, ea apasă butonul ascensorului şi îl aduce la parter. Cu programul reinstalat, funcţionează perfect.

Uşile se deschid şi Holly vede o căciulă din blană, de genul acelora pe care ruşii le numesc *uşanka*. Îşi aminteşte de bărbatul care a trecut pe lângă ea când voia să deschidă uşa blocului.

Cu căciula în mână, se întoarce spre prietenii ei.

— Repetaţi-mi povestea.

— A fost un hoţ, spune Barbara, iar Holly îşi spune că-i suficient.

Sunt tineri isteţi, iar restul poveştii este simplu. Dacă totul merge aşa cum crede, pe poliţişti nici nu-i va interesa unde se află ea.

19

Holly îi lasă în hol şi coboară pe scară până la subsolul în care se simte un miros stătut de fum de ţigară şi – ei, asta o sperie cam rău – a mucegai. Luminile sunt stinse, aşa că trebuie să folosească lanterna telefonului ca să caute comutatoarele. Locul este plin de umbre care se mişcă în raza lanternei şi îi este mult prea uşor să-şi imagineze că acea creatură-Ondowsky pândeşte în întuneric şi abia aşteaptă să se năpustească asupra ei şi să o strângă de gât. Pielea i s-a făcut lipicioasă de la transpiraţie, dar obrajii îi sunt reci. Trebuie să se forţeze să nu mai clănţănească din dinţi.

Mda, şi eu sunt în stare de şoc, îşi zice ea.

În cele din urmă, descoperă un rând dublu de comutatoare. Le apasă pe

toate, se aude un bâzâit ca de albine şi în tavan se aprind mai multe şiruri de tuburi de neon. Subsolul este un labirint împuţit, plin cu grămezi de pubele şi lăzi şi cutii. Şi Holly îşi spune din nou că administratorul blocului – pe care ei îl plătesc – este o putoare masculină.

Reuşeşte să se orienteze şi se duce la ascensor. Uşile (cele de aici sunt jegoase şi vopseaua de pe ele e scorojită) sunt închise. Holly îşi pune jos geanta şi scoate din ea revolverul lui Bill. Apoi ia cheia din cuiul de pe perete şi o vâră în broasca uşii din stânga. Cheia n-a mai fost folosită de foarte multă vreme şi nu prea vrea să coopereze. Aşa că Holly trebuie să-şi vâre pistolul la brâu şi să-şi folosească ambele mâini ca să o răsucească. Îşi scoate apoi arma şi împinge una dintre uşi. Se deschid amândouă.

Dinăuntru răbufneşte o duhoare de ulei şi praf şi mizerie. În centrul puţului este o chestie ca o tijă metalică lungă, despre care va afla mai târziu că se numeşte „piston”. De jur-împrejur, printre maldărele de mucuri de ţigări şi pungi de fast-food, sunt hainele purtate de Ondowsky atunci când a pornit în această ultimă călătorie a tuturor vieţilor lui. Scurtă călătorie, dar fatală.

Însă nu se vede nici urmă din Ondowsky, faimos pentru că stătea „de pază”.

Lumina de neon din subsol este puternică, însă fundul puţului de la lift tot este prea întunecat pentru gustul lui Holly. Acum găseşte o lanternă adevărată (a telefonului e prea mică) în talmeş-balmeşul de pe masa de lucru a lui Al Jordan, o aprinde şi se uită cu atenţie în jur, mai cu seamă în spatele pistonului. Nu, nu pe Ondowsky îl caută ea – Ondowsky nu mai există. După gândaci din ăia mari se uită. Mari şi roşii şi neobişnuiţi. Gândaci periculoşi, care s-ar putea să-şi caute o gazdă pe care s-o paraziteze. Nu vede niciunul. Posibil să mai fi supravieţuit puţin lighioanele alea care l-au infestat pe Ondowsky, lighioane sau ce-or fi fost. Dar nu prea mult. Observă un sac într-un colţ al subsolului murdar şi plin de tot felul de mizerii şi bagă în el toate hainele lui Ondowsky plus căciula de blană. Ultimii sunt chiloţii. Holly îi ia cu vârfurile degetelor şi se strâmbă scârbită la culme. Înfiorându-se toată de repulsie, îi aruncă în sac şi scoate un *Câââh* stins. Apoi, cu podul palmelor închide la loc uşile ascensorului. Le încuie şi pune cheia înapoi în cuiul din perete.

Stă şi aşteaptă. Când e sigură că Jerome, Barbara, poliţiştii şi ambulanţierii au plecat, îşi pune geanta pe umeri, ia sacul cu hainele lui Ondowsky şi urcă la parter. Iese pe uşa de serviciu. Îi trece prin minte să arunce sacul în tomberon, dar ar fi prea aproape. Aşa că ia sacul cu ea, chestie care uite că nu

o deranjează deloc. Aici, pe stradă, este doar una dintre multele persoane cu sacoşe în mâini.

Nici nu apucă să pornească bine motorul, că o şi sună Jerome, care îi spune (pe un ton destul de speriat) că el şi cu Barbara au fost atacaţi de un borfaş chiar când voiau să intre în Blocul Frederick pe uşa de serviciu. Şi o anunţă că acum amândoi se află la spitalul Kiner Memorial.

— Dumnezeule mare! exclamă Holly. Trebuia să mă suni mai devreme.

— N-am vrut să-ţi faci griji, zice Jerome. Suntem bine şi nu ne-a furat nimic.

— Vin cât de repede pot.

În drum spre spitalul John M. Kiner Memorial, Holly aruncă sacul cu hainele lui Ondowsky într-o pubelă. A început să ningă.

Dă drumul la radio şi dă peste Burl Ives{129} care răcneşte din toţi rărunchii „Crăciun fericit!”. Îl închide la loc. Cântecul ăsta îi este cel mai nesuferit. Din motive evidente.

Nu poţi să le ai pe toate, îşi zice ea; în viaţa fiecărui om se mai întâmplă câte un rahat. Dar câteodată *capeţi* ce-ţi trebuie. Nu poţi să ceri mai mult.

Nici ea nu cere.

A rămas cu mintea întreagă, iar asta este mai mult decât suficient.

22 DECEMBRIE 2020

La ora zece, Holly trebuie să dea o declaraţie la sediul firmei McIntyre & Curtis. Nu-i convine deloc, însă ea nu este decât un martor prea puţin important în acest caz de custodie. Ceea ce e de bine. Nu este vorba despre un copil, ci despre un câine din rasa Samoyed, iar asta îi mai scade un pic nivelul de stres. Însă unul dintre avocaţi îi pune câteva întrebări neplăcute, numai că, după ce a trecut prin ce a trecut cu Chet Ondowsky – şi cu George – interogatoriul acesta pare destul de blând. Termină în cincisprezece minute. Iese pe coridor, îşi deschide telefonul şi vede că are un apel de la Dan Bell.

Sună înapoi, însă nu-i răspunde Dan Bell, ci nepotul lui.

— Bunicul a făcut un infarct, o anunţă Brad. *Încă unul.* De fapt, a fost al patrulea. E la spital, dar n-o să se mai întoarcă acasă de data asta.

Holly îi aude răsuflarea înecată de lacrimi. Şi aşteaptă.

— Vrea să ştie ce ai făcut. Ce s-a întâmplat cu reporterul. Cu *creatura.* Mă gândesc că i-ar fi mai uşor să plece pe lumea cealaltă dacă aş putea să-i dau o veste bună.

Holly se uită în jur ca să se asigure că nu-i nimeni prin preajmă. E singură. Dar oricum răspunde în şoaptă.

— A murit. Spune-i că a murit.

— Eşti convinsă?

Îşi aminteşte acea ultimă privire – o privire consternată, o privire îngrozită. Îşi aminteşte urletul pe care l-a scos Ondowsky-George – *creatura* – când s-a prăbuşit. Îşi aminteşte de hainele de pe fundul puţului de la ascensor.

— O, da! spune ea. Sunt convinsă.

— Ţi-am fost de folos? Bunicul, *el* te-a ajutat în vreun fel?

— N-aş fi reuşit fără voi amândoi. Spune-i că probabil a salvat o mulţime de vieţi. Spune-i că Holly îi mulţumeşte.

— Am să-i spun.

Altă răsuflare plină de lacrimi.

— Crezi că mai există şi alţii ca el?

După povestea din Texas, Holly ar fi răspuns că nu. Acum nu mai este sigură. Numărul unu reprezintă o singură entitate. Când ai de-a face cu numărul doi, este posibil să te afli în faţa unui tipar. Se gândeşte puţin, apoi dă un răspuns în care nu crede neapărat… dar în care *vrea* să creadă. Bătrânul l-a urmărit ani în şir. Zeci de ani. Merită să părăsească lumea aceasta ca un

învingător.

— Nu cred.

— Bine, spune Brad. Foarte bine. Dumnezeu să te aibă în paza lui, Holly! Crăciun fericit!

În situaţia de faţă, ea nu-i poate ura acelaşi lucru, aşa că îi mulţumeşte şi atât.

Mai există şi alţii?

Preferă să coboare pe scări în loc să ia liftul.

25 DECEMBRIE 2020

1

Îmbrăcată în halatul de baie, Holly îşi petrece jumătate de oră din dimineaţa de Crăciun, bând ceaiul şi vorbind la telefon cu mama ei. Mai degrabă ascultă, pentru că Charlotte Gibney trebuie să-şi epuizeze litania-i tradiţională de văicăreli pasiv-agresive (că e singură de Crăciun, că o dor genunchii, că o doare spatele etc. etc.), presărate cu oftaturi resemnate. Într-un final, Holly este în stare să-şi ia inima în dinţi şi să încheie discuţia, anunţând-o pe Charlotte că va veni acasă peste câteva zile şi se vor duce împreună să-l vadă pe unchiul Henry. Şi îi mai spune mamei sale că o iubeşte.

— Şi eu te iubesc, Holly.

Urmează un alt oftat, care-i aduce la cunoştinţă că o asemenea dragoste este una dificilă, foarte dificilă. După care îi urează fiicei sale un Crăciun fericit. Şi uite aşa se încheie această parte a zilei.

Restul se desfăşoară într-o notă mult mai optimistă. Se duce la familia Robinson şi se bucură să fie părtaşă la obiceiurile lor de sărbătoare. La zece iau o gustare uşoară, urmată de schimbul de cadouri. Holly le oferă domnului şi doamnei Robinson o sticlă cu vin vechi şi bun şi nişte cărţi. Pentru copiii lor a cheltuit mai mult: o zi de răsfăţ la spa (cu manichiură şi pedichiură incluse) pentru Barbara şi căşti fără fir pentru Jerome.

Ea primeşte nu numai un card cadou (în valoare de 300 de dolari!) la cinematografele din vecinătate, ci şi un abonament pe un an la Netflix. Aidoma celor mai mulţi cinefili, Holly nu prea ştie ce părere să aibă despre Netflix. (Îşi iubeşte nespus DVD-urile, dar crede cu tărie că filmele trebuie vizionate mai întâi pe marile ecrane). Totuşi, trebuie să admită – deşi nu-i place – că o tentează nespus de mult şi Netflix-ul şi toate celelalte platforme de streaming. Apar mult prea multe lucruri noi şi mult prea repede!

Familia Robinson este una normală, iar membrii ei sunt egali în toate privinţele, însă în după-amiaza Crăciunului se petrece o întoarcere în timp (poate declanşată de nostalgie) la rolurile atribuite în secolul trecut. Adică, femeile se ocupă de pregătirea mâncării şi bărbaţii se uită la un meci de baschet (şi mai trec din când în când prin bucătărie ca să guste din bunătăţi). Abia ce se aşază la cina de sărbătoare – curcan cu toate garniturile impuse de

tradiţie – şi afară începe să ningă.

— Hai să ne dăm mâinile! le cere domnul Robinson.

Se iau toţi de mâini.

— Doamne, binecuvântează bucatele acestea pe care ni le-ai dăruit în mărinimia ta. Îţi mulţumim pentru că ne-ai adus împreună astăzi. Îţi mulţumim pentru rudele şi prietenii noştri. Amin.

— Staţi! spune Tanya Robinson. N-am terminat. Îţi mulţumesc nespus de mult, Doamne, pentru că nu ai lăsat ca niciunul dintre copiii mei să fie grav rănit de omul care i-a atacat. Aş fi avut inima frântă dacă nu s-ar fi aflat şi ei acum la masă, împreună cu noi. Amin.

Holly simte cum Barbara o strânge tare de mână şi parcă aude un sunet vag care vine din gâtul fetei. Un hohot de plâns înăbuşit.

— Acum fiecare să spună pentru ce este recunoscător, zice doamna Robinson.

Vorbesc unul după celălalt. Când îi vine rândul, Holly spune că este recunoscătoare pentru că îşi petrece ziua de Crăciun împreună cu familia Robinson.

2

Barbara şi Holly vor să ajute la spălatul vaselor, însă Tanya le dă afară din bucătărie şi le trimite „să facă totuşi ceva în spiritul Crăciunului”.

Holly propune o plimbare. Poate până la poalele dealului, poate doar în jurul casei.

— O să fie drăguţ acum, că ninge, spune ea.

Barbara e de acord. Doamna Robinson le cere să se întoarcă până la ora şapte, pentru că o să se uite la *Colind de Crăciun*[{130}]. Holly speră să fie varianta în care joacă Alastair Sim, după părerea ei aceasta fiind singura la care merită să te uiţi.

Nu-i drăguţ afară; e superb. Doar ele două sunt pe trotuarul acoperit cu cinci centimetri de zăpadă proaspătă, care le scrâşneşte sub tălpi. Felinarele şi luminiţele de Crăciun sunt înconjurate de nimburi învolburate. Holly scoate limba ca să prindă fulgii de nea. La fel face şi Barbara. Încep amândouă să râdă. Dar atunci când ajung lângă deal şi Barbara se întoarce cu faţa la ea, Holly o vede că este foarte serioasă.

— Gata! zice ea. Acum suntem doar noi două. Spune-mi de ce am ieşit la plimbare, Hols? Ce-ai vrut să mă întrebi?

— Vreau să ştiu cum te simţi, răspunde Holly. Nu-mi fac griji în privinţa lui Jerome. Sigur, a încasat-o cam zdravăn, însă el nu a văzut ce-ai văzut tu.

Barbara se cutremură. I se topeşte zăpada pe obraji şi Holly nu-şi poate da seama dacă plânge sau nu. Dar ar fi bine să plângă. Lacrimile te vindecă.

— Nu chestia aia mă frământă, spune în cele din urmă tânăra. Transformarea, vreau să zic. Felul în care i s-a făcut capul ca o gelatină. Normal că a fost ceva oribil, şi a deschis porţile… ştii tu…

Îşi lipeşte degetele înmănuşate de tâmple.

— Porţile de aici?

Holly dă din cap.

— Şi atunci îţi dai seama că acolo poate să fie absolut *orice.*

— Îl vedeţi pe diavol şi nu vedeţi şi îngerii lui? murmură Holly.

— Asta-i din Biblie?

— N-are importanţă. Dar ce te frământă, Barb, dacă nu toată grozăvia aia la care ai fost martoră?

— Că mama şi cu tata ne-ar fi putut duce la cimitir! izbucneşte Barbara. Că ar fi putut să stea singuri la masă astăzi! Şi n-ar fi avut niciun curcan şi nicio garnitură, că nu ar fi avut poftă de aşa ceva, poate şi-ar fi luat doar nişte co-co-conserve…

Pe Holly o pufneşte râsul. Nu se poate abţine. Nu se poate abţine nici Barbara şi începe şi ea să râdă. Căciuliţa ei tricotată a început să semene cu un micuţ om de zăpadă. Lui Holly i se pare extrem de tânără. Normal că *este* tânără, dar acum pare mai degrabă o copiliţă de doisprezece ani, nu o domnişoară care se va duce la facultate anul următor.

— Înţelegi ce vreau să spun? o întreabă Barbara, luând-o de ambele mâini. A lipsit *foarte puţin.* Foarte, foarte *puţin* a lipsit.

Ai dreptate, o aprobă Holly în gând. *Şi grija ta pentru mine te-a pus în situaţia aia.*

Îşi îmbrăţişează prietena în ninsoare.

— Scumpa mea, îi zice, întotdeauna mai lipseşte foarte puţin. Întotdeauna.

3

Barbara începe să urce treptele spre uşa de la intrare. Vor bea cacao şi vor mânca pop-corn şi îl vor auzi pe Scrooge trâmbiţând că spiritele au rezolvat tot într-o singură noapte. Însă mai e ceva (un ultim amănunt) care trebuie pus la punct, aşa că Holly o prinde de braţ şi o mai ţine puţin în ninsoarea tot mai

deasă. Scoate din buzunar o carte de vizită pe care o luase din geantă chiar înainte să plece la plimbare. Pentru orice eventualitate. Pe ea nu sunt scrise decât un nume şi un număr de telefon.

Barbara o ia şi o citeşte.

— Cine-i Carl Morton?

— Un psihoterapeut la care m-am dus după ce m-am întors din Texas. N-am făcut decât două şedinţe cu el. Cât să-mi spun toată povestea.

— Adică? A fost şi atunci ca…

Nu mai continuă propoziţia. Nici nu este nevoie.

— Poate într-o zi o să vă spun şi ţie, şi lui Jerome cum a fost, dar nu de Crăciun. Trebuie doar să ştii că, dacă simţi nevoia să discuţi cu cineva, el este persoana cea mai indicată. Este un foarte bun ascultător.

Zâmbeşte şi adaugă:

— Pentru că a auzit povestea mea, s-ar putea chiar să te creadă. Nu că ar conta în vreun fel. Te va ajuta simplul fapt că te poţi descărca în faţa cuiva. Cel puţin, aşa mi s-a întâmplat mie.

— Să-mi uşurez sufletul.

— Da.

— Şi nu le va spune părinţilor mei?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— O să mă gândesc, zice Barbara şi vâră cartea de vizită în buzunar. Mulţumesc.

O îmbrăţişează pe Holly. Iar Holly, care pe vremuri nici nu suporta să fie atinsă de altă persoană, o strânge şi ea în braţe. Tare.

4

Chiar *este* varianta cu Alastair Sim a filmului, iar atunci când îşi conduce încet maşina spre casă prin ninsoarea puternică, Holly îşi dă seama că nu a trăit vreodată un Crăciun mai fericit, înainte de culcare îşi deschide tableta şi îi trimite un mesaj lui Ralph Anderson.

Când ai să te întorci acasă, ai să găseşti un pachet de la mine. Am avut parte de o adevărată peripeţie, dar totul s-a terminat cu bine. O să discutăm pe îndelete, acum nu mai e nicio grabă. Sper din suflet că tu şi ai tăi aţi petrecut un Crăciun fericit (la Tropice). Te îmbrăţişez cu drag.

Înainte să se culce, îşi spune rugăciunile, aşa cum face întotdeauna. Spune că nu mai fumează, că îşi ia medicamentele împotriva anxietăţii şi că îi este dor de Bill Hodges.

— Să ne binecuvânteze Dumnezeu pe toţi, adaugă ea. Amin.

Se urcă în pat. Stinge lumina.

Doarme.

15 FEBRUARIE 2021

Sănătatea mintală a unchiului Henry s-a degradat rapid. Doamna Braddock le-a spus (cu multă părere de rău) că aşa se întâmplă adesea când pacienţii ajung la cămin.

Acum Holly stă lângă el pe una dintre canapelele din faţa televizorului cu ecran uriaş din sala comună a căminului din Rolling Hills. Înţelege că nu are niciun rost să mai încerce să vorbească cu el. Charlotte şi-a dat deja seama de asta; s-a aşezat la masa din cealaltă parte a încăperii şi o ajută la jocul de puzzle pe doamna Hatfield. Astăzi a venit şi Jerome cu ei şi o ajută şi el pe bătrână. Ba chiar a făcut-o să râdă pe doamna Hatfield. Nici măcar Charlotte nu rămâne de piatră şi zâmbeşte la flecărelile amuzante ale băiatului. Da, Jerome este un tânăr încântător, care a reuşit (în cele din urmă!) s-o câştige pe Charlotte. Chestie deloc uşoară.

Unchiul Henry stă cu ochii holbaţi şi gura căscată. Mâinile acelea, care odinioară i-au reparat lui Holly bicicleta după ce intrase cu ea în gardul familiei Wilson, îi atârnă acum inerte între genunchii desfăcuţi. Odinioară, unchiul Henry a fost un bărbat rumen în obraji. Acum este alb ca varul. Odinioară a fost un bărbat voinic. Acum atârnă hainele pe el, iar muşchii îi sunt la fel de fleşcăiţi ca o şosetă veche şi fără elastic.

Holly îl apucă de mână. Doar piele şi os. Îşi împleteşte degetele cu ale lui şi le strânge, sperând la un răspuns. Dar nu, n-o să vadă aşa ceva. Va trebui să plece curând şi nu-i pare rău. Bineînţeles că o mustră conştiinţa, dar asta-i situaţia. Omul de alături nu este unchiul ei. Unchiul ei a fost înlocuit cu o marionetă de ventriloc, dar fără ventrilocul care să-i dea glas. Ventrilocul a părăsit oraşul şi nu are de gând să se mai întoarcă vreodată.

Se termină reclama la Otezla{131}, care-i îndemna pe vârstnicii ridaţi şi cam fără păr să „nu le fie ruşine de felul în care arată” şi pe ecranul televizorului apar tipii de la Bobby Fuller Four cântând (ce altceva?) „M-am luptat cu legea”. Unchiul Henry ridică brusc bărbia căzută în piept. Şi o lumină – evident, cu puţini waţi – i se aprinde în ochi.

Se vede sala de tribunal şi crainicul anunţă:

— Fugi, dacă eşti criminal, vine *John Law*, judecătorul nostru genial!

Iar când apare aprodul, lui Holly îi pică dintr-odată fisa de ce îi dăduse acel nume teroristului de la gimnaziul Macready. Mintea omului n-are nicio clipă de repaus, lucrează întotdeauna, face conexiuni şi descoperă

înţelesuri… sau, cel puţin, se străduieşte s-o facă.

Unchiul Henry spune în sfârşit ceva. Vocea îi este şoptită şi răguşită din cauza neîntrebuinţării îndelungate:

— Toată lumea în picioare!

— Toată lumea în picioare! răcneşte George, aprodul.

Spectatorii nu numai că se ridică de pe scaune, dar se şi apucă să se bâţâie şi să aplaude furtunos. John Law iese dansând din biroul său. Pune mâna pe ciocănel şi îl mişcă înainte şi înapoi pe ritmul muzicii. Capul complet chel îi luceşte. Dinţii albi îi strălucesc.

— Ce caz avem astăzi, Georgie, fratele meu dintr-o altă mamă?

— Îl iubesc pe tipul ăsta, spune răguşit unchiul Henry.

— Şi eu, zice Holly, luându-l de după umeri.

Unchiul Henry se întoarce şi se uită la ea.

Şi îi zâmbeşte.

— Bună, Holly! îi spune el.

ŞOBOLANUL

1

În mod normal, lui Drew Larson îi veneau ideile pentru subiectele scrierilor sale – desigur, în ocaziile din ce în ce mai rare când chiar îi veneau – puţin câte puţin, ca nişte stropi de apă scoşi de pe fundul unui puţ aproape secat. Şi mereu exista un lanţ de asocieri care-l ducea la ceva ce văzuse sau auzise: un moment critic din lumea reală.

Pentru ultima lui povestire, îi venise inspiraţia atunci când văzuse un bărbat care schimba o roată pe rampa de intrare pe Autostrada 295 cum vii dinspre Falmouth. Tipul se chinuia să stea pe vine şi se opintea la roată, în vreme ce oamenii din celelalte maşini îl claxonau prelung şi îl ocoleau, strigându-i tot felul de înjurături. Scena asta fusese punctul de plecare al povestirii „Pană de cauciuc”, la care a trudit aproape trei luni şi pe care a reuşit să o publice (după vreo şase respingeri din partea revistelor mai mari) în *Prairie Schooner.*

„Sare acul”, singura povestire publicată în *The New Yorker,* o scrisese în timp ce îşi făcea studiile de masterat la Universitatea Boston. Sămânţa acestei scrieri îi fusese plantată în minte într-o noapte, pe când se afla în apartamentul său şi asculta postul de radio al facultăţii. Studentul care făcea pe DJ-ul a vrut să pună cântecul „Whole Lotta Love”, cântat de Zep{132} şi discul a început să sară. Chestia asta a durat aproape patruzeci şi cinci de secunde, după care puştiul a oprit muzica şi a bolborosit cu răsuflarea tăiată: „Scuze, prieteni, eram la budă.”

„Sare acul” a fost scrisă în urmă cu douăzeci de ani. „Pană de cauciuc” a fost publicată acum trei ani. Între aceste două povestiri a reuşit să scrie încă patru. Fiecare până în trei mii de cuvinte. Şi toate au avut nevoie de multe luni de muncă şi corecturi. Nu a scris niciodată un roman. A încercat, dar nu, nu i-a ieşit. Şi cam renunţase la ambiţia asta. Ultima tentativă se soldase cu probleme *serioase.* Arsese manuscrisul şi fusese cât pe ce să dea foc şi casei.

Iar acum i-a venit această idee, una care nu mai avea nevoie de altele ca să o completeze. Idee care a apărut ca o locomotivă care trage după ea un tren cu vagoane superbe, pe care-l aşteptai de o veşnicie în gară.

Lucy îl întrebase dacă nu vrea să se ducă cu maşina până la Spec’s Deli şi să cumpere nişte sandviciuri pentru masa de prânz. Era o zi frumoasă de septembrie, aşa că el a spus că mai bine merge pe jos. Ea a dat din cap şi a comentat că i-ar face bine la siluetă. Mai târziu s-a întrebat dacă viaţa lui ar fi

decurs altfel după aceea în caz că ar fi luat una dintre cele două maşini – camioneta sau autoturismul Volvo. Poate că nu i-ar fi venit ideea. Poate că nu s-ar fi dus la cabana tatălui său. Şi aproape sigur nu ar fi văzut şobolanul.

Mai avea jumătate de drum până la Speck's şi aştepta culoarea verde a semaforului la intersecţia dintre Main Street şi Spring Street, când a apărut locomotiva. Evident, locomotiva aceea nu era decât o imagine, dar una la fel de concretă ca realitatea. Fascinat, Drew se uita la ea prin albastrul cerului. Un student i-a dat un ghiont.

— Culoarea aia înseamnă că poţi să faci paşi, omule.

Drew nu l-a băgat în seamă. Studentul i-a aruncat o privire mirată şi a traversat. Drew a rămas pe marginea trotuarului. Lumina verde s-a stins. S-a aprins lumina roşie. S-a stins şi ea şi s-a aprins din nou cea verde.

Deşi a cam evitat să citească romane western (singurele excepţii fiind *The Ox-Bow Incident* şi *Welcome to Hard Times,* superba carte a lui Doctorow) şi nici nu a văzut prea multe filme western din adolescenţă şi până acum, ce vedea el când stătea încremenit la intersecţia dintre Main şi Spring era un saloon. Din tavan atârna un candelabru construit dintr-o roată de căruţă, cu lămpi cu kerosen montate pe spiţe. Parcă şi simţea în nări mirosul combustibilului. Podeaua era din lemn. În spatele încăperii erau trei sau patru mese de joc. Mai era acolo şi un pian. Individul care cânta la pian purta un melon. Numai că atunci nu cânta. Se întorsese să se uite la ce se petrecea la bar. Lângă el, holbându-se în aceeaşi direcţie, era un tip înalt şi slăbănog, cu acordeonul sprijinit de pieptul îngust. Iar, lângă bar, un tânăr îmbrăcat într-un costum de cowboy ţinea ţeava pistolului lipită de tâmpla unei fete a cărei rochie roşie avea un decolteu atât de adânc încât doar volănaşul îngust din dantelă îi mai acoperea (dar nu prea mult) sfârcurile. Pe aceştia doi Drew îi vedea şi lângă bar, şi reflectaţi în oglinda mare din spatele sticlelor.

Asta a fost locomotiva. Trenul venea după ea. A văzut călătorii din fiecare vagon: şeriful cel şchiop (rănit la Antietam{133} şi rămas cu glonţul în picior); tatăl arogant, capabil mai degrabă să asedieze oraşul decât să-şi lase fiul dus în capitala comitatului unde ar fi urmat să fie judecat şi spânzurat; mercenarii angajaţi de acest tată, urcaţi pe acoperişuri şi cu puştile în mâini. Da, toţi erau la locurile lor.

Când s-a întors acasă, Lucy doar o privire i-a aruncat şi apoi i-a zis:

— Ori ai făcut gripă, ori ţi-a venit o idee.

— O idee, i-a răspuns Drew. Una bună. Poate cea mai bună pe care am avut-o eu vreodată.

— Pentru o povestire?

Probabil aşa spera ea. Că precis nu-şi dorea să primească altă vizită a pompierilor în timp ce stă pe peluza din faţă cu copiii sculaţi din somn şi speriaţi la culme.

— Pentru un roman.

Lucy a scăpat din mână sandviciul cu şuncă şi caşcaval pe pâine de secară.

— Aoleu!

Niciodată nu au numit starea lui o depresie nervoasă după incendiul care mai avea puţin şi-i lăsa fără casă, însă exact asta a fost. Sigur, putea să fie şi mai rău, însă el a lipsit un semestru de la catedră (slavă Domnului că era angajat pe perioadă nedeterminată) şi şi-a recăpătat starea de echilibru psihic datorită şedinţelor bisăptămânale de terapie, datorită unor pastile fermecate şi datorită convingerii lui Lucy că îşi *va* reveni. Şi datorită copiilor, fireşte. Copiii aveau nevoie de un tată care să nu fie prizonier într-un perpetuum mobile de *trebuie să termin* şi *nu pot să termin.*

— Acum e altfel. Am totul în cap, Lucy. În toate amănuntele. Parcă am primit cadoul pe care-l aşteptam de o viaţă! O să fie ca şi cum aş scrie după dictare!

Ea s-a uitat lung la el şi s-a încruntat.

— Dacă aşa zici tu.

— Auzi? Anul ăsta parcă n-am închiriat cabana tatei, nu?

Acum Lucy nu mai părea doar îngrijorată, ci de-a dreptul speriată.

— De doi ani n-am mai închiriat-o. De când s-a prăpădit Moş Bill.

Moş Bill Colson fusese omul lor de serviciu şi al părinţilor lui Drew înainte de asta.

— Doar nu te gândeşti să…

— Ba da, însă numai vreo două săptămâni. Cel mult trei. Ca să încep în forţă. Poţi s-o chemi pe Alice să te ajute cu copiii. Ştii bine că îi place la noi şi e mătuşica lor preferată. Mă întorc la timp ca să împărţim împreună bomboane colindătorilor de Halloween.

— Nu poţi să scrii şi aici?

— Normal că pot. Odată ce am început şi merge bine, i-a explicat el, luându-se cu mâinile de cap de parcă l-ar fi încercat o migrenă sâcâitoare. În cabană n-o să scriu decât primele patruzeci de pagini, atâta tot. Sau poate o sută patruzeci, că s-ar putea să meargă foarte repede. Am totul în faţa ochilor, absolut tot!

Şi a repetat:

— O să fie ca şi cum aş scrie după dictare.

— Trebuie să mă gândesc, a spus ea atunci. La fel şi tu.

— Bine, o să mă gândesc. Hai, termină-ţi sandviciul!

— Uite că mi-a pierit foamea, a zis ea.

Lui Drew nu-i pierise. Aşa că şi-a mâncat propriul sandvici, apoi şi o mare parte din al ei.

2

În după-amiaza aceea s-a dus să discute cu fostul lui şef de catedră. Bătrânul Al Stamper se pensionase pe neaşteptate la finalul semestrului de primăvară, permiţând astfel ca Arlene Upton, cunoscută drept Vrăjitoarea cea Rea a Teatrului Elisabetan, să ajungă în postul de conducere la care râvnea de atâta vreme. Nu, nu, mai bine zis „după care îi curgeau balele” de atâta vreme.

Nadine Stamper l-a informat pe Drew că Al era în curtea din spate. Bea ceai cu gheaţă şi se bucura de razele soarelui. Femeia părea la fel de îngrijorată cum păruse Lucy când Drew o anunţase că vrea să stea o lună în mijlocul pustietăţii. Iar când a ieşit în curte a înţeles imediat cauza îngrijorării ei. Şi a mai înţeles motivul pentru care Al Stamper – care, în ultimii cincisprezece ani, condusese Catedra de literatură engleză ca un despot bun la suflet – ieşise la pensie atât de brusc.

— Nu mai căsca gura la mine şi vino să bei nişte ceai. Ştiu că ţi-e poftă.

Al era întotdeauna convins că ştie ce vor cei din jurul lui. Mai ales din cauza asta îl detesta Arlene Upton – pentru că Al *ştia* mai mereu ce îşi doreau oamenii.

Drew s-a aşezat şi a luat un pahar cu ceai.

— Câte kilograme ai slăbit, Al?

— Vreo cincisprezece. Ştiu că par mai multe, dar asta-i din cauză că n-am fost gras înainte. La pancreas e cancerul.

A observat expresia lui Drew şi a ridicat degetul, la fel cum făcea atunci când voia să liniştească spiritele în timpul disputelor de la şedinţe.

— Deocamdată nu-i cazul să vă apucaţi să vă stoarceţi creierii ca să-mi faceţi necrologul. Nici tu şi nici Nadie şi nici altcineva. Doctorii mi l-au depistat relativ devreme. Şi am multă încredere că o să mă scape de el.

Lui Drew nu i se părea că vechiul lui prieten ar fi încrezător, dar şi-a ţinut gura.

— Hai să nu mai vorbim despre mine. Spune-mi mai bine ce vânt te-a adus pe-aici. Te-ai decis ce vrei să faci în anul pe care ţi l-ai luat liber?

Drew i-a mărturisit că ar dori să mai încerce o dată să scrie un roman. Dar acum, a adăugat el, era destul de sigur că îl va duce la bun sfârşit. De fapt, era chiar convins de asta.

— La fel ai zis şi despre *Cătunul de pe deal*, i-a amintit Al, şi a fost cât pe ce să-ţi pierzi toate roţile de la căruciorul roşu{134} când s-a ales praful de ideile tale.

— Parcă-ai fi Lucy, a mormăit Drew. Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine.

Al s-a aplecat spre el.

— Ascultă bine la mine, Drew. Eşti un profesor excepţional şi ai scris câteva povestioare bune…

— Doar şase, l-a întrerupt Drew. Haide, sună la *Cartea Recordurilor*.

Al a făcut un gest care părea să lase să se-nţeleagă că asta nu era deloc relevant.

— „Sare acul” a apărut în antologia *Cele mai bune povestiri*…

— Da, l-a întrerupt iarăşi Drew. În aia scoasă de Doctorow. Care, ce să vezi, e mort demult!

— Ştii bine că sunt mulţi autori buni care nu au scris decât povestiri, a insistat Al. De pildă, Poe, Cehov, Carver. Înţeleg că ai tendinţa de a evita literatura mai accesibilă, dar exemple la fel de bune sunt şi Saki şi O. Henry. Iar din timpurile noastre, un foarte bun exemplu este Harlan Ellison.

— Toţi au scris mult mai multe povestiri, nu doar şase. Şi, crede-mă, Al, este o idee extraordinară. Pe cuvânt.

— În cazul ăsta, nu vrei să-mi spui şi mie câte ceva? Cât să-mi fac o imagine de ansamblu, cum se zice.

S-a uitat atent la Drew.

— Nu vrei. Îmi dau seama.

Drew, care exact asta îşi dorea să facă – pentru că era o idee nemaipomenită! –, a clătinat din cap.

— Mai bine nu. O să stau o perioadă în cabana tatei. Doar cât să încep şi să-mi dau seama că sunt pe drumul cel bun.

— A-ha! Pe Route 90. Cu alte cuvinte, vrei să te duci la capătul lumii. Ce părere are Lucy despre planul ăsta al tău?

— Nu se dă în vânt după el, dar o să vină sora ei să o ajute cu copiii.

— Nu din cauza copiilor îşi face ea griji, Drew, iar eu cred că tu ştii foarte

bine asta.

Drew nu a comentat nimic. Se gândea la saloon. Se gândea la şerif. Îi cunoştea deja numele. James Averill.

Al a mai băut un pic din ceai, apoi a pus paharul lângă exemplarul jerpelit din *Magicianul* lui Fowles. Drew presupunea că erau pasaje subliniate la fiecare pagină: cu verde pentru personaje; cu albastru pentru ideea principală; cu roşu pentru expresiile care lui Al i se păreau demne de reţinut. Ochii albaştri ai fostului şef de catedră încă străluceau, dar parcă acum erau cam apoşi şi injectaţi. Drew nu voia să creadă că vede apropierea morţii în ochii aceia, dar şi-a spus că poate chiar aşa era.

Al s-a aplecat din nou către el, cu mâinile împreunate între genunchi.

— Ia spune-mi ceva, Drew. Spune-mi de ce este atât de important pentru tine să faci asta.

3

În aceeaşi noapte, după ce au făcut dragoste, Lucy l-a întrebat dacă vrea neapărat să plece.

Drew s-a gândit bine. S-a gândit îndelung. Merita să-i dea un răspuns de care să fie convins. Of, merita mult mai multe. A fost alături de el şi nu l-a abandonat când i-a fost mai rău. Atunci ea a fost sprijinul lui. Aşa că nu s-a complicat şi i-a răspuns în cel mai simplu mod.

— S-ar putea să fie ultima mea şansă, Luce.

O vreme nu s-a mai auzit nimic dinspre partea ei de pat. El a aşteptat, ştiind că o va asculta dacă îi va cere să nu se ducă. În cele din urmă, ea a spus:

— În regulă. Vreau să faci ce simţi tu că-i bine, dar mi-e cam teamă. N-are niciun rost să te mint. Despre ce o să fie vorba în romanul ăla? Sau nu vrei să-mi zici?

— Ba vreau. Abia aştept să spun cuiva, dar cred că-i mai bine să am răbdare să se acumuleze şi mai multă presiune în mine. Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Al.

— Nu contează, atâta vreme cât n-o să fie vorba despre profesori care se culcă doar cu soţiile colegilor şi beau prea mult şi trec prin criza vârstei mijlocii.

— Cu alte cuvinte, să nu semene cu *Cătunul de pe deal.*

Lucy l-a înghiontit cu cotul.

— Tu ai spus-o, domnule, nu eu.

— N-are nicio legătură.

— Dar nu mai poţi aştepta încă puţin, scumpule? O săptămână? Cât să te convingi că-i o idee extraordinară?

Şi a adăugat, pe un ton mai sfios:

— De dragul meu?

Nu voia; ardea de nerăbdare să pornească spre nord chiar a doua zi şi să se apuce de scris în ziua următoare. Însă… *cât să te convingi că-i o idee extraordinară.* Poate că nu era o sugestie prea rea.

— Pot.

— Bine. Bravo! Şi eşti sigur că n-ai să păţeşti nimic cât ai să stai acolo? Pe cuvântul tău?

— N-o să păţesc nimic.

I-a văzut sclipirea albă a dinţilor când i-a zâmbit.

— Nu asta spun întotdeauna bărbaţii?

— O să mă întorc dacă o să văd că nu merge. Dacă începe să semene cu… ştii tu cu ce.

Ea nu a mai zis nimic acum; poate îl credea, poate nu. Oricum nu conta. Cel mai important lucru era că nu aveau de gând să se certe din cauza asta.

A crezut că Lucy adormise ori că era pe cale să adoarmă, când ea i-a adresat aceeaşi întrebare pe care i-o pusese Al Stamper, întrebare pe care nu i-o mai pusese niciodată în cele două ocazii când el încercase să scrie ceva mai lung decât o simplă povestire, nici măcar în perioada dezastruoasă când spera s-o scoată la capăt cu *Cătunul de pe deal.*

— De ce este atât de important pentru tine să scrii un roman? Din cauza banilor? Pentru că eu cred că ne descurcăm bine doar cu leafa ta şi cu lucrările de contabilitate pe care le primesc eu. Sau din cauza prestigiului?

— N-are legătură cu chestiile astea, din moment ce nu există nicio garanţie că o să mi-l publice cineva. Şi nici nu m-ar deranja foarte tare dacă o să ajungă în fundul unui sertar aşa cum li se întâmplă romanelor proaste din toată lumea.

În timp ce rostea cuvintele acelea, şi-a dat seama că exact aşa gândeşte.

— Atunci?

Lui Al îi vorbise despre sentimentul împlinirii. Şi despre emoţia explorării unui teritoriu necunoscut. (Nu credea prea mult în acest ultim argument, dar ştia că lui Al, un romantic în adâncul sufletului său, i se va părea de-a dreptul încântător.) Din păcate, cu Lucy nu mergeau aiurelile astea.

— Am uneltele necesare, a spus el în cele din urmă. Şi am talent. Deci, n-ar avea de ce să nu iasă. Poate o să fie chiar ceva comercial, dacă pricep eu aşa cum trebuie termenul ăsta când se aplică la literatură. Mă interesează să iasă ceva bun, dar nu ăsta-i lucrul important. Nu-i cel mai important lucru.

S-a întors cu faţa la ea, a apucat-o de mâini şi şi-a lipit fruntea de a ei.

— *Trebuie să termin.* Atâta tot. Despre asta-i vorba. Şi după aia fie o s-o mai fac o dată, cu o doză mult mai mică de *Sturm und Drang*{135} decât acum, fie o s-o las baltă. Nu mă deranjează niciuna dintre variantele astea.

— Cu alte cuvinte, vrei să-ţi găseşti liniştea.

— Ba nu.

Folosise acest cuvânt în discuţia cu Al, însă doar pentru că era un cuvânt pe care Al îl putea înţelege şi îl putea accepta.

— E vorba despre altceva. Ceva aproape fizic. Mai ţii minte când lui Brandon i-a rămas în gât roşia aia cherry?

— N-o să uit niciodată.

Bran avea patru ani. Luau masa pe terasa restaurantului Country Kitchen, din Gates Falls. Brandon a început să scoată nişte sunete înăbuşite, sacadate. Şi se ţinea cu mânuţele de gât. Drew l-a luat, l-a întors cu spatele şi i-a făcut manevra Heimlich. S-a auzit un *gâh* destul de sonor, foarte asemănător cu acela făcut de un dop de plută scos din gâtul unei sticle, iar roşia a ţâşnit afară întreagă. Copilul nu a păţit nimic, dar Drew nu va uita niciodată privirea imploratoare a fiului său atunci când şi-a dat seama că nu mai poate respira. Şi bănuia că nici Lucy nu o va uita vreodată.

— E cam acelaşi lucru, a spus el. Numai că nu e o roşie cherry şi nu mi-a rămas în gât, ci în minte. Şi nu mă sufoc, dar nici aer suficient nu am. *Trebuie să termin.*

— Bine, a zis ea şi l-a bătut uşurel pe obraz.

— Înţelegi?

— Nu. Dar înţelegi tu, iar asta mi se pare suficient. Acum vreau să dorm.

Şi s-a întors pe cealaltă parte.

Drew a mai stat treaz o vreme, gândindu-se la orăşelul acela din vest, zonă în care el nu ajunsese niciodată. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Era convins că o să călătorească până acolo cu trenul imaginaţiei. Se va documenta mai târziu, dacă va fi nevoie. Sigur, presupunând că, în cursul săptămânii următoare, ideea lui nu se va dovedi a fi doar un miraj.

În cele din urmă a adormit şi el şi a visat un şerif şchiop. Şi un fiu risipitor şi păcătos, închis în celula strâmtă a unei puşcării. Şi bărbaţi pe acoperişuri.

Un moment de respiro care nu avea – *nu putea* – să dureze prea mult.

A visat orăşelul Râul Amărăciunii din Wyoming.

4

Dar ideea lui nu a fost un miraj. A devenit mai puternică, mai vie, şi, după o săptămână, într-o frumoasă şi caldă dimineaţă de octombrie, Drew a pus trei cutii cu provizii – în cea mai mare parte conserve – în spatele vechii lor camionete, pe care o foloseau doar în caz de urgenţe. Şi-a mai pus acolo şi o geantă de voiaj cu haine şi obiecte de toaletă. Apoi laptopul şi cutia zgâriată în care îşi ţinea vechea maşină de scris Olympia, care aparţinuse tatălui său. O lua cu el pentru orice eventualitate. Nu avea prea mare încredere în furnizarea curentului electric în regiunea aceea izolată; reţelele picau la o suflare mai puternică de vânt, iar localităţile autonome erau ultimele unde se aprindea din nou lumina.

Îşi luase la revedere de la copii şi îi sărutase de dimineaţă, înainte ca ei să plece la şcoală; când se vor întoarce acasă vor da cu ochii de sora lui Lucy. Acum Lucy stătea pe aleea din faţa casei. Era îmbrăcată cu jeanşii decoloraţi şi cu o bluză fără mâneci. Părea suplă şi apetisantă, numai că se uita încruntată la el, de parcă o încerca una dintre migrenele ei premenstruale.

— Te rog mult de tot să ai grijă, i-a spus ea, şi nu mă refer doar la ce ai de gând să scrii. Ştii bine că-i pustiu în regiunea aia de nord între Ziua Muncii{136} şi deschiderea sezonului de vânătoare, plus că telefoanele mobile nu au acoperire mai departe de şaizeci de kilometri de Presque Isle. Dacă, Doamne fereşte, îţi rupi vreun picior când te plimbi prin pădure… sau dacă te rătăceşti…

— Iubirea mea, eu nu mă plimb prin păduri. Iar când mă plimb – *dacă* mi se arată să mă plimb – rămân pe potecă.

S-a uitat mai atent la ea şi nu i-a plăcut deloc ce vedea. Nu era vorba doar de fruntea încreţită; ochii ei căpătaseră un luciu suspect.

— Dacă nu vrei să plec, n-am să plec. Spune-mi exact ce vrei.

— Adică ai să renunţi? Pe bune?

— Pune-mă la încercare.

Rugându-se în gând să nu o facă.

Lucy se uita în jos, la tenişii din picioare. Acum a ridicat privirea şi a clătinat din cap.

— Ba nu. Înţeleg că este important pentru tine. Înţeleg şi Stacey şi Bran.

Am auzit ce ţi-a zis Brandon când şi-a luat rămas-bun de la tine.

Brandon, fiul lor în vârstă de doisprezece ani, îi urase: „Să dai lovitura, tatii”

— Dar vreau să mă suni în fiecare zi, domnule. Până în ora cinci şi chiar dacă tocmai atunci te-a lovit inspiraţia. N-o să-ţi meargă mobilul, dar o să-ţi meargă telefonul fix. Îl plătim lunar şi am sunat chiar azi dimineaţă ca să mă asigur că merge. Şi, ştii ce? Nu doar că a sunat, dar mi-a răspuns chiar robotul tatălui tău. M-au cam trecut fiori. Parcă auzeam o voce ieşită din mormânt.

— Îmi dau seama.

Tatăl lui Drew murise de zece ani. Ei au păstrat cabana, s-au dus acolo de câteva ori, după care au închiriat-o grupurilor de vânători până când a murit Moş Bill, îngrijitorul. După aceea, nici nu s-au mai gândit la ea. Unul dintre grupurile alea de vânători nici nu plătise toată chiria şi altul cam distrusese locul. Parcă nici nu merita să-şi mai bată capul.

— Ar fi bine să înregistrezi un mesaj nou.

— Am s-o fac.

— Te avertizez dinainte, Drew – dacă nu mă suni, mă urc în maşină şi vin acolo.

— N-ar fi o idee bună, iubita mea. Ultimii douăzeci şi ceva de kilometri pe drumul ăla de tot rahatul o să ne-o lase pe biata Volvo fără ţeavă de eşapament. Probabil şi fără transmisie.

— Mă doare fix undeva. Pentru că… o să-ţi spun acum ce cred eu, da? Când se împute treaba cu vreuna dintre povestirile tale, o laşi deoparte. După aia te fâţâi bosumflat prin casă o săptămâna sau două. Şi apoi îţi revii. *Cătunul de pe deal* a fost cu totul altceva, iar anul care i-a urmat a fost unul foarte greu pentru mine şi pentru copii.

— Cartea asta de acum este…

— Altfel, ştiu, mi-ai spus-o de vreo şase ori şi te cred, cu toate că nu ştiu decât că nu-i vorba despre nişte profesoraşi în călduri care-şi fac de cap pe unde apucă. Nu vreau decât…

L-a luat de mâini şi l-a privit drept în ochi.

— Dacă vezi că nu mai merge, dacă începi să nu-ţi mai găseşti cuvintele, aşa cum ai păţit la *Cătunul,* atunci întoarce-te acasă, înţelegi ce-ţi zic? *Întoarce-te acasă!*

— Îţi promit.

— Acum pupă-mă cu sentiment.

Aşa a făcut; cu limba i-a deschis uşor buzele şi şi-a strecurat mâna în buzunarul de la spate al jeanşilor ei. Când sărutul s-a încheiat, obrajii lui Lucy se făcuseră ca focul.

— Da, a şoptit ea. Despre asta vorbeam.

S-a urcat în camionetă şi nici bine nu a ajuns la capătul aleii, când a auzit-o pe Lucy strigând:

— Stai! Stai!

Venea în fugă spre el. Probabil că urma să-i spună că se răzgândise, că nu voia ca el să mai plece şi că de ce să nu încerce să-şi scrie cartea în biroul de la etaj. Era sigur că aşa va fi şi a trebuit să se lupte cu dorinţa de a apăsa pedala de acceleraţie şi să ţâşnească pe Sycamore Street fără să se mai uite în oglinda retrovizoare. Dar a oprit şi a deschis geamul.

— Hârtie! a gâfâit Lucy, iar apoi şi-a ţuguiat buza de jos şi şi-a suflat părul căzut în ochi. Ai suficientă hârtie? Că nu prea cred că o să găseşti aşa ceva pe-acolo.

El a zâmbit larg şi a mângâiat-o pe obraz.

— Două topuri. Ce zici, o să-mi ajungă?

— Zic că da, dacă nu cumva vrei să scrii *Stăpânul inelelor*.

Nu mai era încruntată – nu se ştia însă cât o va ţine.

— Haide, Drew, cară-te de-aici şi întoarce-te cu un roman care să rupă gura târgului!

5

Când tocmai voia să intre pe rampa care ducea la Autostrada 295 – aceeaşi unde pe vremuri văzuse un om care îşi schimba roata spartă –, Drew s-a simţit despovărat dintr-odată. Viaţa reală – copiii, cumpărăturile, treburile din jurul casei, drumurile după Stacey şi Brandon pe care trebuia să-i ia de la activităţile extraşcolare – rămăsese în urma lui. Sigur, va reveni la ea peste două săptămâni, maximum trei, şi probabil că atunci va avea de scris cea mai mare parte a cărţii, în larma acelei vieţi reale; însă acum îl aştepta o altă viaţă, una pe care o va trăi doar în imaginaţia lui. O viaţă la care nu reuşise să se adapteze complet în perioadele în care încercase să scrie celelalte trei romane. Dar, de asemenea, o viaţă care încă îl obseda. De această dată credea că totul va fi bine, va fi aşa cum trebuie, cum îşi doreşte să fie. Trupul lui va sta pe un scaun în cabana modestă, fără brizbrizuri, din pădurile din Maine, însă mintea lui se va afla în orăşelul Râul Amărăciunii, din Wyoming, unde un şerif

şchiop şi cele trei ajutoare înspăimântate ale lui trebuiau să protejeze un tânăr care omorâse cu sânge-rece o fată chiar mai tânără decât el, în faţa a cel puţin patruzeci de martori. Trebuiau să îl apere de furia localnicilor, dar asta era doar jumătate din misiunea lor. Pentru că trebuiau să facă şi în aşa fel încât să-l ducă în siguranţă la tribunalul din capitala comitatului (presupunând că statul Wyoming *era împărţit* în comitate în 1880), unde avea să fie judecat. Drew nu ştia unde-i găsise bătrânul Prescott pe pistolarii cu care-şi alcătuise mica armată cu care ar fi trebuit să-şi facă treaba, dar era convins că o să-şi dea seama la un moment dat.

Totul urma să se rezolve la un moment dat.

A intrat pe Autostrada 95 în dreptul localităţii Gardiner. Camioneta – cu aproape 200.000 de kilometri la bord – a ajuns cu mult efort la nouăzeci şi şase de kilometri pe oră. Dar, când a forţat-o până la o sută zece, bătrânica nu s-a mai hurducat şi nu a mai gâfâit deloc, ba chiar a mers ca unsă. Mai avea patru ore de condus, ultima dintre ele urmând a fi parcursă pe drumuri din ce în ce mai înguste, culminând cu acela căruia localnicii îi ziceau Drumul Rahatului.

Ardea de nerăbdare să ajungă pe drumurile acelea, dar nu la fel de mult pe cât anticipa momentul când îşi va deschide laptopul, îl va conecta la imprimanta Hewlett-Packard şi va crea un document pe care îl va numi RÂUL AMĂRĂCIUNII #1. De data asta, gândul la vidul alb de sub cursorul mouse-ului nu-l mai umplea de amestecul de speranţă şi spaimă care-i era atât de familiar. După ce a trecut de oraşul Augusta, n-a mai simţit decât concentrare, emoţie, înfrigurare. Da, de data asta totul va merge bine. Ba mai mult decât bine. De data asta îi va ieşi aşa cum vrea.

A dat drumul la radio şi a început să cânte împreună cu trupa The Who.

6

Mai către sfârşitul după-amiezii, Drew a oprit în faţa unicei prăvălii existente pe Route 90 – o dugheană veche, cu acoperişul vai de mama lui, care se chema Marele Magazin Universal de pe 90 (de parcă altundeva pe Route 90 s-ar mai fi aflat şi un Mic Magazin Universal). Şi-a umplut rezervorul (aproape gol) al camionetei de la o pompă rotativă, veche şi ruginită, deasupra căreia erau puse afişe care avertizau că plata se face NUMAI NUMERAR şi că se vinde doar BENZINĂ NORMALĂ şi că HOŢII VOR FI ACŢIONAŢI ÎN JUSTIŢIE şi că DUMNEZEU SĂ

BINECUVÂNTEZE AMERICA. Costa un dolar litrul. Se vede treaba că în nord plăteai preţuri premium şi pentru benzina obişnuită. Drew s-a oprit puţin în pragul prăvăliei ca să ridice receptorul mânjit cu gândaci morţi al telefonului public, vechi din vremea copilăriei lui. De receptor era lipit anunţul – ce-i drept, acum atât de şters de trecerea anilor că abia dacă-l mai putea desluşi: NU PUNEŢI FISE PÂNĂ NU VI SE RĂSPUNDE. Drew a auzit ţiuitul tonului, a dat aprobator din cap, a pus receptorul înapoi în furca ruginită şi a intrat.

— Aha, aha, încă merge, l-a întâmpinat personajul parcă fugit din *Jurassic Park* şi adăpostit în spatele tejghelei. Mare chestie!

Văzându-i ochii roşii, Drew s-a întrebat dacă nu cumva trăsese pe nas niscaiva prafuri din ţinutul Aroostook. Dar imediat, bătrânul a scos din buzunarul de la spate o bandană plină cu muci şi a strănutat în ea.

— Deloc nu-mi dau pace afurisitele astea de alergii, le fac în fiecare toamnă.

— Eşti Mike DeWitt, da? l-a întrebat Drew.

— Neee, Mike a fost tătâne-meu. S-a prăpădit în februarie. Nouăj' şapte de anişori avea şi-n ăia zece din urmă nici nu mai ştia pe ce lume îi. Eu mi-s Roy.

Şi a întins mâna peste tejghea. Drew nu voia să i-o strângă – era mâna care atinsese cârpa aia cu muci –, dar era bine-crescut, aşa că n-a avut încotro.

DeWitt şi-a împins ochelarii spre vârful nasului coroiat şi l-a studiat pe Drew pe deasupra lor.

— Ştiu că semăn cu taica, ghinion, ce să-i faci, da' şi tu semeni cu al tău. *Eşti* băiatu' lu' Buzzy Larson, nu? Da' nu Ricky. Ălălalt.

— Aşa este. Ricky s-a mutat în Maryland. Eu sunt Drew.

— Da, da, da. Mai treceai pe-acilea cu nevestica şi copilaşii, da' n-ai mai fost demult. Profesor, da?

— Da.

I-a întins lui DeWitt trei bancnote de câte douăzeci de dolari. DeWitt le-a băgat în sertar şi i-a dat şase hârtii mototolite de câte zece.

— Am auzit că Buzzy a murit.

— Aşa este. Şi mama a murit.

A scăpat de o întrebare.

— Îmi pare rău. Da' ce caţi pe-acilea pe vremea asta?

— Mi-am luat un an liber. Şi m-am gândit să scriu ceva.

— Ce vorbeşti? În cabana lui Buzzy?

— Dacă este accesibil drumul până acolo.

A răspuns astfel doar ca să nu pară neobişnuit cu muntele. Pentru că nu conta cât de prost ar fi fost drumul, tot va găsi el o modalitate ca să meargă cu camioneta pe acolo. Doar nu venise până aici ca să se întoarcă cu coada între picioare.

DeWitt şi-a tras nasul, după care a zis:

— Păi, nu degeaba i se zice Drumul Rahatului şi se prea poate ca unul sau două podeţe să fi fost luate de ape astă primăvară, da' văz că ai o maşină din alea zdravene, aşa că eu zic că n-ai de ce să-ţi faci griji. Precis ai aflat că Moş Bill a dat colţu'.

— Da. M-a anunţat unul dintre băieţii lui. Din păcate, n-am putut ajunge la înmormântare. A avut probleme cu inima?

— Cu capu'. Şi-a tras un glonţ în el, a spus Roy DeWitt cu evidentă satisfacţie. Făcuse Alzheimer, pricepi? Era în prima fază. Poliţiştii au găsit în maşină un carneţel cu tot felul de chestii notate acolo. Trasee, numere de telefon, numele lu' nevastă-sa. Ba scria acolo chiar şi cum îl cheamă pe afurisitul ăla de câine al lui. N-a putut să mai îndure, pricepi?

— Dumnezeule! a exclamat Drew. Îngrozitor!

Aşa era. Moş Bill fusese un om cumsecade, cu voce blândă, care arăta întotdeauna îngrijit şi mirosea a Old Spice, care ţinea mereu minte să-l anunţe pe tatăl lui Drew – şi, mai târziu, pe Drew însuşi – când era ceva de reparat şi cât anume avea să coste.

— A-ha, a-ha, şi, dacă n-ai ştiut asta, cred că n-ai de unde să ştii că şi-a tras glonţu' ăla chiar în curticica de la cabana voastră.

Drew s-a holbat la el.

— Glumeşti?

— Asta nu-i de glumă…

Şi iarăşi şi-a scos bandana aia, acum şi mai umedă, şi mai mânjită. Şi a strănutat în ea.

— …deloc nu-i bine să glumeşti cu una ca asta. Da, dom'le. S-a dus până acolo cu furgoneta, a oprit, şi-a proptit sub bărbie ţeava de la puşcociul lui .30-30 şi a apăsat pe trăgaci. Glonţu' a trecut prin căpăţâna lui, a ieşit pe partea ailaltă şi a spart geamu' din spate. Dom' poliţai Griggs stătea chiar unde stai tu acum, când mi-a zis cum a fost.

— Dumnezeule! a repetat Drew.

Şi atunci s-a petrecut o schimbare în mintea lui. În loc să ţină pistolul la tâmpla fetei de la bar, Andy Prescott, fiul cel risipitor, îl ţinea acum cu ţeava

sprijinită de bărbia ei… iar atunci când va apăsa pe trăgaci, glonţul va ieşi prin ceafa fetei şi va sparge oglinda din spatele sticlelor. Sigur că profita de ocazie şi avea să folosească în cartea lui ce a aflat de la sperietoarea asta de ciori bătrână despre moartea lui Moş Bill. Ba chiar se putea spune că ar plagia, dar asta nu îl va opri. Scena era mult prea bună.

— Mda, a dracu' treabă! a spus DeWitt.

Încerca să pară trist, poate chiar vag înţelept, însă nu-şi putea ascunde exaltarea din voce. Şi el îşi dădea seama că scena era mult prea bună, şi-a zis Drew.

— Dar să ştii că Moş Bill a avut minţile la el până-n ultima clipă.

— Adică?

— Adică a făcut mizerie în furgoneta lui, nu în cabana lu' Buzzy. N-ar fi făcut în ruptul capului aşa ceva, câtă vreme mai gândea cât de cât normal.

A început din nou să horcăie şi să fornăie şi a dus mâna după cârpa aia; însă acum n-a mai reuşit să şi-o pună la gură în timp util. A strănutat. Iar strănutul ăsta a fost unul cu multă zeamă.

— Pricepi? Era îngrijitor şi *avut grijă* de locu' ăla până la capăt.

7

La opt kilometri distanţă de Marele Magazin Universal de pe 90, se termina asfaltul. După alţi opt kilometri parcurşi pe un drum de pământ tasat, Drew a ajuns la o bifurcaţie. A luat-o la stânga, pe o potecă acoperită cu pietriş, care se lovea şi ricoşa în şasiul camionetei. Da, acesta era Drumul Rahatului şi, din câte îşi putea da el seama, nu se schimbase deloc din vremea copilăriei sale. De două ori a trebuit să încetinească până la cinci sau chiar patru kilometri pe oră ca să se poată strecura cu camioneta prin porţiunile inundate, de pe care lipseau podeţele. De alte două ori a fost nevoit să oprească, să se dea jos şi să îndepărteze copacii căzuţi de-a curmezişul drumului. Din fericire erau mesteceni tineri şi erau uşori. Unul chiar i s-a frânt în mâini.

A ajuns la proprietatea familiei Cullum – părăsită, cu geamurile acoperite cu scânduri, cu lanţuri la intrare – şi a început să numere stâlpii de telefon şi de curent, exact aşa cum făcea împreună cu Rick în copilărie. Câţiva stăteau înclinaţi ca nişte beţivi, fie spre dreapta, fie spre stânga, dar încă erau şaizeci şi şase cu toţii între proprietatea aceea şi aleea acoperită cu buruieni – şi de asemenea baricadată cu lanţuri – unde se afla panoul pe care Lucy îl

confecţionase când copiii lor erau încă foarte mici: CHEZ LARSON. Ştia bine că dincolo de aleea aceasta mai erau şaptesprezece stâlpi, al căror şir se încheia la cabana familiei Farrington, pe malul Lacului Agelbemoo.

Dincolo de cabana aceasta începea o vastă regiune neelectrificată şi pustie, care se întindea pe cel puţin câte o sută şaizeci de kilometri de ambele părţi ale graniţei cu Canada. Uneori se ducea cu Ricky ca să se uite la ce numeau ei „Ultimul Stâlp”. Li se părea fascinant. Dincolo de stâlpul acela nu mai era nimic care să i se împotrivească întunericului. Odată, Drew i-a luat cu el pe Stacey şi pe Brandon şi i-a dus să le arate Ultimul Stâlp. Expresia de *ei, şi ce-i cu asta?* era evidentă pe chipurile ambilor copii, care erau convinşi că electricitatea – ca să nu mai vorbim despre Wi-Fi – era eternă.

S-a dat jos din camionetă şi a descuiat lacătul de la lanţ. Nu i-a fost prea uşor, pentru că a trebuit să împingă bine cheia şi s-o zgâlţâie de destule ori ca s-o convingă să se răsucească. Ar fi trebuit să-şi ia o cheie universală de la magazin, dar nu poţi să te gândeşti mereu la toate.

Aleea îngustă avea aproape patru sute de metri, iar crengile copacilor de pe margine se atingeau de portiere şi de capota camionetei mai tot timpul. Erau două cabluri aeriene pe proprietate – unul pentru curentul electric şi celălalt pentru telefon. Îşi aducea aminte că pe vremuri erau bine întinse, dar acum se lăsaseră mult.

A ajuns la cabană. I se părea abandonată, uitată de toţi. Zugrăveala verde începuse să se scorojească – iar acum nu mai era Bill Colson care s-o refacă; acoperişul din tablă de oţel era acoperit cu ace de brad şi frunze uscate suflate de vânt, iar antena de satelit (şi ea plină cu ace şi frunze) părea cu totul nelalocul ei aici, în pădure. S-a întrebat dacă Luce ţinuse minte să plătească şi abonamentul lunar la antenă aşa cum făcuse cu telefonul fix. Dacă îl plătise, probabil că a aruncat banii pe fereastră, pentru că el se îndoia că mai funcţionează. Şi se îndoia şi mai tare că firma DirecTV o să-i ramburseze sumele plătite, împreună cu un bilet pe care să scrie ceva de genul: *Aoleu, scuze, vă returnăm banii pentru că antena dumneavoastră nu mai e bună de nimic.* Pridvorul era şi el degradat de vreme, dar părea că se ţine încă destul de bine (deşi nu trebuia să te bazezi prea mult pe chestia asta). Sub el se vedea o prelată (verde, pe vremuri), care probabil că acoperea o stivă de lemne – poate ultimele lemne aduse vreodată acolo de Moş Bill.

A coborât şi a stat lângă camionetă, cu mâna sprijinită de capota caldă. De undeva s-a auzit un croncănit de cioară. Din depărtare, i-a răspuns o surată. În afară de susurul pârâului Godfrey în drumul lui spre lac, ele erau singurele

sunete din pustietatea aceea.

Drew s-a întrebat dacă oprise maşina în acelaşi loc unde-şi oprise şi Bill Colson furgoneta în care îşi zburase creierii. Oare nu existase un curent de gândire – parcă în Anglia Evului Mediu – care spunea că fantomele sinucigaşilor erau obligate să bântuie locurile în care îşi luaseră viaţa?

A pornit spre cabană spunându-şi (mustrându-se, mai degrabă) că era prea bătrân pentru asemenea poveşti de groază, bune doar pentru a fi spuse noaptea, în jurul unui foc de tabără. Şi atunci a auzit ceva apropiindu-se de el. Însă din mijlocul pinilor stufoşi aflaţi între luminişul unde era cabana şi malul pârâului nu a apărut nicio fantomă şi nici măcar un zombi, ci un pui de elan, clătinându-se pe picioarele ridicol de lungi. A înaintat doar până la magazia micuţă de lângă casă, apoi l-a văzut pe Drew şi s-a oprit. S-au uitat unul la altul, Drew zicându-şi că elanul acela – pui sau adult, nu conta – era una dintre cele mai urâte şi mai bizare dintre toate creaturile lăsate de Dumnezeu pe acest pământ. Nimeni nu poate să ştie ce gândea puiul de elan.

— Nu-ţi fac niciun rău, drăguţă, a spus încet Drew şi puiul şi-a ciulit urechile.

Acum s-au auzit alte zgomote, pocnete şi trosnete mai sonore, iar mama puiuţului a ieşit şi ea dintre copaci. I-a căzut o crenguţă pe grumaz şi ea s-a scuturat ca să şi-o dea jos. S-a uitat lung la Drew, a lăsat capul în jos şi a început să scurme pământul cu copita. Îşi ţinea urechile lipite de cap.

Vrea să mă atace, şi-a zis Drew. *Crede că sunt o ameninţare pentru puiul ei şi vrea să mă atace.*

I-a trecut prin cap să fugă înapoi la camionetă, numai că i se părea – probabil aşa şi era – prea departe. Iar fuga lui, chiar dacă ar fi însemnat să se îndepărteze de puiul de elan, ar fi declanşat atacul mamei. Aşa că a rămas pe loc, încercând să transmită gânduri bune vietăţii de cinci sute de kilograme, aflate la nici treizeci de metri de el. *Nu-ţi face griji în privinţa mea, mămica, sunt inofensiv.*

Femela de elan l-a studiat vreo cincisprezece secunde, tot cu capul în jos şi scurmând cu copita în pământ. Normal că lui i s-a părut mai mult. Apoi ea s-a apropiat de pui (fără să-şi ia nicio fracţiune de secundă ochii de la intrus) şi s-a poziţionat între micuţ şi Drew. S-a mai uitat încă o dată la el, de parcă se gândea cum să procedeze în continuare. Drew tot nemişcat a stat. Îi era foarte frică, dar se simţea cuprins şi de o stare bizară de exaltare. Şi şi-a spus: *Dacă mă atacă de la distanţa asta, ori mă omoară pe loc, ori mă răneşte atât de rău că oricum o să mor. Iar dacă n-o s-o facă înseamnă că o să fac o carte*

extraordinară aici. Extraordinară.

Chiar şi în momentele acestea de maximă tensiune, când îi era viaţa în joc, îşi dădea foarte bine seama că nu poate să compare mere cu pere – că doar nu mai era un copil care să creadă cu tărie că va primi în dar o bicicletă de ziua lui dacă un nor anume (uite ăla din dreapta, care seamănă cu un pisoiaş) o să acopere soarele. Dar, în acelaşi timp, era convins că aşa va fi.

Mămica Elan şi-a mişcat brusc capul şi şi-a împuns uşor puiul în crupă. Cel mic a scos un behăit ca de oaie – deloc asemănător cu răgetul dogit pe care-l făcea cornul vechi cu care tatăl lui Drew obişnuia să atragă elanii – şi a luat-o la trap spre pădure. Mămica a pornit după el, însă nu înainte de a-i mai arunca lui Drew o ultimă privire ameninţătoare: *Dacă ţii la viaţa ta, să nu vii după mine.*

Drew a răsuflat prelung, abia acum dându-şi seama că îşi ţinuse respiraţia în tot acest timp (şi iată cum un clişeu din romanele de groază s-a dovedit a fi cât se poate de real) şi s-a îndreptat către verandă. Îi tremura puţin mâna în care avea cheile. Şi-a spus că nu fusese deloc în pericol; dacă nu deranjezi un elan – fie acela şi o Mămică Elan extrem de ocrotitoare faţă de puiul ei –, nici elanul n-o să te deranjeze pe tine.

Ca să nu mai zicem că ar fi putut să fie cu mult mai rău. Ar fi putut să fie o Mămică Urs.

8

Aşteptându-se să găsească un dezastru înăuntru, a intrat. Însă cabana era curată lună. Cu siguranţă că datorită lui Moş Bill; era posibil să fi dereticat pentru o ultimă dată chiar în ziua în care se sinucisese. Vechiul covor din iută al lui Aggie Larson încă se afla în mijlocul camerei, puţin destrămat pe la margini, dar atâta tot. Se mai afla acolo şi o sobă Ranger pe lemne, proptită pe nişte cărămizi, care abia aştepta să fie încărcată şi aprinsă, iar geamul de la uşă era la fel de curat ca podeaua. Bucătărioara simplă era în stânga. În dreapta, lângă fereastra dinspre pădurea care cobora lin către pârâu, era o masă mare din lemn de stejar. În capătul celălalt al încăperii erau o canapea cam desfundată, două scaune şi un cămin în care Drew nu prea avea curaj să facă focul. Poate doar Dumnezeu să mai ştie cât de mult creozot s-o fi adunat în horn, ca să nu mai vorbim de tot soiul de vietăţi micuţe: şoareci, veveriţe, lilieci.

Maşina de gătit marca Hotpoint probabil fusese nouă şi la modă pe vremea

când Luna era unicul satelit care se rotea în jurul Pământului. Lângă ea, cu uşa deschisă şi semănând oarecum cu un cadavru autopsiat, se afla frigiderul scos din priză. În el nu era decât o cutie cu bicarbonat de sodiu. Televizorul din zona livingului era pus pe o comodă cu rotile. Drew îşi amintea cum se uitau toţi patru la reluările serialului *M*A*S*H* şi mâncau semipreparate.

Lângă peretele dinspre vest era o scară simplă, din scânduri. Ducea la un fel de galerie cu rafturi pline cu cărţi (majoritatea volume broşate) – pe care Lucy o numea „biblioteca lor improvizată pentru zilele ploioase”. Din galeria aceea intrai în două dormitoare. Drew şi Lucy dormeau în unul, copiii în celălalt. Oare au încetat să mai vină aici atunci când Stacey începuse să se vaite că împarte camera cu fratele ei şi că vrea să stea singură? Ăsta să fi fost motivul? Sau au fost mereu prea ocupaţi ca să-şi mai facă timp să ajungă până aici în lunile de vară? Drew nu mai ţinea minte. Dar acum se bucura că a venit. Se bucura că niciun chiriaş nu furase covorul din iută al mamei… deşi, de ce să-l fi furat? Sigur, fusese superb pe vremuri, dar acum era bun doar să fie călcat de ghete pline cu noroi sau de picioare goale şi ude după o bălăceală în pârâu.

— Pot să lucrez aici, a zis Drew. Da, pot.

A tresărit la sunetul propriei voci – încă era încordat şi cu toate simţurile treze în urma întâlnirii cu Mămica Elan. Şi imediat a izbucnit în râs.

Nu a avut nevoie să verifice dacă avea curent electric, pentru că vedea pâlpâind ledul roşu de la vechiul robot telefonic al tatălui său, dar oricum a aprins lumina din tavan, fiindcă afară începuse să se însereze. S-a dus la robot, a apăsat butonul şi a ascultat mesajul înregistrat.

— Sunt Lucy, Drew.

Vocea îi era înfundată şi îi tremura, de parcă ar fi vorbit de la douăzeci de mii de leghe sub mări. Drew şi-a adus aminte că robotul ăla vechi era de fapt un casetofon. Mare mirare că încă funcţiona.

— E trei şi zece şi am cam început să-mi fac griji. Ai ajuns? Sună-mă.

Drew se simţea deopotrivă amuzat şi sâcâit. Venise aici tocmai ca să fugă de orice i-ar fi putut distrage atenţia şi ultimul lucru de care avea nevoie era s-o simtă pe Lucy suflându-i în ceafă în următoarele trei săptămâni. Totuşi, trebuia să admită că avea motive să fie îngrijorată. Ar fi putut să facă un accident pe drum, sau să i se strice camioneta pe Drumul Rahatului. Cu siguranţă n-avea de unde să ştie (şi nici de ce să intre la griji) pentru că el se gândea numai şi numai la cartea pe care nici nu începuse să o scrie.

Printr-o asociere de idei, şi-a amintit acum de o conferinţă organizată de

Catedra de Engleză în urmă cu cinci sau şase ani. Invitat a fost Jonathan Franzen, care a vorbit în faţa unei săli arhipline despre arta şi tehnica scrierii unui roman. Le explicase că punctul culminant al acestei experienţe este atins *înainte* ca scriitorul să se apuce de carte, atunci când totul este încă în imaginaţia lui sau a ei. „Până şi partea care îţi era cea mai clară în minte se pierde atunci când o pui în cuvinte”, spusese Franzen. Drew şi-a mai amintit că atunci îşi spusese că tipul era destul de egocentric dacă îşi imagina că experienţa personală putea constitui o regulă universal valabilă.

Drew a ridicat receptorul telefonului (receptor în forma veche, de ganteră, negru şi uluitor de greu), a auzit tonul foarte puternic şi a sunat-o pe Lucy pe mobil.

— Am ajuns, a anunţat-o. N-am avut nicio problemă.

— Bravo! Cum e drumul? Cum e cabana?

Au sporovăit o vreme, apoi el a vorbit puţin cu Stacey, care tocmai venise de la şcoală şi îi cerea insistent lui Lucy să-i dea telefonul. Apoi a vorbit din nou cu Lucy, care i-a amintit să schimbe mesajul de întâmpinare de la robot, pentru că i se făcea părul măciucă de câte ori îl auzea.

— Tot ce pot să-ţi promit e că voi încerca. Probabil că scula asta a fost ultimul răcnet al tehnologiei în anii şaptezeci, numai că a trecut jumătate de secol de atunci.

— Străduieşte-te! Ai văzut vreun animal sălbatic?

Drew s-a gândit la cum stătea Mămica Elan cu capul în jos, încercând să se hotărască dacă să-l atace sau nu şi ştiind că, dacă l-ar fi atacat, l-ar fi făcut una cu pământul.

— Câteva ciori, atâta tot. Auzi, Luce? Acum aş cam vrea să-mi aduc bagajele înăuntru înainte să se întunece de tot. Te sun eu mai încolo.

— Pe la şapte jumate ar fi cel mai bine. Atunci o să poţi vorbi şi cu Brandon, că o să ajungă acasă până la ora aia. Ia cina cu Randy şi familia lui.

— Am înţeles.

— Mai ai ceva să-mi spui?

I s-a părut, sau tonul soţiei sale chiar era îngrijorat şi acum?

— Nu, nimic. „Nimic nou pe Frontul de Vest”! Te iubesc, scumpa mea.

— Şi eu te iubesc.

A pus înapoi în furcă receptorul arhaic şi s-a pomenit că vorbeşte cu cabana pustie.

— Stai puţin, mai e o chestie, iubirea mea. Moş Bill şi-a zburat creierii chiar în faţa uşii noastre.

Şi imediat a fost şocat la culme, când s-a auzit râzând în hohote.

9

Trecuse deja de şase şi jumătate până când şi-a adus înăuntru toate bagajele şi proviziile şi îi era foame. A încercat robinetul din bucătărie şi, după ce ţevile au pocnit şi au horcăit de câteva ori, a început să curgă cu opinteli o apă destul de tulbure, dar care s-a limpezit repede şi a continuat să curgă în şuvoi rece. A umplut o oală, a aprins arzătorul aragazului (al cărui bâzâit i-a adus aminte de atâtea şi atâtea alte mese luate aici) şi a aşteptat să fiarbă apa ca să poată adăuga pastele. Avea şi sos. Lucy îi pusese o sticlă cu ragut într-una dintre cutiile cu provizii. El ar fi uitat complet.

S-a gândit dacă ar merita să-şi încălzească şi o conservă cu mazăre, dar a zis că mai bine nu. Era în excursie şi va mânca aşa cum o cereau împrejurările. Dar nu va bea nimic; nu-şi adusese nimic de băut cu el şi nici nu-şi cumpărase vreo sticlă cu ceva de la Marele Magazin Universal. Dacă mergea bine cu scrisul – aşa cum, de altfel, se şi aştepta – poate o să-şi facă cinste cu un bax mare cu bere Bud data următoare când va mai trece pe la prăvălia aia. Ba chiar s-ar putea să găsească acolo şi ceva salată, deşi cam avea el impresia că, în materie de legume, Roy DeWitt se limita la pop-corn şi mirodenii pentru hotdogi şi zicea că nici nu-i trebuie mai mult. Poate mai ascundea pe undeva şi câteva borcane cu varză murată pentru clienţii cu gusturi mai exotice.

Drew a dat drumul la televizor, ca să aibă ceva de făcut cât timp aştepta să fiarbă apa şi să se încălzească sosul. S-a pomenit că se uită la un ecran albastru, pe care scria SE CONECTEAZĂ LA DIRECTV. El cam avea dubii în privinţa reuşitei acestei conexiuni, dar a lăsat aparatul în pace să-şi facă damblaua. Presupunând că mai avea ce dambla să-şi facă.

Tocmai scotocea printr-unul dintre dulăpioarele de jos, când cabana s-a umplut de răcnetele lui Lester Holt{137}, speriindu-l atât de tare că a scos un urlet şi a scăpat din mână sita abia găsită. Când s-a întors, a văzut platoul ştirilor de seară de la postul NBC şi parcă imaginea era mai clară decât la televizorul de acasă. Lester dădea informaţii despre ultimele aiureli ale lui Tramp. Apoi i-a predat legătura lui Chuck Todd, care cunoştea detaliile mai scabroase. În momentul acela, Drew a luat telecomanda şi a închis televizorul. Era bine să ştie că încă funcţionează, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi umple mintea cu tâmpeniile lui Trump, acţiuni teroriste

sau impozite.

Şi-a fiert o cutie întreagă de spaghete şi le-a mâncat aproape pe toate. Cu ochii minţii, a văzut-o pe Lucy admonestându-l cu degetul şi amintindu-i – a câta oară? – de faptul că luase proporţii de când trecuse de prima tinereţe. Tot în dialogul din minte, Drew i-a adus aminte că sărise peste prânz. A spălat cele câteva vase, cu gândul la Mămica Elan. Şi la suicid. Oare ar fi avut loc ambele în *Râul Amărăciunii?* Mămica Elan probabil că nu. Suicidul, poate.

Foarte posibil ca Franzen să fi avut dreptate când a vorbit despre perioada de dinaintea scrisului propriu-zis. Da, era o perioadă *bună*, pentru că tot ce vedeai şi auzeai ţi se părea a fi materie primă. De asemenea, puteai să adaptezi după nevoi orice-ţi trecea prin minte. Imaginaţia ta putea să construiască un întreg oraş, să-l remodeleze, după care să-l demoleze, toate acestea petrecându-se în intervalul scurt în care tu făceai un duş, te bărbiereai sau stăteai pe closet. Însă situaţia se schimba radical din momentul în care te apucai de scris. Fiecare scenă – ba nu: fiecare *cuvânt* – îţi îngrădea opţiunile din ce în ce mai mult. Iar până la urmă ajungeai ca vaca aia care merge pe un culoar îngust, fără ieşire, îndreptându-se către…

— Nu, nu, nu, nu-i deloc aşa! a exclamat el, speriindu-se din nou de propria-i voce. Absolut deloc!

10

În inima pădurii, noaptea se lăsa mult mai devreme. Drew a aprins lămpile din toată casa (doar patru, cu abajururi unul mai urât decât celălalt), după care s-a ocupat de robotul telefonului. A ascultat de două ori mesajul tatălui său, al dragului său tătic, care, din câte mai ţinea el minte, nu le adresase niciodată vreun cuvânt urât fiilor lui şi nici nu ridicase mâna la ei (chestia cu vorbele urâte şi mâinile ridicate fusese apanajul mamei lor). I se părea incorect să-l şteargă, dar, din cauză că nu mai exista nicio altă casetă în biroul tatei, trebuia să se supună ordinului primit de la Lucy. Mesajul înregistrat de el a fost scurt şi la obiect: „Sunt Drew. Vă rog să lăsaţi un mesaj.”

După ce a terminat, şi-a pus geaca subţire şi s-a dus afară ca să stea pe treptele pridvorului şi să se uite la stele. Întotdeauna l-a uluit cât de multe poţi vedea odată ce ai scăpat de poluare – fie ea şi una mai moderată, precum cea dintr-un oraş mic ca Falmouth. Dumnezeu răsturnase pe culmi o carafă cu lumină, iar dincolo de ea se întindea veşnicia. Misterul acestei realităţi de necuprins depăşea orice înţelegere omenească. S-a stârnit o adiere, care a

smuls brazilor suspine de tristeţe şi, deodată, Drew s-a simţit foarte singur şi foarte neînsemnat. L-a trecut un fior şi s-a întors în casă, hotărât să încerce soba, doar ca să fie sigur că nu se va umple camera cu fum când va fi să facă un foc zdravăn în ea.

În dreapta şi în stânga căminului era câte o ladă. Una plină cu surcele, probabil aduse de Moş Bill tot atunci când a stivuit lemnele sub verandă. În cealaltă erau jucării.

Drew s-a lăsat în genunchi şi a scotocit printre ele. Un Wham-O Frisbee, de care-şi aducea vag aminte: se jucau toţi (el, Lucy şi copiii) în curtea din faţă şi se stricau de râs de fiecare dată când cineva arunca discul în tufele ţepoase şi trebuia să se ducă să-l recupereze. O păpuşă Stretch Armstrong{138}, probabil a lui Brandon; şi o păpuşă Barbie (indecentă, că nu mai avea bluză), care cu siguranţă îi aparţinuse lui Stacey. Mai erau şi alte obiecte acolo, dar fie nu şi le mai amintea, fie nu le mai văzuse niciodată. Un ursuleţ de pluş cu un singur ochi. Un pachet cu cărţi de Uno{139}. Câteva cartonaşe de baseball. Un joc care se chema Aruncă Purceii{140}. Un titirez, pe care erau desenate nişte maimuţe cu mănuşi de baseball – l-a învârtit şi titirezul s-a bălăngănit ca beat pe podea şi a început să fluiere „Du-mă la meci”{141}. Nu-i prea plăcea jucăria asta. Maimuţele parcă fluturau mănuşile spre el în timp ce titirezul se tot rotea, de parcă i-ar fi cerut ajutorul; plus că melodia suna cam sinistru spre final.

S-a uitat la ceas înainte să ajungă la fundul lăzii, a văzut că era opt şi un sfert şi a sunat-o imediat pe Lucy. Şi-a cerut scuze pentru întârziere, spunându-i că pierduse noţiunea timpului din cauză că se uitase la jucăriile din ladă.

— Cred că l-am recunoscut pe Stretch Armstrong. Al lui Bran era, nu?

Lucy a gemut.

— Of, Doamne, nu puteam să sufăr păpuşa aia. Mirosea atât de *aiurea.*

— Ţin minte. Şi am mai găsit alte câteva jucării pe care le ştiam. Dar sunt acolo şi chestii pe care pot să jur că nu le-am mai văzut în viaţa mea. „Aruncă Purceii”?

— *Ce* să arunci? a început să râdă Lucy.

— E un joc pentru copii. Ştii ceva despre un titirez cu nişte maimuţe pe el? Cântă „Du-mă la meci”.

— Nu… ba, stai puţin. Acum trei sau patru ani am închiriat cabana unei familii. Parcă Pearson îi chema. Mai ţii minte?

— Vag.

Nu ţinea minte deloc. Dacă povestea se întâmplase în urmă cu trei ani, probabil că lucra la *Cătunul de pe deal*. Mai bine zis, era cufundat în cartea aia *până peste cap*. Nu mai ştia de el. Realmente îl obseda.

— Aveau un băieţel de şase sau şapte ani. Probabil că ale lui sunt unele dintre jucăriile alea.

— Mă mir că le-a uitat aici, a spus Drew.

Acum se uita la ursuleţul cu un singur ochi, care avea aspectul flenduros al unei jucării strânse în braţe foarte des şi foarte înfocat.

— Vrei să vorbeşti cu Brandon? E lângă mine.

— Sigur.

— Bună, tati! a spus Bran. Ţi-ai terminat cartea?

— Tare amuzant, n-am ce zice. Mâine mă apuc de ea.

— Cum e acolo? Bine?

Drew s-a uitat în jur. Camera mare de la parter părea plăcută în lumina lustrei şi a veiozelor. Nu-l mai deranjau nici abajururile hidoase. Iar dacă soba nu era înfundată, un foc mic va alunga răcoarea dinăuntru.

— Mda. Bine.

Chiar aşa şi era. Plus că se simţea în siguranţă. Şi se mai simţea şi plin de inspiraţie, aproape să dea pe dinafară. Nu mai avea niciun fel de temeri în legătură cu cartea, ci doar ardea de nerăbdare să se apuce de ea a doua zi. Cuvintele aveau să ţâşnească literalmente din el. Era convins de asta.

Şi uite că soba funcţiona bine, hornul nu era înfundat şi trăgea bine. Pe când focul mic se stingea, şi-a făcut patul în dormitorul cel mare (bună glumă, nu? că abia dacă aveai loc să te răsuceşti în cămăruţa aia). Şi-a pus cearşafurile şi păturile care nu miroseau prea tare a stătut. S-a culcat la ora zece şi a stat întins pe pat, cu ochii aţintiţi în întuneric şi ascultând gemetele vântului prin streşini. S-a gândit la Moş Bill, care îşi luase viaţa în curtea cabanei. Dar n-a zăbovit cu gândul la el şi nu a fost cuprins nici de teamă şi nici de oroare. Emoţia care-l încerca atunci când medita la clipele de sfârşit ale îngrijitorului – atunci când acesta avea lipită sub bărbie gura ţevii de la puşcă şi urmau ultimele suspine şi bătăi de inimă şi frânturi de gânduri – era oarecum asemănătoare cu cea pe care o simţea mereu când se uita la lucrătura complicată şi impresionantă a Căii Lactee. Realitatea era de nepătruns şi era infinită. Cuprindea nenumărate taine şi nu avea sfârşit.

11

A doua zi s-a trezit devreme. A mâncat puţin, după care a sunat-o pe Lucy. Ea tocmai îi pregătea pe copii pentru şcoală – o certa pe Stacey, care nu-şi terminase temele; şi îi spunea lui Bran să-şi ia ghiozdanul din living – aşa că, din cauza împrejurărilor, nu au vorbit prea mult. După ce şi-au spus la revedere, Drew şi-a luat geaca pe el şi s-a dus pe malul pârâului. Copacii de pe celălalt mal fuseseră tăiaţi mai demult, lăsând vederii priveliştea de milioane a pădurii vălurate care se întindea până departe. Cerul era de un albastru intens. Drew a rămas acolo aproape zece minute, bucurându-se de frumuseţea nepretenţioasă a lumii din jurul lui şi încercând să-şi golească mintea. Încercând să şi-o pregătească pentru ce avea să urmeze.

În fiecare semestru, preda Literatura Modernă Americană şi Literatura Modernă Engleză; dar, pentru că fusese publicat (chiar în *The New Yorker),* sarcina lui era să-i înveţe pe studenţi tehnicile creaţiei literare. Începea fiecare curs sau seminar discutând despre procesul creaţiei. Le spunea studenţilor că, aidoma celorlalţi oameni care urmau o anumită rutină atunci când se pregăteau de culcare, şi ei trebuiau să urmeze zilnic anumiţi paşi atunci când se pregăteau pentru scris. Aceste etape semănau cu pasele făcute de un magician care îşi pregăteşte subiectul pentru intrarea în transă.

— Actul scrierii – fie că este vorba despre ficţiune sau poezie – a fost comparat cu visarea, le spunea el studenţilor. Însă mie nu mi se pare prea corectă această comparaţie. Mi se pare că este mai asemănător cu hipnoza. Cu cât pregătirea voastră seamănă mai mult cu un ritual, cu atât vă va fi mai uşor să intraţi în starea necesară scrisului.

Şi el punea în practică aceste sfaturi. Când s-a întors în cabană, şi-a făcut cafeaua. Tare şi fără zahăr. Până la prânz va bea două căni mari. În timp ce o aştepta să fiarbă, şi-a luat vitaminele şi s-a spălat pe dinţi. Unul dintre chiriaşi vârâse sub scară vechiul birou al tatălui său, iar Drew a decis să îl lase acolo. Nu era un loc tocmai normal ca să scrie o carte, numai că lui i se părea bizar de confortabil. Cam ca un pântec de mamă. În biroul de acasă, ultimul ritual pe care îl îndeplinea înainte de a se apuca de treabă ar fi fost să-şi adune toate foile şi să le pună în teancuri, lăsând astfel loc liber în stânga imprimantei pentru altele noi. Însă de pe biroul acesta nu avea nimic de adunat.

Şi-a deschis laptopul şi a creat un document nou. Probabil că şi ceea ce a urmat făcea parte din ritual: denumirea documentului (RÂUL AMĂRĂCIUNII #1), formatarea documentului şi alegerea fontului cel mai potrivit. La *Cătunul* folosise Book Antiqua, dar în niciun caz nu voia să se atingă de acest font la *Râul Amărăciunii;* chiar că ar fi fost semn rău. Ştiind

foarte bine că ar putea să se întrerupă curentul, obligându-l să lucreze la maşina mecanică de scris, a ales fontul American Typewriter.

Mai avea ceva de făcut? Da, un singur lucru. A activat funcţia de salvare automată. În cazul ăsta, chiar dacă s-ar fi întrerupt curentul, nu pierdea ce a scris până atunci. Sigur, bateria laptopului era încărcată, dar se zice că paza bună trece primejdia rea.

Cafeaua era făcută. Şi-a turnat o cană şi s-a aşezat.

Pe bune vrei să faci asta? Chiar ai intenţia *s-o faci?*

Răspunsul la ambele întrebări era DA, aşa că a dus cursorul la mijloc şi a scris:

Capitolul 1

A apăsat „Enter” şi a rămas o clipă complet nemişcat. La sute de kilometri de locul acela era Lucy, cu o ceaşcă cu cafea alături şi aşezată în faţa laptopului în care erau dosarele clienţilor cărora le ţinea contabilitatea. Foarte curând avea să intre şi ea în propria transă – aceasta având legătură cu numerele, nu cu cuvintele –, dar deocamdată se gândea la el. Drew era sigur de asta. Lucy se gândea chiar acum la el şi spera – poate chiar se ruga să nu care cumva să se întâmple ca el… cum se exprimase Al Stamper?… să nu-şi piardă toate roţile de la căruciorul roşu.

— N-o să fie cazul, a spus el acum. O să scriu ca după dictare.

S-a uitat puţin la cursor şi apoi a tastat:

Când fata scoase un ţipăt atât de ascuţit încât ar fi putut sparge sticla, Herk încetă să mai cânte la pian şi se întoarse.

După aceea, Drew n-a mai ştiut de el.

12

De la bun început îşi făcuse în aşa fel orarul la facultate, încât să aibă cursuri mai spre sfârşitul zilei, pentru că, atunci când avea ceva de scris, voia să lucreze de la opt dimineaţa. Se forţa mereu să scrie până la ora unsprezece, cu toate că au fost multe zile în care inspiraţia îl părăsea înainte de zece şi jumătate. Se gândea adesea la o povestire – probabil inventată – despre James Joyce. Un prieten al celebrului scriitor trecuse într-o zi pe la el şi îl găsise la birou, cu capul culcat pe braţe, imagine a celei mai crunte disperări. Când

prietenul respectiv l-a întrebat ce s-a întâmplat, Joyce i-a spus că nu-i veniseră în minte decât şapte cuvinte în dimineaţa aceea.

— Dar asta-i foarte bine, James, l-a liniştit prietenul.

La care Joyce a răspuns:

— O fi bine, dar habar n-am în ce *ordine* să le pun!

Drew empatiza cu situaţia descrisă în povestirea aceasta, indiferent dacă era reală sau inventată. La fel se simţea şi el de obicei în acea ultimă şi chinuitoare jumătate de oră. Atunci i se cuibărea în minte teama că nu-şi va mai găsi cuvintele. Desigur că, în ultima lună de lucru la *Cătunul de pe deal,* se simţise aşa în fiecare secundă nenorocită.

Dar în dimineaţa aceasta nici vorbă de asemenea dificultăţi. În capul lui se deschisese o uşă care dădea drept în cârciuma plină de fum şi miros de kerosen, care purta numele Taverna „Cap de Bizon”. Şi Drew a intrat. A văzut totul în cele mai mici detalii, a auzit fiecare cuvânt, fiecare şoaptă. Era chiar acolo şi l-a văzut prin ochii lui Herkimer Belasco, pianistul, pe puştiul lui Prescott lipind gura pistolului de calibru .45 (şi cu pat elegant, împodobit cu perle) sub bărbia tinerei animatoare şi începând să o înjure. Acordeonistul şi-a acoperit ochii atunci când Andy Prescott a apăsat pe trăgaci, dar Herkimer i-a ţinut deschişi pe ai lui, aşa că Drew a văzut absolut tot: erupţia de păr şi sânge, sticla de whisky

Old Jim Dandy făcându-se ţăndări când a lovit-o glonţul, crăpătura în oglinda din spatele sticlelor.

Niciodată în viaţa lui, Drew nu mai trăise o asemenea experienţă scriitoricească, iar când junghiurile foamei l-au smuls în cele din urmă din transă (la micul dejun nu mâncase decât un bol cu müsli), s-a uitat la ceasul din partea de jos a laptopului şi a văzut că se făcuse aproape două după-amiază. Îl durea spatele, îi ardeau ochii şi se simţea în al nouălea cer. Parcă era beat. Şi-a printat paginile scrise (optsprezece erau – de-a dreptul incredibil!), dar le-a lăsat în tava de la imprimantă. O să le verifice diseară cu pixul în mână – tot un obicei al lui –, dar ştia deja că va avea extrem de puţine corecturi de făcut. Unul sau două cuvinte omise, vreo repetiţie neintenţionată, poate vreo comparaţie prea subtilă sau nu îndeajuns de subtilă. În rest, cele optsprezece pagini erau perfecte. Ştia asta.

— Parcă am scris după dictare, a murmurat el şi s-a dus să-şi facă un sandvici.

În următoarele trei zile a intrat într-o rutină de la care nu s-a abătut absolut deloc. Parcă toată viaţa numai în cabana aceasta scrisese. Lucra de la şapte şi jumătate până pe la două. Mânca. Trăgea un pui de somn sau se plimba puţin pe afară, numărând stâlpii. Seara, făcea focul în soba cu lemne, îşi încălzea o conservă, după care suna acasă ca să vorbească cu Lucy şi copiii. După aceea, îşi redacta paginile scrise în timpul zilei şi apoi citea una dintre cărţile din biblioteca de la etaj. Înainte de culcare, stingea focul din sobă şi se ducea afară să privească stelele.

Şi povestea lui curgea. Mormanul de pagini de lângă imprimantă se făcea tot mai mare. Nu mai existau temeri care să-l bântuie când îşi făcea cafeaua, îşi lua vitaminele şi se spăla pe dinţi. Nu mai existau decât nerăbdarea şi emoţia. Odată aşezat în faţa laptopului nu mai avea nevoie să-şi caute cuvintele. I se părea că era Crăciunul în fiecare zi, cu noi şi noi daruri de despachetat. În a treia zi, aproape nici nu şi-a dat seama că a început să strănute destul de mult şi de tare şi că îl cam ustura în gât.

— Ce-ai mâncat? l-a întrebat Lucy când a sunat-o în seara aceea. Să nu mă minţi, domnule.

— Păi, ce mi-am adus cu mine, dar…

— *Drew!*

Lungind vocala: *Druuuuu.*

— Dar mâine vreau să mă duc să-mi cumpăr alimente proaspete. Sigur, după ce termin de scris.

— Bravo! Să te duci la piaţa din St. Christopher. N-o să găseşti mare lucru, dar oricum sunt produse mai bune decât la amărâta aia de prăvălioară de acolo.

— Bine, a spus el, cu toate că nu avea nici cea mai mică intenţie să bată tot drumul până la St. Christopher şi înapoi, adică aproape o sută cincizeci de kilometri în total, ceea ce însemna că ar fi ajuns acasă abia după lăsarea întunericului.

Numai după ce a închis telefonul şi-a dat seama că o minţise. Şi nu o mai minţise din ultimele săptămâni de lucru la *Cătunul,* perioadă în care totul începuse să meargă foarte prost. Când se întâmpla să stea şi câte douăzeci de minute în şir în faţa aceluiaşi laptop pe care îl folosea şi acum, încercând să-şi dea seama cum sună mai bine: *dumbravă de sălcii* sau *crâng de copaci.* Ambele i se păreau bune, dar niciuna nu-i plăcea. Gârbovit deasupra laptopului, transpirând, împotrivindu-se cu greu dorinţei fierbinţi de a se lovi

cu pumnii în frunte până când va reuşi să-şi smulgă din minte cea mai potrivită sintagmă descriptivă. Iar atunci când Lucy îl întreba cum merge – cu cutele acelea pe frunte care-i transmiteau fără vorbe *Mă îngrijorează starea ta* –, el îi răspundea cu acelaşi cuvânt, aceeaşi minciună: *Bine.*

În vreme ce se pregătea de culcare, şi-a spus că nu avea nicio importanţă. Că minciuna lui fusese una inofensivă, o simplă metodă prin care să pună capăt unei certe înainte ca aceasta să înceapă. Doar aşa procedau mereu soţii şi soţiile. Aşa supravieţuiau căsniciile. S-a întins pe pat, a stins veioza, a strănutat de două ori şi a adormit.

14

În a patra zi, Drew s-a trezit cu sinusurile înfundate şi cu o durere de intensitate moderată în gât. Dar nu simţea că ar fi avut şi febră. Răcise, ei şi ce? Putea să lucreze şi aşa; de fapt, o făcuse de foarte multe ori de când era profesor; ba chiar se şi mândrea cu faptul că se încăpăţâna să meargă mai departe, în vreme ce Lucy obişnuia să se bage în pat încă din primul moment când îşi simţea nasul înfundat şi se înconjura cu batiste de hârtie şi pastile contra răcelii şi reviste. Iar el, Drew, nu i-a reproşat niciodată asta, cu toate că îşi amintea deseori de vorba mamei lui pentru asemenea apucături: „ipohondrie”. Lucy avea dreptul să se răsfeţe de două – sau trei – ori pe an (cam de atâtea ori răcea), pentru că nu era angajată nicăieri, era contabil liber-profesionist, deci nu avea niciun şef şi dispunea de propriul timp aşa cum voia. Teoretic, acelaşi lucru era valabil şi în cazul lui acum, în acest an pe care şi l-a luat liber de la facultate… teoretic, da; practic, mai puţin. Un oarecare scriitor – nu mai ţinea minte numele – declarase pentru *The Paris Review*. „Când scrii, şef îţi este cartea.” Perfect adevărat. Dacă slăbeşti ritmul, povestea începe să se estompeze, la fel cum se întâmplă cu visele după ce te-ai trezit.

Şi-a petrecut întreaga dimineaţă în orăşelul Râul Amărăciunii, dar cu o cutie cu batiste de hârtie la îndemână. Când a terminat de scris (alte optsprezece pagini, era cel mai tare!), a observat uimit că folosise jumătate din cantitatea de batiste. Coşul de gunoi de lângă vechiul birou al tatălui său dădea pe dinafară. Dar trebuia să vadă partea bună a lucrurilor: când se chinuise la *Cătunul,* coşul de lângă birou era în permanenţă plin cu foi scrise – dumbravă sau crâng?; elan sau urs? soare strălucitor sau arzător? Nu existau asemenea tâmpenii în orăşelul Râul Amărăciunii, din care parcă nu îi mai

venea să plece.

Dar trebuia s-o facă. Îi mai rămăseseră doar câteva conserve cu tocăniţă de vită şi macaroane cu carne. Nu mai avea lapte. Şi nici suc de portocale. Avea nevoie de ouă, hamburgeri, poate nişte carne de pui şi neapărat vreo şase pachete cu semipreparate. Plus că nu i-ar fi stricat nişte dropsuri de tuse şi nişte pastile contra răcelii, panaceul folosit mereu de Lucy. Probabil că la Marele Magazin Universal le va găsi pe toate. Dacă nu, va strânge din dinţi şi se va duce până în St. Christopher. Şi aşa, minciuna inofensivă pe care i-a spus-o lui Lucy se va transforma în adevăr.

A condus încet şi prudent prin hârtoapele de pe Drumul Rahatului şi a oprit în faţa Marelui Magazin. Acum nu doar că strănuta tot timpul, ci îl mai apucase şi tusea, parcă îl durea mai tare în gât, parcă i se înfundase şi o ureche şi parcă făcuse şi puţină febră. Gândindu-se că va trebui să-şi cumpere şi un flacon cu Aleve sau Tylenol, a intrat în prăvălioară.

În locul lui Roy DeWitt acum se afla în spatele tejghelei o tânără slăbănoagă, cu părul vopsit violet, un belciug în nas şi ceva ce semăna cu o piuneză din crom pe buza de jos. Molfăia o gumă de mestecat. Cu gândurile încă la paginile scrise de dimineaţă (şi poate afectate puţin şi de febra deloc mare), şi-a imaginat-o locuind într-o rulotă sprijinită pe bolţari, împreună cu cei doi sau trei copii ai ei – copii cu feţele murdare şi cu părul ciopârţit chiar de mămica lor; iar cel mai mic, cam de un an, un an şi jumătate, avea pe el un scutec umflat la popou şi un tricou pătat cu mâncare, pe care scria MONSTRULEŢU’ LU’ MAMI. Sigur că era un stereotip îngrozitor de jignitor şi elitist ca naiba, dar asta nu însemna neapărat că nu ar fi putut să fie adevărat.

Drew a luat un coş.

— Aveţi aici şi carne proaspătă sau produse proaspete din carne?

— Hamburgerii şi hotdogii sunt în frigider. Poate şi vreo două cotlete de porc. Şi avem şi salată de varză murată.

Mă rog, şi-a spus Drew, dacă o consideri a fi carne…

— Dar pui?

— Nimicuţa. Avem ouă. Aţi putea să scoateţi nişte pui din ele dacă le ţineţi la căldură.

Şi a râs singură de cât de spiritual i-a fost răspunsul. Râzând, şi-a dezvelit dinţii maronii. Deci nu gumă mesteca ea, ci tutun.

Drew a umplut două coşuri. Nu a găsit pastilele de răceală pe care le lua Lucy, dar a dat peste un sirop care se chema Remediu Împotriva Tusei şi

Răcelii de la Dr. King şi Anacin şi pliculeţe cu praf împotriva durerilor de cap. A mai luat şi câteva conserve cu supă de pui cu tăiţei (penicilina evreiască, aşa cum îi zicea bunicuţa lui), ditamai cutia cu margarină şi două franzele. Pâinile erau din acelea buretoase, clar făcute din ingrediente mai puţin naturale, dar ştiţi cum se spune: calul de dar nu se caută la dinţi. Intuia deja că, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să mănânce doar supă şi sandviciuri cu brânză. Cea mai bună haleală pentru durerea de gât.

Mestecând în continuare, femeia de la tejghea i-a înregistrat produsele cumpărate. Pe Drew îl fascina felul în care i se ridica şi se lăsa în jos butonul ăla din buză. Oare ce vârstă va avea Monstruleţu' lu' Mami când îşi va înfige în gură unul la fel? Cincisprezece ani? Poate chiar unsprezece? Şi-a repetat că gândeşte ca un elitist, un elitist scârbos şi cu multe ifose, dar mintea-i supraexcitată continua să facă tot felul de asocieri. Bine aţi venit la Walmart, stimaţi cumpărători! Avem o gamă largă de pamperşi pentru confortul bebeluşilor dumneavoastră. Mor după bărbaţii cu jeanşi tociţi la buzunar. Fiecare zi este o altă pagină din jurnalul tău de modă, încuie-o şi trimite-o îna…{142}

— O sută opt şi şaptezeci, a spus femeia, curmându-i şirul gândurilor.

— Sfinte Sisoe! Serios?

Vânzătoarea a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii pe care Drew ar fi fost bucuros să nu-i mai vadă şi a doua oară.

— Vreţi să vă faceţi cumpărăturile aici, în pustietate, domnu'… Larson, da?

— Da. Drew Larson.

— Păi, dacă vreţi să vă faceţi cumpărăturile aici, în pustietate, domnu' Larson, tre' să fiţi pregătit să plătiţi un preţ mai mare.

— Unde-i Roy?

Femeia şi-a dat ochii peste cap.

— Tata-i la spitalu' ăla din St. Christopher. A făcut gripă şi n-a vrut neam să se ducă la doctor, că zicea că-i bărbat şi nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie. Are sor-mea grijă de copii ca să pot eu să mă ocup de prăvălia asta, şi să ştiţi, domnu', că *nu-i place* deloc.

— Îmi pare rău.

În realitate, nu-i păsa deloc de starea de sănătate a lui Roy DeWitt. Îi păsa în schimb de batista aia uriaşă, plină de muci – şi numai la ea se gândea acum. La ea şi la inconştienţa de care dăduse dovadă el (Drew) atunci când strânsese mâna care o folosise.

— Nu la fel de rău ca mie. Mâine o să fie nebunie aici, că vine furtuna aia în weekend.

Apoi a arătat cu două degete spre coşurile lui cu alimente.

— Sper că plătiţi cash pe chestiile alea, că ni s-a stricat scula aia care citeşte cardurile şi tata uită mereu să cheme pe cineva s-o repare.

— Da, aşa am să plătesc. Despre ce furtună e vorba?

— Una de vine de la nord, aşa zic ăia din Rivière-du-Loup. Ăsta-i un post de radio din Québec, dacă nu ştiaţi.

A pronunţat *Kua-bec.*

— Mult vânt şi ploaie. Cică ajunge poimâine la noi. Staţi acolo, pe Drumu' Rahatului, da?

— Da.

— Păi, eu zic că, dacă nu vreţi să rămâneţi tot acolo încă o lună, aţi face bine să vă luaţi alimentele şi băgăjuţele şi să vă întoarceţi în sud.

Drew cunoştea genul acesta de atitudine. Aici, pe Route-90, nu conta dacă erai originar din statul Maine; dacă nu erai născut şi crescut în ţinutul Aroostook, erai considerat doar un mototol de orăşean, care habar n-are să facă diferenţa între molid şi pin.

— Cred că am să mă descurc, a zis el şi şi-a scos portofelul. Locuiesc pe coastă. Avem şi acolo parte de suficiente furtuni care vin din est.

Femeia l-a privit cu milă.

— Nu vorbesc de amărâtele alea de vânturi din est, domnu' Larson. Eu vă zic de o furtună din *nord,* care vine drept peste Canada de la Polu' Nord. Se zice că o să fie un ger de o să crape pietrele. Pa şi pusi douăj' de grade. O să fie doar trei. Poate chiar mai puţine. Şi atunci o să dea cu lapoviţă şi vântu' o să bată cu vreo cincizeci de kilometri la oră. Şi o să rămâneţi blocat pe Drumu' Rahatului, *blocat* o să rămâneţi.

— N-o să mi se întâmple nimic, a zis Drew. O să fie…

S-a oprit brusc. Fusese cât pe ce să spună *O să fie ca şi cum aş scrie după dictare.*

— Ce?

— Bine. O să fie bine.

— Ce să vă zic, trăiţi cu speranţa asta.

15

Pe drumul înapoi spre cabană – soarele care-i intra în ochi îi declanşase

migrena care se alătura acum celorlalte simptome – Drew s-a tot gândit la batista aia plină cu muci. Şi la cum Roy DeWitt crezuse că nu era decât o răceală şi că o să-i treacă şi, până la urmă, a ajuns în spital.

S-a uitat în oglinda retrovizoare şi şi-a observat ochii înroşiţi şi umezi.

— *Nu* fac niciun fel de gripă. Nu cât sunt pe val.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce dăduse mâna cu nenorocitul ăla, când era limpede că-i colcăiau microbii pe ea? Unii atât de mari că nici n-aveai nevoie de microscop ca să-i vezi? Şi, dacă tot făcuse asta, de ce nu-l întrebase unde se putea spăla pe mâini? Zău aşa, până şi *copiii* lui ştiau că trebuie să te speli tot timpul pe mâini. Chiar el îi învăţase.

— *Nu* fac niciun fel de gripă păcătoasă, a repetat şi a lăsat în jos parasolarul ca să nu-l mai orbească soarele.

Îl orbea? Sau îi intra în ochi? Era mai bine *orbea,* sau era prea exagerat?

La asta a meditat pe drumul înapoi. Şi-a dus cumpărăturile în cabană şi a observat că pâlpâie ledul de la robotul telefonului. Era un mesaj de la Lucy, care-i cerea să sune neîntârziat acasă. Şi a simţit iar un ghimpe în inimă şi iar a avut sentimentul că Lucy îi suflă în ceafă, dar imediat şi-a dat seama că s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu el ceea ce voia ea să-i comunice. În fond, nu era el buricul pământului. Poate se îmbolnăvise unul dintre copii, sau avusese un accident.

A sunat-o şi, pentru prima oară de foarte multă vreme – probabil din perioada când lucra la *Cătunul de pe deal* s-au certat. Nu la fel de rău cum o făcuseră în primii ani ai căsniciei, când copiii erau mici şi banii puţini. Certurile de atunci fuseseră cumplite. Dar şi acum s-au certat destul de rău. Auzise şi Lucy de iminenţa furtunii (normal că auzise, că doar urmărea cu rigurozitate toate buletinele meteo) şi voia neapărat ca Drew să-şi facă bagajele şi să se întoarcă imediat acasă.

Drew i-a spus că-i o idee proastă. De fapt, mai mult decât proastă. Îngrozitoare. Îşi stabilise un program de lucru foarte bun, îşi intrase în ritm şi scria extraordinar de bine. Nu ar fi dăunat prea mult cărţii dacă îşi întrerupea ritmul acesta o zi (poate ar fi fost două sau chiar trei), dar schimbarea mediului de lucru ar fi putut s-o facă. S-ar fi aşteptat ca, după atâţia ani, soţia lui să înţeleagă fragilitatea creaţiei literare, măcar din punctul lui de vedere. Dar uite că se înşela.

— Ce nu pricepi tu e cât de puternică o să fie furtuna asta. Nu te-ai uitat la ştiri?

— Nu.

Şi a adăugat, minţind absolut fără motiv (dacă nu punem la socoteală cât de pornit se simţea împotriva ei în momentele acelea):

— Nu am semnal. Nu funcţionează antena.

— Atunci, îţi zic eu: o să fie foarte rău, şi mai ales acolo în nord, în orăşelele alea de lângă graniţă. Şi fix acolo *eşti* tu acum, în caz că n-ai observat. Se aşteaptă la întreruperi ale curentului pe suprafeţe mari din cauza vântului care…

— Bine că mi-am luat maşina de scris a tatei…

— Vrei să mă laşi să termin, Drew? Măcar de data asta?

A tăcut. Îi pulsau dureros tâmplele şi îl durea în gât. În acele clipe nu se prea dădea în vânt după soţia lui. Da, o iubea – sigur că o iubea şi o va iubi mereu –, dar nu-i mai plăcea de ea.

Acum o să-mi mulţumească, şi-a zis el.

— Mulţumesc, a spus Lucy. *Ştiu* că ţi-ai luat maşina de scris a tatălui tău, dar o să stai zile întregi la lumina lumânării şi o să te hrăneşti doar cu mâncare rece. Poate chiar mai mult decât câteva zile.

Pot să fac mâncare pe soba cu lemne. Asta a vrut să-i spună, dar dacă o întrerupea iarăşi, discuţia o lua în altă direcţie şi ar fi ajuns să audă (din nou!) că nu o ia în serios niciodată şi la-la-la şi lu-lu-lu şi aşa mai departe.

— Îmi închipui că ai putea să-ţi găteşti câte ceva pe soba cu lemne, a continuat ea, pe un ton uşor mai rezonabil, dar dacă o să bată vântul aşa cum se anunţă – vijelii de durată, cu rafale de forţa unor uragane – o să cadă o groază de copaci şi o să rămâi blocat acolo.

Oricum intenţionam să rămân aici, şi-a zis el. Însă doar în gând.

— Ştiu că voiai să rămâi acolo două sau trei săptămâni, a spus ea. Numai că unul dintre copacii ăia, în cădere, ar putea să facă o gaură în acoperiş, plus că s-ar putea să cadă şi stâlpii de telefon împreună cu ăia de curent şi o să fii complet izolat. Dacă păţeşti ceva?

— N-o să…

— Poate că nu, dar dacă păţim *noi* ceva?

— Atunci, ai să te ocupi tu de tot, a spus el. N-aş fi plecat la dracu-n praznic dacă nu eram convins că poţi să rezolvi orice. Plus că o ai şi pe sora ta alături. Şi ştii bine că sunt multe exagerări în buletinele alea meteo. Transformă cincisprezece centimetri de zăpadă proaspătă în cel mai mare viscol al secolului. E chestie de rating. La fel o să fie şi acum. Ai să vezi.

— Mulţumesc pentru explicaţii, că eu sunt prea proastă şi nu înţeleg ce se întâmplă, a zis Lucy, pe un ton sec.

Şi uite că iar se îndreptau către subiectul acela sensibil, pe care el sperase că-l va putea evita. Mai ales acum, când avea sinusurile înfundate şi îl dureau şi gâtul, şi o ureche. Şi capul, să nu uităm de cap. Dacă nu avea grijă la ce spune, vor ajunge la unul dintre scandalurile lor tradiţionale (sau poate *dezonorante* e cuvântul cel mai potrivit?) când fiecare voia să aibă dreptate. Iar de acolo ei – ba nu, doar *ea* – ar fi ajuns la ororile societăţii misogine. Iar pe această temă, Lucy era capabilă să se văicărească la nesfârşit.

— Vrei să ştii ce cred eu, Drew? Cred că atunci când un bărbat zice „Ştii asta" – chestie pe care o zic mereu toţi bărbaţii –, de fapt vrea să spună *„Eu* ştiu asta, iar tu eşti prea *bătută-n cap* ca s-o ştii şi tu. De aceea, e necesar să-ţi explic."

Drew a simţit nevoia să ofteze, dar a simţit şi că oftatul i se va transforma în tuse, aşa că şi l-a înăbuşit.

— Pe bune? Vrei să discutăm despre asta?

— Drew… aşa *suntem* noi.

L-a înfuriat atunci dezgustul din tonul ei, de parcă el n-ar fi fost decât un copil tâmpit care nu pricepea nici cea mai simplă lecţie.

— Bine, atunci, hai să-ţi mai explic ceva, Luce. Să-ţi explic aşa cum o fac bărbaţii mari şi grozavi. Aproape întreaga mea viaţă de adult m-am chinuit să scriu un roman. De ce? Habar n-am. Nu ştiu decât că asta-i tot ce-mi lipseşte din viaţă. *Trebuie s-o fac* şi o fac chiar acum. Este foarte, foarte important pentru mine. Iar tu îmi ceri să compromit tot ce am realizat până acum.

— E la fel de important ca mine şi copiii?

— Normal că nu, dar de ce trebuie să aleg?

— Mie mi se pare că tocmai ai ales.

El a vrut să râdă, dar râsul i s-a preschimbat în tuse.

— Eşti niţeluş cam melodramatică.

Lucy n-a replicat la asta; avea altă grijă acum.

— Te simţi bine, Drew? Nu te-ai îmbolnăvit, nu?

Şi el a auzit-o în minte pe tânăra cu piuneză în buza de jos: *zice că-i bărbat şi nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie.*

— Nu, a răspuns el. M-au apucat alergiile.

— Măcar vrei să te gândeşti mai bine dacă n-ar trebui cumva să te întorci? Vrei? Te rog!

— Da.

Altă minciună. Deja se gândise.

— Să suni diseară, da? Ca să vorbeşti cu copiii.

— O să pot să vorbesc şi cu tine? Dacă-ţi promit că nu mă mai dau mare bărbat care le ştie el pe toate?

Lucy a râs. Mă rog, a chicotit puţin, dar tot semn bun era.

— Bine.

— Te iubesc, Luce.

— Şi eu te iubesc, i-a zis ea.

Când punea receptorul în furcă, lui Drew i-a trecut prin cap – profesorii de literatură engleză foloseau termenul „epifanie” pentru aşa ceva – că sentimentele ei nu erau cu mult prea diferite de ale lui. Da, era convins că îl iubea, numai că în această după-amiază de la începutul lui octombrie, nu se prea dădea în vânt după el.

Şi de asta era convins.

16

În prospect scria că Remediul împotriva Tusei şi Răcelii de la Dr. King conţinea 26% alcool. Drew a luat o duşcă zdravănă din sticlă, i s-au umplut ochii cu lacrimi şi l-a apucat tusea. Atunci şi-a zis că producătorul probabil a vrut să dea dovadă de modestie. Sau poate a vrut să nu-i ajungă aşa-zisul medicament pe raftul cu băuturi de la prăvălia lui DeWitt, alături de lichiorul de cafea, rachiul de caise şi de făcătura aia de whisky cu scorţişoară care se cheamă Fireball Nip. Dar i-a desfundat sinusurile aproape instantaneu, iar seara, când a vorbit cu Brandon, acestuia nu i s-a părut deloc că ar avea vreo problemă. În schimb, Stacey l-a întrebat dacă se simte bine. Am alergie, i-a răspuns el şi a repetat minciuna şi când Lucy l-a întrebat acelaşi lucru. Bine măcar că nu s-au mai certat. Însă fireşte că i-a sesizat tonul glacial care îi era atât de familiar.

Şi aerul de afară era rece, nu doar tonul lui Lucy. Se pare că se cam terminase cu vara şi toamna îşi intra repede în drepturi. Pe Drew l-au apucat frisoanele şi a făcut focul în sobă. Apoi s-a aşezat aproape de el, în balansoarul tatei, a mai luat o duşcă din licoarea aia de la Dr. King şi a citit un roman vechi al lui John D. Macdonald. Din cele scrise pe pagina cu date despre autor reieşea că Macdonald făcuse şaizeci sau şaptezeci de cărţi. Deci el n-avusese absolut nicio problemă când trebuia să găsească expresia sau cuvântul cel mai nimerit, iar pe la sfârşitul vieţii chiar căpătase un oarecare simţ analitic. Bafta lui.

Drew a citit vreo două capitole, apoi s-a dus să se culce, sperând că-i va

trece cât de cât răceala până dimineaţă şi că nu se va trezi cu o mahmureală cât casa din cauza siropului de tuse. A dormit prost şi a avut vise ciudate. A doua zi şi-a mai amintit unul singur, în care se afla pe un coridor care părea nesfârşit şi care avea uşi pe ambele laturi. Era sigur că una dintre ele ducea afară, dar nu ştia care anume şi, înainte de a se hotărî pe care să o deschidă, s-a trezit. Dimineaţa era senină şi friguroasă. El avea vezica plină şi îl dureau toate articulaţiile. S-a împleticit până la baia din celălalt capăt al galeriei, înjurându-l neîncetat pe Roy DeWitt cu batista lui plină cu muci.

17

Încă avea febră, dar parcă nu la fel de mare. Iar prafurile împotriva durerilor de cap şi siropul de la Dr. King îi mai ameliorară celelalte simptome. A lucrat binişor, însă numai zece pagini în loc de optsprezece. Oricum era o realizare, ţinând cont de starea lui proastă. Sigur că a trebuit să se oprească din când în când, ca să-şi scotocească prin minte după cuvântul sau expresia care să sune cel mai bine, dar a pus aceste pauze pe seama infecţiei care-şi făcea de cap în organismul lui. Iar toate cuvintele şi expresiile căutate îi veneau în minte după doar câteva secunde şi se aşezau frumuşel la locurile lor.

Povestea mergea din ce în ce mai bine. Şeriful Jim Averill îl băgase pe ucigaş în spatele gratiilor, dar la miezul nopţii sosiseră tâlharii înarmaţi într-un tren plătit anume de Andy Prescott, marele proprietar de vite, marele bogătaş, tăticuţul asasinului. Iar acum criminalii ăia asediau oraşul. Spre deosebire de *Cătunul*, cartea aceasta se axa mai mult pe acţiune şi mai puţin pe personaje. Iar faptul acesta îl cam îngrijorase pe Drew la început; fiind profesor şi cititor pasionat (evident că nu erau unul şi acelaşi lucru, dar cu siguranţă că erau veri primari), avea tendinţa de a se concentra mai degrabă asupra temei, a limbajului şi a simbolismului, nu asupra naraţiunii, însă acum toate elementele prindeau contur şi se înlănţuiau parcă de la sine. Iar cel mai bun lucru era strania legătură care se înfiripa între Averill şi puştiul lui Prescott, care dădea poveştii lui o rezonanţă la fel de neaşteptată ca apariţia acelui tren la miez de noapte.

În loc să-şi facă obişnuita plimbare de după-amiază, a aprins televizorul şi, după o căutare îndelungată în lista de programe afişată de DirecTV, a dat peste postul meteo. În oricare altă zi poate că l-ar fi amuzat să descopere că are acces la atât de multe posturi TV tocmai aici, în mijlocul pustietăţii. Dar

nu şi astăzi. În loc să-l revigoreze, orele de scris la laptop îl epuizaseră, aproape îl *storseseră de puteri.* De ce naiba dăduse mâna cu DeWitt? Din politeţe, fireşte; chestie perfect logică, dar de ce naiba nu se spălase după aia?

Ţi-ai mai pus întrebările astea, şi-a zis el.

Da, dar uite că au revenit şi îl macină. Şi îi aminteau de catastrofa cu care se soldase ultima lui încercare de a scrie un roman, când stătea treaz în pat, mult după ce adormise Lucy, demolând şi reconstruind în minte puţinele paragrafe pe care reuşise să le scrie în ziua respectivă, râcâindu-şi gândurile până la sânge.

Termină. Asta a fost atunci. Acum e altfel. Fii atent la afurisitul ăla de buletin meteo.

Numai că nu era un simplu buletin; postul meteo nu avea asemenea programe minimaliste. Difuzau o adevărată operă a apocalipsei. Niciodată Drew nu fusese capabil să înţeleagă pasiunea soţiei sale pentru postul acesta, care părea a fi populat doar de pocitanii tocilare care nu ştiau nimic altceva în afară de cum şi de unde bate vântul. De parcă ar fi vrut să-i dea dreptate, acum se apucaseră să le boteze şi pe cele mai modeste. Iar vântul care aducea prăpădul cu privire la care îl atenţionase tânăra de la prăvălie şi care o îngrijora atât de tare pe soţia lui fusese poreclit Pierre. Drew nu-şi putea imagina un nume mai cretin pentru o furtună. Se năpustea asupra lor dinspre provincia canadiană Saskatchewan pe direcţia nord-est (adică tipa cu butonul ăla în buză mânca rahat, pentru că *nu* venea direct de la Polul Nord) şi în ziua următoare urma să ajungă în zona străbătută de Route-90. Fie după-amiază, fie mai spre seară. Aducea vânturi de peste şaizeci de kilometri la oră, cu rafale care puteau să atingă şi o sută cinci kilometri la oră.

— Aţi putea crede că nu va fi prea rău, a zis tocilarul de pe ecran, un tânăr cu barbă de trei zile, modernă, dar care lui Drew i se părea foarte inestetică.

Domnul Barbă-Nerasă era un adevărat poet al Apocalipsei Pierre – sigur, nu vorbea el în pentametri iambici, dar nici mult nu mai avea.

— Ce trebuie neapărat să ştiţi este că temperaturile vor scădea *brusc şi foarte mult* odată cu apariţia acestui front atmosferic. Ce vreau eu să spun este că vor scădea *drastic.* Este posibil ca ploaia să se transforme în *lapoviţă,* aşa că voi, cei care mergeţi cu maşina prin nordul regiunii New England, trebuie să vă aşteptaţi la producerea *poleiului* pe şosele.

Poate ar fi bine *să mă întorc acasă,* şi-a spus Drew.

Însă acum nu doar cartea îl reţinea aici. Îl obosea şi mai tare simplul gând că ar fi putut să plece la drumul acela lung în starea de slăbiciune în care era

el acum. Şi, hai să zicem, că reuşea să străbată cu bine Drumul Rahatului şi ar fi ajuns într-un loc cât de cât mai civilizat, atunci ce? Trebuia să o ia apoi pe Autostrada 95, întremându-se din când în când cu câte o duşcă din siropul ăla de tuse pe bază de alcool?

— Însă cel mai important lucru, zicea acum tocilarul neras, este că puiuţul ăsta o să se ciocnească cu un *anticiclon* care vine dinspre *est* – fenomen extrem de *rar*. Iar asta înseamnă că pe dragii noştri prieteni din nordul *Bostonului* îi aşteaptă un adevărat *coşmar*.

Ia de-aici, l-a îndemnat Drew în gând şi s-a apucat de şliţ.

Mai târziu, după ce a încercat să doarmă puţin, dar n-a reuşit – nu a făcut decât să se foiască de pe o parte pe cealaltă –, l-a sunat Lucy.

— Ascultă ce-ţi zic eu acum, domnule!

Drew nu putea să sufere când o auzea zicându-i aşa, îi raşcheta timpanul aşa cum ţi-l raşchetează zgomotul făcut de unghiile unui elev neastâmpărat care zgârie tabla din clasă.

— Prognoza meteo e şi mai rea. Trebuie neapărat să te întorci acasă.

— Dar, Lucy, nu-i decât o furtună, tata îi zicea „o pârţâială de vânt”. Nu-i un război nuclear.

— Trebuie să te întorci cât timp se mai poate.

Se săturase de toată povestea asta cu furtuna şi se săturase şi de cicăleala lui Lucy.

— Ba nu. Trebuie să rămân aici.

— Eşti nebun, i-a spus ea.

Şi, pentru prima oară în întreaga lor viaţă împreună, i-a închis telefonul.

18

În dimineaţa următoare, de cum s-a trezit, Drew a deschis televizorul la postul meteo. Şi şi-a spus: „Ca un câine care se întoarce unde a vărsat, aşa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui.”{143}.

Spera să afle că Furtuna Pierre şi-a schimbat traseul. Dar nu, nu şi-l schimbase. Şi nici frigul adus de ea nu se mai domolise. Nu părea să fie mai rău, dar nici mai bine. A sunat-o pe Lucy, dar i-a răspuns mesageria vocală. Poate se dusese la cumpărături, poate doar nu voia să vorbească cu el. Pe Drew nu-l deranja. Sigur, era supărată pe el, dar îi va trece; nimeni nu arunca la gunoi cincisprezece ani de căsnicie din cauza unei amărâte de furtuni, corect? Mai ales când furtuna aia purta numele Pierre.

Drew şi-a prăjit două ouă şi a apucat să mănânce doar unul, înainte ca stomacul să-l avertizeze că mai multă mâncare ar duce la o evacuare năvalnică a tot ceea ce ingerase până atunci. Şi-a golit farfuria în coşul de gunoi, s-a aşezat în faţa laptopului şi a deschis documentul la care scria acum (RÂUL AMĂRĂCIUNII #3). A mers în jos, până în locul unde rămăsese, s-a uitat la spaţiul alb de sub cursor şi a început să-l umple. A scris bine aproximativ o oră, dar după aceea au început problemele. Mai întâi a fost vorba despre balansoarele pe care ar fi trebuit să stea şeriful Averill şi cele trei ajutoare ale lui în faţa închisorii din oraşul Râul Amărăciunii.

Trebuiau să stea în faţă, neapărat în faţă, ca să fie văzuţi de localnici şi de mercenarii lui Dick Prescott, pentru că tocmai pe asta se baza planul inteligent pus la cale de Averill, prin care îl putea scoate din oraş pe băiatul lui Prescott chiar sub nasul bătăuşilor care voiau să-l împiedice. Oamenii legii trebuiau să stea la vedere, mai cu seamă acel ajutor de şerif, pe care-l chema Cal Hunt şi care era cam de aceeaşi înălţime şi constituţie ca puştiul lui Prescott.

Hunt purta un poncho mexican foarte colorat şi o ditamai pălăria de cowboy, cu ornamente argintii. Borul imens al pălăriei îi ascundea chipul. Chestie foarte importantă. Ponchoul şi pălăria nu-i aparţineau ajutorului de şerif Hunt; şi spunea că se simte ridicol cu pălăria aia pe cap. Pe şeriful Averill nu-l interesa deloc cum se simte ajutorul lui. Voia ca oamenii lui Prescott să se uite la haine, nu la persoana care le purta.

Excelent! Foarte bună poveste! Şi apoi au început necazurile.

— În regulă, le spuse şeriful Averill ajutoarelor sale. E momentul să ieşim la aer. Să ne vadă cine vrea să se uite la noi. Adu ulcica aia, Hank. Vreau să mă asigur că băieţii ăia de pe acoperişuri îl văd bine pe şeriful tâmpit care bea cot la cot cu ajutoarele lui şi mai tâmpite.

— Trebuie neapărat să-mi pun pălăria asta? întrebă Cal Hunt pe un ton aproape smiorcăit. O să ajung de râsul oraşului!

— Lasă naibii ruşinea şi mai bine ai grijă să scapi nevătămat în noaptea asta, îi zise Averill. Hai! Puneţi mâna şi scoateţi balansoarele astea şi…

Şi aici s-a oprit Drew din scris, consternat de imaginea celor trei balansoare din micuţul birou al şerifului din Râul Amărăciunii. Ba nu, *patru* balansoare, pentru că trebuia să adauge unul şi pentru Averill. Ideea asta era mult mai absurdă decât cea cu pălăria uriaşă de cowboy pe care o purta Cal

Hunt ca să-i ascundă trăsăturile şi nu doar din cauză că patru balansoare ar fi ocupat tot spaţiul din cămăruţa aia nenorocită. Însăşi *găselniţa* cu balansoarele era în antiteză cu felul în care ar fi trebuit să fie percepuţi oamenii legii, chiar dacă era vorba doar despre cei dintr-un orăşel mic din vest, aşa cum era Râul Amărăciunii. Cititorii ar fi râs de el. Drew a şters cuvântul „balansoarele” şi s-a uitat la ce mai rămăsese:

Puneţi mâna şi scoateţi

Ce să scoată? Scaunele? într-un birou atât de mic ar fi avut *loc* patru scaune? Puţin probabil.

— Că doar nu-i niciun fel de sală de aşteptare acolo, a bombănit Drew, ştergându-şi fruntea. Nici măcar…

A fost luat prin surprindere de un strănut puternic şi n-a mai apucat să-şi acopere gura. Aşa că a umplut cu stropi de salivă ecranul laptopului, distorsionând cuvintele din document.

— Futu-i! Futu-i mama mă-sii de treabă!

A întins mâna după batistele de hârtie, dorind să şteargă ecranul cât mai repede. Însă cutia de Kleenex era goală. Aşa că a luat un prosop de bucătărie, a şters frumos ecranul, după care şi-a spus că prosopul ăla umed acum semăna foarte mult cu bandana lui Roy DeWitt. Cu bandana aia plină de muci.

Puneţi mâna şi scoateţi

Oare îi crescuse febra? Nu voia să creadă una ca asta; voia să creadă că fierbinţeala tot mai mare pe care o simţea (plus că-i zvâcneau tâmplele din ce în ce mai dureros) nu era provocată decât de strădania de a rezolva cumva problema aia cretină cu balansoarele, ca să poată trece mai departe. Însă chiar i se părea că…

De această dată a reuşit să-şi întoarcă faţa înainte de izbucnirea strănutului. Şi nu a fost unul singur, ci vreo şase. Parcă i se dilatau sinusurile tot mai mult la fiecare strănut. Ca nişte cauciucuri mult prea umflate. Îl durea gâtul. Îl durea şi urechea.

Puneţi mâna şi scoateţi

Şi atunci i-a venit ideea. O băncuţă! Precis că în biroul şerifului trebuia să fie o băncuţă pe care să stea oamenii în timp ce aşteptau să-şi rezolve problemele mărunte. A zâmbit larg şi şi-a făcut sieşi un semn de aprobare. Bolnav sau nu, uite că lucrurile se înlănţuiau în continuare. Şi nu era asta o adevărată minune? Puterea creatoare părea deseori a-şi vedea de treburile ei, fără să-i pese de suferinţele trupului. Flannery O'Connor a avut lupus. Stanley Elkin a avut scleroză multiplă. Feodor Dostoievski a avut epilepsie, iar Octavia Butler a suferit de dislexie. Ce reprezenta o amărâtă de răceală – fie ea o gripă – în comparaţie cu asemenea boli serioase? Putea să-i facă faţă şi să-şi continue treaba. A dovedit-o ideea cu băncuţa. Ideea cu băncuţa era genială.

Puneţi mâna şi scoateţi băncuţa şi hai să bem ceva.

— Dar n-o să bem de-adevăratelea, domnu' şerif, nu-i aşa? îl întrebă Jep Leonard.

Planul îi fusese explicat în cele mai mici detalii, numai că Jep nu era tocmai cel mai luminos bec din

Cel mai luminos bec din candelabru? Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Ar fi un anacronism. Sau nu? Chestia cu becul sigur era, că nu existau pe la 1880. Dar *existau* candelabre, sigur că existau. Chiar în cârciuma aia era unul! Dacă ar fi avut aici conexiune la internet, s-ar fi documentat el cumva. Numai că nu avea. Nu avea decât vreo două sute de posturi TV, cele mai multe de tot rahatul.

Mai bine să folosească o altă metaforă. Dacă asta *chiar* era o metaforă. Drew nu era prea convins. Poate era un fel de comparaţie… că erau *mai multe feluri.* Ba nu, era o metaforă. Acum era sigur. Aproape sigur.

Nu conta, nu despre asta era vorba şi nu concepea acum un exerciţiu de stilistică literară pentru studenţii lui. Era vorba despre o carte. Cartea *lui.* Aşa că trebuia să se limiteze la scris. Să se concentreze şi să-şi atingă scopul.

Să scrie „nu îi bubuia capul de deştept ce era"? Sau „nu dădea pe dinafară de deşteptăciune"? Nu. Toate astea erau nişte prostii, dar…

Şi atunci i-a venit. Ca prin minune! A scris repede.

Planul îi fusese explicat în cele mai mici detalii, numai că Jep nu era tocmai cel mai isteţ copil din clasă.

Satisfăcut (mă rog, *relativ* satisfăcut), Drew s-a ridicat de pe scaun, a mai luat o duşcă de sirop de la Dr. King, după care a băut şi un pahar cu apă ca să scape de gustul ăla scârbos din gură: o combinaţie greţoasă de muci cu sirop de tuse.

Se întâmplă şi acum la fel ca înainte. Aşa am păţit şi cu Cătunul.

Putea să-şi repete la nesfârşit că nu era adevărat, că acum era o cu totul altă situaţie, că nu mai era pe val pentru simplul motiv că avea febră – una destul de măricică, după cum se simţea. Şi toate astea s-au întâmplat pentru că atinsese bandana cu muci.

Nu bandana ai atins-o, ci mâna. Ai atins mâna care a atins bandana.

— Am atins mâna care a atins bandana, da, aşa a fost.

A dat drumul la apa rece şi s-a stropit pe faţă. Parcă se simţea un pic mai bine. A dizolvat într-un pahar cu apă un pliculeţ cu prafuri împotriva durerilor de cap, l-a dat pe gât, după care s-a dus la uşă şi a deschis-o larg. Bănuia că Mămica Elan era afară. De fapt, era atât de sigur de asta că, preţ de o clipă (mulţumesc frumos, febră), chiar i s-a părut că o *vede* lângă magazia de unelte. Însă nu erau decât umbrele mişcate de adierea vântului.

A inspirat adânc de câteva ori. *Intră aerul curat, iese aerul stricat, nebun la cap am fost că l-am atins.*

Drew s-a întors în cabană şi s-a aşezat în faţa laptopului. I se părea o idee proastă să continue cu scrisul, dar să nu continue era parcă o idee şi mai proastă. Aşa că a reînceput să scrie, încercând să-şi regăsească avântul care-l însufleţise până atunci şi-l adusese până aici. Şi parcă i-a ieşit cât de cât, dar, până pe la prânz (nu că i-ar fi fost foame sau i-ar fi fost poftă de ceva), s-a ales praful de tot impulsul ăla creator. Poate din cauză stării de sănătate, însă semăna prea mult cu ce păţise înainte.

Nu-mi mai găsesc cuvintele.

Exact asta le spusese lui Lucy şi lui Al Stamper, dar nu era adevărat. Însă voia ca ei să creadă că nu-i vorba decât de o simplă pană de inspiraţie, de ceva ce el va putea să depăşească la un moment dat şi va merge apoi mai departe. Ori va dispărea de la sine. De fapt, era chiar invers. De fapt, avea mult prea multe cuvinte. Dumbravă sau crâng? Lumina soarelui îl orbea sau îi intra în ochi? Sau poate doar îl dezorienta? Unul dintre personajele lui avea ochii înfundaţi în orbite sau duşi în fundul capului? Cum suna mai bine?

S-a oprit la ora unu. Scrisese doar două pagini şi îi venea tot mai greu să alunge senzaţia că redevine individul acela nevrotic şi irascibil care fusese cât pe ce să dea foc casei lor în urmă cu trei ani. Sigur, îşi putea spune că nu

trebuie să se împiedice în lucruri mărunte cum era alegerea dintre balansoare şi băncuţă, îşi putea spune că mult mai bine era să se lase purtat de poveste; însă, când se uita la ecran, fiecare cuvânt scris acolo i se părea nepotrivit. Fiecare cuvânt părea să ascundă unul mai bun, dar unul pe care el nu era în stare să-l vadă.

Oare era într-o fază incipientă de Alzheimer? Oare asta să fie?

— Nu fi tâmpit! şi-a spus el.

Şi a fost şocat auzind cât de nazală îi este vocea. Şi cât de răguşită. Curând şi-o va pierde de tot. Nu că ar fi avut cu cine să vorbească aici.

Mişcă-ţi curu' înapoi acasă! Ai nevastă şi doi copii minunaţi cu care să vorbeşti.

Numai că ar fi pierdut cartea dacă se întorcea. Ştia asta la fel de bine cum îşi ştia propriul nume. După patru sau cinci zile de la întoarcerea în Falmouth, când se va simţi mai bine, va deschide documentul *Râul Amărăciunii*, iar paginile de acolo i se vor părea scrise de altcineva, o poveste ciudată şi necunoscută, pe care nu va avea nici cea mai mică idee cum să o termine.

Dacă ar pleca acum ar însemna să renunţe la un dar extrem de valoros, pe care s-ar putea să nu-l mai primească niciodată.

„Zicea că-i bărbat şi nu-l doboară pe el o amărâtă de răceală, da' a dat-o în pneumonie", spusese fiica lui Roy DeWitt. Subînţelesul fiind cât se poate de clar: *nătărău ca toţi bărbaţii.* Oare va face şi el la fel?

Doamna sau tigrul{144}? Cartea sau viaţa? Să fie această alegere într-atât de dură şi melodramatică? Sigur că nu, dar la fel de sigur era că el se simte prins la strâmtoare şi habar nu are încotro s-o apuce.

Să dorm. Trebuie să dorm puţin. Când mă voi trezi voi fi în stare să mă hotărăsc.

Aşa că a mai luat o duşcă din Elixirul Magic de la Dr. King – sau cum naiba se chema licoarea aia – şi s-a urcat în dormitorul pe care îl împărţise cu Lucy în vremurile când veneau împreună aici. A adormit, iar la trezire a văzut că sosiseră vânturile şi ploile, iar natura făcuse deja alegerea în locul lui. Acum trebuia să dea un telefon. Cât încă se putea.

19

— Bună, iubito! Eu sunt. Îmi pare rău că te-am supărat. Zău!

Ea s-a făcut că nu-i aude scuzele.

— Mie nu-mi sună ca o alergie, domnule. Mie mi se pare că eşti bolnav.

— E doar o răceală, a spus el, dregându-şi glasul (încercând să şi-l dreagă). Una cam urâtă, din câte-mi dau seama.

Chestia cu dresul glasului a declanşat tusea. A acoperit cu palma microfonul receptorului vechi, dar probabil că ea tot l-a auzit. Vântul sufla în rafale, ploaia bătea în ferestre, iar becurile începuseră să pâlpâie.

— Şi ce-ai de gând acum? Să rămâi acolo?

— Mi se pare că n-am încotro, a zis el.

Şi a adăugat repede:

— Acum nu mai e vorba despre carte. M-aş întoarce dacă aş crede că-i sigur să circul pe vremea asta, dar a început deja furtuna. Becurile pâlpâie. Sigur o să rămân fără curent şi fără telefon înainte să se facă seară. Acum am să mă opresc, ca să te las să-mi spui că m-ai avertizat.

— Te-am avertizat, a zis ea. Şi acum, că am rezolvat-o, spune-mi cât de rău de simţi.

— Nu prea rău.

Adică i-a spus o minciună mult mai mare decât cea cu antena care nu funcţiona. Se simţea destul de rău, dar nu ştia cum ar fi reacţionat Lucy dacă i-ar fi mărturisit asta. Ar fi sunat la poliţia din Presque Isle şi ar fi cerut o patrulă care să vină şi să-l salveze? Oricât de rău s-ar fi simţit, tot ar fi fost o reacţie exagerată. Şi penibilă. Da, şi penibilă.

— Nu-mi place, Drew. Deloc nu-mi place să te ştiu acolo, rupt de restul lumii. Eşti sigur că nu poţi să vii acasă?

— Cred că aş fi putut s-o fac mai devreme, dar am luat un medicament împotriva răcelii, după aia am vrut să trag un pui de somn şi am dormit prea mult. Acum nu mai am curaj să plec la drum. Încă sunt noroaie şi podeţe înecate de la topirea zăpezilor de astă-iarnă. Iar o ploaie ca asta de acum o să inunde porţiuni mari de drum. Evident, camioneta ar putea să *răzbească* pe acolo, dar, dacă n-o să poată, e posibil să rămân împotmolit cam la zece kilometri de cabană şi cincisprezece kilometri de Route-90.

Ea nu a spus nimic câteva secunde, iar în acest timp Drew şi-a imaginat că îi aude gândurile: *Ai vrut tu să te dai mare bărbat, nu? Nătărăule!* Pentru că sunt situaţii când *Eu te-am avertizat* nu-i suficient.

Alte rafale puternice de vânt, iar lumina becurilor a pâlpâit din nou. (Nu sună mai bine „a tremurat”?) În receptor s-a auzit un zumzet ascuţit, ca de greier. Dar a trecut repede.

— Drew? Mă mai auzi?

— Te aud.

— Telefonul tău a scos un zgomot aiurea.

— L-am auzit.

— Ai mâncare?

— O grămadă.

Nu că i-ar fi fost poftă de ceva.

Lucy a oftat.

— Atunci, stai acolo la adăpost. Sună-mă diseară dacă o să-ţi mai meargă telefonul.

— Am să te sun. Şi vin acasă imediat ce se opreşte furtuna.

— Ba să rămâi acolo dacă sunt copaci căzuţi. Rămâi acolo până vine cineva să elibereze drumurile.

— O să le eliberez eu, a spus Drew. Teoretic, ar trebui să mai găsesc în magazie drujba tatei, dacă nu cumva o fi luat-o vreunul dintre chiriaşi. Clar că nu mai are benzină în rezervor, că i s-o fi evaporat în toţi anii ăştia, dar am să-i pun puţină de la camionetă.

— Cu condiţia să nu îţi fie şi mai rău.

— N-o să-mi…

— Eu o să le spun copiilor că eşti bine, sănătos şi că totul e în regulă.

Acum vorbea mai mult cu ea însăşi decât cu el.

— N-ar avea niciun rost să se îngrijoreze şi ei.

— Foarte bi…

— Ei, al dracu’ de bine, Drew!

Îi displăcea când se apuca el s-o întrerupă, dar nu-şi făcea niciun fel de scrupule atunci când venea vorba să-l întrerupă ea pe el.

— Ţi-am spus ca să ştii. Când te expui la aşa ceva, ne faci rău tuturor.

— Iartă-mă.

— Măcar merge bine lucrul la carte? Ar trebui să meargă. Ar trebui să merite toate necazurile astea.

— Merge foarte bine.

Evident că nu mai era atât de convins, dar ce altceva să-i fi răspuns? *Au reînceput problemele alea, Lucy, iar acum sunt şi bolnav?* Ar fi liniştit-o răspunsul ăsta?

— Bine, a oftat ea. Eşti un cretin, dar eu tot te iubesc.

— Şi eu te iu…

Vântul a început să urle, s-au stins brusc toate becurile şi cabana a rămas luminată doar de pâcla urâtă de dincolo de ferestre.

— Lucy, cred că a căzut curentul.

Încerca să pară calm şi îi ieşea. Iar ăsta era un lucru bun.

— Caută în magazie, i-a zis ea. Trebuie să fie pe acolo o lanternă sau un felinar…

Alt zumzet strident, apoi s-a aşternut tăcerea. A pus receptorul vechi şi greu înapoi în furcă. Era pe cont propriu.

20

A luat repede din cuierul de lângă uşă o canadiană veche, cu miros de mucegai, şi şi-a croit cu greu drumul până la magazia cu unelte, prin lumina difuză a înserării. O dată chiar a fost nevoit să-şi ridice speriat mâinile ca să se ferească de o creangă ce zbura spre el. Poate că boala era de vină, însă acum i se părea că vântul bate deja cu peste şaizeci de kilometri la oră. A bâjbâit după cheia potrivită, în timp ce apa rece i se prelingea pe ceafă chiar dacă îşi ridicase gulerul de la canadiană. A trebuit să încerce trei chei până a dat de cea de la lacăt. Şi din nou a fost obligat să o zgâlţâie încoace şi încolo ca să o convingă să se răsucească, iar, când a reuşit în cele din urmă să descuie lacătul, era ud leoarcă şi tusea.

Chiar şi cu uşa larg deschisă, magazia era întunecată şi plină de umbre. Însă era lumină suficientă ca să observe drujba tatălui său pe o masă din spate. Mai erau acolo şi două fierăstraie, dintre care unul avea mânere la ambele capete. Bine că erau şi sculele astea, pentru că i se părea că nu va rezolva nimic cu drujba cea veche. Vopseaua galbenă era acoperită aproape în întregime cu un strat vechi de grăsime, lanţul cu zimţi era tot ruginit şi oricum, la cât de rău se simţea acum, Drew nu se vedea în stare să smucească aşa cum trebuie de cordonul care o punea în funcţiune.

Însă Lucy a avut dreptate în privinţa felinarului. De fapt, erau chiar două pe un raft din stânga uşii, alături de un bidon cu vreo trei litri de combustibil. Însă unul dintre ele era stricat: avea geamul spart şi îi lipsea mânerul. Dar celălalt părea a fi în regulă. Avea deja ataşat manşonul cu incandescenţă, ceea ce l-a bucurat nespus, pentru că se îndoia amarnic că ar fi putut să-l conecteze singur cu mâinile astea care-i tremurau atât de tare. *Normal ar fi fost să mă gândesc mai devreme la asta,* s-a mustrat în sinea lui. *Bineînţeles, mai normal ar fi fost să plec acasă. Cât încă puteam.*

Când a luat bidonul cu benzină şi l-a ridicat în lumina slabă a după-amiezii târzii, a observat pe el o bucată de bandă adezivă pe care era scrisul înclinat spre stânga al tatălui său: BENZINĂ CU PLUMB! A scuturat bidonul. Era pe

jumătate plin. Nu mare chestie, dar poate îi va ajunge vreo trei zile, dacă atât va mai continua furtuna şi dacă el îl va folosi cu chibzuinţă.

A luat bidonul şi felinarul bun, le-a dus în casă, a vrut să le pună pe masa din sufragerie, dar s-a răzgândit imediat. Îi tremurau mâinile şi era foarte probabil să verse o parte din benzină. Aşa că a băgat felinarul în chiuvetă, după care şi-a scos repede canadiana îmbibată de apă. Înainte să-şi aducă aminte cum să realimenteze felinarul, l-a apucat din nou tusea. S-a prăbuşit pe un scaun şi a tot tuşit şi a tot horcăit până aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. Vântul urla a jale şi ceva a bubuit pe acoperiş. Probabil o creangă mult mai mare decât aceea de care se ferise el mai devreme.

Când i-a trecut tusea, a deşurubat capacul de la rezervorul felinarului şi a început să caute o pâlnie. Nu a găsit niciuna, aşa că a rupt o bucată de folie de aluminiu şi a improvizat una. L-a apucat din nou tusea de la vaporii benzinei, dar a reuşit să şi-o stăpânească până când a umplut micul rezervor. După aceea, şi-a dat drumul şi accesul de acum a fost atât de puternic, încât a trebuit să se aplece peste blatul de la bucătărie, cu fruntea fierbinte sprijinită de braţ. Şi a tot tuşit şi a tot horcăit şi s-a tot sufocat şi a tot gâfâit fără aer multă vreme.

Până la urmă a trecut şi criza asta, numai că acum febra îi era mai mare ca oricând. *Probabil n-a fost de bine că m-am udat în halul ăla,* şi-a zis el. Imediat ce va aprinde felinarul – *presupunând* că va reuşi să-l aprindă – va mai lua nişte aspirine. La care va adăuga pulberea împotriva durerii de cap şi o duşcă din siropul de la Dr. King.

A apăsat un pic butonul dintr-o parte ca să mărească presiunea, a scos căpăcelul, după care a aprins un chibrit de bucătărie şi l-a băgat prin orificiul de aprindere. La început nu s-a întâmplat nimic, dar apoi s-a manşonul a devenit incandescent şi a făcut o lumină atât de puternică, încât a fost nevoit să strângă din ochi. Cu felinarul în mână, s-a dus să caute şi o lanternă în unica debara existentă în cabană. A dat acolo peste un maldăr de haine, veste portocalii pentru sezonul de vânătoare şi peste o pereche antică şi de demult de patine (parcă îşi amintea ca prin vis că patina pe pârâul îngheţat împreună cu fratele lui în puţinele dăţi când veniseră aici pe perioada iernii). A mai găsit în debara şi câteva căciuli şi perechi de mănuşi şi un aspirator Electrolux cam bătrâior, care părea acum în formă la fel de bună ca drujba ruginită din magazie. Dar n-a găsit nicio lanternă.

Acum vântul a început să jelească pe la streşini, intensificându-i durerea de cap. Ploaia biciuia ferestrele. Ultimele rămăşiţe ale zilei se stingeau

treptat, iar el şi-a spus că va urma o noapte foarte lungă. Fusese ocupat cu expediţia până la magazie şi tot efortul de a aprinde felinarul, dar acum, când le rezolvase pe toate, avea tot timpul din lume să se lase în voia fricii. Era blocat aici din cauza unei cărţi care începea (acum putea să-şi mărturisească adevărul) să o ia pe urma celorlalte. Era blocat în mijlocul pustietăţii, nu se simţea bine şi era foarte posibil ca starea lui de sănătate să se înrăutăţească şi mai mult.

— S-ar putea să mor aici, a tras el concluzia cu vocea lui nouă şi foarte răguşită. Sunt aproape sigur.

Dar mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să pună lemne în sobă şi să facă focul, pentru că noaptea avea să fie nu doar foarte lungă, ci şi foarte friguroasă. *Temperaturile vor scădea brusc şi* foarte mult *odată cu apariţia acestui front atmosferic.* Nu aşa îi anunţase pe telespectatori tocilarul ăla nebărbierit de la canalul meteo? Iar tipa cu cercel în buză îi spusese acelaşi lucru. Plus metafora aia cu „crăpatul pietrelor” de la ger *(dacă* era o metaforă), care făcea legătura între temperatură şi un corp fizic.

Gândul acesta l-a făcut să-şi aducă aminte de Jep, ajutorul de şerif, care nu era tocmai cel mai isteţ copil din clasă. Pe bune? Expresia asta chiar i s-a părut potrivită? Era o metaforă de tot rahatul *(dacă* era o metaforă). Nu că era pur şi simplu stângace, dar nu exprima nimic. În vreme ce băga lemnele în sobă, mintea lui surescitată de febră a deschis o uşă secretă şi el s-a pomenit că dă peste alte variante: *Prost ca noaptea.*

Un pic mai bine.

Înalt ca bradul, prost ca gardul.

Şi mai bine, pentru că în regiunea unde se petrecea acţiunea erau şi brazi, şi garduri.

Prost de dădea în gropi. Sau *prost de călca în strâchi.…*

— Încetează! a exclamat el, aproape implorând.

Deci asta era problema. Uşa aia secretă era problema, pentru că…

— Nu am niciun fel de control asupra ei, a croncănit el şi i-a mai venit o idee: *Prost ca o broască cu leziuni pe creier.*

Drew s-a plesnit în cap cu podul palmei. A simţit un junghi de durere. S-a mai plesnit o dată. Şi încă o dată. Când s-a săturat de asta, a mototolit nişte foi dintr-o revistă, le-a îndesat sub lemne, a aprins un băţ de chibrit de marginea sobei şi a privit cum cresc flăcările.

Cu chibritul aprins în mână, s-a uitat spre teancul de pagini cu *Râul Amărăciunii* de lângă imprimantă şi s-a gândit la ce se va întâmpla dacă le dă

foc. N-a reuşit să-şi distrugă locuinţa atunci când arsese *Cătunul de pe deal*, pentru că apăruseră pompierii când flăcările îi pârjoliseră doar pereţii biroului şi nu apucaseră să facă un prăpăd mai mare. Însă aici, pe Drumul Rahatului, nu existau unităţi de pompieri, iar focul odată dezlănţuit nu va putea să fie stins de ploaia puternică, deoarece cabana din lemn era veche şi uscată. Era veche de pe vremea lui tata Noe şi uscată ca o coajă de nucă…

Flacăra chibritului i-a ajuns la degete. Drew a stins-o, a aruncat în focul din sobă beţişorul carbonizat şi a închis uşiţa.

— Cartea nu-i proastă şi eu n-am să mor aici, a spus el tare. Nici vorbă de aşa ceva.

A stins felinarul ca să facă economie de combustibil, după care s-a aşezat pe fotoliul unde îşi petrecea serile, citind romane vechi de John D. MacDonald şi Elmore Leonard. Însă acum, că stinsese felinarul, nu mai avea destulă lumină ca să poată citi. Se făcuse aproape noapte, iar singura licărire din cabană era ochiul roşu şi neastâmpărat al focului, care se uita la el prin gemuleţul grătarului. Drew şi-a tras fotoliul mai aproape de sobă şi şi-a încolăcit braţele în jurul trupului ca să-şi mai ostoiască frisoanele. Ar trebui să-şi dea jos cămaşa şi pantalonii uzi şi s-o facă neîntârziat dacă vrea să nu-i fie şi mai rău. La asta se gândea când l-a luat somnul.

21

L-a trezit un pocnet ascuţit venit de afară. I-a urmat încă unul şi mai puternic, iar apoi o bufnitură a zgâlţâit podeaua. Căzuse un copac, probabil unul mare după zgomotul făcut.

Din focul din sobă nu mai rămăsese decât un strat de tăciuni roşii, care îşi pierdeau treptat strălucirea. Pe lângă vuietul vântului, acum se auzea şi un răpăit sec în ferestre. În camera mare de la parterul cabanei era o căldură de-a dreptul incredibilă – cel puţin pentru moment –, dar probabil că temperatura de afară scăzuse *(drastic)* exact aşa cum se prognozase, pentru că ploaia se transformase în lapoviţă.

Drew a vrut să se uite la ceas, dar nu-l mai avea la mână. Probabil că şi-l lăsase pe noptiera de lângă pat, deşi nu mai ţinea minte. Sigur că putea să-şi deschidă laptopul şi să afle de acolo cât este ora, dar ce rost avea? Era noapte acum în pădurile din nord. De ce alte informaţii să mai aibă nevoie?

Ei, uite că avea. Avea nevoie să afle dacă acel copac se prăbuşise peste camionetă şi o făcuse una cu pământul. Evident că *nevoie* nu era cuvântul

potrivit; foloseşti cuvântul *nevoie* atunci când îţi trebuie ceva, subînţelesul fiind că, dacă ai primi ce îţi trebuie, ai putea să schimbi în bine întreaga situaţie; dar *această* situaţie nu se putea schimba nicicum; şi o fi *situaţie* cel mai bun cuvânt, ori avea un sens prea general? Mai degrabă era o *strâmtoare,* nu o situaţie; *strâmtoare* în acest context neînsemnând vreo fâşie îngustă de apă dintre…

— Termină! şi-a zis el. Vrei să înnebuneşti de-a binelea?

Însă era sigur că o parte din el exact asta voia. Undeva, în capul lui, erau nişte panouri de control care fumegau şi nişte întrerupătoare automate care se topeau şi un om de ştiinţă dement care îi arăta pumnul, cuprinşi de frenezie. Şi-ar putea repeta la nesfârşit că febra era de vină, numai că fusese într-o formă foarte bună atunci când începuseră problemele cu *Cătunul.* Tot aşa şi în celelalte două cazuri. Da, fusese într-o formă bună – din punct de vedere fizic, cel puţin.

S-a ridicat, strâmbându-se de durere – acum îl înjunghiau toate încheieturile – şi s-a dus la uşă, încercând să nu şchiopăteze. Vântul i-a smuls uşa din mână şi a trântit-o de perete. A apucat-o din nou şi a ţinut-o strâns. Hainele îi fluturau în jurul trupului şi părul îi fâlfâia nebuneşte. Noaptea era neagră – neagră ca cizmele diavolului, neagră ca o pisică neagră într-o mină de cărbuni, neagră ca o găoază de viezure –, totuşi a reuşit să desluşească forma camionetei şi (posibil) crengile copacului fluturând deasupra ei în partea cealaltă. Nu avea cum să fie sigur, dar i se părea că arborele cel mare îi cruţase maşina şi căzuse pe magazie, evident distrugându-i acoperişul.

A închis uşa împingând-o cu umărul şi a tras zăvorul. Nu se aştepta la vreun oaspete nepoftit într-o asemenea noapte urâtă, dar nu voia s-o deschidă vântul după ce el se va duce la culcare. Şi acum chiar *se ducea* la culcare. Orientându-se după licărul slab al tăciunilor din sobă, a reuşit să ajungă la blatul din bucătărie şi a aprins felinarul. În lumina lui puternică, toată cabana părea ca de pe altă lume, ca surprinsă de fulgerul unui bliţ care nu se stingea, ci strălucea la nesfârşit. Cu felinarul ridicat în faţă, a traversat încăperea până la scară. Acela a fost momentul când a auzit un scrijelit în uşă.

O creangă, şi-a zis el. *A suflat-o vântul până acolo şi s-a agăţat de ceva; poate de preşul de la intrare. Nu-i nimic. Culcă-te.*

Din nou scrijelitul, însă atât de slab, că nu l-ar fi auzit dacă nu s-ar fi hotărât vântul să-şi ia câteva secunde de răgaz. Dar nu părea făcut de o creangă; suna de parcă ar fi fost făcut de o fiinţă. De un orfan al furtunii{145}, prea slăbit sau prea rănit ca să mai fie în stare să bată în uşă şi doar o zgâria

uşor cu ultimele-i puteri. Însă… nu fusese nimeni afară… sau da? Putea el să fie sigur, absolut sigur? Era atât de întuneric. Noaptea era neagră ca cizmele diavolului.

Drew s-a întors la uşă, a tras zăvorul şi a deschis-o. A ridicat felinarul. Nimeni. Dar, tocmai când voia să închidă uşa la loc, s-a uitat în jos şi a văzut un şobolan. Unul norvegian{146} probabil, destul de mare, dar nu uriaş. Zăcea pe preşul zdrenţuit de la intrare, cu una dintre lăbuţe – rozalie, semănând ciudat de mult cu a unui bebeluş – întinsă şi încercând să zgârie aerul. Blana lui maro-închis era murdară de resturi de frunze, rămurele şi stropi de sânge. Ochişorii negri şi bulbucaţi se uitau fix la el. Se vedea că respiră greu. Lăbuţa rozalie zgâria aerul la fel cum zgâriase la uşă mai devreme. Şi scotea un sunet aproape imperceptibil.

Lucy nu putea să sufere rozătoarele, o apucau mâncărimile de cap dacă vedea chiar şi un şoarece de câmp alergând prin faţa casei şi nu avea absolut niciun rost să-i spună că fiarei micuţe şi viclene{147} îi era mult mai frică de ea decât îi era ei. Nici lui Drew nu-i plăceau rozătoarele şi îşi dădea seama că transmit tot felul de boli – hantavirusul, febra muşcăturii de şobolan, iar acestea erau doar două dintre cele mai des întâlnite –, dar nu avusese niciodată faţă de ele aversiunea aproape instinctivă a lui Lucy. Ce simţea el acum era un fel de milă faţă de animăluţul ăsta. Probabil provocată de lăbuţa rozalie, care continua să zgârie în gol. Sau poate pricinuită de punctele albe din ochişorii negri în care se reflecta lumina felinarului. Zăcea acolo gâfâind şi holbându-se la el. Şi avea blana şi mustăţile pline de sânge. Păţise ceva rău şi probabil era pe moarte.

Drew s-a aplecat, cu o mână sprijinită pe genunchi şi cu cealaltă coborând felinarul ca să-l poată vedea mai bine.

— Erai în magazia de unelte, nu?

Aproape sigur. Dar se prăbuşise copacul peste ea, intrase prin acoperiş şi distrusese fericitul cămin al Jupânului Şobolan. Să fi fost lovit de o creangă sau de o bucată din acoperiş pe când dădea fuga la adăpost? Sau poate s-a rostogolit peste el o găleată cu vopsea întărită? Oare vechea şi defecta drujbă McCulloch a tatei se rostogolise de pe masă şi căzuse peste el? Nu conta. Ideea era că fusese strivit şi poate chiar i se fracturase şira spinării. Dar a mai avut suficient carburant în rezervorul minuscul ca să se târască până aici.

Din nou s-a înteţit vântul, suflând lapoviţa în faţa înfierbântată a lui Drew. Particulele de gheaţă au lovit geamul felinarului, au şuierat, s-au topit şi s-au prelins pe sticlă. Şobolanul respira greu. *Şobolanul de pe preş are urgentă*

nevoie de ajutor, şi-a spus Drew. Numai că nimic nu-i mai era de ajutor şobolanului de pe preş. Nu trebuia să fi câştigat vreun Nobel ca să-ţi dai seama de asta.

Numai că – lucru de la sine înţeles – el *putea* să-l ajute.

Drew a pornit către căminul nefolosit. S-a oprit o dată pe drum când l-a apucat tusea. Apoi a ajuns acolo şi s-a aplecat peste lădiţa cu scule. A vrut să ia vătraiul, dar îl îngrozea gândul de a spinteca şobolanul. Aşa că a luat lopăţica pentru cenuşă şi jar. O singură lovitură i-ar fi curmat suferinţa. După care, tot cu lopăţica l-ar fi luat de pe terasă şi l-ar fi aruncat. Dacă el (Drew) supravieţuia acestei nopţi, nu avea deloc chef să calce pe cadavrul unui rozător a doua zi dimineaţă.

Interesant! şi-a spus el. *M-a impresionat prima oară când l-am văzut. Acum, că m-am hotărât să-l omor, nu mai simt nimic.*

Şobolanul tot pe preş zăcea. Deja i se acoperise blana cu cristale de gheaţă. Iar lăbuţa aceea (atât de asemănătoare cu a unui bebeluş, atât de asemănătoare) zgâria în continuare aerul, deşi parcă mai încet decât înainte.

— Vreau să te ajut, a zis Drew.

Şi a ridicat lopăţica… s-a pregătit să lovească… apoi a lăsat-o în jos. De ce, mă rog? Din cauza lăbuţei rozalii şi bezmetice? Din cauza ochişorilor negri, mici ca nişte mărgele?

Un copac căzuse peste casa şobolanului, îl strivise şi totuşi el a reuşit cumva să se târască până la uşa cabanei. Numai Dumnezeu ştia cât se chinuise şi asta era răsplata pe care o primea? Încă o lovitură, dar de data aceasta una fatală? Şi Drew se simţea cam distrus în ultimele zile şi, ridicol sau nu (probabil că da), simţea o oarecare empatie faţă de sărmana vietate.

Vântul îi îngheţa până şi măduva în oase, lapoviţa îl pălmuia cu ură peste faţă şi îl apucaseră din nou frisoanele. Trebuia neapărat să închidă odată uşa aia şi nu voia să lase şobolanul să se stingă încet în întuneric. Chiar pe preşul lui de la intrare.

Drew a pus jos felinarul şi a ridicat animalul pe lopăţică. S-a dus până la sobă şi a înclinat lopata pentru ca şobolanul să alunece pe podea. Lăbuţa ca de bebeluş continua să se agite în aer. Drew s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi şi a tuşit până când i-a venit să vomite şi a văzut puncte negre în faţa ochilor. Când i-a trecut şi această criză, a luat felinarul şi s-a aşezat pe fotoliu.

— Haide, acum poţi să mori, i-a spus el. Măcar nu te mai plouă şi poate-i mai bine să mori la căldură.

A stins felinarul. Din nou singura lumină era cea a tăciunilor muribunzi şi ei. Felul în care sclipeau şi se stingeau îl ducea cu gândul la lăbuţa rozalie care se mişcase disperată, încercând să zgârie aerul… şi se tot mişcase… şi se mişcase. A văzut că la fel făcea şi acum.

Ar trebui să înteţesc focul înainte să mă duc la culcare, şi-a zis el. *Altminteri, de dimineaţă aici o să fie mai frig decât în mormântul lui Grant*[{148}].

Însă fără doar şi poate că o să-l apuce din nou tusea, care se potolise deocamdată, dacă se ridica şi începea să se mişte. Şi se simţea obosit.

Plus că ai pus şobolanul destul de aproape de sobă. Parcă l-ai băgat în casă ca să moară de moarte naturală, nu? Nu ca să-l frigi de viu. Ai să faci focul de dimineaţă.

Vântul zbârnâia de jur-împrejurul cabanei, ridicând uneori tonul şi zbierând prelung şi pătrunzător ca o vrăjitoare, apoi revenind la zbârnâitul de dinainte. Lui Drew i se părea că sunetele acestea se contopesc. A închis ochii. I-a deschis. Oare murise şobolanul? La început aşa a crezut, dar imediat lăbuţa rozalie a zvâcnit din nou. Deci nu încă.

Drew a închis ochii.

Şi a adormit.

22

S-a trezit speriat când o altă creangă a trosnit pe acoperiş. Nu-şi dădea seama cât timp dormise. Poate doar cincisprezece minute, sau poate două ore, dar de un singur lucru era sigur: nu mai era niciun şobolan în faţa sobei. Se pare că *Monsieur* Şobolan nu fusese chiar atât de grav rănit pe cum îşi imaginase el. Îşi revenise şi acum era pe undeva prin casă. Nu-i convenea chestia asta, dar era vina lui. În fond, el îl invitase înăuntru.

Trebuie să-i inviţi în casă, şi-a spus el. *Pe vampiri. Şi pe vârcolaci. Şi pe diavolul cu cizme. Trebuie să-i inviţi în…*

— Drew!

Atât de tare a tresărit la auzul acelei voci că aproape a răsturnat felinarul. S-a uitat în jur şi, la lumina tăciunilor din sobă, a văzut şobolanul. Stătea pe biroul tatei de sub scară, între laptop şi imprimanta portabilă. De fapt, şedea chiar pe manuscrisul cu *Râul Amărăciunii.*

Drew a încercat să vorbească, dar în primul moment din gură i-a ieşit doar un croncănit fără noimă. Şi-a dres glasul – şi l-a durut – după care a mai

încercat o dată.

— Mi s-a părut că ai zis ceva.

— Am zis.

Gura şobolanului nu se mişca, dar precis de la el venea vocea; nu era în capul lui Drew.

— Visez, a murmurat Drew. Sau delirez. Sau şi una, şi alta.

— Ba nu, e adevărat, a spus şobolanul. Eşti treaz şi nu delirezi. Iar febra ţi-a mai scăzut. Verifică, dacă nu crezi.

Drew şi-a pus palma pe frunte. Mda, parcă era puţin mai rece, dar ăsta nu era chiar un semn pe care să se poată baza, nu? În definitiv, făcea conversaţie cu un şobolan. Şi-a vârât mâna în buzunar după cutia cu chibrituri mari, a scăpărat unul şi cu el a aprins felinarul. L-a ridicat, aşteptându-se să nu mai vadă şobolanul, însă acesta tot acolo era, aşezat pe labele din spate, cu coada în jurul lor şi ţinându-şi la piept lăbuţele alea rozalii şi ciudate.

— Dacă-i adevărat, atunci dă-te la o parte de pe manuscrisul meu, i-a spus Drew. Am lucrat din greu la el şi nu vreau să-mi laşi rahaţii tăi de şobolan pe pagina de titlu.

— Da, chiar ai lucrat din greu, a fost de acord şobolanul (dar fără să dea vreun semn că ar intenţiona să-şi schimbe poziţia).

Însă s-a scărpinat în spatele unei urechi. Ce chestie, acum părea plin de viaţă.

Probabil că a fost doar ameţit, şi-a zis Drew. *Presupunând că e real şi că* este *aici. Presupunând că a fost* vreodată *aici.*

— Ai lucrat din greu şi la început ai lucrat şi bine. Erai pe drumul cel bun şi aveai spor. După aceea, totul a început să meargă prost, nu-i aşa? Nu trebuie să te simţi vinovat; în toată lumea, aspiranţii la statutul de romancier se izbesc de acelaşi zid. Ştii câte romane pe jumătate scrise zac în fundul sertarelor sau dulapurilor? *Milioane.*

— M-a dat boala asta peste cap.

— Ia gândeşte-te mai bine şi aminteşte-ţi cum a fost. Problemele au început înainte de asta.

Drew nu voia să-şi amintească.

— Ţi-ai pierdut percepţia selectivă, a spus şobolanul. Ţi se întâmplă de fiecare dată. Cel puţin, atunci când vrei să scrii un roman. Nu este ceva brusc, dar, pe măsură ce cartea se dezvoltă şi începe să prindă viaţă, trebuie să faci mai multe alegeri, iar această percepţie selectivă se erodează.

Şobolanul s-a ridicat acum în cele patru labe, s-a apropiat cu paşi mici de

marginea biroului, apoi s-a aşezat iarăşi în fund, exact ca un căţel care cerşeşte o recompensă.

— Scriitorii au obiceiuri diferite, moduri diferite de a intra în starea necesară scrisului şi fiecare lucrează în ritmuri diferite; dar, ca să scrii o lucrare atât de mare, ai nevoie mereu de perioade lungi de focalizare narativă.

Am mai auzit asta, şi-a spus Drew. *Aproape cuvânt cu cuvânt. Dar unde?*

— În absolut fiecare moment al acestor perioade de focalizare – al acestor perioade când îşi lasă *imaginaţia să zboare* –, scriitorul trebuie să aleagă între cel puţin şapte sinonime ale unui cuvânt sau expresii. Cei talentaţi fac alegerile corecte, aproape fără să fie conştienţi de asta; ei sunt baschetbaliştii profesionişti ai minţii, care pot da coş din orice punct al terenului şi de la orice distanţă.

Unde? Cine?

— Are loc un proces invariabil de selecţie, care reprezintă fundamentul a ceea ce noi numim creaţie litera…

— *Franzen!* a răcnit Drew, îndreptându-se în fotoliu şi simţind un junghi cumplit în cap din cauza mişcării bruşte. În conferinţa aia, aşa a spus! Aproape cuvânt cu cuvânt!

Şobolanul a ignorat întreruperea.

— Tu eşti în stare de acest proces de selecţie, însă doar pe perioade scurte. Când te încumeţi să scrii un roman – aceasta fiind diferenţa dintre un sprint şi un maraton – nu reuşeşti să duci treaba până la capăt. Îţi sunt cunoscute alegerile pe care trebuie să le faci între cuvinte, expresii şi nuanţe, dar nu mai eşti capabil să duci până la capăt procesul de selecţie. Nu fără cuvinte rămâi tu, ci rămâi fără capacitatea de a alege cuvintele *potrivite.* Toate ţi se par bune, toate ţi se par proaste. Este trist. Foarte trist. Eşti ca o maşină cu motor puternic, dar cu transmisia defectă.

Atât de tare a strâns Drew din ochi, că a văzut puncte luminoase. Apoi i-a deschis la loc. Orfanul furtunii tot acolo era.

— Pot să te ajut eu, l-a informat şobolanul. Sigur, dacă vrei şi tu.

— Şi ai face asta din ce motiv anume?

Şobolanul şi-a înclinat capul în lateral, de parcă nu-i venea să creadă că un om care ar fi trebuit să fie extrem de inteligent – profesor de literatură la facultate, cu o povestire publicată chiar în *The New Yorker!* – putea să fie atât de prost.

— Voiai să mă omori cu o lopată. Şi de ce să n-o fi făcut? La urma urmei, nu sunt decât un amărât de şobolan scârbos. Însă m-ai adus în casă. M-ai

salvat.

— Deci, drept recompensă, îmi garantezi împlinirea a trei dorinţe, a zis Drew zâmbind.

Ştia cum merge treaba, era acum pe un teren cunoscut: Hans Christian Andersen, Marie-Catherine d'Aulnoy, Fraţii Grimm.

— Doar una singură, l-a contrazis şobolanul. Una foarte clară. Doreşte-ţi să-ţi termini cartea.

Şi-a ridicat coada şi şi-a accentuat îndemnul lovind cu ea peste manuscrisul *Râului Amărăciunii.*

— Dar există şi o condiţie.

— Şi care ar fi aceea?

— Trebuie să moară cineva drag ţie.

Din nou un teren cunoscut. De această dată era visul în care se repeta cearta lui cu Lucy. Îi explicase (nu extrem de limpede, dar făcuse tot posibilul) că *trebuia* să scrie cartea. Că era foarte importantă pentru el. Ea l-a întrebat dacă era la fel de importantă ca ea şi copiii. El i-a răspuns că nu, normal că nu, şi apoi a întrebat-o de ce trebuie să aleagă.

„Mi se pare că tocmai ai ales", i-a spus ea.

— Dar asta nu-i deloc o chestie din aia, ca în basme, unde dorinţele ţi se împlinesc ca prin farmec, a zis el. E mai degrabă un fel de negociere. Sau un pact faustic. N-are nicio legătură cu poveştile pe care le-am citit în copilărie.

Şobolanul s-a scărpinat din nou după o ureche. Mare mirare că mai reuşea să-şi ţină echilibrul când o făcea. Excelente reflexe.

— Toate dorinţele din basme sunt îndeplinite dacă plăteşti un anume preţ. Şi mai este şi „Laba de maimuţă{149}". Ştii povestea?

— Nici măcar în vis, a spus Drew, nu mi-aş da soţia sau vreunul dintre copii în schimbul unei cărticele western, fără niciun fel de pretenţii literare.

În timp ce spunea asta, şi-a dat seama că exact acesta era motivul pentru care se agăţase de ideea din *Râul Amărăciunii* cu atât de mult entuziasm şi fără nicio rezervă; westernul acesta punea accentul pe acţiune şi nu avea de ce să fie criticat sau comparat cu următoarea carte a lui Rushdie sau Atwood sau Chabon. Cu atât mai puţin cu următoarea carte a lui Franzen.

— Niciodată nu ţi-aş cere aşa ceva, i-a spus şobolanul. De fapt, eu mă gândeam la Al Stamper. Fostul tău şef de catedră.

Cuvintele acestea l-au amuţit brusc pe Drew. S-a uitat lung la şobolan, iar şobolanul l-a privit la rându-i cu ochii lui negri şi mici ca nişte mărgele. Vântul şuiera pe la colţuri, uneori răbufnind cu atâta forţă, încât se

cutremurau pereţii; lapoviţa răpăia în ferestre.

La pancreas e cancerul, îi spusese Al când remarcase cât de mult slăbise. Dar adăugase că deocamdată nu era nevoie să i se facă necrologul. *Doctorii mi l-au depistat relativ devreme. Şi am multă încredere că o să mă scape de el.*

Însă înfăţişarea lui – pielea pământie, ochii înfundaţi în orbite, părul tern – nu i-a dat lui Drew niciun fel de încredere. Cuvântul-cheie în ce-i spusese Al a fost *relativ*. Cancerul pancreatic este viclean; ştie să se ascundă. Acest diagnostic reprezintă aproape întotdeauna o condamnare la moarte. Şi dacă murea? Îl vor jeli, desigur, iar Nadine Stamper îl va jeli cel mai tare dintre toţi – erau căsătoriţi de aproximativ patruzeci şi cinci de ani. Membrii Catedrei de literatură engleză vor purta banderole de doliu vreme de o lună. Necrologul va fi lung şi va conţine referiri la numeroasele realizări şi distincţii ale lui Al. Vor fi pomenite cărţile lui despre Dickens şi Hardy. Însă avea pe puţin şaptezeci şi doi de ani, poate chiar şaptezeci şi patru, şi nu va spune nimeni că a murit în floarea vârstei, sau că nu a apucat să-şi îndeplinească promisiunile.

Şobolanul se uita la el, ţinându-şi lăbuţele rozalii strânse la pieptul acoperit cu blană.

Ce naiba? şi-a zis Drew. *Nu-i decât o întrebare ipotetică. Ca să nu mai spun că-i o întrebare dintr-un vis.*

— Cred că voi accepta târgul şi îmi voi pune o dorinţă, a zis Drew cu glas tare.

Însă tot s-a simţit tulburat când a rostit aceste cuvinte, indiferent dacă era vis sau nu, indiferent dacă întrebarea era ipotetică sau nu.

— Oricum e pe moarte.

— Tu îţi vei termina cartea şi Stamper va muri, a spus şobolanul, de parcă dorea să se asigure că Drew a înţeles bine despre ce era vorba.

Drew i-a aruncat o privire piezişă.

— Cartea va fi publicată?

— Sunt împuternicit să-ţi îndeplinesc dorinţa pe care ţi-ai pune-o, a răspuns şobolanul. *Nu* să-ţi prezic viitorul demersului literar. Dacă ar fi să ghicesc…

Şi şi-a înclinat din nou capul într-o parte.

— …aş zice că da. După cum am spus, *ai* talent.

— Bine, a zis Drew. Termin cartea şi Al moare. Nu mă deranjează prea tare din moment ce oricum va muri curând.

Numai că îl deranja.

— Măcar poţi să-mi spui dacă va trăi suficient de mult ca să apuce s-o citească?

— Tocmai ce ţi-am zis…

Drew a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Nu eşti împuternicit să-mi prezici viitorul demersului literar, am înţeles. Ei, am terminat acum?

— Mai am nevoie de ceva.

— Dacă ai de gând să-mi ceri să semnez cu sângele meu nu ştiu ce aiureală de contract, atunci poţi să-ţi iei adio de la toată înţelegerea noastră.

— N-are nicio legătură cu tine, domnule, a spus şobolanul. Mi-e foame.

A sărit pe scaun, apoi pe podea. A luat-o la fugă până la masa din bucătărie şi a cules de pe jos un biscuit, pe care probabil îl scăpase Drew în ziua în care mâncase brânză la grătar şi supă de roşii. Şobolanul s-a ridicat pe picioarele din spate, a apucat mai bine biscuitul cu labele din faţă şi s-a pus pe treabă. L-a terminat în câteva secunde.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, a spus şobolanul.

Apoi a dispărut cam la fel de repede ca biscuitul – a ţâşnit ca din puşcă până la căminul stins şi s-a aruncat în el.

— Fir-aş al naibii! a exclamat Drew.

A închis ochii. I-a deschis. Parcă *nu* era un vis. I-a închis din nou. I-a deschis. Când i-a închis a treia oară, aşa i-au rămas.

23

S-a trezit în pat, fără să-şi amintească cum ajunsese acolo… sau acolo fusese întreaga noapte? Foarte probabil, dacă se gândea cât de rău se simţise graţie lui Roy DeWitt şi bandanei sale pline de muci. Ziua precedentă i se părea un vis a cărui singură parte mai clară era conversaţia cu şobolanul.

Vântul tot mai bătea şi lapoviţa tot mai cădea, dar el se simţea mai bine. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Ori îi scăzuse febra, ori nu mai avea deloc. Încă îl dureau articulaţiile şi încă avea o jenă în gât, dar nici vorbă să existe vreo comparaţie între starea de acum şi halul în care fusese cu o noapte în urmă, când fusese pe jumătate convins că avea să moară în locul ăsta din mijlocul pustietăţii. Iar necrologul lui ar fi sunat cam aşa: *Mort de pneumonie pe Drumul Rahatului.*

Era în boxeri, restul hainelor zăceau grămadă pe jos. Nici că se dezbrăcase

nu mai ţinea minte. S-a îmbrăcat la loc şi a coborât la parter. Şi-a prăjit patru ouă şi acum le-a mâncat pe toate, bând după fiecare dumicat câte o gură de suc de portocale. Era foarte concentrat sucul ăla – altceva nu găsise la Marele Magazin Universal –, dar era rece şi foarte gustos.

S-a uitat la biroul tatei, aflat în cealaltă parte a încăperii, şi s-a gândit că poate ar fi bine să încerce să scrie ceva, să treacă de la laptop la maşina de scris, ca să economisească bateria. Însă, după ce a pus farfuria şi tigaia în chiuvetă, s-a târât înapoi în dormitor şi s-a culcat. A dormit până după prânz.

Când Drew s-a trezit (pentru a doua oară în aceeaşi zi), furtuna tot nu se terminase, numai că lui nu-i mai păsa. Se simţea aproape bine. Îi era poftă de un sandvici – avea salam afumat şi brânză – şi după ce mânca voia să se apuce de scris. Şeriful Averill tocmai era pe punctul de a-i păcăli pe bandiţii ăia cu scamatoria lui, iar acum, că se simţea bine şi odihnit, Drew abia aştepta să continue povestea.

Când a ajuns pe la jumătatea scării, a observat că lada cu jucării de lângă cămin era răsturnată, iar jucăriile împrăştiate pe covorul jerpelit. Şi-a zis că poate l-o fi lovit el în puseul de somnambulism din noaptea trecută. S-a apropiat şi s-a pus în genunchi, dorind să bage jucăriile la loc înainte de a se apuca de treabă. Tocmai luase discul într-o mână şi în cealaltă îl avea pe Stretch Armstrong, când a încremenit. Lângă păpuşica Barbie (fără bluză) a lui Stacey, era un şobolan de pluş.

L-a luat de pe jos şi chiar atunci a simţit cum iar încep să-i pulseze tâmplele. Poate nu era chiar complet vindecat. A strâns între degete jucăria şi şobolanul a scos un chiţăit stins. Mda, nu era decât o jucărie, dar una cam sinistră, dacă te gândeşti bine. Cine să fie atât de bătut în cap încât să-i dăruiască propriului copil un şobolan de pluş pe care micuţul să-l ţină în braţe când doarme? Mai ales când în lada aia era un ursuleţ foarte drăguţ (chior, dar chiar şi aşa)?

Gusturile nu se discută, şi-a spus el şi a terminat cu glas tare aforismul favorit al mamei sale:

— Spuse fata bătrână când sărută vaca.

Poate că văzuse şobolanul de pluş când avea febră mare şi aşa se declanşase visul. Nu, nu „poate”. Mai bine „probabil”, sau „aproape sigur”. N-avea nicio importanţă că nu-şi mai amintea că scotocise până la fundul lăzii; în fond nu mai ţinea minte nici că s-a dezbrăcat şi s-a culcat.

A îngrămădit jucăriile înapoi în ladă, şi-a făcut un ceai şi s-a apucat de lucru. La început a fost mai nesigur, mai ezitant, puţin speriat; dar, după

câteva greşeli, şi-a intrat în mâna şi a tot scris până s-a făcut prea întuneric ca să mai poată vedea ceva fără să aprindă felinarul. Nouă pagini, care lui i se păreau bune.

Al naibii de bune.

24

Furtuna Pierre n-a durat doar trei zile, ci patru. Câteodată se mai domoleau vântul şi ploaia, apoi reîncepeau în forţă. Câteodată mai cădea câte un copac, însă n-a căzut niciunul atât de aproape ca acela care distrusese magazia. Întâmplarea aia nu fusese vis; văzuse cu ochii lui. Şi, cu toate că pinul uriaş şi bătrân îi cruţase în mare camioneta, tot căzuse suficient de aproape şi îi făcuse praf oglinda din dreapta.

Însă Drew abia dacă a observat toate lucrurile astea. Scria, mânca, dormea puţin după prânz, scria din nou. Îl mai apuca strănutul din când în când şi tot din când în când se gândea la Lucy şi la copii, mai cu seamă atunci când îşi cotrobăia nerăbdător prin minte după vreun cuvânt potrivit. În cea mai mare parte a timpului nu se gândea la ei. Era o dovadă de egoism cras şi ştia asta şi nu-i păsa câtuşi de puţin. Pentru că acum el trăia în oraşul Râul Amărăciunii.

Mai era nevoit să se oprească uneori ca să-şi găsească cuvântul potrivit şi alteori era nevoit să se ridice de pe scaun şi să se plimbe prin cameră în timp ce se gândea cum să facă trecerea cât mai lină de la o scenă la următoarea. Însă nu mai era vorba de nicio panică. De nicio frustrare. Ştia că-şi va găsi cuvintele. Şi le găsea. Trăgea din toate poziţiile şi de la cele mai mari distanţe. Acum lucra la maşina de scris a tatei, lovind tastele până îl dureau degetele. Nici de asta nu-i păsa. Purtase cu el cartea aceasta, ideea aceasta care-i venise absolut de nicăieri pe când stătea la semafor, aşteptând să traverseze; iar acum cartea îl purta cu ea.

Şi ce călătorie frumoasă era.

25

Stăteau în pivniţa plină de igrasie, în lumina chioară a felinarului pe kerosen găsit de şerif la parter. Era flancat într-o parte de Jim Averill şi de Andy Prescott în cealaltă. La lumina portocaliu-roşiatică a felinarului, puştiul nu părea mai mare de paisprezece ani. Clar nu mai semăna acum cu tânărul jumătate beat şi jumătate dus cu capul, care se dădea dur şi care-i

trăsese un glonţ în cap sărmanei fete. Averill îşi spuse că răul din oameni era ceva foarte straniu. Straniu şi perfid. Descoperea pe unde să intre în sufletul tău, la fel cum şobolanul descoperă pe unde să-ţi intre în casă, se îndopa cu ce lăsaseşi tu afară din prostie sau lene şi, după ce îşi punea burta la cale, se făcea nevăzut. Şi ce rămăsese în urmă după ce şobolanul-criminal ieşise din Prescott? Asta. Un băieţel înfricoşat. Spunea că nu mai ţinea minte ce făcuse, iar Averill îl credea. Însă oricum avea să atârne în streang.

— Cât e ceasul? întrebă Prescott.

Averill îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la el.

— Aproape şase. Cu cinci minute mai târziu decât când m-ai întrebat ultima oară.

— Şi diligenţa vine la opt?

— Da. Când o să mai aibă vreun kilometru jumate până în oraş, unul dintre ajutoarele mele ne va

Drew s-a oprit, cu ochii ţintă la foaia din maşina de scris. O rază de soare se întindea de-a curmezişul ei. S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Se vedeau petice de cer senin. Destule cât să-ţi faci din ele o salopetă de lucru, ar fi spus tatăl său. Dar se întindeau. Şi atunci a auzit ceva, un zgomot slab, dar imposibil de confundat: *bâzâitul* unei drujbe.

Şi-a luat pe el geaca mucegăită şi a ieşit. Zgomotul se auzea de la o oarecare distanţă. A traversat curtea, plină acum de crengi rupte, şi s-a dus spre ce mai rămăsese din magazia de unelte. Fierăstrăul cu coardă al tatălui său era prins sub o bucată de zid, iar Drew a reuşit să-l scoată de acolo. Era cel cu două capete, dar credea că va reuşi să-şi facă treaba cu el, cu condiţia să nu dea peste copaci prea groşi dărâmaţi în drumul lui. *Şi ţine minte s-o iei mai uşurel*, şi-a spus el. *Să nu te îmbolnăveşti la loc.*

I-a trecut prin cap să intre înapoi în casă şi să-şi reia scrisul, în loc să încerce să vadă cine se apucase să cureţe drumul de prăpădul făcut de furtună. În urmă cu o zi sau două, exact aşa ar fi făcut. Însă se schimbaseră lucrurile. Şi în minte i-a apărut o imagine (i se întâmpla mereu asta în ultima vreme, chiar fără s-o caute) – imagine care l-a făcut să zâmbească: un cartofor urmărit de ghinion, care se supăra pe dealer pentru că nu împărţea mai repede cărţile alea afurisite. Însă acum nu mai avea nimic în comun cu tipul ăla, slavă Domnului. La întoarcere, cartea va fi tot acolo. Indiferent dacă îi va scrie continuarea aici, la mama dracului, ori acasă, în Falmouth, cartea îl va

aştepta.

A pus fierăstrăul în spatele camionetei şi a pornit încetişor pe Drumul Rahatului, oprindu-se din când în când ca să îndepărteze crengile care-i blocau calea. A făcut aproape un kilometru şi jumătate până a dat peste primul copac culcat de-a curmezişul drumului; însă era doar un mesteacăn subţire şi l-a tras repede la o parte.

Acum auzea mult mai tare drujba. Nu mai *bâzâia*, ci *BÂZZZZZZÂIA*. La fiecare pauză, Drew mai auzea şi zgomotul făcut de un motor mare care se ambala. Iar asta însemna că salvatorul s-a mai apropiat puţin de el. Dar imediat se pornea iarăşi drujba. Drew tocmai încerca să treacă de un copac cu trunchiul mult mai gros – dar cam degeaba încerca – când, de după o serpentină, a apărut un Chevy 4×4 modificat pentru activităţile silvice.

Şoferul a oprit şi a coborât. Era un bărbat zdravăn, cu o burtă şi mai zdravănă, îmbrăcat cu o salopetă verde şi o haină de camuflaj care-i flutura în jurul genunchilor. Drujba era una industrială, însă părea cât o jucărie mică în mâna lui uriaşă. Drew şi-a dat imediat seama cine este. Asemănarea era evidentă. La fel şi izul de Old Spice, amestecat cu mirosurile de rumeguş şi benzină de la drujbă.

— Salutare! Tu eşti băiatul lui Moş Bill!

Namila i-a zâmbit.

— Îhî. Io mi-s. Şi tu eşti al lu’ Buzzy Larson.

— Chiar aşa.

Până în clipa asta, Drew nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorea să vadă alt chip de om. Ca atunci când habar n-ai cât de însetat eşti până nu ţi se întinde un pahar cu apă rece. Şi-au strâns bucuroşi mâinile pe deasupra copacului doborât de furtună.

— Te cheamă Johnny, da? Johnny Colson.

— Eşti pe aproape. Jackie mă cheamă. Acu’, dă-te înapoi ca să-ţi tai pomu’ ăsta, domnu’ Larson. Ţie ţi-ar lua o zi întreagă cu rabla aia de fierăstrău.

Drew s-a dat la o parte şi l-a urmărit pe Jackie care şi-a pornit drujba Stihl şi a tăiat în bucăţi trunchiul, lăsând în urmă doar un morman de rumeguş pe drumul acoperit cu frunze şi crenguţe. Apoi au rostogolit amândoi în şanţ bucata mai scurtă.

— Cum se merge mai încolo? l-a întrebat Drew, gâfâind uşor.

— Nu prea rău, da’ una dintre benzi e aproape inundată.

A închis un ochi, iar cu celălalt a măsurat camioneta lui Drew.

— S-ar putea să răzbată, că-i solidă. Dacă nu, am să te remorchez eu, deşi s-ar putea să-i betegească niţeluş sistemul de evacuare.

— De unde ai ştiut să vii aici?

— Nevestica ta a găsit numărul de telefon al lui taica într-o agendă veche. A vorbit cu mama şi mama m-a sunat pe mine. Doamna îşi cam face griji pentru tine.

— Da, cred că-şi face. Şi zice că sunt nebun.

De această dată, fiul lui Moş Bill – să-i zicem Tânărul Jackie – s-a uitat chiorâş la brazii înalţi de pe marginea drumului şi n-a zis nimic. De regulă, oamenii din nord se abţineau de la orice fel de comentarii în legătură cu problemele de natură conjugală ale altor persoane.

— Uite ce-ţi propun eu, a spus Drew. Ce-ar fi să vii cu mine la cabană? Ai timp?

— Îhî, am toată ziua la dispoziţie.

— O să-mi strâng lucrurile – nu durează mult – şi după aia mergem amândoi cu maşinile până la prăvălie. Telefoanele mobile nu au acoperire în zona asta şi vreau să sun acasă de la cel public. Sigur, cu condiţia să nu-l fi defectat furtuna.

— Nee, merge. Am sunat-o eu pe mama de la el. Probabil că n-ai avut cum să auzi ce-a păţit DeWitt, nu?

— Ştiu doar că era bolnav.

— Nu mai e, a zis Jackie. Acu’ e mort.

Apoi a horcăit, a scuipat într-o parte şi a ridicat ochii spre cer.

— Se pare că o să se facă frumos. Haide, urcă-te în camionetă, domnu’ Larson. Te iei după mine şi mergem cam vreo opt sute de metri, până la proprietatea Patterson. Acolo ai loc să întorci.

26

Anunţul şi fotografia din vitrina Marelui Magazin i s-au părut lui Drew triste şi amuzante deopotrivă. Cam urât din partea lui să se amuze, având în vedere împrejurările, dar se mai întâmplă ca peisajul sufletesc al omului să fie destul de urât – cam des se întâmplă asta. ÎNCHIS PENTRU ÎNMORMÂNTARE, era anunţul. Iar în fotografie era Roy DeWitt, în curte, lângă o piscină mică, din plastic. Era încălţat cu şlapi şi purta o pereche de bermude peste a căror talie joasă i se revărsa burdihanul impunător. Într-o mână avea o cutie cu bere şi se părea că fusese fotografiat chiar când executa

câteva mişcări de step.

— La nebunie îi plăceau berea şi grătarul, a spus Jackie Colson. Zici că te descurci de-aici, domnu' Larson?

— Sigur, a răspuns Drew. Mulţumesc.

I-a întins mâna. Jackie Colson i-a strâns-o, s-a urcat în maşina lui şi a pornit mai departe.

Drew a urcat cele câteva trepte până la telefonul public de lângă intrarea în prăvălie, a scos mai multe monede şi le-a pus pe policioara de lângă el şi a sunat acasă. I-a răspuns Lucy.

— Eu sunt, a spus Drew. Te sun de la magazin şi apoi vin acasă. Mai eşti supărată pe mine?

— Ai să vezi când ai să ajungi aici. Şi parcă nu-ţi mai e atât de rău.

— Mi-e mai bine.

— Poţi să ajungi în seara asta?

Drew a vrut să se uite la ceasul de la mână şi şi-a dat seama că luase manuscrisul (ei, cum să nu-l fi luat?), dar îşi uitase ceasul în dormitorul din cabană. Unde va rămâne până la anul. S-a uitat la soare, încercând să-şi dea seama cam ce oră să fi fost.

— Nu sunt sigur.

— Să nu te forţezi dacă simţi că ai obosit. Opreşte-te în Island Falls sau în Derry. Mai rezistăm o noapte fără tine.

— În regulă, dar dacă auzi că intră cineva în casă pe la miezul nopţii, te rog să nu tragi.

— N-am s-o fac. Ai mai lucrat ceva?

Lui Drew îi era clară ezitarea din tonul ei.

— De când cu boala, vreau să zic.

— Da. Şi mi se pare că am scris chiar bine.

— N-ai mai avut probleme cu… ştii tu…

— Cuvintele? Nu. Nicio problemă.

După visul acela ciudat n-a mai avut nicio problemă.

— Cred că mi-a ieşit ceva foarte bun. Te iubesc, Luce.

Pauza care a urmat după aceste cuvinte i s-a părut foarte lungă. Apoi Lucy a oftat şi a spus:

— Şi eu te iubesc.

Nu-i plăcea oftatul, dar îl bucura sentimentul exprimat după aceea. Au avut o problemă – nu a fost prima şi nu avea să fie ultima –, dar au reuşit s-o depăşească. Bravo lor. A agăţat receptorul în cârligul lui şi a pornit la drum.

Ziua se făcea într-adevăr foarte frumoasă (exact cum prezisese Jackie Colson), iar Drew a început să vadă indicatoare care anunţau că peste atâţia şi atâţia kilometri va ajunge la Motelul Island Falls. Era tentat să oprească acolo, dar s-a decis să meargă mai departe. Camioneta funcţiona bine – probabil că hârtoapele de pe Drumul Rahatului reuşiseră să-i regleze suspensia – şi, dacă depăşea un picuţ limita de viteză şi nu-l oprea poliţia, poate va ajunge acasă până la unsprezece. Şi va dormi în patul lui.

Iar a doua zi se va reapuca de scris. Neapărat.

27

A intrat în dormitor la câteva minute după unsprezece şi jumătate. Îşi scosese la parter ghetele pline cu noroi şi încerca să se mişte pe întuneric fără să facă zgomot, dar a auzit foşnetul aşternuturilor şi şi-a dat seama că Lucy era trează.

— Treci încoace, domnule!

Cuvântul ăsta nu l-a mai enervat acum. Se bucura că ajunsese acasă şi se bucura şi mai tare că era alături de ea. S-a urcat în pat şi ea l-a strâns în braţe (scurt, dar cu putere), după care s-a întors pe partea cealaltă şi a adormit la loc. Treptat a început să-l ia somnul şi pe Drew. Se afla în momentele acelea de tranziţie, de la graniţa cu starea de veghe, când mintea devine mai maleabilă şi i-a venit o idee trăsnită.

Dacă şobolanul l-a urmărit? Dacă era chiar acum sub patul lor? N-a fost *niciun şobolan,* şi-a spus el şi a adormit.

28

— Uau! a exclamat Brandon.

Tonul băiatului era plin de respect şi puţin cam speriat. Stătea cu sora lui în faţa casei, amândoi cu ghiozdanele în spate, aşteptând autobuzul şcolar.

— Ce i-ai *făcut,* tati? l-a întrebat Stacey.

Se uitau la camioneta plină de noroi uscat până la mânerele portierelor. Cu excepţia zonelor arcuite, curăţate de ştergătoare, parbrizul era complet opac. Şi, desigur, lipsea oglinda din dreapta.

— A fost o furtună, a zis Drew.

Era încă în pantalonii de pijama, într-un tricou cu sigla universităţii din Boston şi în papuci.

— Iar drumul de acolo nu-i tocmai bun.

— Drumul Rahatului, a spus Stacey cu multă încântare.

Acum a ieşit şi Lucy din casă. Şi a încremenit cu mâinile în şolduri şi cu ochii aţintiţi la biata camionetă.

— Sfinte Sisoe!

— O s-o spăl mai pe după-amiază, a zis Drew.

— Ba mie-mi place aşa, a spus Brandon. E chiar mişto! Cred că ai făcut o cursă nebună pe drumul ăla, tati.

— Nebun e el, să nu te îndoieşti de asta, a zis Lucy. Tăticuţul tău e nebun. De legat.

Atunci a apărut autobuzul, ştergându-i replica de pe buze.

— Hai înăuntru! l-a chemat Lucy, după ce copiii s-au făcut nevăzuţi. Îţi fac nişte clătite sau ce vrei tu. Mi se pare că ai cam slăbit.

S-a întors să intre, dar el a apucat-o de mână şi a oprit-o.

— Ai auzit ceva despre Al Stamper? Ai vorbit cumva cu Nadine?

— Am vorbit cu ea în ziua în care tu ai plecat, pentru că mi-ai spus că Al e bolnav. Cancer pancreatic, cumplită boală. Şi ea mi-a zis că se simte binişor.

— Dar n-ai mai vorbit cu ea de atunci?

Lucy s-a încruntat nedumerită.

— Nu, de ce să fi vorbit?

— Uite aşa, s-o întrebi ce mai face.

Visele erau doar vise şi singurul şobolan pe care-l văzuse în cabană era cel de pluş din lada cu jucării.

— Îmi fac griji pentru el.

— Atunci, pune mâna şi sună-l singur. Fără intermediari. Deci, vrei sau nu nişte clătite?

Ce voia el era să se apuce de scris. Dar mai întâi nişte clătite. Ca să fie linişte pe frontul conjugal.

29

După clătite, s-a dus în biroul mic de la etaj, şi-a băgat laptopul în priză şi s-a uitat la paginile bătute la maşina de scris a tatei. Să le copieze pe laptop sau să continue? S-a hotărât să meargă mai departe. Voia să afle cât mai repede dacă dăinuia şi acum vraja din *Râul Amărăciunii* sau dacă se risipise odată cu plecarea de la cabană.

Vraja era tot acolo. În primele zece minute a mai auzit ritmurile de reggae

de la parter, care dădeau de înţeles că şi Lucy se apucase de treaba *ei* şi făcea tot felul de calcule. Apoi muzica a dispărut, la fel şi pereţii. Acum luna strălucea peste DeWitt Road, drumeagul desfundat şi plin de hârtoape dintre Râul Amărăciunii şi capitala comitatului. Venea diligenţa. Şeriful Averill urma să-şi arate insigna şi să o oprească. Curând se va urca în ea cu Andy Prescott. Puştiul avea întâlnire cu judecătorul. Iar, la scurtă vreme după aceea, cu călăul care îl va spânzura.

Drew a făcut o pauză la prânz şi l-a sunat pe Al Stamper. N-avea niciun motiv să-i fie teamă şi tot încerca să se convingă de asta, însă nu avea cum să nu-şi dea seama că i se accelerase pulsul.

— Salut, Drew! i-a spus Al, cu vocea lui normală.

Normală şi puternică.

— Ei, cum ţi-a mers cu scrisul acolo, la capătul pământului?

— Destul de bine. Am reuşit să fac aproape nouăzeci de pagini înainte de furtuna…

— Pierre, l-a întrerupt Al, cu o aversiune evidentă în ton, care l-a încântat pe Drew. Nouăzeci de pagini? Serios? *Tu?*

— Ştiu că pare greu de crezut. Şi am mai scris încă zece de dimineaţă, dar lasă asta. Vreau să ştiu ce mai faci.

— Al naibii de bine fac, a răspuns Al. Numai că mă lupt cu afurisitul ăsta de şobolan.

Drew stătea pe unul dintre scaunele de la bucătărie. Acum a sărit în picioare şi a simţit dintr-odată că iarăşi îi este rău. Că are febră.

— *Ce?*

— Aoleu, nu te speria aşa, a zis Al. E medicamentul ăla nou pe care mi l-au dat doctorii. Cică ar avea o groază de efecte secundare, dar singurul pe care-l am eu, deocamdată cel puţin, e o împuţită de urticarie. Pe tot spatele şi pe coaste. Nadie era convinsă că-i zona zoster, dar mi-am făcut analizele şi nu-i decât o urticarie. Care mă mănâncă de-mi vine să-mi sfâşii pielea de pe mine. De-aia spun că-i ca un şobolan.

— Doar o urticarie, a repetat Drew.

S-a şters cu mâna la gură. *ÎNCHIS PENTRU ÎNMORMÂNTARE,* şi-a amintit el.

— Atunci, nu e ceva prea grav. Ai grijă de tine, Al.

— Am, crede-mă. Şi neapărat vreau să-ţi citesc cartea când o termini.

A făcut o pauză şi apoi a adăugat:

— Vezi că am zis *când,* nu *dacă.*

— Eşti primul, imediat după Lucy, a spus Drew şi a închis.

Veşti bune. Doar veşti bune. Al părea în putere. Ca pe vremuri. Totul era perfect, mai puţin chestia cu afurisitul ăla de şobolan.

Şi-a dat seama că poate să râdă gândindu-se la asta.

30

Noiembrie a adus frig şi ninsori, dar Drew Larson abia dacă a observat. În ultima zi a lunii, a văzut (cu ochii şerifului Jim Averill) cum Andy Prescott a urcat treptele spânzurătorii. Drew era curios ce reacţie va avea băiatul. S-a dovedit – iar cuvintele *s-au revărsat* de-a dreptul – că a acceptat destul de bine situaţia. Se maturizase. Tragedia (iar Averill era conştient de asta) era că puştiul nu va mai apuca să îmbătrânească. O noapte de beţie şi o criză de gelozie din cauza unei animatoare dintr-o cârciumă i-au terminat viaţa înainte de-a începe.

În prima zi a lui decembrie, Jim Averill şi-a predat insigna de şerif judecătorului venit în localitate ca să asiste la execuţie, după care s-a întors în Râul Amărăciunii, unde îşi va strânge puţinele lucruri pe care le avea (un singur cufăr îi va fi suficient) şi îşi va lua rămas-bun de la ajutoarele sale, care se descurcaseră de minune până la urmă. Da, chiar şi Jep Leonard, care era prost ca noaptea. Sau prost ca oaia – ca să aveţi de unde alege.

În a doua zi a lui decembrie, şeriful şi-a înhămat calul la o şaretă uşoară, şi-a pus în spate cufărul şi şaua, iar apoi a pornit către vest, ca să-şi caute norocul în California. Se încheiase goana după aur, dar îşi dorea să vadă Oceanul Pacific. Aşa că nu a observat că îndureratul tată al lui Andy Prescott stătea ascuns în spatele unui bolovan, la vreo trei kilometri de oraş, în mână cu o puşcă Sharps Big Fifty, care avea să fie numită apoi „arma care a schimbat istoria vestului”.

Şi uite cum pe drum vine o căruţă uşoară, iar pe capră stă bărbatul răspunzător pentru suferinţa lui, bărbatul care i-a distrus speranţele, bărbatul care i-a ucis fiul. Nu judecătorul, nu juraţii, nu călăul. Nu. Bărbatul ăla de acolo. Dacă n-ar fi existat Jim Averill, fiul lui ar fi acum în Mexic şi ar avea în faţă o viaţă întreagă de trăit – până în secolul următor!

Prescott a tras piedica. A aţintit puşca asupra bărbatului din şaretă. A şovăit puţin când şi-a pus degetul pe arcul rece din oţel al trăgaciului, încercând să se hotărască bine ce să facă în cele aproximativ patruzeci de secunde înainte de dispariţia şaretei după următoarea culme de deal. Să tragă?

Sau să-l lase în viaţă?

Drew s-a gândit să mai scrie o singură propoziţie – „Şi s-a decis.” –, dar n-a făcut-o. Mai bine să presupună cititorii (şi probabil vor fi mulţi aceia) că Prescott a apăsat pe trăgaci, iar Drew nu voia să le dea răspunsul mură în gură. A făcut-o? Sau nu? Aşa că a apăsat de două ori tasta de spaţiu şi apoi a scris:

SFÂRŞIT

S-a uitat destul de mult la cuvântul acesta. Şi s-a uitat şi la mormanul de foi dintre laptop şi imprimantă; cu ce a scris astăzi, cartea va avea aproape trei sute de pagini.

Am reuşit. Poate va fi publicată, poate nu, poate voi mai scrie una, poate nu, nu contează. Important e că am reuşit.

Şi şi-a acoperit ochii cu mâinile.

31

Două seri mai târziu, Lucy a terminat de citit şi ultima pagină, după care s-a uitat la el aşa cum nu se mai uitase de foarte multă vreme. Poate încă din primul sau al doilea lor an de căsnicie, înainte de venirea pe lume a copiilor.

— Drew, e fenomenală!

El nu şi-a putut stăpâni zâmbetul (foarte) larg.

— Pe bune? Nu zici aşa doar pentru că a scris-o soţiorul tău?

Ea a clătinat vehement din cap.

— Nu. E superbă. Un roman western! Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că te-ai încumeta la aşa ceva. De unde ţi-a venit ideea?

El a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu.

— Şi fermierul ăla oribil l-a omorât pe Jim Averill?

— Nu ştiu, i-a răspuns Drew.

— Păi, poate editura ar vrea să ştie.

— În cazul ăsta, editura – presupunând că va fi vreo editură – va rămâne cu buzele umflate. Precis ţi se pare o carte bună? Nu mă minţi?

— Mai mult decât bună. O să i-o arăţi şi lui Al?

— Da. Am făcut o copie şi o să i-o duc mâine.

— Ştie că-i un western?

— Nu. Şi eu nici nu ştiu dacă-i place genul.

— Ei, cartea asta o să-i placă.

Lucy a făcut o pauză, apoi l-a luat de mână şi a spus:

— Am fost supărată foc pe tine că n-ai vrut să te întorci când s-a anunţat furtuna aia. Dar eu am greşit şi tu ai avut un şobolan întemeiat să faci ce ai făcut.

Drew şi-a smuls mâna dintr-a ei. Parcă iar făcuse febră.

— Ce-ai zis?

— Că eu am greşit. Şi tu ai avut un motiv întemeiat să faci ce ai făcut. Ce s-a întâmplat, Drew?

— Nimic, a spus el. Absolut nimic.

32

— Deci? a întrebat Drew trei zile mai târziu. Care-i verdictul?

Se aflau în biroul fostului şef de catedră. Manuscrisul era pe masa de lucru a lui Al. Sigur că Drew fusese îngrijorat cu privire la reacţia lui Lucy faţă de *Râul Amărăciunii,* însă de reacţia lui Al îi era de-a dreptul groază. Stamper era un cititor vorace, omnivor, care întreaga lui viaţă analizase şi criticase cu asprime producţiile literare. Era singurul om cunoscut de Drew care cutezase să predea *Sub vulcan* şi *Gluma infinită* în acelaşi semestru.

— Mie mi se pare foarte bun.

Nu doar că vocea lui îşi recăpătase forţa dinainte, dar şi arăta ca pe vremuri. Îi revenise culoarea în obraji şi parcă se şi îngrăşase câteva kilograme. Sigur, chimioterapia îl lăsase fără păr, dar purta o şapcă de la Red Sox ca să-şi ascundă noua chelie.

— Se axează pe acţiune, dar relaţia dintre şerif şi tânărul lui prizonier conferă poveştii o rezonanţă aproape excepţională. Aş zice totuşi că nu-i chiar la fel de bun ca *The Ox-Bow Incident* sau *Welcome to Hard Times.*…

— Îmi dau seama de asta, a zis Drew… care avea cu totul altă părere. Nici n-aş pretinde aşa ceva.

— Dar cred că e deasupra romanului *Warlock* al lui Oakley Hall, care oricum e comparabil cu cele două. Ai avut ceva de spus, Drew, şi te-ai exprimat foarte bine. Cartea ta nu-l înnebuneşte la cap pe cititor cu cine ştie ce preocupări tematice şi cred sincer că oamenii o s-o citească doar datorită acţiunii ei dinamice – ca să afle ce se va întâmpla în continuare dar reperele tematice acolo sunt, sigur că da.

— Adică tu crezi că lumea ar *citi-o?*

— Sigur că da, a răspuns Al cu un gest care părea să spună că această chestiune nici nu intra în discuţie. Dacă n-ai un agent complet cretin, să fii convins că o s-o vândă foarte uşor. Poate chiar pe bani frumuşei.

L-a privit cu atenţie pe Drew şi a adăugat:

— Deşi eu cam cred că treaba cu banii nu-i chiar atât de importantă pentru tine, presupunând că te-ai fi gândit şi la asta. Pur şi simplu ai vrut s-o faci, am dreptate? Ai vrut ca, măcar o dată în viaţă, să sari de la cea mai înaltă trambulină a ştrandului fără să ţi se facă frică în ultima secundă şi să cobori pe furiş de acolo.

— Ai pus punctul pe i, a zis Drew. Dar tu… Al, arăţi extraordinar de bine.

— Aşa mă şi simt, a spus el. Doctorii mai au puţin şi o să mă declare o minune a medicinii. Evident, trebuie să-mi fac analizele o dată la trei săptămâni în primul an, dar bine că în după-amiaza asta o să am ultimul contact cu porcăria aia de perfuzie de la chimioterapie. Din şobolanul ăsta, toate testele mă declară scăpat de cancer.

Acum Drew n-a mai sărit de pe scaun şi nici nu l-a rugat să repete. Ştia ce spusese de fapt fostul lui şef de catedră, la fel cum ştia că o să tot mai audă cuvântul acela din când în când. Era ca o aşchie, dar una înfiptă în minte, nu în piele. Cele mai multe aşchii ies de la sine, fără să te infecteze. Era aproape convins că la fel se va întâmpla şi în cazul ăsta. La urma urmei, Al se simţea bine. Şobolanul din cabană cu care încheiase târgul fusese doar un vis. Sau o jucărie de pluş. Sau o mare aiureală.

Ca să aveţi de unde alege.

33

către: drew1981@gmail.com

AGENŢIA ELISE DILDEN

19 ianuarie 2019

Dragul meu Drew – Cât de tare mă bucur că am primit veşti de la tine, am crezut că ai murit şi nu ţi-am văzut necrologul! (Glumesc! ☺). După toţi anii ăştia ai reuşit să scrii un roman, mi se pare absolut formidabil. Trimite-mi-l urgent, scumpule, şi vom vedea ce vom face. Deşi trebuie să te avertizez că

piaţa de carte merge cam prost în perioada asta, în cazul în care nu-i vreun volum despre Trump şi acoliţii lui.

XXX
Ellie
Expediat din brăţara electronică

către: drew1981@gmail.com

AGENŢIA ELISE DILDEN

1 februarie 2019

Drew! Am terminat de citit azi-noapte! Cartea e *WUNDERBAR*[{150}]*!* Sper că nu-ţi imaginezi că o să ajungi *fabuloso* de bogat de pe urma ei, dar sunt sigură că va fi publicată şi am impresia că o să-ţi obţin un avans acceptabil. Poate chiar mai mult decât acceptabil. Nu-i exclus să facem o licitaţie pentru drepturile de publicare. Plus că mie mi se pare că această carte ar putea (aşa ar fi normal) să-ţi aducă reputaţie în domeniul literaturii.

Cred că, după ce romanul *Râul Amărăciunii* va fi publicat, te vei bucura de recenzii foarte bune. Îţi mulţumesc pentru minunata vizită în Vestul Sălbatic!

XXX
Ellie

P.S.: M-ai lăsat în suspans! Şobolanul ăla de fermier chiar l-a împuşcat pe Jim Averill????

E
Expediat din brăţara electronică

34

Şi chiar s-a ţinut o licitaţie pentru drepturile de publicare a romanului *Râul Amărăciunii.* A avut loc pe 15 martie, în aceeaşi zi în care ultima furtună a anotimpului (Tania era numele ei, conform celor de la canalul meteo) a lovit New England. Au participat trei dintre cele cinci mari edituri din New York, iar câştigătoare a fost Putnam. Avansul a fost 350.000 dolari. Nu cât ar fi primit Dan Brown sau John Grisham, dar suficient (după cum i-a spus şi Lucy când l-a îmbrăţişat fericită) ca să-i ţină la facultate pe Bran şi pe Stacey.

Lucy a desfăcut o sticlă de Dom Perignon, pe care o păstrase nutrind speranţa că se va ivi o asemenea ocazie. Asta se întâmpla la ora trei, când încă le ardea să sărbătorească.

Au închinat pahare cu şampanie în cinstea cărţii şi a autorului cărţii, a soţiei autorului cărţii şi a minunaţilor copii care au ieşit din sângele autorului cărţii şi din sângele soţiei autorului cărţii, aşa că erau destul de ameţiţi pe la ora patru, când a sunat telefonul. Era Kelly Fontaine, secretară a Catedrei de engleză încă din vremuri imemoriale. Plângea. Al şi Nadine Stamper muriseră.

Al fusese programat la analize în ziua aceea la spitalul Maine Medical *(trebuie să-mi fac analizele o dată la trei săptămâni în primul an,* şi-a amintit Drew cuvintele lui).

— Ar fi putut să amâne, a zis Kelly, dar îl ştii şi tu pe Al, iar Nadine era la fel. Nu se speriau ei de niţică zăpadă.

Accidentul a avut loc pe Autostrada 295, la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă de spital. O maşină derapase pe gheaţă, lovise din lateral micuţul Prius al lui Nadie Stamper şi îl răsturnase cu roţile în sus.

— Dumnezeule mare! a exclamat Lucy. S-au prăpădit amândoi. Îngrozitor! Mai ales acum, când el mergea spre bine!

— Da, a murmurat Drew, printre buzele amorţite. Chiar că mergea spre bine, nu?

Numai că trebuia să se lupte cu afurisitul ăla de şobolan. Că doar aşa spusese.

— Aşază-te, i-a spus Lucy. Eşti alb ca varul.

Însă Drew nu avea nevoie să stea jos, nu acum. S-a repezit la chiuveta din bucătărie şi a vomitat toată şampania. În vreme ce stătea aplecat acolo, încă icnind şi abia simţind cum Lucy îl freca pe spate, şi-a spus: *Ellie zice că romanul va fi publicat anul viitor, în februarie. Până atunci voi face tot ce-mi cere editura şi voi participa la toate promoţiile de după apariţie. Voi respecta toate regulile. Şi o voi face pentru Lucy şi pentru copiii noştri. Dar niciodată nu voi mai scrie alt roman.*

— Niciodată, a repetat el cu glas tare.

— Ce spui, iubitule?

Lucy încă îl freca pe spate ca să-l liniştească.

— Cancerul. Am crezut că ăla o să-l omoare. Cancerul pancreatic e fatal aproape în toate cazurile. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva.

Şi-a clătit gura cu apa de la robinet şi a scuipat-o.

— Niciodată.

35

Înmormântarea – Drew nu se putea abţine şi şi-o scria în minte cu majuscule: ÎNMORMÂNTAREA – a avut loc la patru zile după accident. Fratele mai mic al lui Al l-a rugat pe Drew să spună câteva cuvinte. Drew l-a refuzat, spunându-i că era încă mult prea şocat ca să fie în stare să lege câteva propoziţii. Şi chiar *era* în stare de şoc – în privinţa asta nu încăpea nicio îndoială. Dar, în realitate, îl măcina spaima că acele cuvinte pe care le-ar rosti ar fi la fel de parşive cum se dovediseră a fi cele din *Cătunul* sau din celelalte două cărţi abandonate înainte. Îi era teamă – efectiv teamă – că, dacă s-ar apuca să vorbească în capela plină de oameni îndoliaţi (rude, prieteni, colegi şi studenţi), din gură i-ar putea ieşi doar: *Şobolanul e de vină! Afurisitul ăla de şobolan! Şi eu sunt cel care l-am lăsat liber!*

Lucy a plâns pe tot parcursul slujbei. A plâns şi Stacey, dar nu pentru că i-ar fi cunoscut pe soţii Stampler, ci din solidaritate cu mama ei. Drew a tăcut tot timpul şi l-a ţinut cu braţul de după umeri pe Brandon. Nu s-a uitat deloc la cele două sicrie, ci la balconul unde se afla corul bisericesc. Era ferm convins că va vedea un şobolan făcând un tur triumfal pe balustrada din mahon lustruit. Dar n-a văzut. Normal că n-a văzut. Pentru că nu era niciun şobolan acolo. Aşa că, spre sfârşitul slujbei, şi-a dat seama cât de prost fusese să-şi imagineze aşa ceva. Ştia foarte bine unde se afla şobolanul: la mulţi kilometri depărtare de locul acesta.

36

În august (şi ce august fioros de torid a fost acela!), Lucy s-a hotărât să-i ducă pe copii la Little Compton, Rhode Island, unde avea să petreacă vreo două săptămâni la plajă cu părinţii ei şi cu familia surorii ei, lăsându-l astfel singur acasă pe Drew, ca să-şi poată citi în linişte manuscrisul redactat al romanului *Râul Amărăciunii*. El a spus că va face o pauză de o zi, ca să meargă până la cabana tatălui său. Va rămâne acolo peste noapte, a zis el, şi se va întoarce a doua zi, ca să continue lucrul la manuscris. Îl angajaseră pe Jack Colson – Tânărul Jackie – ca să adune şi să ia de acolo toate resturile magaziei; iar Jackie îşi angajase mama ca să facă curăţenie în cabană. Drew a spus că voia să vadă cum s-au descurcat. De asemenea, voia să-şi recupereze

ceasul.

— Precis nu vrei să te apuci acolo de altă carte? l-a întrebat zâmbind Lucy. Nu m-ar deranja. Ultima a ieşit destul de bine.

Drew a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Ba chiar m-am gândit că poate ar fi bine să vindem proprietatea aia, iubito. Acum mă duc acolo doar ca să-mi iau rămas-bun.

37

Deasupra pompei de benzină de la Marele Magazin erau aceleaşi afişe: NUMAI NUMERAR şi BENZINĂ NORMALĂ şi HOŢII VOR FI ACŢIONAŢI ÎN JUSTIŢIE şi DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE AMERICA. Nici tânăra costelivă de la tejghea nu se schimbase prea mult; nu mai avea bumbul ăla din buză, dar rămăsese cu belciugul din nas. Şi îşi vopsise părul – acum era blondă. Probabil pentru că blondele erau mai nostime.

— Aţi venit iar, l-a întâmpinat ea. Numai că asta nu-i tot maşina aia. Nu aveaţi o camionetă?

Drew s-a uitat afară la micuţul Chevy Equinox – achiziţionat direct de la producător şi care acum nu avea la bord nici măcar unsprezece mii de kilometri – oprit în dreptul pompei mâncate de rugină. De altfel, singura pompă de acolo.

— Camioneta nu şi-a mai revenit după ultimul drum făcut până aici, a spus el.

De fapt, nici eu.

— O să staţi mult?

— De data asta, nu. Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu Roy.

— Ar fi trebuit să se ducă la doctor. Să ne fie învăţătură de minte. Mai aveţi nevoie de ceva?

Drew şi-a cumpărat o pâine, nişte mezeluri pentru la prânz şi şase cutii de bere.

38

Toate crengile şi toate trunchiurile copacilor doborâţi de furtună fuseseră încărcate în remorci şi duse din curte, iar pe locul unde fusese magazia nu mai era nimic, de parcă nici nu existase vreodată. Tânărul Jackie

împrospătase solul şi acum acolo creştea iarbă nouă. Plus câteva floricele vesele. Treptele deteriorate care duceau pe verandă fuseseră reparate şi apăruseră două scaune noi – unele ieftine, probabil luate de la Walmartul din Presque Isle, dar deloc urâţele.

Interiorul cabanei era curat şi plăcut. Soba strălucea de curăţenie, iar geamul de la uşiţa ei fusese spălat de funingine. Străluceau şi ferestrele, masa cea mare şi podeaua din scânduri de pin, care lăsa impresia că fusese dată şi cu ceară, nu doar spălată. Frigiderul era din nou scos din priză şi avea uşa deschisă; şi din nou era gol şi din nou în el nu era decât o cutie cu bicarbonat de sodiu. Probabil una nouă. Era extrem de limpede că văduva lui Moş Bill făcuse o treabă excelentă.

Doar pe blatul de lângă chiuvetă mai erau semne că el fusese aici în octombrie: felinarul, bidonul cu combustibil pentru el, o pungă cu dropsuri de tuse, câteva pliculeţe cu prafuri împotriva durerilor de cap, jumătate de sticlă din siropul de tuse de la Dr. King şi ceasul lui de mână.

În cămin nu mai era urmă de cenuşă. Şi fusese umplut cu bucăţi mari de stejar, aşa că Drew a presupus că Tânărul Jackie fie chemase pe cineva să cureţe hornul, fie îl curăţase el singur. Foarte bine şi frumos, numai că acum era august şi era caniculă, deci nu trebuia să facă focul. S-a dus totuşi până la el, s-a aşezat în genunchi şi şi-a răsucit capul ca să se uite în gâtlejul negru al hornului.

— Eşti acolo? a strigat el.

Fără să-şi dea deloc seama ce face.

— Dacă da, coboară la mine. Vreau să-ţi spun ceva.

Fireşte că n-a primit niciun răspuns. Şi-a repetat a o suta mia oară că nu fusese niciun şobolan. Numai că nu era adevărat.

Aşchia nu voia să iasă. Şobolanul se înţepenise în mintea lui. Numai că ăsta nu era tot adevărul. Nu?

Cele două lăzi rămăseseră în dreapta şi în stânga căminului care strălucea de curăţenie. Una cu surcele, cealaltă cu jucării – cu jucăriile lăsate aici de propriii copii şi de copiii familiilor cărora le închiriase Lucy cabana vreme de câţiva ani. A pus mâna pe lada care îl interesa şi a răsturnat-o. A crezut în primul moment că n-o să găsească şobolanul de pluş şi l-a săgetat un junghi de panică – complet iraţional, dar perfect real. Apoi l-a văzut cum se rostogoleşte în gura căminului, rămânându-i afară doar fundul din cârpă şi coada lungă şi subţire. Ce jucărie urâtă!

— Credeai c-ai să te poţi ascunde, nu? l-a întrebat Drew. Cu mine nu-ţi

merge, domnule.

L-a luat şi l-a aruncat în chiuvetă.

— Ai ceva de spus? Ai de dat vreo explicaţie? Poate vrei să te scuzi? Nu? Care sunt ultimele tale cuvinte? Că înainte ai fost destul de guraliv.

Şobolanul de pluş nu avea nimic de spus, aşa că Drew a turnat peste el din combustibilul păstrat pentru felinar şi i-a dat foc. Când din jucărie n-a mai rămas decât o mână de cenuşă fumegândă, cu miros scârbos, a dat drumul la apă şi a stins-o. Sub chiuvetă erau câteva pungi de hârtie. Cu o spatulă, Drew a luat cenuşa şi a vârât-o într-una din ele. A ieşit, s-a dus pe malul pârâului Godfrey, a aruncat punga în el şi s-a uitat la ea cum pluteşte în aval. Apoi s-a aşezat pe ţărm şi s-a bucurat de ziua calmă, toridă şi superbă.

Când a început să apună soarele, a intrat înapoi în cabană şi şi-a făcut două sandviciuri cu salam. Au ieşit cam seci – ar fi trebuit să-şi ia şi un borcan cu muştar sau cu maionează –, dar avea bere şi aşa îi alunecau mai uşor pe gât dumicaţii. Aşezat confortabil într-un fotoliu vechi, a băut trei cutii şi a citit dintr-un roman al lui Ed McBain despre Secţia 87 de poliţie.

S-a gândit să bea şi a patra bere, dar şi-a zis că mai bine s-ar abţine. Nu voia să-l apuce mahmureala, pentru că intenţiona să plece cât mai devreme a doua zi. Îşi încheiase socotelile cu locul acesta. La fel cum şi le încheiase şi cu scrisul de naraţiuni lungi. Nu trebuia decât să termine ce mai avea de făcut cu acest singur roman al lui. Cel pentru care plătiseră cu viaţa prietenul lui şi soţia acestuia.

— Nu cred, şi-a zis el, în timp ce urca spre dormitor.

În capătul scării, s-a uitat în jos la încăperea vastă, unde îşi începuse cartea şi unde – la un moment dat – crezuse că o să moară.

— Am minţit. Cred.

S-a dezbrăcat şi s-a culcat. Berile l-au adormit imediat.

39

Drew s-a trezit în toiul nopţii. Luna plină de august umplea dormitorul cu lumina ei argintie. Şobolanul stătea pe pieptul lui şi îl privea cu ochii lui negri şi bulbucaţi.

— Salut, Drew!

Nici acum nu şi-a mişcat gura, dar vocea tot din el venea. În timpul discuţiei precedente, Drew fusese bolnav şi avusese febră, dar încă ţinea foarte bine minte vocea aceea.

— Dă-te jos de pe mine, a şoptit el.

Voia să-l lovească (să *tragă un bulan în şobolan* – ca să rimeze un pic), dar nu mai avea pic de vlagă în trup.

— Ei, ei, de ce te porţi aşa? M-ai chemat şi eu am venit. Nu aşa se întâmplă în poveştile de genul ăsta? Spune-mi ce vrei de la mine.

— Vreau să ştiu de ce ai făcut-o.

Şobolanul s-a ridicat pe picioarele din spate şi şi-a lipit lăbuţele rozalii de pieptul acoperit cu blană.

— Pentru că tu mi-ai cerut-o. A fost dorinţa ta, ai uitat?

— A fost o *înţelegere*.

— Of, voi, profesorii de facultate aveţi o fixaţie cu semantica.

— În înţelegere era vorba doar despre *Al*, a insistat Drew. Doar despre *el*. Pentru că el ar fi murit oricum de cancer pancreatic.

— Nu-mi amintesc să te fi auzit pomenind ceva despre vreun cancer pancreatic, a zis şobolanul. Mă înşel cumva?

— Nu, dar am presupus…

Şobolanul şi-a frecat lăbuţele de bot, de parcă s-ar fi spălat, s-a răsucit de două ori – scârboasă senzaţie îi dădeau labele alea care se mişcau pe pieptul lui, chiar dacă era acoperit cu pătură –, după care s-a uitat din nou la Drew.

— Aşa te păcăleşti cu dorinţele care se împlinesc prin vrăji, a spus el. Sunt înşelătoare. Contractul are o mulţime de clauze scrise cu litere foarte mici. Ţi se explică asta în basmele cele mai reuşite. Credeam că ne-am înţeles.

— Bine, dar Nadine Stamper n-a intrat în discuţie! N-a făcut niciodată parte din… din acordul nostru!

— Dar nici n-am stabilit vreodată că *nu* ar face parte din el, i-a replicat şobolanul pe un ton cam ţâfnos.

Visez, şi-a spus Drew. *E doar un alt vis, nu se poate altfel. În care dintre realităţile posibile, chiar ţi din cele mai puţin posibile, i-ar da un şobolan unui om lecţii de drept civil?*

Parcă se simţea mai în putere, însă nu a făcut nicio mişcare. Nu, nu încă. Atunci când o va face, va fi ceva brusc şi neaşteptat; şi nu s-ar mulţumi doar să-l lovească pe şobolan. Voia să-l *prindă* şi să-l *strângă* şi să-l *stoarcă*. Sigur că şobolanul se va zbate, va chirăi şi aproape sigur că-l va muşca, dar Drew îl va strânge cu putere până când îi va plesni burta şi îi vor ieşi maţele şi pe gură, şi pe cur.

— În regulă, s-ar putea să ai dreptate. Dar nu înţeleg. Nu mi-am dorit decât să termin cartea şi tu ai stricat totul.

— Ce să-ţi povestesc… a zis şobolanul şi şi-a dus iar labele la bot.

Lui Drew i-a venit să-l pocnească, dar nu. Încă nu. Trebuia neapărat să afle.

— Du-te naibii! Aş fi putut să te omor cu lopata aia, dar n-am făcut-o. Aş fi putut să te las în furtună, dar n-am făcut-o. Te-am băgat în casă şi te-am pus lângă sobă, ca să-ţi fie cald. Şi atunci de ce m-ai răsplătit omorând doi oameni nevinovaţi şi privându-mă de bucuria de a termina singurul roman pe care-l voi scrie vreodată?

Şobolanul a căzut pe gânduri.

— Păi, a spus el în cele din urmă, dacă mi-e permis să modific puţin morala unei poveşti de demult, ştiai că sunt şobolan atunci când m-ai băgat în casă{151}.

Drew s-a repezit. S-a mişcat fulgerător, dar n-a strâns între degete decât aerul. Şobolanul a luat-o la fugă pe podea, dar, înainte să ajungă lângă perete, s-a întors cu faţa la Drew. În lumina lunii părea că-i rânjeşte.

— De altfel, nu tu ai terminat romanul. N-ai fi putut *niciodată* să-l termini. Eu l-am terminat.

În plintă era o gaură. Şobolanul a intrat în ea. Drew a mai apucat să-i vadă doar coada. Apoi n-a mai văzut nimic.

A rămas întins pe pat, cu ochii în tavan. *Mâine-dimineaţă o să-mi spun că şi ăsta a fost un vis.* Şi exact asta a făcut. Şobolanii nu vorbesc şi şobolanii nu-ţi îndeplinesc dorinţele. Al păcălise cancerul doar ca să-şi găsească sfârşitul într-un accident de maşină – oribilă ironie a sorţii, dar nu prea ieşită din comun. Mare păcat că murise şi soţia lui împreună cu el, dar nici această tragedie nu era una neobişnuită.

S-a dus acasă. A intrat în locuinţa lor nefiresc de tăcută. A urcat în birou. A deschis fişierul în care era manuscrisul corectat al romanului *Râul Amărăciunii* şi s-a pregătit să se apuce de treabă. Se întâmplaseră mai multe lucruri, unele în lumea reală şi altele doar în mintea lui, iar lucrurile acestea nu mai puteau fi schimbate. El trebuia să ţină minte doar că supravieţuise. Îşi va iubi soţia şi copiii cât de mult va fi el în stare, va fi un profesor cât de bun va putea, va duce o viaţă cât mai frumoasă şi va intra bucuros în rândul scriitorilor care nu au publicat decât o singură carte. Serios acum, când te gândeşti mai bine, chiar că nu avea de ce să se plângă.

Serios acum, când te gândeşti mai bine, totul va fi cât se poate de şobolan.

NOTA AUTORULUI

Când mama (sau vreuna dintre cele patru mătuşi ale mele) vedea câte o doamnă împingând un cărucior, începea uneori să murmure nişte versuri probabil învăţate de la mama *lor:* „De unde ai venit, copil frumos? De nicăieri ai apărut aici.” Câteodată îmi vine şi mie în minte poezioara asta fără rimă atunci când sunt întrebat de unde mi-a venit ideea pentru o povestire sau alta. De obicei, nu ştiu ce să răspund, chestie care mă face să mă simt stânjenit şi puţin cam ruşinat. (Precis că e vorba despre un complex de inferioritate dobândit în copilărie.) Uneori răspund cinstit („Habar n-am”); dar, în alte ocazii, pur şi simplu inventez cine ştie ce aiureli, ca să-i dau celui care m-a întrebat o explicaţie cât de cât raţională despre cauză şi efect şi astfel să-i satisfac curiozitatea. În rândurile de mai jos voi încerca să fiu sincer. (Păi, ce altceva *aş putea* să vă spun, nu?)

Se poate să fi văzut în copilărie un film – cel mai probabil unul din seria celor de groază produse de American International Pictures, la care mă duceam cu prietenul meu Chris Chesley; şi trebuia să facem autostopul ca să ajungem la cinematograful Ritz din Lewiston) – despre un tip atât de speriat de ideea că va fi înmormântat de viu, încât a cerut să i se pună un telefon alături de el în criptă. Sau poate am văzut chestia asta într-unul dintre episoadele de la *Alfred Hitchcock prezintă.* În orice caz, ideea cu un telefon care sună în groapa unui mort a avut ecou în mintea mea de copil cu extrem de multă imaginaţie. Mulţi ani după aceea, după decesul neaşteptat al unui bun prieten, l-am sunat pe mobil doar ca să-i mai aud vocea o ultimă dată. Însă, în loc să mă aline, mi-a dat fiori. N-am mai făcut asta niciodată, însă apelul acela, împreună cu amintirea din copilărie a unui film sau serial, au reprezentat germenele pentru „Telefonul domnului Harrigan”.

Poveştile o apucă încotro au ele chef să se ducă, iar partea amuzantă a acesteia (din punctul meu de vedere, fireşte) a fost întoarcerea în nişte vremuri când telefoanele mobile, în general, şi iPhone-urile, în mod special, erau nişte noutăţi în vieţile noastre şi nici nu ne dădeam bine seama de toate consecinţele lor viitoare. În timp ce m-am documentat, l-am rugat pe Jake Lockwood – IT-istul cu care colaborez – să-mi cumpere de pe eBay un iPhone din prima generaţie şi să mi-l pună în funcţiune. Îl ţin lângă mine atunci când scriu. (Trebuie să stea mereu în priză, pentru că cineva l-a scăpat mai demult pe jos şi i-a stricat butonul de închis/deschis.) Pot să-l folosesc ca

să intru pe internet, pot să citesc buletinele de la bursă şi să aflu cum va fi vremea. Însă nu pot să dau telefoane, pentru că e în reţeaua 2G, iar tehnologia asta e antică şi de demult, încă de pe vremea casetelor video.

Habar n-am cum mi-a venit ideea din „Viaţa lui Chuck”. Nu ştiu decât că, într-o zi, m-am gândit brusc la un panou publicitar pe care să scrie „Îţi mulţumim, Chuck!”, lângă poza tipului şi chestia aia cu 39 DE ANI MINUNAŢI. Cred că am scris povestirea ca să pot înţelege eu însumi ce mesaj voia să transmită panoul acela. Dar nici de asta nu-s prea sigur. Nu pot să spun decât că am simţit mereu că fiecare dintre noi – de la regii şi prinţii din poveşti şi până la amărâţii care spală vasele la cârciumi şi fetele care schimbă aşternuturile în camerele din motelurile de pe marginea autostrăzii – merită să audă aceste cuvinte.

Pe când locuiam în Boston, am văzut din întâmplare un tip care bătea la tobe pe Boylston Street. Oamenii treceau indiferenţi pe lângă el şi erau doar câteva monede în coşuleţul din faţa lui (nu, nu era o Pălărie Magică). M-am întrebat cum ar fi dacă cineva, un domn Afacerist – de exemplu, s-ar opri în faţa lui şi s-ar apuca să danseze, cam la fel cum a făcut Christopher Walken în clipul ăla genial realizat după cântecul „Weapon of Choice”, al lui Fatboy Slim. Iar atunci legătura cu Chuck Krantz – prototipul omului de afaceri – s-a făcut cât se poate de firesc. L-am băgat în povestire şi l-am lăsat să danseze. Mie îmi place la nebunie dansul, îmi place că descătuşează sufletul şi inima omului. Am fost foarte fericit cât timp am scris povestirea aceasta.

După ce am scris două capitole despre Chuck, mi-am dorit să scriu şi un al treilea, care să se împletească cu celelalte într-o naraţiune unitară. „Sunt complex, în mine coexistă o mulţime de universuri” a fost scrisă la un an distanţă de primele două. Cititorul va trebui să decidă dacă toate cele trei acte – prezentate în ordine inversă, aidoma unui film pe care-l vezi de la sfârşit spre început – au vreo semnificaţie pentru el sau nu.

Acum voi sări la „Şobolanul”. N-am nici cea mai vagă idee de unde s-a născut povestirea asta. Ştiu doar că mie mi s-a părut un fel de poveste de groază şi mi-a dat ocazia de a scrie puţin despre misterele imaginaţiei şi despre felul în care acestea ajung să fie puse în cuvinte. Trebuie să precizez că acea conferinţă a lui Jonathan Franzen despre care vorbeşte Drew este una inventată.

Am lăsat pentru la urmă povestirea „Un strop de sânge”. Cel puţin zece ani m-am gândit la subiectul ei. Încă de când am început să observ că anumiţi corespondenţi de ştiri apar mult prea repede în locurile unde s-au petrecut

tragedii de-a dreptul îngrozitoare: avioane prăbuşite, crime în masă, atentate teroriste, moartea unor persoane celebre. Aceste reportaje sunt aproape mereu difuzate înaintea oricăror altor ştiri locale sau naţionale, iar toată lumea din domeniu cunoaşte vorba: „Un strop de sânge creşte audienţa”. Povestirea a rămas nescrisă atât de mult timp pentru că aveam nevoie de cineva care să o ia pe urmele acelei creaturi supranaturale deghizate în corespondent TV, care se hrăneşte cu sânge nevinovat. Pur şi simplu nu-mi dădeam seama cine ar putea fi persoana aceea. Şi apoi, în noiembrie 2018, am realizat că răspunsul fusese evident în tot acel timp: păi, cine altcineva să fie? Holly Gibney, fireşte.

O iubesc pe Holly. Asta-i tot. Trebuia să fie doar un personaj secundar în *Mr. Mercedes*, o figurantă mai ciudăţică şi atât. Dar uite că mi-a furat inima (şi mai că mi-a furat şi cartea). Vreau mereu să ştiu ce mai face şi cum o mai duce. Când revin la ea, mă simt nespus de uşurat să văd că încă îşi ia pastilele de Lexapro şi că nu mai fumează. Şi, v-o spun cu toată sinceritatea, că am vrut să aflu şi cum de s-a întâmplat să ajungă aşa cum este acum şi mi-am zis că aş putea să-i investighez puţin trecutul… sigur, în măsura în care avea oarece legătură cu povestea din capul meu. Acesta este primul recital al lui Holly şi eu sper că am reuşit s-o pun în valoare. Îi mulţumesc lui Alan Wilson, specialist în funcţionarea ascensoarelor, care mi-a explicat cu răbdare cum anume merg lifturile moderne, acţionate prin intermediul computerelor şi care ar fi cele mai frecvente defecţiuni ale lor. Evident că am preluat toate aceste informaţii şi (hm!) le-am denaturat puţin (mai mult). Prin urmare, dacă tu, cititorule, eşti expert în ascensoare şi ştii toate chestiile astea şi ţi se pare că sunt greşit prezentate, atunci pe mine să dai vina – şi pe exigenţele povestirii –, nu pe Alan Wilson.

Regretatul Russ Dorr m-a ajutat să scriu „Telefonul domnului Harrigan”. A fost ultima noastră colaborare. Mi-e tare dor de el. Trebuie să-i mulţumesc şi lui Chuck Verrill, agentul meu (căruia cel mai mult i-a plăcut „Şobolanul”), şi întregii echipe de la editura Scribner – lui Nan Graham, Susan Moldow, Roz Lippel, Katie Rizzo, Jaya Miceli, Katherine Monaghan, Catherine Reidy şi tuturor celorlalţi. Multe mulţumiri lui Chris Lotts, agentul meu pentru drepturile de publicare în străinătate. Mulţumiri şi lui Rand Holston, de la Paradigm Agency din Los Angeles, care se ocupă de filme şi de apariţii TV. Multe mulţumiri şi toată dragostea mea copiilor mei, nepoţilor mei şi soţiei mele, Tabitha. Te iubesc, draga mea.

Şi nu în ultimul rând, vreau să-ţi mulţumesc *ţie*, Cititorul meu statornic,

pentru că m-ai însoţit şi în această călătorie.

STEPHEN KING
13 martie 2019

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Bestseller *The New York Times*

O nouă culegere de povestiri extraordinare de la inegalabilul maestru povestitor

„**UN STROP DE SÂNGE** crește audiența", e deviza reporterilor TV. Iar o bombă plasată într-o școală devine, firește, o știre de top. Pe care Holly Gibney (cu care cititorii au făcut cunoștință în seria BILL HODGES și în romanul *Străinul*) o urmărește exact când investighează primul ei caz: dispariția unui câine. Iar tânăra cu ambiții profesionale mai mărețe de-atât descoperă că totuși ceva nu e în regulă cu reporterul care a ajuns primul la locul exploziei.

În **TELEFONUL DOMNULUI HARRIGAN** destinele a doi bărbați se leagă improbabil printr-un bilet de loterie și un telefon mobil. O serie întreagă de accidente formează o legătură inexplicabilă, de-a dreptul tulburătoare.

VIAȚA LUI CHUCK începe cu sfârșitul și, într-o cronologie inversă, ne face martorii unor momente tandre, intime din viața omului care moare în primele pagini.

Iar în **ȘOBOLANUL**, un scriitor în căutarea inspirației face un pact cu diavolul, sacrificând ce are mai drag pe lume pentru ambiție.

„O nouă lovitură de maestru!"
Kirkus Reviews

„King își iubește personajele, iar grija cu care le dezvoltă îl face părtaș pe cititor la experiențele lor profund tulburătoare. O colecție excelentă și măiestria pe care o așteaptă cititorii de la King."
Publishers Weekly

ISBN 978-606-43-1295-2

ARMADA powered by NEMIRA
AMC
textual project

{1} Russ Dorr a fost un asistent medical, foarte bun prieten al lui Stephen King, consultant pe probleme de medicină, care și-a adus o însemnată contribuție la realizarea multor romane ale acestuia (n. tr.).

{2} Rush Hudson Limbaugh (1951-2021), comentator politic cu opinii conservatoare, realizator de talk-show-uri radio (n. tr.).

{3} Cântec din 1968, al lui Tammy Winette, cântăreață de muzică country (n. tr.).

{4} Închisoare reală, din Mansfield, Ohio, unde se petrece acțiunea povestirii lui Stephen King „Shawshank Redemption" („Închisoarea îngerilor") (n. tr.).

{5} Gates Falls, oraș din statul Maine (n. tr.).

{6} Castle Rock, oraș fictiv din Maine, unde se desfășoară acțiunea din câteva romane și nuvele ale lui Stephen King (n. tr.).

{7} „Motherless Children" (1974), de Eric Clapton (n. tr.).

{8} Citat biblic, ***2 Regi,*** 1:19-20 (aici și în continuare, toate citatele biblice apud Biblia sinodală, Editura Institutului Biblic BOR, București, 1982) (n. tr.).

{9} Joc de cuvinte în limba engleză: *ass,* „fund" (n. tr.).

{10} Roman de Joseph Conrad (n. tr.).

{11} Roman de George Eliot (n. tr.).

{12} Roman de D.H. Lawrence (n. tr.).

{13} Roman de Charles Dickens (n. tr.).

{14} *One Monday We Killed Them All,* în lb. engleză (n. tr.).

{15} Ziar fondat în 1912 în Rusia, care apare și în prezent (n. tr.).

{16} Expresie ce se referă la un om norocos care câștigă la loterie (n. tr.).

{17} „Banii cresc în copaci (în pini)", în lb. engleză (n. tr.).

{18} Joc de cuvinte în lb. engleză: *Ma, mămica"* (n. tr.).

{19} Joc de cuvinte în lb. engleză: *run like the dickens,* „aleargă foarte repede" (n. tr.).

{20} Henry David Thoreau (1817-1862), filosof american, eseist, scriitor, naturalist, critic al progresului (n. tr.).

{21} Personaje din nuvela „Colind de Crăciun", de Charles Dickens (n. tr.).

{22} Film de animație creat de Walt Disney în 1940 (n. tr.).

{23} Fabrică de ceasuri fondată de Seth Thomas în 1813 (n. tr.).

{24} Edmund Hillary (1919-2008), alpinist neozeelandez, primul om care a ajuns în vârful muntelui Everest, în 1953 (n. tr.).

{25} Companii farmaceutice (n. tr.).

{26} În limbaj informatic, modificarea softului (n. tr.).

{27} Instant Message, „mesaj instantaneu", în lb. engleză (n. tr.).

{28} George Jones (1931-2013), cantautor de muzică country (n. tr.).

{29} Porter Wayne Wagoner (1927-2007), cântăreț de muzică country, care obișnuia să se îmbrace în costume cu foarte multe paiete (n. tr.).

{30} Roman al scriitorului Horace McCoy, apărut în 1935, după care s-a făcut un film cu acelaşi titlu în 1969 (n. tr.).

{31} Roman de Frank Norris, apărut în 1899 (n. tr.).

{32} *Epistola Sfântului Pavel către Efeseni, 4:32* (n. tr.).

{33} Peter Feibleman (1930-2015), romancier şi scenarist american (n. tr.).

{34} Joc de cuvinte în lb. engleză, în argou: *alkie* - „alcoolic”; *dipso* - „beţiv” (n. tr.).

{35} *Sadie Hawkins dance*, denumire dată, în SUA şi Canada, reuniunilor informale organizate de gimnazii, licee sau facultăţi, în cadrul cărora fetele invită băieţii la dans (n. tr.).

{36} „Bum, bum, poc!”, în lb. engleză (n. tr.).

{37} Antiinflamator indicat adulţilor şi copiilor cu vârsta peste 16 ani (n. tr.).

{38} *Facerea*, 37:29 (n. tr.).

{39} Comedie poliţistă scrisă de Joseph Kesselring în 1939 (n. tr.).

{40} Expresie din argou, ce se referă la moartea prin asfixiere în urma unor practici de masturbare, care a intrat în uz după decesul actorului american David Carradine (n. tr.).

{41} Aluzie la comedia cu acelaşi titlu, despre un băieţel foarte bogat (n. tr.).

{42} Expresie care desemnează un lucru cu o valoare ridicată, dar al cărui cost depăşeşte beneficiile aduse (n. tr.).

{43} Versiunea în limba engleză a Bibliei din 1611 (n. tr.).

{44} BuzzFeed, companie de ştiri on-line (n. tr.).

{45} TMZ, site specializat în prezentarea ştirilor de senzaţie (n. tr.).

{46} Medicament folosit în contracararea efectelor supradozajului cu opioide (n. tr.).

{47} „Mending Wall”, poezie de Robert Frost (n. tr.).

{48} Negarea, furia, negocierea, depresia şi acceptarea – model introdus de psihiatra Elisabeth Kübler-Ross în cartea *On Death and Dying* (1969) (n. tr.).

{49} Personaj din serialul *Star Trek*, ofiţer pe jumătate om, pe jumătate vulcanian, de pe nava spaţială *Enterprise* (n. tr.).

{50} Formă agresivă de cancer cerebral (n. tr.).

{51} *Star light, star bright,* vers dintr-o poezie pentru copii (n. tr.).

{52} Aici şi în continuare, am respectat paginarea din ediţia princeps, unde anumite părţi nu aveau subcapitolele numerotate (n. red.).

{53} „When you find the beat, you feel the heat”, melodie din 1993 a lui Johnny Adams (1932-1998), cântăreţ de blues şi jazz (n. tr.).

{54} Dave Van Ronk (1936-2002), cântăreţ de muzică folk (n. tr.).

{55} James Kern Kyser (1905-1985), renumit şef de orchestră şi personalitate radio (n. tr.).

{56} „Kollege of Musical Knowledge”, emisiune radio cu întrebări şi răspunsuri din domeniul muzical, difuzată în anii ’40 (n. tr.).

{57} „Dancing with Myself” (1980), cântec lansat de Billy Idol (n. tr.).

{58} Beantown este poreclă dată oraşului Boston (n. tr.).
{59} Cântece de la începutul anilor ’60 (n. tr.).
{60} Cântec din 1979 al trupei rock The Knack (n. tr.).
{61} Coaliția Curcubeu este o alianță politică a minorităților sociale, rasiale și sexuale (n. tr.).
{62} „Bunicul şi Bunica”, în idiş, în original (n. tr.).
{63} Dans cu elemente acrobatice, pe muzică de jazz (n. tr.).
{64} Jackie Wilson (1934-1984), cântăreț de muzică R&B și soul (n. tr.).
{65} „Zăpăcită; nebună”, în lb. ebraică, în original (n. tr.).
{66} „Femeie bârfitoare; gură-spartă”, în idiș, în original (n. tr.).
{67} „Prostuț”, în idiș, în original (n. tr.).
{68} „Homosexual”, în idiș, în original (n. tr.).
{69} THE HARDY BOYS, serie de romane de aventuri pentru tineret, publicate cu începere din 1927 (n. tr.).
{70} Roman de Agatha Christie (n. tr.).
{71} Club de noapte din New York, celebru printre împătimiții dansului (n. tr.).
{72} Bo Diddley (1928-2008), cântăreț, chitarist și compozitor de culoare, care a jucat un rol important în tranziția de la blues la rock-and-roll (n. tr.).
{73} Solo de balet, pe muzica lui Camille Saint-Saëns, interpretat prima oară de Ana Pavlova (n. tr.).
{74} Termen folosit de evrei pentru a-i desemna pe neevrei (n. tr.).
{75} Ralph Anderson, personaj din romanul *Străinul*, de Stephen King, Editura Nemira, Bucureşti, 2019 (n. tr.).
{76} Vezi romanul *Străinul*, de Stephen King (n. tr.).
{77} Maurice Richard Povich, gazdă a unui talk-show monden (n. tr.).
{78} „Băiat rău”, în lb. engleză (n. tr.).
{79} Vezi *Mr. Mercedes* (Editura Nemira, Bucureşti, 2015), din seria BILL HODGES, de Stephen King (n. tr.).
{80} Joc de cuvinte în limba engleză, aluzie la titlul filmului: *pretty* - „drăguț”; *poison* - „otravă” (n. tr.).
{81} Vezi romanul *Mr. Mercedes* (n. tr.).
{82} Atac armat la liceul din Parkland, Florida, în 14 februarie 2018, soldat cu 17 morți (n. tr.).
{83} În folclorul evreiesc, spirite malefice și rătăcitoare care posedă trupul unei persoane vii (n. tr.).
{84} Crimă în masă, comisă de Stephen Craig Paddock în 2017, la un festival de muzică country din Las Vegas, unde au murit 60 de oameni (n. tr).
{85} Eric Harris și Dylan Klebold sunt elevii care au pus la cale masacrul de la liceul Columbine, Colorado, în 1999 (n. tr.).

{86} Club din Orlando, Florida, unde, în 2016, Omar Mateen a împuşcat mortal 46 de persoane şi a rănit alte 53 (n. tr.).

{87} Grupare a rebelilor din Yemen, sprijinită de Iran şi de Hezbollah, care luptă împotriva guvernului yemenit (n. tr.)

{88} Organizaţie teroristă din Sri Lanka (n. tr.).

{89} Concept nou în terorism, care se referă la o persoană care pregătește și comite singură atacuri, fără sprijinul vreunei organizații sau al vreunui grup (n. tr.).

{90} Anagramă prescurtată a agenției americane Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc şi explozibili (n. tr.).

{91} Medicament împotriva depresiei şi a anxietății (n. tr.).

{92} Jerry Garcia (1942-1995), cântăreț și chitarist, membru fondator al trupei rock Grateful Dead (n. tr.).

{93} Numele întreg al lui Al Capone (n. tr.).

{94} Oraş din statul Illinois, de lângă Chicago (n. tr.).

{95} În lb. franceză, amestec de plante uscate (n. tr.).

{96} Personaje dintr-o poezie pentru copii mici (n. tr.).

{97} „Piesa de rezistență”, în lb. franceză, în original (n. tr.).

{98} Mascotă a unei companii producătoare de müsli pentru micul dejun (n. tr.).

{99} Joc de cuvinte în lb. engleză: *Rolling Hills* – denumirea centrului; *hill* – „deal” (n. tr.).

{100} Titlul unui film polițist din 1970, cu Sidney Poitier în rolul principal (n. tr.).

{101} Cântec din 1988 al cantautoarei de origine irlandeză Enya (n. tr.).

{102} Young Men’s Christian Association, Asociația Tinerilor Creștini (n. tr.).

{103} Serial de comedie cu elemente *fantasy* (n. tr.).

{104} Sindromul Münchausen prin transfer – tulburare psihică a unui adult, care provoacă altei persoane diferite boli în scopul de a atrage atenția personalului medical (n. tr.).

{105} Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie* (Editura Nemira, București, 2017), din seria BILL HODGES, de Stephen King (n. red.).

{106} Vezi romanul *Străinul,* de Stephen King (n. tr.).

{107} *SS Edmund Fitzgerald* – cargobot american, care efectua curse pe Marile Lacuri şi s-a scufundat în Lacul Superior în 1975; din echipajul de 29 de membri, a supraviețuit un singur om (n. tr.).

{108} Vezi volumele din seria BILL HODGES şi romanul *Străinul,* de Stephen King (n. tr.).

{109} Unguent antiinflamator (n. tr.).

{110} Brutărie şi patiserie celebră din Portland, Maine (n. tr.).

{111} Faleză pe coasta oceanului, în Ogunquit, Maine (n. tr.).

{112} Walter Cronkite (1916-2009), prezentatorul ştirilor de seară ale postului american de televiziune CBS (n. tr.).

{113} Confruntări violente între poliția din Detroit şi locuitorii cartierelor cu populație afroamericană, soldate cu moartea a 43 de persoane (n. tr.).

{114} La 9 noiembrie 1971, John List (1925-2008) și-a ucis soția, mama și cei trei copii, în casa lui din Westfield, după care a dispărut și a fost prins abia după optsprezece ani (n. tr.).

{115} Școală primară din Newtown, Connecticut, unde, la 14 decembrie 2012, a avut loc un atac armat, în urma căruia au murit 26 de persoane, 20 copii de șase și șapte ani și șase adulți. Agresorul, Adam Lanza, își împușcase mama în aceeași zi, înainte să ajungă la școala unde a comis masacrul (n. tr.).

{116} Personaje din comedia *Un cuplu ciudat*, scrisă în 1965 de Neil Simon (n. tr.).

{117} *The Meg* („Confruntare în adâncuri”), film horror din 2018 (n. tr.).

{118} „Night Flier”, povestire de Stephen King despre un criminal care își ucidea victimele la fel ca un vampir (n. tr.).

{119} Personaj fictiv, apărut pe internet în 2009, despre care se spunea că răpește și traumatizează copiii (n. tr.).

{120} Wilson Pickett (1941-2006), cantautor de culoare, personalitate a muzicii blues (n. tr.).

{121} Cântec de Crăciun, lansat în 1941 (n. tr.).

{122} În lb. engleză, *holly* – „ilice”, arbust cu fructe roșii, considerat mai ales de anglo-saxoni drept un simbol al Crăciunului (n. tr.).

{123} Film din 1971, în care majoritatea personajelor sunt de culoare (n. tr.).

{124} Numele unui iepure mare și alb, personajul principal din primele patru povestiri scrise de Stephen King în copilărie și despre care a vorbit în cartea *Despre scris. Autobiografia unui meșteșug* (Editura Nemira, București, 2022) (n. tr.).

{125} Scaun de exerciții pentru întărirea mușchilor abdominali (n. tr.).

{126} *It’s a Wonderful Life*, film despre Crăciun, realizat în 1946, în regia lui Frank Capra (n. tr.).

{127} Film celebru în regia lui Michelangelo Antonioni, după un scenariu de Tonino Guerra, lansat în 1966 (n. tr.).

{128} Poveste de Frații Grimm (n. tr.).

{129} Burl Ives (1909-1995), cântăreț și actor american (n. tr.).

{130} Ecranizare după nuvela cu același titlu a lui Charles Dickens (n. tr.).

{131} Medicament împotriva psoriazisului (n. tr.).

{132} Poreclă a trupei Led Zeppelin (n. tr.).

{133} Bătălia de la Antietam a fost una dintre cele mai sângeroase lupte din timpul Războiului Civil, desfășurată la 17 septembrie 1862 între armata confederată și cea unionistă (n. tr.).

{134} Metaforă folosită de Stephen King în *Despre scris. Autobiografia unui meșteșug* (n. red.).

{135} „Furtună şi avânt”, în lb. Germană, în original, denumirea mișcării literare proto-romantice germane de la sfârșitul secolului al XVIII-lea (n. tr.).

{136} Care se sărbătorește în prima zi de luni din septembrie în SUA (n. tr.).

{137} Lester Holt, ziarist și prezentator al știrilor de seară ale postului de televiziune

american NBC (n. tr.).

{138} Figurină din cauciuc, în formă de supererou sau luptător, umplută cu gel, care revine la forma inițială după ce a fost îndoită (n. tr.).

{139} Joc asemănător cu Macao, dar care se joacă cu cărți speciale (n. tr.).

{140} Joc asemănător cu cel de zaruri, însă, în acest caz, purceii țin locul zarurilor și au punctele desenate pe corp (n. tr.).

{141} „Take Me Out to the Ball Game”, cântec din filmul cu același nume, din 1949, interpretat de Frank Sinatra și Gene Kelly (n. tr.).

{142} Probabil este vorba despre o remarcă a lui Donald Trump față de femeile democrate din Congresul Statelor Unite (n. tr.).

{143} *Pildele lui Solomon*, 26:11 (n. tr.).

{144} „The Lady or the Tiger?” (1882), povestire de Frank R. Stockton, care se încheie cu o dilemă nerezolvată (n. tr.).

{145} Aluzie la titlul filmului mut, din 1921, *Orphans of the Storm*, regizat de D.W. Griffith și a cărui acțiune se petrece în Franța, în perioada revoluției din secolul al XVIII-lea (n. tr.).

{146} *Rattus norvegicus*, specie de șobolani de culoare cenușiu-cafenie (n. tr.).

{147} Vers din poezia „To a Mouse”, de Robert Burns (n. tr.)

{148} Ulysses S. Grant (1822-1885) a fost cel de-al optsprezecelea președinte al Statelor Unite (n. tr.).

{149} „Monkey’s Paw”, povestire horror a lui W.W. Jacobs (1863-1943), despre prețul cel mare plătit destinului pentru îndeplinirea dorințelor (n. tr.).

{150} „Minunat”, în lb. germană, în original (n. tr.).

{151} Probabil este o referire la legenda indienilor cherokee „Băiatul și șarpele cu clopoței”, în care protagonistul spune: „Doar știai că sunt șarpe atunci când m-ai băgat în casă” (n. tr.).